

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

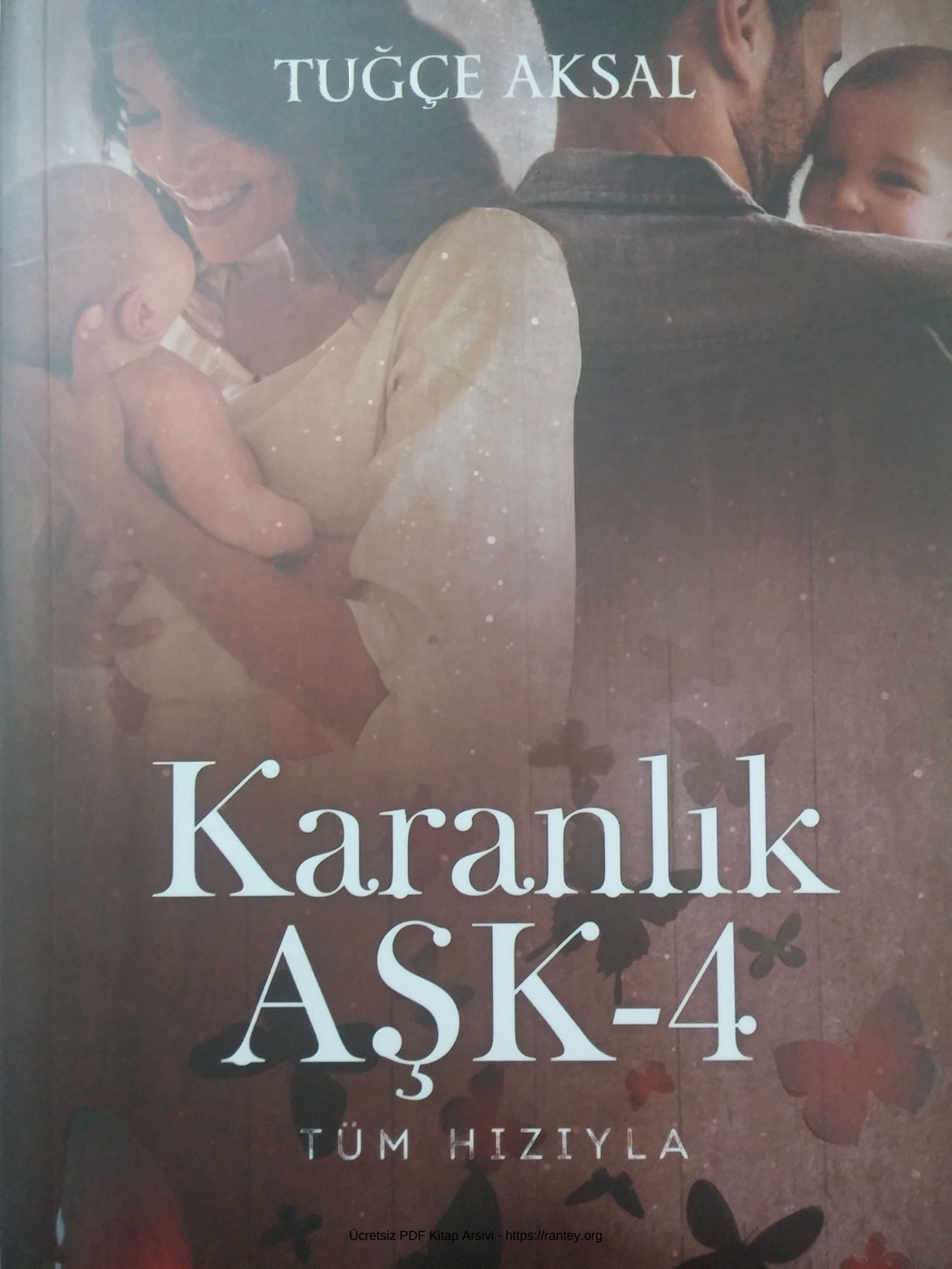
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TUĞÇE AKSAL

Karanlık AŞK-4.

TÜM HIZIYLA

Bir ânı daha önce yaşamış gibi hissetmeye dejavu derlerdi de, tekrar tekrar yaşamaya ne derlerdi bilmiyorum. Kâbus? İnsan uyanıkken de kâbus görebilir miydi? O gün yaşadıklarım hafızama öyle bir kazınmıştı ki ne yaparsam yapayım bir türlü etkisinden çıkamıyordum. Gözlerimi kapattığım her an, cehennemim ve cennetimin arasında geçen zaman dilimini karanlığıma yansıtıyordum. Yaşadıklarım, bana meydan okurcasına gövde gösterisi yapıyordu, göz kapaklarımın ardında.

Buna rağmen beni hayata bağlayan üç şey vardı; sonsuz aşkım ve canımın canı iki yavrum. Asal ve Masal, gelişimlerini tamamlamaları için yaklaşık üç haftadır küvezdelerdi. Onlara dokunamadan, kokularını içime çekemedim günlerdir sadece bir camın ardından izliyordum. Ufacık bedenleriyle verdikleri tepkilere gülümsüyor, uzaktan da olsa evlatlarımı görebildiğim için şükrediyordum.

Yorgundum ve şu anda beni ayakta tutan tek şey kocamın varlığıydı. Her ne kadar aniden çıkan işlerden dolayı sürekli yanımdan ayrılmak zorunda olsa da, ne zaman ihtiyacım olsa onu tam karşımda buluyordum. Beni kollarının arasına aldığı an tüm sıkıntılarımda hırlamalara dönüşüyordu sanki. Demir'in sıcaklığı tüm bedenimi sarmışken kimsenin bize zarar veremeyeceğini biliyordum. Kokusu ruhumla harmanlanırken her

şeyin çok güzel olacağına inanıyordum. Çünkü Demir Kara'ya sahip olmak böyle bir şeydi.

"Nerede kaldılar ya?"

Nihayet bugün tüm bu hastane serüvenimiz, çaresiz, hasretle bekleyişimiz bitecek, ufaklıkları kucağımıza alacaktık. Bu nedenle geniş ailemizin tüm fertleri, ufak hastane odasına tıkmıştı. Hepsinin heyecanını gözlerinden anlayabiliyordum. Bir kişi hariç... Onun heyecanı kulağımın altında seri bir şekilde atan kalbiyle belli oluyordu. Başımı yavaşça yasladığım göğüsten ayırıp yukarıya doğru kaldırdım ve ifadesiz bir şekilde bizimkileri izleyen kocama baktım. Bu hareketimin üzerinden saniye geçmeden bakışlarını bana çeviren Demir'in gözlerinin kahverengisi derinleşti. Dudağının kenarındaki ufak kıvrım yerini aldıktan sonra yavaşça alnımı öptü. Gözlerimi kapattım. Dudaklarının alnıma bıraktığı sıcaklık tüm bedenime yayılırken hafifçe gülmüsedim. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu adamın en ufak teması beni mutlu etmeye yetiyordu.

"Geliyorlar!"

Emir'in bağırmasıyla gözlerimi hızla açtım. Vücudumda salgılanan adrenalin had safhaya gelirken heyecandan nefes almayı unutmuştum ya da kalbim asıl görevine bir süreliğine ara verdiği için ciğerlerim iflas etmek üzereydi. Kapının önündeki hareketlenmeyle başımı o tarafa doğru çevirdim. Hâlâ Demir'den uzaklaşmamıştım. Hoş onun da beni bırakmaya pek niyeti yok gibiydi.

Uğultu şeklindeki sesler, tatlı sevgi sözcüklerine dönüştü. Kalabalık yavaşça gerilerken iki hemşire, kucaklarında battaniyeye sarılmış bebeklerle içeri girdiler. "Anne ve babayla tanışma vakti."

Bu ânın hayalini o kadar çok kurmuştum ki... Vakti gelmişti işte. Artık çocuklarımla aramda hiçbir engel yoktu. Birkaç saniye içinde yavrularımdan biri kollarımın arasında olacaktı. Sarılacaktım, öpecektim, koklayacaktım... Hemşirenin yaklaşmasıyla bacaklarımın beni daha fazla taşımayacağını bile bile Demir'den uzaklaştım. Gülümseyen kadın mavi battaniyeye sarılmış oğlumu kollarımın arasına bıraktı. Bacaklarıma ek olarak, kollarım da titremeye başladı, ama yere daha sağlam basarak oğlumu sıkı sıkı tuttum.

"Asal..."

Kalemle çizilmiş gibi yüz hatları olan oğlumu inceledim. İlk bakışta kirpiklerinin uzunluğu dikkatimi çekti. Gözleri kapalı olmasına rağmen, kaş ve göz yapısının Demir'i andırdığı fazlasıyla belliydi. Burnu bir erkeğe göre fazla kusursuzdu. Dudakları da... Tekrar baktığımda neredeyse her şeyinin Demir'in minyatürü olduğunu fark ettim. Yaklaşp boynuna yakın bir yerde derin bir nefes aldım. Kokusu ciğerlerime dolduğu andan itibaren yüzümde sıcak bir tebessüm belirdi. O kadar eşsizdi ki, cennetten bir parça benim yavrumun teninde dolaşıyordu sanki. Tekrar tekrar oğlumun kokusunu içime çektikten sonra başımı baba-kıza çevirdim. Masal'ın yüzünü battaniyeden göremiyordum ama Demir'in 'Oy' diyecek gibi duran dudaklarını öpmek için kendimi zor tutuyordum. Yavaşça yanına gidip pembe battaniyeye sarılmış kızımın ufacık ağzını yırtarcasına esneyişini izledim. Asal ne kadar Demir'e benziyorsa, Masal da bir o kadar benim kopyamdı. Zamanla yüz hatları daha da yerine oturacaktı. Belki farklılaşacaklardı ama şu anda bize benziyor olmaları mutlu hissettirmişti.

"Delikanlı..."

Demir'in kulağının dibindeki sesiyle bakışlarımı kucağımda kıpırdanan oğluma çevirdim. Sanki babasının sesini duyunca gözlerini açmıştı. Artık kesinlikle emindim, gözleri Demir'inkilerin kopyasıydı. "Bugünlerin kıymetini iyi bil," deyip gülümseyen kocam oğlunun yavaşça alnını öptü.

"Ya hadi ama, sıra bizde."

"Siz zaten bol bol seversiniz."

Nika ve Önder daha ne olduğunu anlamadan çocuklarımızı kucağıımızdan aldılar. Bir anda bebeklerin etrafı kalabalıklaşırken, Demir'le oluşan çemberin dışında kalmıştık. Her kafadan ayrı bir sevgi sözcüğü çıkıyordu ama beni asıl korkutan şey iki bebeğin ortasında duran Cem'di.

"Hanımiş Masal, hanımiş Asal. Hanımiş agucuk bugucuk."

Cem bir kıızıma bir oğluma bakarak sevgi gösterisinde bulunurken kocamın elini belimde hissettim, ama bu seferki dokunuşun her zamankilerden farklı olduğunu anlamam uzun sürmedi. O da en az benim kadar gergindi ve bunun nedenini anlamak çok da zor değildi.

"Neredeymiş amcakızım, hani nerede amcaoğlum?"

"Cem çekil biz de sevelim çocukları."

"Ne diyor bu abiler Masal'ım? Çekemiyorlar mı bizi? Kıskanıyorlar mı? Hı?" Demir'in bu şaklabanlığa daha fazla göz yummayacağını belimdeki kasılan elinden anladım. "Yalnız benim anlamadığım, bu iki karadan bu iki sarı nasıl çıktı? Tüpçüden olmasınlar?" Cem'in yaptığı yakıştırmayla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Haydar Cem!"

Demir'in gür sesiyle kısa bir an sessizlik oluştu. Tüm bakışlar üzerimize toplandı. İmkânsız olduğunu bilmesem herkesin aynı anda nefesini tuttuğunu söyleyebilirdim. Bakışlarımı kocama çevirdiğimde gözlerinin tanıdık bir koyuluğa büründüğünü gördüm. Aynı anda tüylerimin diken diken oldu. Bir anda sessizliği bozan ufak hıçkırık derinlerden geldi. Herkes senkronize olmuş bir şekilde ikizlere döndü. Şiddetli bir ağlamaya dönüşecek olan hıçkırığın Masal'dan geldiğini Nika'nın onu zar zor tutmasıyla anlamış oldum. Ses gittikçe yükseldi. Kardeşine destek olmak istercesine Asal da ağlamaya başlayınca elim ayağıma dolaştı.

"Al işte, dakika bir gol bir. Ağlattı bebeleri."

Demir Cem'in üzerine doğru yürümeye başladı. Ben ise can havliyle çocuklarıma doğru gittim. Kıpırmızı olmuşlardı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Neden ağladıklarını bilsem, ona göre bir çözüm bulabilirdim ama nereden anlayabilirdim ki? Kendimi ilk kez bu kadar çaresiz hissediyordum. Gözlerim dolmaya başladı. Biraz daha ağlamaya devam ederlerse ben de gözyaşlarımı tutamayacaktım. Annem ve Leyla anne duruma el koyup çocukları kucaklarına aldılar.

"Hadi bakalım. Herkes dışarı çıksın. Veliahtların yemek vakti."

Buğulu bakışlarımı anneme çevirdim. Çocukların acıktığını nasıl anlamıştı? Ben daha açlar mı toklar mı anlayamazken nasıl iyi bir anne olacaktım? Öte yandan bu âna kadar sadece sütümü makinayla sağmıştım. Şimdi çocukları nasıl emzirecektim?

"Ağlamayana meme yok tabi."

"Cem!"

Demir'in kükremesiyle çocuklar daha güçlü ağlamaya başladılar. Elim kolum boşaldı. Bacaklarımın artık beni taşıyamayacağına emin olduğum için zar zor kendimi yatağa bıraktım. Demir ise herkesi dışarı sürüklemeye başladı.

"Kızım?" Annem kucağındaki kızımın tam karşımda dikilirken başımı ona doğru çevirdim. Gözlerimin yaşından yüzünü net olarak göremesem de kaygılı olduğunu hissediyordum.

"Neyin var?"

Cevap vermek için dudaklarımı araladım ama söyleyeceğim şeyler boğazımda düğümlendi. Birkaç gözyaşı daha firar ederken başımı öne doğru eğdim. Çocukların ağlaması ve kapı kapanma sesinden sonra bana doğru gelen sert adımların kime ait olduğunu biliyordum. Önümde duran siyah botlarla titrek bir nefes aldım. Saniyesinde yanağımda hissettiğim sıcaklıkla başım istemsizce yukarı kalktı. Gözlerime endişeyle bakan kocam, bir yandan yanaklarımdaki yaşları silerken, "Ne oldu?" diye sordu. Konuşmak istemediğimi belli edercesine başımı iki yana salladım. Annemin ve Leyla anenin gözlerini üzerimde hissediyordum.

Demir yanıma otururken başımı ona doğru çevirdi. "Neden ağlıyorsun?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç damla yaş daha yanağımdan süzülünce Demir beni kendine doğru çekti. Sanki onun varlığıyla daha fazla güçlü durmaya çalışmama gerek yokmuş gibi ağlamaya başladım. Şimdi benim hıçkırıklarımla çocuklarınkine karışıyordu. Demir beni sıkıca tutmuş, yavaşça sırtımı okşuyordu.

“Onca olaydan sonra sinirleri boşaldı tabi kızın.”

Leyla annenin sesini zar zor duyuyordum. Kısa bir an hıçkırıklarımı dizginledim. İşte o an çocuklarımın ağlaması, benim hissettiklerimden daha ağır geldi. İç çekerek Demir’den uzaklaştım. Avuç içleri tekrar yanaklarımdaki yerlerini aldı. Parmakları seri bir şekilde yaşları silerken “Daha iyi misin?” diye sordu. Başımı iki yana sallarken “Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Hiçbir şey bilmiyorum.”

Kocamın gözlerine baktığımda hafifçe kısılmış olduklarını fark ettim. Büyük ihtimal neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu.

“Lafta anneyim ama...” deyip iç çektim. Birkaç saniye yüzüme tepkisiz bir şekilde bakan kocam, rahatlamış bir kahkaha attıktan sonra uzanıp alnımı öptü. Bana böyle şefkatli davranması kendimi daha kötü hissetmemeneden oluyordu.

“Çocukların neden ağladığını bile anlamadım. O kadar okuduğum kitaba rağmen yavrularımı nasıl emzireceğimi bilmiyorum ve bunlar o kadar basit sorunlar ki... Daha büyükleriyle nasıl baş edeceğim en ufak bir fikrim yok.”

“Öğreneceksin,” dedi annem.

Burnumu çekerken anneme doğru döndüm. Kızımı sallayarak susturmaya çalışıyordu. Az önceye kıyasla daha az sesinin çıkmasını başarmıştı da. “Ayrıca biz burada neciyiz?” Minnet dolu bir gülümsemeyle anneme bakarken “Her zaman yanımda olmayacaksınız,” dedim. “Ya siz yanımda değilken...”

“Biz de anamızın karnından anne olarak doğmadık kızım. Zamanla öğreneceksin. Onların ufak bir sesin-

den ne istediklerini anlayacaksınız. Biraz kendine zaman tanı, ama önce veliahtlarımızın karnını doyuralım.”

Başımı tamam anlamında sallarken hızla gözlerimin yaşını sildim. “Nasıl yapacağım?” diye sorduğumda Masal’ı kucağıma veren annem göğsümü açmamı söyledi. Demir’in muzır bir şekilde gülümsemesiyle yanaklarım ısınmaya başladı. O beni bu kadar dikkatli izlerken çocukların karnını nasıl doyuracağımı bilmiyordum. Annem bana nasıl tutmam ve ne yapmam gerektiğini anlatırken mümkün olduğunca kocamla göz göze gelmemeye çalıştım. Kısa bir süre sonra Masal’ın mızımız sesi, keyifli bir emme sesine dönüştü. Bu his tanıdıkta ama yine de garip hissediyordum.

“Zevkli gibi duruyor.”

Demir’in kulağıma fısıldadığı cümleyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Panikle duyup duymadıklarını anlamak için annelere baktım. Neyse ki ikisi de Asal’la meşgullerdi. “Demir çok ayıp,” diye fısıldadığımda keyifli gülümsemesi yüzüne daha çok yayılan kocam tekrar kulağıma yaklaştı.

“Evde ben de deneyebilir miyim?”

“Demir!”

Ufak bir kakhaha atan kocam şakağımdan öptü. Kızımın karnını doyururken uyuyakalmasına hayretlerle baktım.

“Şimdi sıra Demir’de.” Bana doğru gelen annemin biraz önceki konuşmayı duyduğunu düşünürken dehşetle gözlerim açıldı. Demir’e baktığımda ellerini arkaya doğru yaslamış, keyifli bir şekilde gülümseyerek oturduğunu gördüm. Kucağımdaki boşlukla, annemin kızımı aldığını anladım. Yanaklarım alev alev yanarken,

annem torununu babasının kucağına koymaya yelten-
di. Anında rahat oturuşunu düzelten Demir, kızımızı
kucağına aldıktan sonra şaşkın şaşkın bir bana bir de
annemlere baktı.

“Ben ne yapacağım ya?”

Leyla anne, oğlum kucağına verirken “Elif’e yar-
dım etmen gerekiyor, her şeyi tek başına yapamaz, de-
ğil mi?” dedi. Demir sorgulayıcı bir şekilde annesine
bakarken kaşlarını çatı. “Gazını çıkartacaksın oğlum.”

“Ne?” diye bağırın Demir’le hafifçe irkilen kızımın
tekrar ağlayacağı düşüncesi mideme krampların gir-
mesine neden oldu, ama neyse ki karnı doyunca uslu
olan kızım sadece baygın bir şekilde babasına bakmakla
yetindi. Demek ki az önceki ağlamalarının nedeni de,
Demir’in esip gürlemesi değildi. Çok şükür...

“Ben?” diyerek hâlâ olayın şokunu üzerinden atama-
yan kocam, “Gaz çıkaracağım ha?” deyip ufak bir kah-
kaha attı. “Olmaz öyle şey.”

“Hadi Demir!” Leyla anne, nadir olarak kullandığı
otoriter sesiyle konuşmuştu.

“Anne ben ne anlarım gaz çıkarmaktan?” diyen oğ-
lunun omzuna mendil koyan kadın “Öğreneceksin oğ-
lum. Hadi,” deyip Masal’ı dikkatle başı mendile gelecek
şekilde yerleştirdi. “Ayağa kalkarsan daha rahat eder-
sin.”

Leyla anne, Demir’i kolundan tutarak ayağa kaldır-
dı. Sanki çok ağır ve kıymetli bir şey taşıyormuş gibi
duran kocam, annesinin direktifleriyle kızının sırtını
ovalamaya, ara ara hafifçe vurmaya başladı.

“Hadi Elif, uyumadan Asal’ı da doyuralım.”

Annemin cümlesiyle bakışlarımı kucağımdaki ufak-

lığa çevirdim. Uyudu uyuyacak gibi duran oğlumu emzirmeye başlarken ara ara Demir ve kızıma bakıyordum. Sanki canlı bomba taşıyormuş gibi ağır hareketlerde bulunan kocamın son dokunuşuyla ufak bir ses kızımın dudaklarının arasından kaçtı. Demir şaşkın bir ifadeyle alnını kırıştırdı. Leyla anne devam etmesini söylediğinde başını tamam anlamında sallayıp kızının sırtını ovalamaya devam etti.

Onun bu hallerinin beni bu kadar etkileyeceği daha önce aklımın ucundan geçmemişti. Bakışlarımı gözlerini kapatmış, ara ara göğsümü emen, ara ara duran oğluma çevirdim. Terlemişti. Annemin verdiği mendille hafif hafif saçlarını silmeye başladım.

“Uyudu sanırım.”

Demirlere baktığımda rahatlayan kızımın babasının kucağında uykuya daldığını gördüm. Leyla anne, torununu yolculuk için hazırlamaya koyulurken bakışlarını oğluma çevirdim. Sanırım daha fazla emmek istemiyordu. Göğsümü iç çamaşırlarımın içine sokarken annem Asal’ı kucağımdan aldı ve devir teslim gibi Demir’e verdi. Bıkınca nefesini dışarı üfleyen kocam kızına yaptıklarını Asal’da tekrarlarlarken kapı çalındı. Dışarıdaki gürültüden bizimkilerin sabırsızlandığını anlıyordum. Demir ışık hızını kıskandıracak bir hızla başını bana doğru çevirdi. Bakışları gözlerimden göğüslerime kaydıktan sonra tekrar gözlerime kilitlendi. Başımı öne eğdiğimde hâlâ gömleğimin düğmelerinin açık olduğunu fark ettim. Hızla düğmeleri iliklerken Demir’in beni izlediğini hissediyordum.

Kapı tekrar çalındı. Derin bir nefes aldığını duyduğum kocama bakışlarımı çevirdiğimde “Bir tane daha

ilikle," dedi. Başımı öne eğip hangi düğmeden bahsettiğine baktım. Tamam, Demir kıskançlıkta mastır yapmış biriydi ama nedense hamilelik sırasında göğüslerimin büyümesiyle bu çığır atlamaya kadar gelmişti. Zaten gergin olan sinirlerinin üzerimde kalıcı bir hasar vermemesi için söylediği düğmeyi de ilikledim.

"Oldu mu?"

Gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra başını oldu anlamında bir kere salladı. Asal'ın sırtını ovalamaya devam ederken kapıya doğru ilerledi ve yavaşça açtı.

"Hele şükür ya. Bir an hiç çıkma--"

Cem'in sesi aniden kesildi. Hafifçe yana doğru eğilip girişteki koridoru görmeye çalıştım. Hafif bir inleme sesi ve annemlerin dehşetle iç çekmeleriyle ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Annem girişe doğru giderken Demir görüş alanıma girdi. Bir koluyla Asal'ı kucağında tutmaya çalışıyor boştaki eliyle Cem'in ensesini kavramış içeri doğru sürüklüyordu. Oğluma bir şey olacak korkusuyla ayağa kalkarken annemin benden önce davranmış olması derin bir nefes almama neden oldu.

"Herkes buradayken bir konuya açıklık getirelim," diyen Demir gözlerini arkalarındaki kalabalıkta gezdirdi. "Asal ve Masal'ın doğmuş olması, kurallarımın esneyeceği anlamına gelmiyor." Başı gövdesinden ayrılacak gibi ensesi sıkılan Cem tekrar inledi. Demir bakışlarını ona çevirdikten sonra hafifçe dizlerini kırıp yüzünü görebileceği mesafeye kadar eğildi.

"Hele sen Cem, bir kere, yalnızca bir kere, benden veya Elif'ten izin almadan çocuklarıma dokun; o dokunduğun elle yetinmem, bir daha buna cüret etmemen

için bütün uzuvlarını keserim.”

Hamileliğim sırasında az da olsa yumuşayan adam, son yaşanan olaylarla eskiye dönüş yapmıştı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissederken “Anlaşıldı mı?” diye sordu soğuk bir sesle. Cem yavaşça başını evet anlamında salladı. “Güzel,” diyerek arkadaşına işkence yapmayı kesen Demir duruşunu dikleştirdi.

“Çocukları hazırladıktan sonra ev-”

Demir’in cümlesinin yarıda kalmasına neden olan şey, Asal’ın, kardeşininkine kıyasla üç kat daha yüksek sesle geçirmesiydi. Demir şaşkınca arkasını dönüp oğluna baktı. Gülmekle gülmemek arasında kalmış bir şekilde baba oğulun bakışmasını izlerken Cem’in cümlesi tüm odadaki gerginliğin ortadan kalkmasına neden oldu.

“Analar ne yiğitler, yiğitler ne sesler doğuruyor be! Hey maşallah!”

Bir asır geçmiş gibi...

Oysa sadece birkaç haftadır evimden uzaktaydım, ama şu anda durduğum yerden bakınca kale gibi korunaklı evimi bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim. Ağaçlık yoldan gelirken gördüğümüz kar kalıntılarından bahçemizde eser yok gibi duruyordu. Belli ki hayat-taki en büyük şansım her zamanki gibi, biz gelmeden önce en ufak bir detayı bile es geçmemişti.

“Hoş geldiniz efendim.”

Başımı kocamın tarafına doğru çevirdim. Dışarıdaki ayazı adamın yüzündeki ton değişiminden rahatlıkla okuyabiliyordum. Hastanede kaldığımız süre boyunca

mevsim değiştirmiş olsak da, kış henüz peşimizi bırakmamıştı. Demir camın ardındaki boğuk sesin sahibine bakma gereği duymadan başını bir kez sallamakla yetindi.

Adamın gözleri benimkilerle buluştu. “Geçmiş olsun Elif Hanım,” dediğinde boğazıma yumruk yemiş gibi hissettim. Bunu ne için söylemişti? Haftalar önce yaşadığım kâbus için mi? Yoksa çocuklarımı sağ salım kucağıma alabildiğim için mi?

Otoparkın kapısının açıldığını arabanın hareket etmesiyle anladım. Adamın gözleri yavaşça arka koltukta yatan ikizlere kaydı. Nedense huzursuz hissetmiştim. Son olaylardan sonra en yakınımındaki insanlardan bile kuşkulandır olmuştum. Başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim ve annemlerin kucağında huzurlu bir şekilde uyuyan çocuklarıma baktım. Ne olursa olsun bundan sonra daha temkinli davranmalıyım.

“İşte geldik.”

Koleksiyonundaki yerine arabasını park eden kocama döndüm. O ise yol boyunca dikiz aynasından ikizleri izlediği yetmiyormuş gibi durur durmaz da arkasını döndü. Sanırım artık önem sıralamasında pabucum dama atılmıştı ve bu garip hissettiriyordu.

“Çocukları iyi sarın anne.”

Annem ve Leyla anne aynı anda çocuklardan başını kaldırdılar ve ‘*Ne yapacağımızı senden mi öğreneceğiz?*’ der gibi Demir’e bakmaya başladılar. “Üşüme ihtimallerini düşünmek bile istemiyorum,” diyerek onların bakışlarını bertaraf eden kocam, bana doğru döndü. Gözlerindeki kaygı dolu ifadeye hafif çatık kaşlar eklenmişti.

“İyi misin?” diye sorduğunda neyi kast ettiğini an-

lamaya çalıştım. “Ağrın mı var?” Henüz dikiş yerlerim iyileşmediği için arada sırada karnıma sancılar giriyordu, ama şu anda neden böyle bir şey sorduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Her mevsim sıcak olmayı başaran ellerinden bir tanesi yanağımdaki yerini aldı. “Elif sorun ne?” Gerçekten bunu ben de merak ediyordum. Demir’e bir sorun olduğunu düşündürecek ne yapmıştım? Başparmağı yavaşça yanağımda kıpırdamaya başladı. Gözlerindeki endişe bir kat daha artmıştı.

“Çocuklar ne oluyor?”

Annemin sorusuna cevap verme gereksiniminde bile bulunmayan Demir gözlerimin içine bakmaya devam etti. Konuşmamı istercesine başını hafifçe salladı. Olabildiğince nazik davranmaya çalışıyordu, ama ben bu sessizliğimden gerildiğini hareket eden başparmağının yavaşlamasından anladım. Elimi yanağımdaki elinin üzerine koydum ve yavaşça avucunun içini öptüm. Daha sonra başımı eline yasladım.

“Bir sorun yok.”

Bu cevap onu tatmin etmemiş olacak ki tek kaşı hafifçe seyirdi. “Gerçekten,” diyerek sorun olmadığını belli etmeye çalışırcasına gülümsedim. Birkaç saniye boyunca gözleri kısıldı. Büyük ihtimal ona bakmıyor olsaydım bu tepkisini fark etmeyecektim.

“O zaman yüzünün bu hali ne?” diye sorduğunda ‘*Ne varmış yüzümün halinde?*’ der gibi dikiz aynasından kendime bakmaya çalıştım.

Demir diğer elini de öteki yanağıma koyarak başımı çevirmemi engelledi. Yüzlerimizin arasında yalnızca birkaç santim vardı. Ellерinden mi yoksa nefes alıp ver-

dikçe yüzüme çarpan nefesinin sıcaklığından dolayı mı bilmiyorum, içimdeki küllenen korlar tekrar alev aldı. Aklım ve kalbim, hangisinin kazanacağını kestiremediğim bir savaşa girdi. Biri annemlerin arabada olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu, diğeri onu ne kadar özlediğimi.

“Güzelim...”

Fısıltı halinde çıkan sesiyle dudaklarım yavaşça aralandı ve belli belirsiz bir inilti boğazımdan kaçtı. Demir’in bakışlarındaki endişe bir anda yok oldu. Dudaklarının kenarında muzır bir tebessüm belirdi. Arabadakileri hatırlatmak istercesine anlamlı bir şekilde bana bakarak boğazını temizledi. O birkaç dakika içinde annemlerin varlığını unuttuğumu fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Az önceki sesi duyup duymadıklarını deli gibi merak ederken başımı onlara çevirdim. Neyse ki ikisi de ikizlerle uğraşıyor, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Rahat bir nefes alırken, benim tarafımdaki cam tıklatıldı. Boş bulunup irkilirken önüme döndüm. Cem’in yüzü pancar rengini almıştı. Yine de arabada beklemek yerine pandomim hareketleriyle üşüdüğünü ve artık inmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyordu.

“Ulan şeytan diyor arabadan inme, donsun pezevenk!” Demir’in sinirlendiğini dişlerini sıkarak söylemesiyle fark etmiştim, ama sorun şuydu ki o annemlerin hâlâ arabada oturduğunu unutmuş gibiydi.

“Oğlum!” Leyla annenin uyarısı benim tepkimden önce geldi.

Demir sinirle arabadan indi. Cem’le yapacağı olası bir kavgayı engellemek istercesine hızla peşinden indim. O

ise beni şaşırtarak annesinin kapısını açmış ve benim olduğum tarafa doğru yürümeye başlamıştı. Emir, Leyla anneye yardım ediyordu. Nika ise anneme... Bora, Demir'in sinirini fark etmiş olacak ki, koşar adım yanıma geldi ve çocukları görmeye çalışan Cem'in koluna girip eve doğru çekiştirmeye başladı.

Bir anda kendimi kocamın kolları arasında buldum. O âna kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Bedeni ve kollarıyla beni tamamen saran kocam, "Üşüme ihtimalini düşünmek bile istemiyorum," deyip bedenimi sıvazlamaya başladı. Birkaç dakika önce pabucumun dama atıldığını düşündüğüme inanamıyordum.

Anneler olabildiğince hızlı bir şekilde evin yolunu tuttu. Demir ise beni kendine sabitleyerek yürümeye başladı. Hâlâ dikiş yerlerim sızladığı için bir elimi karınma yerleştirdim ve dikkatli adımlarla eve doğru yürümeye başladım.

Uzun bir aradan sonra bu odanın içinde tek kişi olmak farklıydı. Hem eksikmişim gibi, hem de olması gerekene kavuşmuşum gibi hissediyordum.

"Kızım..."

Duyduğum fısıltıyla bakışlarımı bana doğru gelen anneme çevirdim. "İkizleri beşiklerine yatırdık. Bizim ufak bir işimiz var, birkaç saat idare edebilirsin değil mi?" Bakışlarım annemden yan yana duran iki beşiğe kaydı. "Zaten şu anda uyuyorlar. Karınlarını da doyurdun. Onlar acıkana kadar biz geliriz."

Yersiz bir panik beni ele geçirmek üzereydi. Kaygılı bakışlarımı anneme kaydırduğımda "Ne işiniz var?"

diye sordum. Sesim bile yaşadığım çatışmayı belli eden bir tınıda çıkmıştı. Annem güven vermek isteyen bir te-
bessümle kollarımı sıvazladı.

“Şirkette acil imzalamam gereken dosyalar varmış. Demir’in rahatsız olacağını tahmin ettiğim için buraya getirmelerini istemedim.”

Bakışlarım Leyla anneye kaydı. Annem neyi merak ettiğimi anlamış gibi “Leyla’nın da eve uğraması gerekiyor. Malum bir süre burada sizinle kalacağız,” dedi. Sıkıntıyla iç çekerken başımı tamam anlamında salladım. Tekrar kollarımı sıvazlayan annem, “Sakin ol. Şu anda asıl korkması gereken kişi sen değilsin. Sonuçta aylardır onlarla tek başına sen baş ediyorsun, değil mi?” dedikten sonra göz kırptı.

Neyi kast ettiğini biliyordum. Demir’in ve diğerlerinin sürekli destek olmasını göz ardı edemezdim ama aylardır onları içinde taşıyan bendim. Benden birer parça olan iki ufak yavrudan korkmam kadar saçma bir şey olabilir miydi?

“Merak etme,” diyen annem usulca yanağımdan öptü. “Önceden de söylediğim gibi, sen çok iyi bir anne olacaksın.” İçimi rahatlatmak ister gibi derin bir nefes aldıktan sonra “İnşallah,” diyerek geri verdim. Sıcak gülümsemesiyle bana bakan annem biraz daha cesaret vermek istercesine kollarımı sıvazladı ve Leyla anneye beraber diğer kızları odadan çıkardı. Artık iki tatlı baş belamla yalnızdım. Ağır adımlarla çocuklarıma doğru yürüdüm. Bir yanımda heyecandan kıpır kıpır, diğer yanımda telaştan kıvrım kıvrımdı.

Beşiklerin ortasında durup hayran hayran kızımı ve oğlumu izlemeye başladım. Cennetin annelerin ayakla-

rının altında olmasının nedeni, kesinlikle melek doğur-
malarından dolayıydı. O derece kusursuz...

'Anne olunca anlarsın.'

Annemi şu anda daha iyi anlıyordum. O âna kadar
çektiğin tüm sıkıntılar yavrularına baktığın an gözüne
toplu iğne ucundan bile daha küçük geliyordu. Eğilip
önce oğlumun daha sonra da kızımın, kendine has ko-
kularını içime hapsedmek istercesine derin bir nefes al-
dım. İşte bu an, cennette olmaktan farksızdı. Efsunluy-
du kokuları, bir kere soluman yetiyordu tekrar istemek
için.

Beklemediğim bir anda belime dolanan kollarla ir-
kildim. Başımı omzuma doğru çevirirken "Demir ödü-
mü patla-" diye sitemle fısıldıyordum ki "Şş!" diyerek
sözümü kesti. Başını, her zamanki gibi omzumla boy-
numun arasındaki yere yerleştirdi. Sırtımı güvenle ko-
camın göğsüne yasladım. O da kollarını daha sıkı bir
şekilde bedenime doladı. Sıcaklığı bedenimi sararken
kokusu tüm hücrelerimi uyandırıyordu. Onunla bu ya-
kınlıktaki temasımız bastırılmış duygularımı harekete
geçiriyordu.

Demir'in burnunun boynumdan kulağımın arkasına
doğru hayali bir çizgi çizdiğini hissettim. Saç diplerime
değen nefesiyle gözlerimi kapadım. İçim ürperdi. Dili-
min damağımın kuruduğunu fark edince yutkunmaya
çalıştım. Demir'in dudaklarını enseme yakın bir yerde
hissedince iç çeker gibi nefes aldım. Onu gerçekten çok
özlemiştim. Bacaklarımın arasındaki sızı farklılaştı. El-
leri vücudumda dolaştıkça bedenim alev almaya başla-
dı. Kalbim hızlı bir düzenle atarken, nefeslerim gittikçe
düzensizleşiyordu. Bir anda omzumun üzerinde hisset-

tiğim dişlerle inledim. Hangi ara üzerimdeki kazağın omzunu sıyırmıştı bilmiyordum, ama devam ederse ona daha fazla karşı koyamayacağımı biliyordum. Şu anda olmazdı. Aşağıda bunca insan varken...

"Demir"

Sesim inlemeden farksız çıktı. "Hı?" gibi bir ses çıkaran kocam üzerimdeki kazağın eteklerinin altından ellerini içeri soktu. "Durmalsın." Yanan tenimde dolanan parmaklar göğüslerime doğru kayarken dudakları az önceki hayali çizgide gidip geliyordu. "Şimdi olmaz," derken bile devam etmesi için yalvarıyordum. Avuç içleri göğüslerimi kavrayınca dudaklarımı dişledim. Demir ise zevk dolu iniltisini bastırmak istercesine boynumu...

"Demir, aşağıda misafirler bizi bekliyor."

Son irademle kocamı kendimden uzaklaştırmaya çalışmam takdire şayandı. "Bir," diyerek göğüslerimden beni kendine çekti. Ufak bir inilti dudaklarımın arasından kaçınca alt dudağımı var gücümle dişledim. Kulağımın arkasına ufak öpücükler bırakan kocam, "Onlar misafir sayılmaz," dedi. "İki, sayılsa bile umurumda olmaz ve üç, seni çok özledim."

Sesinin gittikçe tahrik edici bir tona bürünmesi tüm irademi yerle bir etmişti. Daha fazla dayanamayacağımı anladığımda kollarının arasında ona doğru döndüm. Parmaklarımın ucunda yükselmeye çalışırken beni havaya kaldırdı. Daha hamilelik kilolarımı bile verememişken bu hareketi hiç zorlanmadan yapması, kocamın gücünü bir kere daha gözler önüne seriyordu. Bacaklarımı beline doladım. Ellerim ensesindeki saçlarda doluşırken âşık olduğum adamın gözlerine baktım. "Öz-

lemim boyut atladı,” diye fısıldadığımda dudaklarının kenarı keyifli bir ifadeyle kıvrıldı.

Tam tadına doyamadığım dudaklarını öpmek için eğilmiştim ki, güçlü bir ağlama sesi odada yankılandı. Beş saniye... Yalnızca beş saniye ne olduğunu idrak etmeye çalışır gibi Demir’le birbirimize baktık. Beşinci saniyenin sonunda ikimiz de aynı anda ikizlere doğru başımızı çevirdik. Masal, ufacık boğazı yırtılacakmış gibi ağlıyordu. Asal ise ağlamasa da onun çıkardığı sesle huzursuzca kıpırdanmaya başlamıştı.

Panikle Demir’in kucağından indim. Masal’ı dikkatli bir şekilde kucağıma aldım. Demir, oğlumuzu beşiğinde sallarken bir yandan da endişeyle bana bakıyordu. Elim ayağım birbirine dolandı. Gözlerim yanmaya başlarken çaresizce kocama baktım. Asal’ın babasıyla keyfi yerinde gibi duruyordu. Peki, Masal neden benimle mutlu olamıyordu? Kırıldığımı hissediyordum. Saçmaydı belki ama kendimi çocuklar için yetersiz hissediyordum. Gözlerim buğulanmaya başladı.

“Bebek ağlaması mı o?”

Bir anda kapının açılmasıyla irkildim. Önde Cem, arkada tüm ekip odaya hücum etti. Hepsinin yüzünde ortak bir ifade vardı. Endişe...

“Çekilin ben ebeyim!”

Ağlanacak halimize gülmeye başladım. Cem bana doğru doktor edasıyla geliyordu ama nasıl olduğunu anlayamadığım şekilde aramızda etten bir duvar örüldü.

“Haydar Cem! Anlaşmamızı unutacak kadar balık hafızalı olduğunu sanmıyorum.” Demir’in odaya izinsiz girmelerinden dolayı sinirlendiğini düşünüyordum.

"O anlaşma Haydar Cem için. Burada ben Masal'ın ebe-si sıfatıyla bulunuyorum."

"Hay senin ebeni..."

"Demir!"

Uyarımı duymazdan gelen kocam, Cem'in kendince yaptığı manevraları engellemeye çalışıyordu. Gözlerim Melek'i aradı. Küçük kardeşleri olan oydu. Ne yapılacağı bilirse o bilirdi, ama o da Bora da ortada gözük-müyordu. Önder, Gökhan, Nika ve Emir'in acıyan bakışla-rından hiçbirinin bu konuyla ilgili bir bilgisi olmadığını anladım. Tıpkı bizim gibi...

Masal ağlamaktan kıpkırmızı kesildi. Denize dü-şen yılana sarılır düşüncesiyle "Demir," dedim. "Bel-ki Cem'in bir fikri vardır."Omzunun üzerinden bana bakan Demir'in bakışları sanki küfür etmişim gibiydi. "Elif ciyaklama kafa yaptı sende herhalde. Kediye ciğer mi emanet edeceğiz?" diye sorduğunda kızımızı işaret ettim. Gözleri Masal'a kayan kocamın ifadesi anında en-dişeyle kaplandı.

Tekrar gözleri benimkilerle buluştuğunda "Bırak Cem fikrini söylesin," dedim. Suratı asıldı. Çenesinin altındaki damar belirginleşti. Bana bakıyordu ama ba-kışları başka şeyler düşündüğünü belli eder cinstendi. Kendi içindeki çatışmasından sonra sertçe önüne dön-dü. Bu hareketiyle Cem birkaç adım geriledi.

"Eğer çocuğumun kılına-"

"Kedi canımı yersin, değil mi abi?"

"Haydar!"

"Şşt şşt, sakın ol, sinirlerine hâkim ol."

"Allah'ım-"

"Tamam bea! Asla zarar vermem, hatta zarar verecek olanın canını alırım."

Cem'in hazır cevabı Demir'i tatmin etmemiş olacak ki "İntiharı denerim diyorsun yani," dedi tek kaşını kaldırarak. Abartılı bir şekilde gözlerini deviren Cem, "Öf yea! İyi ki milyonlarca kıymetlinden ikisi isabet etmiş. Sanki bir tek senin çocuğun var," dedi.

"Ama senin gibi ebe amca bir tane var Cem."

Emir'in dalga geçmesini iltifat olarak kabul eden çocuk, "Bir tanesin diyorsun. Canımsın DJ!" deyip tekrar bize doğru döndü. Çok önemli bir sorunu çözecek olan bilim adamı edasıyla bir elini beline koydu. Diğer elinin işaret parmağını kaldırarak "Bir bebek neden ağlar?" diye sordu ve Demir'e elinin tersiyle çekilmesini işaret etti. Ya sabır çeken kocam, "Şov yapma lan!" dedi.

Gözlerini kısarak öldürücü bakışlar atan Cem tekrar bana döndü. "Karnı tok?"

Benden onay beklediğini hissedince başımı evet anlamında salladım. "Sırtı pek..."

"Cem!"

"Gazı yok?"

Başım la tekrar onu onayladım. Bir süre düşünür gibi gözlerini kısıyan Cem "Evreka!" diye bağırdı ve hızla Masal'ın poposuna doğru eğildi. Ne yaptığını anlamaya çalışırken bir anda yüzü cin çarpmışa döndü. "Altı bok!"

Öğürerek uzaklaşırken "Gizli kapaklı çift başlı at sütü mü içirdiniz bebeye? Bayâ tezek sıçacak lan bu!" diye devam etti. "Hayır, ağlamadan değil de kokudan kafa olmuşsun bence yenga. Kucağında bir vidanjör taşıyorsun. Çilek mi sıçacak sanıyorsun acaba?"

"Ne biçim konuşuyorsun oğlum sen?"

"Ebe acı söyler abi."

Demir, Cem'in üzerine doğru birkaç adım attı. "Devam edersen acıtırım Cem."

Cem teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve pişkin bir şekilde gülümseyerek geri geri yürümeye başladı. "Ben almayayım. Alana da mani olmayayım. İhale bana kalmadan, bu ortamdan tıpışayım."

Cem apar topar odadan çıktı. Önder, Gökhan ve Emir birbirlerine baktıktan sonra "Biz bir Cem'e bakalım," diyerek kaçarcasına odadan ayrıldılar. Demir ve Nika'yla birbirimize bakmaya başladık.

"O zaman Masal'ın altını temizleyelim hayatım," dediğimde ifadesizliğini korumakta zorlanan kocam "Ha," diyerek elleriyle saçlarını karıştırdı. "Siz başlayın. Ben bir Cem'e haddini bildirip geliyorum." Diğerleri gibi coolluğunu bozmadan olabildiğince hızlı bir şekilde odadan ayrıldı.

Gözlerim öfkeyle kısılrken Nika'yla birbirimize baktık. Onun da benim gibi düşündüğüne emindim. Çocuğun cefasını analar sefasını babalar sürer derlerdi de inanmazdım.

Ben de bu ânın acısını sizden, hele de Demir senden çıkarmazsam, bana da Elif Sancak Kara demesinler!

1 ay sonra - 29 Nisan günü

Aşk, dünyanın en tatlı mutluluğu ile en derin acılarından yaratılmıştır. Cennetin huzuruyla cehennemin azabının arasında kalan bir araftır. Hangisine yöneleceğimiz hayatın kumarından başka bir şey değildir. Şanlıysanız, aşkınızda azap çekmeden huzura erersiniz. Daha da şanlıysanız, huzurun gerçekten ne anlama geldiğini, azabın kırbaçlarını sırtınızda

hissederken öğrenirsiniz.

Hayatımın en şanslı zamanlarındaydım. Aşkımızın sonsuz huzura erdiği, cennet kapılarının sonuna kadar açıldığı zamanda...

Bugün evliliğimizin birinci yıl dönümüydü ve tıpkı diğer özel günlerde olduğu gibi, bugünün de Elif için unutulmaz olmasını istiyordum. Haftalardır arkadaşlarımla kafa patlatmam ve hayatımızda yakaladığım ufak tefek detaylar sayesinde nihayet sürprizimi hazırlamıştım. Önümde tek bir engel kalmıştı; Asal ve Masal'ı bir günlüğüne kime emanet edecektim?

Çocuklarımı yabancı birine emanet etmeyeceğim ve annemlerin bir davete katılmak zorunda oldukları düşünülürse, çok fazla seçeneğim yoktu. Bora ve Melek için bu hem bebek bakımına alıştırma hem de bebeklerini amcalarından koruma alıştırması olurdu.

"İçim hiç rahat değil."

Elif, Masal'ın gazını çıkartıp kardeşinin yanına yatırdı. "Sürprizin eminim ki beni çok mutlu edecektir, ama aklım çocuklarımdayken-"

"Sence ben, çocuklarımdan başına bir şey geleceğini düşünseydim, emanet eder miydim?"

Cümlesini yarıda kesmemle derin bir nefes alan Elif, "Haklısın," dedi. Ufaklıklara şefkatle bakıyordu. "Yine de ister istemez geriliyorum."

"Gerilme," diyerek karıma arkadan sarıldım. Başımı omzu ve boynu arasına koydum. "Her şey çok güzel olacak," diye fısıldayıp kokusunu içime çekerek boynunu öptüm. Dudaklarından ufak bir inilti çıktı. Bu ses kadar kulağa güzel gelen bir şey yoktu. Dudaklarım omuzlarına kaydığında nefes alışverişi hızlandı. Ellerim göğüslerine kaydı. O kadar büyümüşlerdi

ki, bu durum onu daha çok istememe neden oluyordu. Parmak uçlarımdan kıyafetinin üzerinden bile etkilendiğini, tüylerinin diken diken olmasından anlamıştım.

Fısıltı ve iç çekiş karışımı bir sesle "Demir," dediğinde içimdeki arzu harekete geçti. Büyük ihtimal kapı çalmasaydı, çocuklarımdan önünde annesiyle sevişecektim. Elif basılmış gibi panikle toparlanırken gülümsedim. Kapıya doğru yürüdüm. Ardındaki heyecanlı sesleri duyabiliyordum.

Kapıyı açmamla içeri dalan Cem'i ensesinden yakaladım. "Önce hijyen!" diyerek Cem'i banyoya doğru sürükledim. Bora ve Melek'in peşimizden geldiğini hissediyordum. "Merhaba yenga," diyerek el sallayan Cem'i banyoya iterken "İyice temizlendiğine emin olmadan sakın içeri gelme!" dedim.

Arkamı döndüğümde Elif'in son zamanları gözümü önüne geldi. Melek'in karnı o kadar büyü müştü ki, tek bir kıza hamile olduğuna inanmak güçtü. Bora'nın benim birkaç ay önceki modumda olduğunu görmek gülümsetirken "Hoş geldiniz," dedim. "Emirler nerede?"

"Leyla teyze çağırmış, oraya uğrayıp gelecekmiş."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Ee, daha hazzırlanmamışsın." Üzerimde göz gezdirdim. Kafamdaki sürprize gayet uygundum ama beni kast etmediğini Elif'in "Ne giyeceğimi bulamadım," demesiyle anladım. Gözlerimin içine merakla baktığında başımı iki yana salladım. Nereye gideceğimizle ilgili hiçbir ipucu vermeyecektim. Nefesini dışarı üflerken "İyi," dedi. "Günlerdir söylediğin gibi rahat bir şeyler giyer gelirim."

Merdivenlere doğru yöneldiğinde Melek de peşinden ilerledi. Bora'ya 'Melek'e bir şey söyledin mi?' bakışımı attığımda "Aşk olsun abi," dedi.

"Tamam hazırım," diyerek banyodan çıkan Cem, ameliya-

ta girecek olan doktorlar gibi elleri havada bize doğru yürüdü. "Elimi, yüzümü, kolumu, bacağımı, üstümü, başımı, her şeyimi temizledim. Verin onları bana!"

O sırada kapı çaldı. Bora, "Ben bakarım," diyerek kapıya doğru yürüdü. Cem Asal'ın üzerine eğildi. "Amcam, sen görme-yeli koca adam mı oldun?"

"Daha yirmi dört saat bile geçmedi Cem!"

"Ne diyor bu adam Asal? Kıskanıyor mu bizi? Ha yakışıklım?" Asal gülmeye başladı. Oğlum sadece Cem ve Melek'e gülüyordu. Onlarda olan ama anne ve babası olarak bizde olmayan ne vardı? Hadi Melek'in karnında Hale vardı. Elif'in söylediği gibi onu hissediyor olabilirdi, ama Cem'de ne vardı?

"Herkes merhaba." Emir ve Gökhan ellerinde kaplarla içeri girdiler. "Onlar ne?" diye sorduğumda "Teyzem, bebek şerbeti yaptırmış," deyip mutfağa doğru yürüdü. Asal ve Masal erken doğduğu ve Elif'in çok kan kaybetmesi yüzünden hayati tehlikesi olduğundan dolayı, şerbet yaptırmayı unutmuştuk. Yani en azından ben unutmuştum.

"Enam! Ben de bu bebekler neden tatsız diyorum. Meğer şerbetleri eksikmiş bunların. Şerbetiniz mi eksik sizin ha? Ha amcacığım?"

Cem'in abuk sabuk hareketler yapması neyse de, sesini bebek gibi çıkarmaya çalışması beni çığırından çıkarıyordu. Cem, Asal'ı kucağına aldığı anda birden yüzü buruştu. Kusak gibi dururken "Yedin yedin sıçamadın da, komple bağırsaklarını mı çıkardın be çocuğum?" dedi. Ara ara öğürerek oğlumu bana uzatırken ne demek istediğini anladım.

"Ufacak bebeğe işkembe mi yediriyorsunuz lan! Yeminle burnumun direği eridi gitti."

"Abartma Cem," dediğimde silkelendi. "Asal'ın amcasından poposuna takılmak üzere, bir tehlikeli madde yazısı."

"Cem!"

"Gelsin benim Masal'ım, gelsin benim mis kokulum," diyerek kızımı kucığına alan Cem, bu sefer gerçekten kusu-yordu. "Lan!" diye kendine özgü bağırışıyla Masal'ın göz-leri büyüdü. Korkmaktan daha çok heyecanlanmış gibiydi. "Senkronize mi sıçıyorsunuz kızım siz?" dediğinde hızla elini kolunu sallarken kendi dilinde bir şeyler söylemeye ça-lışıyordu.

Cem, Masal'ı da Bora'nın kucığına bıraktı. "Kız babası olacaksın, prova olsun." Bora'nın da yüzünü buruşturmasıyla, az çok nasıl bir koku olduğunu tahmin ettim.

"Güzelim!" diye bağırarak merdivenlere doğru yürüdüm. "Elif!"

"Efendim hayatım?" diye seslenen karıma bebeklerin al-tının temizlenmesi gerektiğini söyledim. "Temizle o zaman," demesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ben mi temizleyecek-tim? Nasıl?

Arkamı döndüğümde kapıya doğru çaktırmadan yürüyen Cem, "Oldu o zaman. Size doyum oldu. Hadi hayırlı akşam-lar," diyordu ki, "Bir adım daha atma!" diye bağırdım.

Emir ve Gökhan salona gelirken ne olduğunu sordular. Cem'in "Sıçtık," derkenki acı çeken ifadesine kahkaha attım.

"Gülü seven dikenine katlanır Haydar. Hadi..."

"Gaz maskesi var mı abi?"

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gökhan, Asal'ı ku-cağına alırken "Abartma Cem, o kadar kötü kokmuyor," dedi. "O buz dağının görünen yüzü abi. Uzaktan davulun sesi hoş gelir, unutma."

Asal huysuzlanmaya başladı. Ufak ufak hıçkırıklarıyla Masal'ı harekete geçirmiş gibi görünüyordu. Gökhan, oğlu-mu hafifçe zıplatarak susturmaya çalışırken "Ne yapacağız

şimdi?" diye sordu. Hiçbirinin bebek bakımıyla ilgili bilgisi yoktu. Bu konuya en yakın kişi bendim. Bu yüzden Elif'in yaptıklarını aklıma getirmeye çalıştım.

"Biraz daha oyalanırsak pişik olacaklar."

Bora, kızımı Cem'in kucağına tutuşturmaya kalktı. "Pı-şınıuk!" Cem işaret parmağıyla tek gözünün altını çekti. "Ben sadece kopilot olacağım." Bu sefer Bora, Emir'e yöneldi, ama o Gökhan'ın yanında olarak tarafını belli etti. En sonunda "Babası sensin," diyerek kızımı kucağıma tutuşturdu.

Ah ulan, birkaç ay sonra benden yardım istersin sen...

"Madem kopilot olacaksın, seç hadi. Asal mı Masal mı?"

Cem gözlerini kısarak bir oğluma bir kızıma baktı. Biraz düşündü. Düşündüğünü belli eden sesler çıkardı. "Masal diyorum," diyerek bana doğru yürüdü. "Onun bezinde küçük hissediyorum."

"Tamam," diyerek gözümün önüne gelen görüntülerle ileride bir dolabı gösterdim. "Şurada iki tane örtü olacak. Bebek bakım örtüsü mü ne boks, onları alıp koltuklara serin."

Cem ve Emir söylediğim dolaptaki örtüleri alıp düzgünce koltuklara serdiler. Gökhan Asal'ı, ben Masal'ı düzgünce örtünün üzerine yatırdık. "Bora, şurada temiz bez ve yanında pamuklu ıslak mendiller var."

Bora söylediğim yere giderken "Pişik kremini de unutma," dedim. Cem, Masal'ın yanına diz çöktü. En azından yaptığı salaklıklarla kızımın ağlamasını kesmişti. Bora söylediklerini elime tutuştururken herkesin gözünün bende olduğunu hissettim. Gökhan ve Emir'e dönerek "Temizlesenize lan oğlumun altını," dedim. "Abi uygulamalı öğreneceğiz işte. Devam et sen."

Sıkıntıyla iç çekerek Masal'ın pijamasını indirdim. "Gazamız mübarek olsun." Bezi yanlarından açmaya başladığımda

Cem ellerini iki kere koltuğa bir kere birbirine vurmaya başladı. Bu işi o kadar ciddiyetle yapıyordu ki bezi açmayı yarım bırakıp Cem'e baktım. Bakışlarımı fark ettiğinde "Allah aşkına ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Küçük hissediyordum dedim ya. Heyecan katayım dedim."

Dişlerimin arasından ya sabır çektim. Bezi açmamla nefesimin kesilmesi bir oldu. Cem kendini yerden yere atarken "Bu mu lan küçük," deyip öğürdü. "Bu nasıl küçük lan! Boyu kadar sıçmış." Arkaya doğru dönüp derin bir nefes aldım. Bu iş kesinlikle izlerken daha kolaydı.

"Abi bence kapatalım. Onunla yaşamayı öğrensin. En azından bir ders alsın. Belki bir daha yapmaz."

Burnunu kapatıp konuşmasıyla tam anlamıyla kopilot olmuştu. "Saçmalama," diyerek kirli bezi katlayıp kızımın poposunun altına sıkıştırdım. "Islak mendil..." Doktor edasıyla elimi uzatınca "O ne lan!" diyen Cem "Neşter der gibi oldu. Bebenin götünü mü keseceğiz?" diye devam etti. "Bu da mantıklı bir çözüm tabi, böylece bir daha sıçamaz."

"Ver şu ıslak mendili artık!"

Cem pamuklu mendilin içinden bir tanesini uzattı. Ben Masal'ın poposunu nazikçe silmeye çalışırken başka bir tane daha çıkartıp kızımın eline tutuşturdu. Daha sonra ufacak serçe parmağını tutarak halay çekmeye başladı. Bir süre ne yaptığına baktım. Kızmak istiyordum ama Masal'ın gülümsemesi elimi kolumu bağlıyordu. Tekrar işime dönmeden önce Gökhanlara baktım. "Ağlamaması bu işten yirtacağınız anlamına gelmiyor. Hemen Asal'ın altını temizleyin."

"Abi senin artık bu işte elin kırık."

"Gökhan, hemen oğlumun altını temizle!"

Nefesini dışarı üfleyerek koltuğa oturan Gökhan, benim

yaptığım gibi Asal'ı bezin üstüne yatırdı. Tekrar kızıma dönüp altındaki kirli bezi ve mendilleri çekip çıkardım. Cem'e uzattığımda öğürerek "Uzak tut onu benden. Mutant olmak için çok gencim," dedi.

Gerçekten artık sabrım kalmamıştı. Bunu fark eden Bora, yaralı parmağa işeyerek bir poşetin içine kirli bezleri attı. Cem'in uzattığı yeni bezi kızımın altına yerleştirdim. Göbek bağı kurumadığı için dikkatli bir şekilde bezi taktım.

"Hay sikeyim lan!"

Küfür mırıldanarak ayağa kalkan Gökhan'a "Ne oldu lan?" diye sordum. Islak mendillerle yüzünü sildikten sonra "Ne olacak amına koyayım," deyip üzerini silmeye çalıştı.

"Oğlun suratıma işedi!"

"Allah'ım ne zaman gidecek bu kilolar?"

Giydiğim hiçbir şey yakışmıyordu. En sonunda siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişörtü üzerime geçirdim. Yine de dünyanın en kilolu insanı gibi hissediyordum. Anne olmanın en güzel yanı, büyüyen göğüslerimdi. O kadar...

"Saçmalama Elif, çok güzel oldun."

Ne kadar inanmasam da gülümseyerek teşekkür ettim. Deri montumu giyip aynada son kez kendime baktım. "Hadi gidelim, bakalım bizim kötü adamlar pis işleri nasıl halletmişler." Melek karnını okşayarak kahkaha attı. Odadan gülerek çıktık ama merdivenlerden inerken salondakilerin bizden daha çok güldüğünü fark ettik.

"Beyler," diyerek salona girdim. Gökhan'ın üzerini

silmeğe çalıştığını fark edince "Gökhan," dedim. Islak yüzünü bana çevirdi. "Ne oldu?" diye sorduğumda tekrar kahkahalar havada uçtu.

Gökhan, burnundan soluyarak kendini silerken "Oğluna sor," dedi. Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken yavaşça yürüdüm. Asal'ın belden aşağısının çıplak olduğunu görünce kahkahama engel olamadım.

"İşedi mi?"

"Sen yapma bari," diyen Gökhan banyoya doğru ilerledi. "Anneciğim," diyerek oğlumun yanına oturdum ve Gökhan'ın yarım kalan işini tamamladım. "Mis gibi mi olmuş benim paşam!"

Asal'ın kokusunu içime çekerek öperken Demir hazır olup olmadığını sordu. Başımı evet anlamında sallarken ayağa kalktım. Melek, Asal'ı kucağımdan alırken hafifçe inledi. Telaşla ne olduğunu sorduğumda "Hale kıskandı galiba," deyip gülümseyerek boştaki elini karında gezdirdi. O sırada Asal kahkaha atarak Melek'in yanığını öptü. Daha doğrusu öper gibi yaptı.

"Ben size diyorum. Bu bebekleri kertelim biz."

Bora, Cem'i uyardı. Bu konuyu ne zaman açsa, Cem'i bir kaşık suda öldürmek istiyor gibi davranıyordu. Benim oğlumdan iyisini bulacaktı sanki. Ne diyordum ben ya... Silkelenip salak saçma düşüncelerimden sıyrıldım.

"Çocuklarım sana emanet Melek."

Aklımın kalmamasını söylese de kalacaktı. 'Allah'ım sen yavrularımı koruyup kolla,' diye dua ederek yola koyulduk. Evden uzaklaştıkça nefes aldığımı hissediyordum. Yalnız kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu gecenin ilişkimize iyi geleceğini biliyordum. Bilmediğim şeyse nereye gittiğimizdi?

Trafik sıkışmaya başladığında nerede olduğumuza baktım. Gördüğüm tanıdık caddelerle içimde bir heyecan dalgası oluştu. Düşündüğüm şeyi yapıyor olamazdık, değil mi? Demir araçları sollayarak bilmediğim yerlerden Küçük Çiftlik Park'ın girişine gelip durdu. İçeri girmeye çalışan coşkulu kalabalıkla nefesimi tuttum. Demir'e döndüğümde emniyet kemerini çözdüğünü gördüm.

"Sürprizin Coldplay konseri miydi?"

Demir başını sallayınca heyecanla çığlık attım ve ellerimi dudaklarıma bastırdım. Buradaydık. Hayranı olduğum grup Türkiye'ye gelmişti ve günlerce bu konser için Demir'e yalvarmışım. Gitmemiz gerektiğini, evlilik yıldönümümüzde olmasının bir işaret olduğunu söylemişim, ama o her seferinde böyle ortamların güvenli olmayacağını söyleyip durmuştu.

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Karımın şu andaki heyecanını görme hayali," dediğinde hızla boynuna atladım. "Seni çok seviyorum," dediğimde gülümsediğini hissettiğim kocam boynumu öptü. "Coldplay'ı bekletmek istemeyiz, değil mi?" diye sorduğunda Demir'den ayrıldım.

Arabadan indi ve etrafından dolaşarak kapıyı açtı. Gözlerimi konser alanının ışıklı görüntüsünden ayırmadan arabadan indim. Heyecandan kusabilirdim. Kapıyı kilitleyip elimi tutan Demir beni girişe doğru çekiştirmeye başladı.

"Hoş geldiniz Demir Bey."

Kalabalık kuyruğa girmedikimiz yetmiyormuş gibi, güvenliklerin de bizi tanıyacağı tutmuştu. Demir birkaç adamla selamlaşınca kendi adamlarını konser alanına

yerleştirdiğini fark ettim. İçeri girdik. O kadar kalabalıktı ki... Coldplay'ı seven bu kadar insan olduğunu bilmiyordum. Birkaç adam kalabalıkta yolumuzu açarken bazı gözlerin üzerimize toplandığını hissettim.

“İyi eğlenceler efendim.”

VIP bölümün önünde durduğumuzu fark ettim. Demir adamlara ‘*görevinizi biliyorsunuz*’ gibi birşeyler söylerken ben sahne n kısmının neden boş olduğunu düşünüyordum. İçeri girdiğimizde tüm bakışların odak noktası olduk.

“Normalde burada da insanların olması gerekmiyor muydu?”

“Bu konserde gerekmiyor,” diyen kocam sahneyi ortalayabileceği bir yerde durdu. Kaşlarını çatarak önüne geçtim. “O ne demek?” diye sorduğumda imalı bir şekilde bana baktı. Jetonum köşeli olduğu için şimdi aklım başıma gelmişti. VIP bölümünü m kapatmıştı yani?

“Demir,” diyerek şaşkınlığımı gizleyemezken beni kollarının arasına aldı. Alnıma uzun bir öpücük bıraktıktan sonra “Eğlenceden daha önemli olan şey güvenlik güzelim. Sarhoş bir itin gecemizi mahvetmesini göze alamazdım,” dedi. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Mutluydum, şaşkındım, heyecanlıydım, şıktım...

“Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmek zorunda mısın?”

Demir, yüzümü avuçlarıyla kavradı. Karanlıkta kahverengi gözleri siyah gibi gözüküyordu ve bu ona apayrı bir hava katmıştı. Burnumu pt. “Konu ailemse, evet,” dediğinde parmak uçlarıma yükselip boynuna sarıldım. “Teşekkür ederim,” dediğimde elleri sırtımda dolaştı.

Dokunuşlarında beni ateşleyen bir şey vardı. Arkada bize dikkatle bakan kalabalık olmasa şu anda kocamın dudaklarına yapışardım. Tekrar ayaklarım yere bastı. Saçlarım Demir'in kirli sakallarına takılmıştı. Demir, büyük bir nezaketle onları olması gereken yere bıraktı. Daha sonra alnımdan öpüp beni kendine çekti.

Sahnedeki kontroller yapılırken ara ara alkışlar ve çığlıklar yükseliyordu. Hep bir ağızdan yaptıkları tezahüratlar heyecanıma boyut atlatıyordu. Yine de içimde bir eksiklik vardı. Konserde gibi değildim. Etrafımızda korumalardan başka insan yoktu ve bu yüzden her yaptığımız hareket mercek altındaydı. Çığlık sesi duyduğumda kalabalığa doğru baktım. VIP bölümünü ayıran demirlere dayanmış kalabalığın arasındaki bir kız dikkatimi çekti. Ufak tefek kız, arkadaki kalabalığın itmesinden dolayı demirlerle bütünleşmişti. Çığlık atıp çekilmelerini söylese de kimse onu duymuyordu.

"Ne oldu?"

Demir baktığım yeri görmek içim omzunun üstünden arkasına baktı. "Yazık kıza ya," dediğimde iç çekeerek tekrar önüne döndü. Ne düşündüğümü bildiğine adım kadar emindim. "Olmaz mı?" diye sorduğumda "Olmaz," diyerek kestirip attı. Suratım düşerken kıza bakmaya devam ettim. Sanki demir benim göğsüme girmiş gibi suratımı buruşturdum.

"En azından şu kıızı ve arkadaşlarını alalım." Demir bakışlarını bana çevirirken "Hem böyleyken hiç konserdeymiş gibi hissetmiyorum. Biraz kalabalık olsa," dememle tekrar "Olmaz!" dedi. Bu seferki daha net bir şekilde çıkmıştı. Suratım daha çok düştü. Kalabalığa arkamı döndüm. Kollarımı göğsümde bağlarken De-

mir'in profilimi izlediğini hissediyordum. Sahnedeki son kontrollere boş bir şekilde baktım.

"Hey siz!"

Demir'in sesiyle gülmemek için yanağımı dişlerken çaktırmadan arkamı döndüm. Demir'in yürüdüğü alandaki insanların sessizleştiğini fark ettim. Kız, "Biz mi?" diye sorduğunda Demir tek olup olmadığını sordu. Başını hayır anlamında sallayan kız "Arkadaşlarım-la geldim," deyip yanındaki beş kişiyi gösterdi. Demir en yakınındaki iki güvenlikle göz teması kurduktan sonra kıza döndü.

"Sen ve gösterdiğin beş kişi, demirin üzerinden atlayıp bu alana gelin."

Gözleri fal taşı gibi açılan kız tam "Biz mi?" diye soracaktı ki, Demir işaret parmağını kaldırdı. "Bir kere daha 'Biz mi?' dersen, arkadaşlarınla seni sıranın en sonuna attırırım." Şaşkınlık ve heyecanla teşekkür eden altı kişi, korumaların yardımıyla demirlerin üzerinden atladılar. Ben de koşup kocamın kucağına atladım. Bu sefer kimseyi umursamadan dudaklarına yapıştım. Gülümseyerek bana karşılık verirken bir yandan kalçalarım-dan beni kendine sabitliyor, diğer yandan yanağımı okşuyordu.

Işıklar değişmeye, çığlık ve ısıklar yükselmeye başlayınca Demir'den ayrıldım. Nefes nefese ona bakarken "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. "Ben sana âşışım," dediğinde tekrar öptüm, ta ki bateristin ritmini duyana kadar.

Ayaklarım yerle buluştuğu gibi sahneye döndüm. Demir beni kollarının arasına almıştı. Sırtımı sert göğsüne yasladım. Chris'in sahneye çıkmasıyla çığlıklar

yükseldi. Islık çalmaya çalıştım. Başaramayınca Demir benim için havayı yaran bir ıslık çaldı. Hayranlıkla kocama baktığımda gülümseyerek beni alnımdan öptü.

“Merhaba İstanbul!”

Bozuk bir Türkçe kulaklarıma doldu. Bakışlarımı kocamdan Coldplay’in solistine çevirdim. Chris kalabalıkta gözlerini dolaştırarak İngilizce konuşmaya başladı.

“Buradan harika görünüyorsunuz. Açıkçası gelmeden önce böyle coşkulu bir topluluğun bizi karşılayacağını tahmin etmiyorduk. Hepiniz muhteşemsiniz. Öncelikle bize bu ortamı sağlayıp sizinle buluşmamıza aracı olan-” Chris cümlesini yarıda kesip bize doğru baktı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki heyecandan midem bulanmaya başlamıştı.

“Demir Kara’ya teşekkür ediyoruz.”

Kocamı işaret edince arkamı döndüm. Tıpkı diğer insanlar gibi şok olmuştum. Demir, sanki kırk yıllık arkadaşım gibi soliste selam verdi. Şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. Demir’den gözlerimi ayırmazken Chris konuşmaya devam etti.

“Bugün karısıyla birinci evlilik yıldönümleriymiş ve sanırım sizin de ona teşekkür etmeniz gerekiyor. O olmasaydı, şu anda burada olamazdık. Bu gece çalacağımız tüm parçalar Demir ve Elif Kara çiftine gelsin. O zamaaaaaaaaaan, Paradise!”

Bateri vurmaya başladı. Sonra gitarlar, piyano ve Chris... Herkes sahneye bakıyordu, ben ise kocama. Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde hafif bir tebessüm olduğunu gördüm.

“Delisin,” dediğimde gülümsemesi biraz daha yüzüne yayıldı. Beni kendine doğru çekip kemiklerimi kır-

mak istercesine sarıldı, ama şu anda burası benim için en rahat yendi.

“Sana deli, sana hasret... Bu kalp, bu beden, bu ruh... Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun güzelim.”

Aşk baharının rüzgârı her sabah camımı tıkladıyor, tüm günümün Ecem’i düşünerek geçmesine neden oluyordu. Sa-
dece düşünmek de yetmiyordu çoğu zaman. Aşındırdığım
hastane yolları yüzünden belediye sloganlarına her geçen
gün bir yenisini ekliyordu.

‘Büyükşehir çalışıyor.’

‘Büyükşehir gece gündüz çalışıyor.’

‘Büyükşehir çalışmaya devam ediyor.’

‘Büyükşehir o asfaltı bozanı bulursa, üzerinde çalışmaya
yemin ediyor.’

Fakat onlardan daha çok çalışan bir şey vardı; beynim.
Sırf sevdiğim kızı görebilmek için uydurduğum yalanları
üst üste dizsem, NASA’ya meydan okuyabilirdim. Hoş, delin-
medik damarım, kurcalanmadık yerim kalmadığı için daha
çok ölüme kafa tutuyor gibiydim. ‘Son arzun ne?’ diye sor-
salar, Ecem diyemeyecek kadar cesaretsizdim. Toy bir çocuk
gibi hissediyordum. Hatta kreş bebelerine dönmüştüm ya da
fabrika ayarlarına döndürülmüştüm. Sanki aşka, ilişkiye
dair hiçbir şey bilmiyor, karşı taraftan bir adım bekliyor-
dum. Ecem’den bir atak gelene kadar mevsimler değişiyor-
du. O bana doğru adım atmadıkça kendimi oradan oraya
atıyordum. Ne işimden hayır geliyordu, ne hayatımdan. En
sonunda mazeret bulmama gerek kalmayacak, delirdiğim
için hastaneye kalıcı olarak yatırılacaktım. O da Bakırköy

olacak, bir işime yaramayacaktı.

Kulağımda yankılanan anlamsız bir ses düşünce kapılarımı araladı. Etrafımı kontrol ederken benzer bir sesin arkamdan geldiğini fark ettim. Panikle başımı geriye çevirdim. O an başımdan aşağı dökülen şey, kesinlikle kaynar su değil bebek püresi idi. Araba koltuğunda kendini kemirmekle uğraşan kardeşimi unuttuğum yetmiyormuş gibi, annemin uyarıları da aklımdan çıkmıştı. O son muhallebiyi yemeyecekti. Bu kız fişkırtarak kusmayı kimden öğrenmişti?

“Kız kepçik!”

Uzanıp torpidodaki peçetelerden birkaç tane aldım. Bana cevap verir gibi bir şeyler söyledi. Dikiz aynasından kendimi temizlerken bir yandan da kardeşime bakıyordum.

“Oldu mu şimdi çilek popo? Tam yengeni görmeye giderken yapılır mı bu? Şimdiden mi başladın görümceliğe?”

Yeni yeni belirmeye başlamış mısır patlağı dişiyle gülümsedi. Güneş sanki arabanın içinde doğmuştu. Diğer bebekleri bilemem ama benim kardeşim güzeldi. Gerçekten güzel. Söylediklerimi anlıyor muydu acaba? Anlıyor gibi bakıyordu. O zaman... Vay be! Koca karı bebeği denilen şey bu olmalıydı. Daha ana rahminde ele geçirmişti kaynana ruhu kardeşimi. Kim bilir Ecem’e neler yapacaktı?

Ada, düşüncelerimi bile bölecek güçte bir ses çıkardı. Kahkahaya benzediği için yüzümde ufak bir tebessüm belirdi. Belirttiği gibi de yok etmesini bildi. Çünkü benim Chucky’nin gelini kardeşim yine içindeki psikopata ışık yakmıştı. Bir bebek gülerken saniyede nasıl kaşlarını çatabilirdi? Nasıl bir duygu geçiydi bu? Fasulye kadar bebenin nasıl tek hareketi içe doğru sıçmama neden oluyordu? Sıçmak demişken burnumda beliren koku, bir düşünceye göre fazla gerçekçiydi. Sorun şuydu ki, bu koku benden gelmiyordu.

“E be kepçik, abini sınamak için bugünü mü seçtin?”

Kendimi temizlemeyi yarım bıraktım ve ön koltuktan arkaya ısındım. Lavin Ada’nın bavulumsu çantasını karıştırmaya başladım. Neyse ki annem olabilecek her şeyi düşünmüş, çantayı ona göre hazırlamıştı.

“Gel bakalım buraya tek dışı kalmış canavar.”

Kardeşimi araba koltuğundan kurtardım. Annemden gördüğüm, Asal ve Masal’dan tecrübe ettiğim temizleme işini, dar alanda kısa paslaşmalar halinde hallettim. “Bana bak kepçik,” diyerek güllü saç bandıyla kulaklarını gizledim. “Eğer bugün, anlaştığımız gibi davranırsan, akşama çaylar benden.”

Tüm uzuvlarını hareket ettirerek gülücükler saçan kardeşimin beni anladığını var sayarak kucağıma aldım. Dikkatli bir şekilde hastaneye doğru ilerlerken kardeşimle yaptığımız planı, unutmış olma ihtimaline karşı, tekrar kulağına fısıldadım. Allah affetsin bir bebeden, ilişki tohumları için medet umuyordum. Bir bakıma daha öncekilere göre bu planımın işe yaraması, istatistiksel bakımdan daha olasıydı. Sonuçta çocuklu adamlar, kadınların dikkatini çekmişti. Lavin Ada gibi bir güzellik bu işi daha da kolaylaştırıyordu.

Hastaneye girdiğim gibi gözlerim radar moduna geçti. Sevdığım kızın nerede olduğunu bulmaya çalışırken kulağımı tanıdık bir melodi tırmaladı. Ada’nın ağırlığını tek koluma verip boştaki elimle telefonumu cebimden çıkardım. Gözlerim hâlâ etrafı kolaçan ettiği için, kimin aradığına bakmadan telefonu açtım.

“Yeap?”

“Neredesiniz siz?”

Fırıldak gibi dönen gözbebeklerim olduğu yere çakılı kaldı. Annemin öfkeye bir adım kalmış sesini rahatlatacak bir

şeyler düşünürken “Bil bakalım neredeyiz sultanım?” diye sordum. Hiç bu kadar saçma zaman kazanmaya çalışmamıştım. Göbek adıyla beni uyaran annem, “Oyunlarınla uğraşamayacağım. Neredesiniz? Ben sana dışarı çıkın mı dedim Haydar? ‘Dışarı çıkacağım, ben gelene kadar kardeşinin yanında kal,’ dedim. Hemen eve dönüyorsunuz!” diye devam etti. Ses tonu her kelimedede biraz daha sertleşiyordu.

“Anne olaylara iyi yanından bak. Ada’nın yanındayım.”

“Haydar Cem!”

“Tamam anne yea!” Sıkıntılı bir soluk alışverişinden sonra, “Acil bir işim çıktı. Kardeşimi evde bırakamazdım, değil mi?” diye devam ettim. Tam annem ne işim olduğunu sorarken, hastanenin kahrolası hoparlörü çalışıp hebele hübele bir doktorun adını anons etti.

“Cem...” Bir hecelik kelime ancak bu kadar titreyebilirdi. Annemin öfkesi, endişenin gölgesinde yok olmuş gibiydi. Ardı ardına sorduğu sorulardan tek anladığım, hastanede olmamızın nedeninin Lavin Ada’yla bağlantısı olduğunu düşündüğüydü.

“Sakin ol be sultanım, kardeşim iyi,” derken bir anda masal prensesi edasında süzüle süzüle gelen Ecem’i fark ettim. Ne dersem diyeyim annemin bizi görmeden rahatlamayacağını, onu rahatlatmaya çalışırken sevdiğim kızı kaçıracığımı biliyordum. Bu yüzden işimi hızlı bir şekilde halledip, kardeşimi eve götürmeliydim.

“Anne, anne, anneeeeeaaa!”

Nefes almadan sıraladığı cümlelerin arasına sızabilmek için sesimi yüksetmek zorunda kaldım. Annemin sesini kessem de bu sefer kızının volumünü açmıştım. Lavin Ada, hastaneyi birbirine katacak kadar şiddetli bir şekilde ağlamaya, bunu duyan annem ise daha da güçlü bağırma-

ya başladı. Ecem gözden kaybolmak üzereydi. Bir çıkmazın içindeydim, bir şeyler yapmazsam tüm planlarım elime yüzüme bulaşacaktı.

Tekrar anneme seslenerek araya girdim. “Bağırdığım için ağlıyor, bir şeyi yok anne! Arkadaşımı kaçıracağım senin yüzünden. Hadi benim sultanım... Eskisi gibi tükür bir yere, kuruyana kadar yanındayız.”

Cevap vermesine izin vermeden telefonu kapatıp cebime soktum. Ecem’i en son gördüğüm yere doğru koşar adım ilerledim. Vicdansızlık örneği olsa da, Lavin Ada’nın ağlıyor olması işime geldi.

“Dostlaaaaaar, dostlar yetişin!”

Ecem’in az önce girdiği odaya daldım. İçerdeki birkaç hemşire panikle bana doğru döndü. “Cem?” Ecem, kuşkulu gözlerle kardeşim ve benim aramda mekik dokurken “Ne oluyor?” diye sordu. “Bu kim?”

Lavin Ada, bukalemun gibi renk değiştirirken “Gardaşım,” dedim. Ecem kollarımın arasında ağlamaktan perişan olmuş kardeşimi kucağına aldı. O an kokusu burun deliklerimden ruhuma doğru sızdı. Etraftaki renkler bir anda siyah beyaz filmlerdeki gibi soldu. Dünyamdaki tek renkli şey, şu anda kucağındaki bebeği susturmaya çalışıyordu. Bu kız kesinlikle efsunluydu. Annelikte başka yakışmıştı yârime. Kim bilir ikimizin meyvesi...

“Cem!”

Kafamın içindeki tozpembe hayaller, alışık olmadığım bir ton yüzünden, sanki elektrik süpürgesine çekildi. “Nesi var diyorum?” Ecem’in sabır taşından çıtırtılar geliyordu.

Boş bulunup “Bir şeyi yok yea!” dedim. O muazzam kaşlarını çatan kız, “Bebekler durduk yere ağlamazlar Cem,” deyip cevabı yüzüme tokat gibi çarptı. İyi ki de çarptı. Yoksa

buraya neden geldiğimizi unutup yine avucumu yalayacaktım.

“Ah ah, o anası yok mu onun, o gaddar lanet kadın-”

“Annen yani?”

Ne yapıyordum ben? Resmen anamı gelinine kötülüyordum. “E-evet,” diyerek hakaret etmeden bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Bizi terk etti.” Ecem’in bal gibi duran gözleri fal taşı gibi açıldı. Allah kahretsin! Sıçtığım yetmiyormuş gibi bir de sıvamaya başlamıştım. Bu konudan alnımın akıyla çıkamayacağımı anlayınca, tüm ilgiyi tekrar kardeşime çevirmeye karar verdim. “Lavin Ada da ‘Gitme anne, gitme’ diyerek peşinden koşarken-”

“Lavin Ada?” Ecem senaryomu şaşkınlığı nirvanaya ulaştırmış bir şekilde böldü. “Gitme anne gitme, diyerek koşuyordu?” Gayri ihtiyari başımı onaylarcasına salladım. Sevdiğim kız, kardeşime baktıktan sonra tekrar bana döndü.

“Cem, kardeşin kaç aylık?”

Gözlerimi tavana çevirip ufak bir hesaplamadan sonra “6.5’tan 7” dedim. Ecem’in dudakları beş karış açılırken ufak bir ‘Hah’ sesi çıktı. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun Cem, 7 aylık bebek söylediklerini nasıl yapsın Allah aşkına?”

Sıvıdığım yere gül de diktiğime göre, rahatça yerin dibine girebilirdim. Kendi kendime salak olduğumu hatırlatırken hiçbir şey söylemedim. Neyse ki Lavin ağlamayı kesmiş, etrafındaki hemşirelere gülücükler saçmaya başlamıştı. Ecem birinin kucağına kardeşimi teslim etti.

“Gelsene sen şöyle...”

Yanımdan geçip odadan çıktı. ‘İşte kuzu kuzu geldim’ modunda peşinden ilerledim. Kollarını göğsünde sıkıca bağlarken “Dinliyorum,” dedi. Şarkıyı mı söylememi istiyordu yani?

“Haftalardır, hatta aylardır süren karın ağrının nedeni ne?”

Gerçekten nedenini bilmiyor muydu? Yoksa benim ağzımdan duymak için anlamazdan mı geliyordu? Zurnanın zort dediği yere ne zaman gelmiştik biz?

“Hadi Cem, çok vaktim yok.”

Kelimeler dilimin ucundan ayrılmak için izin istiyordu. Daha fazla kıvrınmanın bir anlamı yoktu. Ya herro ya merro diyerek “Belli, düşünmek için bile vakit ayırmamışsın,” dedim. “Ama ben başka bir şey düşünemez oldum.”

Ecem’in gözlerindeki duygu geçişlerine göz yummaya-caktım. İnceldiği yerden kopsundu artık. “Aylardır bir rüyanın içindeyim. Önüm, arkam, sağım, solum senle kaplı... Senden başka bir şey düşünemiyorum. Bu yüzden hiçbir şeye odaklanamıyorum. Her şey yarım; işlerim, hayatım, kendim. Beni tamamlamanı istiyorum.”

Ecem’in dudakları aralandığı gibi kapandı. Sanki ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu iyi miydi? En azından direkt reddetmemişti. Belki de şoktaydı. Çıktığı gibi yüzüme osmanlıdan kalma bir tokat indirecekti. Gerçi onun narin, minicik ellerinin vurduğu yerde anca gül biterdi. Ne gülü ya? Sıçayım güle. Onun yüzünden...

“Yani, sürekli hastayım bahanesiyle hastaneye gelip gitmen...”

“Tam üstüne bastın. İşte bunlar sahalarda beklediğimiz hareketler.” Duygu geçişi artık tüm yüzüne yayıldı. “Yani diyorum ki, bunu aylar önce yapmış olsaydın, şu anda nurtopu gibi bir ilişkimiz olacaktı.”

Benim neden yapmadığımı sorduğunda, “Açılamıyordum sana. Cesaretim yoktu. İlk adımı sen at diye bekledim. Kenan abinin dediği gibi benim ayaklarım yere basmıyordu

konu senken,” dedim. “Cornetto gibi bebe getirdim en sonunda sana. Hâlâ anlamadın. Daha ne yapayım? Sen de seviyorsan söyle artık. Doğru yer mi bilmiyorum ama doğru zaman işte.”

Ecem sadece yüzüme bakıyor, ağzını bıçak açmıyordu. Ne düşündüğünü kestiremiyordum. Sadece soğuk soğuk terlediğini hissediyordum. Sanırım beni nasıl kırmadan reddedeceğini düşünüyordu. Bunca laftan sonra hâlâ sessiz kalabiliyorsa, daha fazla beklemenin anlamı yoktu. Dudaklarım ince bir çizgi halini aldı. Başım la Ecem’i selamladım. Gerisin geri dönüp kardeşimi kızların kucağından aldım. Yarım yamalak teşekkür ettikten sonra yanlarından ayrıldım.

Ecem’in yanından geçerken kısa bir an ayaklarım duraksadı. Kalbim hâlâ bir cevap vermesini bekliyordu ama gururumu ayaklar altına alamazdım. Aşkta gurur olmazdı. Tabi ortada bir aşk olsaydı.

Adımlarımı hızlandırdım. Lavin Ada’nın alnını öperek hastaneden koşar adım çıktım. Tam otoparka doğru yönelmişim ki olduğum yere mihlanacak kelime sevdiğimin ses tonuyla kulaklarımda yankılandı.

“Seviyorum. Ben de seni seviyorum Cem Adanan.”

Tecrübe edilene kadar olan her şey, korkutucudur.

İnsanoğlu, hayatının belli dönemlerinde karanlık yollardan geçmek zorunda kalır. Bir bilinmeze doğru ilerlerlerken ruhunu sarmaşık gibi saran tek his, korkudur. İlkler her zaman tedirgin eder. Ta ki, yaşayıp öğrendikten sonra gelen rahatlamanın, yenilerine yer açmak için sarmaşığın köküne balta vurmasına kadar. Bu

süre zarfında sizi rahatlatmak adına söylenen her söz tam tersi bir etki yaratır. Tecrübe tek kişiliktir ve sadece yaşayan kişiye ders verir.

Tüm hamilelik süresi boyunca okuduğum kitaplar, izlediğim programlar, gittiğim kurslar, büyüklerimin verdiği öğütler, şu anki kadar donanımlı hissettirmemişti. Asal ve Masal'ın her hareketi kendilerine özgüydü ve hepsinin altında bir mesaj vardı. Bunları anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu. Sadece yaşanmışlıklarımıza bir yenisini eklemek gerekiyordu. Öyle de olmuştu. Artık çocuklarımın ne istediğini, kimsenin yardımını olmadan anlayabiliyor, onlara yardımcı olabilmenin gururunu yaşıyordum. Hayatımın en güzel tecrübesi kesinlikle annelikti.

"Elif..."

Adımın fısıltılı dokunuşu kulaklarıma değerken, omzumun üzerinden arkaya baktım. Kapının eşiğinden duran Melek, "Uyudular mı?" diye sordu. Başımı onaylarcasına salladıktan sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan ayağa kalktım. Asal ve Masal'ın yanına bıraktığım telsizin açık olup olmadığını kontrol ettim ve parmak uçlarımda ilerleyerek odadan çıktım. Kapıyı ardımdan çekerken karnı burnunda arkadaşımın hâlâ pijamalarıyla olduğunu fark ettim. "Hazırlanmamışsın."

Melek'in hoşnutsuz yüz hatları dikkatimi çekti. "Bir şey mi oldu?" Başını hayır anlamında sallasa da ters giden bir şeylerin olduğu belliydi. "Melek iyi misin?" diye sormamla başını tekrar hayır anlamında salladı.

"Babyshower yapmak zorunda mıyız?"

Duyduklarımı idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Buna heves eden oydu. Aylarca uyumayıp bu partiyi

ince ince planlayan, günler öncesinden de insanlara davetiye gönderen ondan başkası değildi. Neden şu anda bu iş onun rızası haricinde gerçekleşiyormuş gibi davranıyordu?

“Ben yapmadığım için bir şey kaybetmedim,” dedikten sonra aklımda beliren erken doğum anımla “Yapmadığım için desek daha doğru olur,” diye düzelttim. Melek’le buruk bir tebessümü aynı anda dudaklarımızın kenarına yerleştirdik.

“Ama tabi ki bu, aylardır hevesle beklediğin günü iptal etme lüksünü sana vermiyor.” Kollarımı göğsümün üzerinde bağladıktan sonra “Eğer bana söylemediğin geçerli bir nedenin yoksa,” diye devam ettim. İmamı ayan beyan belli eden ses tonum, derin bir iç çekmesine neden oldu.

“Bir şey olduğu yok. Sadece eskisi kadar heyecanlı hissetmiyorum.”

Hafifçe havaya kalkan kaşımınla Melek’e bakmayı sürdürdüm. O ise benimle göz göze gelmemek için, bakışlarını karnının üzerinde dolaşan ellerine sabitlemişti. “Ne kadar eski?” diye sordum. “Bir saat? Hatta 45 dakika?”

Belli belirsiz gülümseyen Melek, “Son 48 dakikadır,” dedi. Aha! Bir şey olduğu belliydi.

“Dökül bakalım müstakbel annemiz. Güzel Hale’miz sayesinde anneliğe hoş geldin demekten bizi ne ayrı koyacak?”

“Sanırım Hale,” diyen Melek ellerini karnında gezdirmeye devam etti. “Çok hareketli ve sürekli tekme atıyor. Hele ara ara karnıma giren ağrı yüzünden bacaklarımın bağı çözülüyor sanki.”

Kaşlarım yavaşça çatılırken en yakın arkadaşımın koluna girdim. Minnettar bir şekilde gülümsedi. "Şu anda değil ama teşekkür ederim. Bazen ayaklarımın iki kişiyi taşımak zorunda olduğunu unutuyorum."

"Biraz uzanmak ister misin?"

Başını hayır anlamında sallayan arkadaşım, "Sürekli dinlenir modda olmaktan çok sıkıldım. Kendimi uçak moduna alınmış telefon gibi hissediyorum," dedi. Kıkırdamama engel olamazken "Merak etme, on gün sonra popon yer yüzü görmeyecek. O uçak modu için yalvaracağın zamanlar çok yakında," dedim. Melek de benim kıkırtılarıma eşlik ederken kapı çaldı.

"Ben bakıyorum kızla- Melek hâlâ hazırlanmadın mı sen? Saat kaç oldu. Misafirler geliyor. Hadi çabuk olun."

Nika söylene söylene kapıya doğru ilerledi. Melek'e dönüp eski heyecanını geri getirmek adına ellerimi birbirine çarptım. "Eğer dinlenmeyeceksen hazırlansak iyi olur. Harika bir parti bizi bekliyor."

Burukluk obasına kamp kurmuş gülümsemesiyle bana bakan arkadaşımı odasına götürdüm. Hazırlanmasına yardım ederken ardı ardına çalan kapı zillerinin, yavaş yavaş da olsa heyecanını artırdığını hissediyordum.

"Kolay gelsin kızlar."

Aralık olan kapıdan içeri giren anneme sarıldım. "Hoş geldin annem." Yavaşça sırtımı sıvazlayan annem, "Hoşbulduk kızım. Ne güzel olmuşsunuz böyle," dedi. Benden ayrılıp Melek'e sarıldı. "Nasılsın Melekciğim? Son demlerin heyecanlı geçiyor mu?"

Derin bir nefes alan arkadaşım, "Hem de nasıl," diye cevap verdi. "Kucağıma alacağım günü iple çekiyo-

rum.”

Sıkıntıyla iç çekip “Ah, ah!” deyince ikisi de bana doğru döndü. “Sonra da o çektiğin iple tespih yaparsın.”

Annem keyifli bir kahkaha attı. Melek neden bahsettiğimi sorunca, “Sabır için canım benim, sabır için,” dedim.

“Elif! Melek’i korkutmasana!”

“Korkunun ecele faydası yok anne. Şu anda o yaşadıklarının zor olduğunu, sancılı bir dönem atlattığını düşünüyor. Asıl sancının, Hale’yi kucağına almasıyla başlayacağını farkında bile değil. Bence yatsın kalksın bu anlara şükretsin. 10 gün sonra şükredecek zamanı bile kalmayacak.”

Melek’in anlık gerilen ifadesiyle kaşlarım hafifçe çatıldı. Sanırım yine Hale tekme atmıştı. Göz göze geldiğimizde iyi olduğunu belli edercesine kirpiklerini kırptı. Annemin ona doğru dönmesiyle zor da olsa dudaklarının kenarını kıvrırdı. Annem, “Bakma sen Elif’e. Her şey çok güzel olacak, tamam mı?” diye sorarken kolunu sıvazladı. Melek gülümsemesini bir kat daha arttırdıktan sonra “İnşallah,” diye fısıldadı.

“İnşallah güzel kızım. Hadi sen hazırlıklarını bitir,” diyen annem bana doğru döndü. “Söyle bakalım, seni bu kadar bezdiren torunlarım nerede?”

Derin bir iç çekip başımı iki yana salladım. “Zar zor da olsa uyutmayı başardım. Hale’nin odasındalar.” Annem çocuklara bakacağını söyleyerek yanımdan ayrıldı. Melek’in saç ve makyajındaki son rütuşları da yaptıktan sonra her şey tamamdı.

“Hadi bakalım,” diyerek koluna girdim ve salona

kadar yürümesine eşlik ettim. Çalan kapıyla ayaklanan Nika, 'Ha şöyle' der gibi beğeniyle bize baktı. Misafirleri hoşlamaya geçmeden önce gelen kişiler kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Hey hey! Burada olmamanız gerekiyordu."

Demir her zamanki tepkisizliğini konuşturarak yanıma geldi ve "Ben de seni özledim hayatım," diyerek alınımdan öptü. "Burası benim evim. Evime gelirken de izin mi alacağım?"

Bora, beğeni dolu bakışlarla karısına doğru yürüdü.

"Bugün için evet," dediğimde Demir beni dinlemiyor gibiydi. "Bu parti erkeklere yasak!"

Karısını öptükten sonra bana bakan Bora, "Kocalara değil," dedi. Sıkıntıyla iç çekerken abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Namahrem var gençleeeeeer!"

Sesini incelterek içeri giren Cem sinirlerimi bozmak üzereydi. "Hadi sizi anladım," diyerek Cem'i işaret ettim. "Onun burada ne işi var?"

Numaradan bozulmuş gibi yapan Cem, "Aşk olsun yenga," deyip yanında olduğunu fark etmediğim Ecem'i işaret etti. Daha doğrusu kenetlenmiş ellerini...

"Müstakbel koca adayı olarıktan, sevdiceğimi partiye getirdim."

Dudaklarım yavaşça aralandı. Cem'in Meleklerin düğününden beri Ecem'i saplantı haline getirdiğini biliyordum, ama hep platonik olduğunu düşünmüştüm. Şu anda ise yanıldığımı bir ilişkinin başlamasıyla fark ediyordum. Ne zamandan beri sevgiliydiler? Neden bizim şimdi haberimiz olmuştu?

Gözlerimi utana sıkıla bize bakan Ecem'den ayırıp

Melek'e çevirdim. Onun da hiçbir şeyden haberi olmadığını şaşkın ifadesinden anladım. Demir'e doğru başımı çevirdim. Beni kollarının arasına almış olan kocam ne soracağımı anlamış gibi "Hiç bana öyle bakma. Ben de kapının önünde öğrendim," dedi. Onunla sadece bakışarak anlaşmayı seviyordum.

"Valla haberim yoktu hayatım." Melek'in de Bora'yı sıkıştırdığını duymak gülümsetti.

"Kocalarınızı sıkıştırmayın hanımlar. Bu daha dumanı üzerinde bir ilişki." Cem ayaküstü hastanede olanları anlattı. Kardeşini eve bıraktıktan sonra Ecem'i hastaneden alıp buraya getirdiğini, daha birkaç saatlik sevgili olduklarını söyledi. Melek'in ifadesi şekilden şekle giriyordu. Ayaklarının bağının çözülme ihtimaline karşı hızla koluna girdim.

"Canım iyi misin?"

Bakışlarını bana çevirdiği an iyi olmadığını anladım. Gözlerindeki denizler dalgalanmıştı, ama o inatla iyiyim anlamında başını sallıyordu. Bu durum fırtınadan önceki sessizliği çağırıyordu. Bora afallamış bir şekilde bir bana bir karısına baktı. Daha doğrusu bakışlarında sorgular bir ifade vardı.

"Neden iyi olmayacak ki?"

Beklenen soru Ecem'den gelmişti. Yeni doğan hemşiresiydi. Bir şeyler bilir düşüncesiyle Melek'in sıkıntılarını anlatmaya başladım. Kolumdaki elini düzenli aralıklarla daha da sıkı arkadaşımın kolları çatılmıştı. Sanırım anlattığım için sinirliydi ve anlatmamam için beni uyarmaya çalışıyordu. Ecem ciddi bir ifadeyle Melek'i izlemeye koyuldu.

"Bu anlattıkların tek bir-"

“Sancı değildir o yenga. Gazdır o gaz. Sancı olsa duramazdın.”

Ecem’in cümlesi sevgilisi yüzünden yarıda kaldı. Sitemli bir şekilde bakan kız, Cem’i daha yeni tanımaya başlamıştı.

“Sen nereden bileceksin gereksiz!” Bora’nın sitemli sesinin arkasına saklanmış telaş fazlasıyla belliydi. Cem kendinden emin bir şekilde gömleğinin yakalarını düzeltti.

“Cep ebesi gibi adamım. Bence bilgilerimi hafife alma Bora Erdem. Gün gelir lazım olur.”

Ya sabır çeken Bora, karısına doğru döndü. “Meleğim nasıl bir sancı-” Salonun avizesini titretecek güçte bir haykırış hepimizi silkeledi. Misafirler dâhil artık herkesin dikkati Melek’in üzerindeydi.

“Nasıl bir sancı mı? Nasıl bir sancı mı diye sordun sen bana? Senin kafanı bedeninden ayırıyorum Bora Erdem. Ah! Duydun mu beni! Seni öldürür cesedini akbabalara yediririm!” Dişlerini sıkı sıkı savurduğu tehditlerle hepimizin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Oha!” diye konuya dalan Cem, “Sarı yenganın içine şeytan kaçmış. Ebelikten sonra rahipliği de mi nasip edecektin ya Rabb’im!” diyerek ellerini dua eder gibi iki yana açtı.

“Cem, sırası değil koçum.”

“Bence tam sırası. Bu tam The Eberahip’e göre bir iş.” Cem kendini süper kahraman moduna sokup işaret parmağını havaya kaldırdı.

“Haydar Cem!” Kocamın buram buram tehdit kokan seslenişiyse Cem ciddi bir ifadeye büründü. Bora, karısının az önceki tepkisinden dolayı mahçup olmuş

bir ifadeyle "Hayatım ayıp olmuyor mu?" diye fısıldadı. Melek yakınındaki koltuğa otururken nefes nefese kalmıştı.

"Ayıp yatakta olur Bora Erdem. Allah kahretsin seninle o ayıbı yaptığım günü..." derken bir anda oksijene aç bir şekilde nefes alan Melek "Suyum geldi," diye devam etti. Panik sesleriyle salondaki herkes ayaklandı. Ecem hızla kuzeninin yanına koştu. Birkaç ay önce bu ânı yaşamış olsam da sanki bildiğim her şey uçup gitti. Melek'le beraber ilk kez doğum yapacaktım gibi elim ayağıma dolaştı.

"Kutsal mı bari?"

Cem'in sesi, kocamın başına sertçe vurmasıyla kesildi. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi karısının etrafında fır dönen Bora, "Hale geliyor o zaman Melek!" dedi. Alaycı bir kahkaha kulaklarımızı çınlattı. "Ciddi olamazsın?" Yarı inleyip yarı alay ederek söylediği cümleden sonra yüzünü karartan arkadaşım, "Çıldırma beni Bora!" diye kükredi.

Ecem kuzeninin elbisesinin altında bir şeylere baktıktan sonra "Doğum başlamış Melek," dedi.

"O zaman hastaneye gitmeliyiz-"

Bora'nın kendin emin olmayan ses tonuyla kurduğu cümlesi karısının çığlıkvari kahkahasıyla bölündü. "Sen gerçekten şaka yapıyor olmalısın. Ben Demir ve Cem'in doğurtmasını istiyordum oysaki."

Melek'in sitemli cümlesini fırsat bilen Cem tam öne atılmıştı ki, Demir tek hareketiyle onu durdurdu. Bora çaresizce bize döndü. Bakışlarındaki korku tanıdıktı. Sanki en yakın arkadaşından yardım istiyor gibi kocama gözlerini kenetledi. Karısının çığlığıyla tekrar ilgisi ni ona çevirdi.

Demir, soğukkanlı bir ifadeyle "Hastaneye gidiyoruz. Cem, Ecem siz de bizimle geliyorsunuz," dedi ve bana döndü. "Güzelim sen çocuklarla kal. Sonra gelir seni alırım."

Bora'nın içinde kopan fırtınaları çok iyi biliyordum. Şu anda hiçbir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuş olduğunu da...

"Doğum ekibi, yeni anne baba adaylarıyla iş başında."

Ellerini birbirine sürten Cem, pis denebilecek şekilde gü-lümsedi. Bora, çığlık çığlığa bağırarak Melek'i ayağa kaldırdı. "Utanmadan bir de yürütecek misin?" diye çemkiren karısını tek hamlede kucağına alan Bora, "Cem asansörü çağır!" diye bağırdı.

Gözlerini keyifli bir şekilde kısarak bakan Cem, "Gördün mü? Söylediğim gün geldi. Lazım oldum. Naaaabeeer?" dedi.

"Lan!"

"Bağırma çocuğa!"

Bora'nın sesini kesen Melek, "Hem suçlusun hem güçlü. Bağırma!" diye devam etti. "Merdivenden indirmek zor mu geldi asansörü çağırıyorsun?"

Bora artık ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Melek gerçekten doğum sancısıyla bambaşka bir insana dönüşmüştü. Bu iş bittiğinde, beni bu hallere sokmadığı için karıma teşekkür edecektim.

Cem'e asansörü çağırmasını işaret ettim. Elif'in alnından öpüp dikkatli olmalarını söyledikten sonra Bora'nın arkasından ilerledim. Ecem, bebeğin ve kuzeninin eşyalarının içinde

olduğu bavulu aldı. Merdivenlere yönelince Cem de peşinden ilerledi. Öyle ya da böyle Melek'in inlemeleriyle aşağı indik. Otoparka doğru koşarken camdaki gözleri sırtımda hissettim. Apar topar arabaya bindik. Yola koyulurken ağızlardan çıkan sorular birbirine karıştı.

"Hangi hastaneydi?"

"Cem trafik nerede yok, kontrol et."

"Doktoruna haber verdiniz mi?"

"Melek kasılmaların ne kadar sıklıkta?"

"Kapatın çenenizi be!"

Acıyla inleyen Melek, kısa bir an arabanın içini ölüm sessizliğine bıraktırdı. Dikiz aynasından göz göze geldiğim Bora, özür dileyen bir ifadeyle bakıyordu. Yanımda oturan Cem'in gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları ince bir çizgi şeklinde birbirine kenetlenmişti. Sağa sola ya da kocasına bağırmasına karışamazdım ama bana... Sakin kalmak için derin bir nefes aldım. Şu anda en yakın arkadaşına yardım etmek zorundaydım. Öfkeyle vakit harcayamazdım.

"Allah seni kahretsin Bora! Ah! Ağzıma sıçtın lan benim ağzıma! Kahretsin canım çok yanıyor. Allah'ım ne zaman geçecek bu? Amına koyayım senin Bora Erdem, duydun mu? Sen bana koydun, ben de sana koyayım. Ne olurdu uzuvlarını tutsaydın? Çocuk, çocuk, çocuk... Al sana çocuk! Ah! Anne-ciğim çok canım yanıyor. Aptal! Gerizekalı!"

Sert bir şekilde başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Canı ne kadar yanarsa yansın kocasına böyle bağırmaya hakkı yoktu. Hele de bu adam benim en yakın arkadaşım... Tabi benimle aynı düşünmeyen bir kişi vardı.

"Söv kız, söv gitsin. Ana, avrat, dere, tepe düz git. Rahatlatıyorsa söv gitsin. Hatta gel beraber sövelim." Aynı sertlikle başımı Cem'e çevirdim. "Senin gibi adamın ta-" diye başladı-

ğı cümleyi yutmak zorunda kaldı. Arabanın içinde olan olayların sinirimi bozmaması için dikkatimi yola çevirdim.

Hastaneye gelene kadar, anam dâhil herkese söven Melek, alelacele doğumhaneye alındı. Son dakikaların verdiği ağır yükü bekleme koltuklarına yığılan Bora başını ellerinin arasına aldı. Yanına oturup ensesini hafifçe sıktım. Birkaç derin nefesten sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Özür dilerim abi. Ben-"

"Sorun yok koçum," diyerek kolumla Bora'yı kendime doğru çekip sarıldım.

"Ne kadar uyumluyuz, değil mi ya?" Cem boştaki koltuğa otururken sanki başka diyarlarda gibiydi. "Ben ebe, o hemşire. Ben fırlattırıyorum o bakıyor, ben atıyorum o tutuyor. Biz birbirimiz için yaratılmış iki mucizeyiz."

'Bu adam iflah olmaz,' der gibi başımı iki yana salladım. Bora da ya sabır çekerek ayağa kalktı ve doğumhanenin önünde volta atmaya başladı. Dakikalar birbirini kovalamaya başladı. Stres alıp başını yürüdü.

Tanıdık birkaç yüzün bize doğru geldiğini fark ettiğimde ayaklandım. Koşar adım ilerleyen Elif, arkasındaki Emir ve Nika gibi nefes nefeseydi. Her zamanki gibi yine sözümlerim dinlenmemişti. Bu iyi olmamıştı. Yediğim küfürlerin gerilimini üzerimden atmadan böyle bir şey yapmamalıydı.

"Melek... Melek iyi mi?"

Bilmiyoruz dememe kalmadan bana sıkıca sarıldı. Göğsümde soluklanışına aldırmadan "Ne işin var burada?" diye sordum. "Sana çocuklarla kalmanı söylediğimi hatırlıyorum."

Yavaşça benden ayrılan karım ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerimin içine baktı. Tepki vermemek için olabildiğinde hareketsiz durdum.

"Emirler hastaneye gittiklerini söyleyince-"

"Benim seni almamı beklemeye gerek duymadın."

Elif'in hafifçe aralanan dudakları "Hayır," dedi. "Zahmet etme diye..." Özü kabatinden büyüktü. "Zahmet," deyip gülümsedim. "Allah razı olsun Elif Kara. Bu düşünceli halini benim sözlerimde de görmek isterim."

Elif bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama hiçbir şey söylemeden kapattı. Ters bakışlarıyla yanımdan geçip gitti ve kuzeninin yanına oturdu.

"Yalnız çok şey kaçırdınız Nika. Sarı yenga bayâ yemini ni bozmuş gibi bodozlama kocasına sövdü lan. Gelişine çaktı küfürleri."

Bora olduğu yerde duraksadı. Yüzündeki endişe ve tedirginlik, bir anda öfkenin gölgesinde yok oldu. Cem'in üzerine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Çıkabilecek kavgadan Cem'in yanında oturan karımın etkilenmemesi için öne atıldım, ama Emir benden önce davranıp araya girdi.

"Seni bana parayla mı verdiler lan!"

Ses hastane koridorunda yankılandı. Cem durumun ciddiyetini kavramış olacak ki, geri vitesle takmış gibi "Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum abi," dedi.

Bora hâlâ üzerine gitmeye çalışıyordu. "Seni bir yumuşatırım, ortamlara dar gelirsin. Duydun mu beni?"

Cem teslim olur gibi ellerini kaldırdı. O sırada doğumhanenin kapısı açıldı. Herkesin bir anda ilgisi kapıdan çıkan doktora kaydı. Bora koşar adım kadının yanına gitti.

"Bora Bey," diyerek gülümseyen doktor, "Biraz zor bir doğum oldu," diye devam etti. "Normal doğum bekliyorduk ama bebeğin boynuna kordon bağı dolandığı için sezaryana çevirmek durumunda kaldık. Neyse ki annenin de bebeğin de durumu iyi. Tebrik ederim. Nur topu gibi bir kızınız oldu."

Bir anda alkış tufanı koptu. Sevinç nidaları koridoru inletirken doktor yanımızdan ayrıldı. Bora'nın omzuna elimi koyup sıktım. O ise bana sarılarak karşılık verdi. "Baba oldum abi... Baba oldum!"

Gülümseyerek kardeşim dediğim adamın heyecanına ortak oldum. Daha sonra herkes Bora'yı tebrik etti. Bu mutlu haberin hatrına kendimi karıma sarılırken buldum. Ne olursa olsun, Melek'e olan sinirimi ondan çıkarmakla hata etmiştim. Tabi ki böyle bir anda arkadaşının yanında olmak isteyecekti.

"Özür dilerim güzelim," diye fısıldadım. Bana daha sıkı sarılması sorun etmediğine işaret etti.

"Yalnız ne özentî beben var lan!" Cem her zamanki gibi kaşınmaya devam ediyordu. "Asal ve Masal erken doğdu, bu da erken geldi. Asal ters doğdu. Bu kordonu kendine doladı. Hep bir atraksiyon, hep bir özentilik."

Tedirgin bakışlarla Bora'ya baktım. Gözlerini ayırmadan Cem'e bakıyor, yüzünde en ufak bir mimik bile kıpırdamıyordu. Cem'in üzerine doğru yürümeye başladı. Bu hallerinden ne yapacağını kestiremiyordum. Elif'ten ayrılıp onlara doğru birkaç adım attım. Tam aralarına girecektim ki "Gel buraya gereksiz," diyerek gülümseyen Bora, Cem'e sıkıca sarıldı. Rahatlamış bir şekilde nefes aldım.

Doğumhanenin kapısı tekrar açıldı. Kucağında bezlere sarılı bebekle çıkan hemşire gülümseyerek "Bora Bey?" diye sordu. Bora heyecanlı ama bir o kadar korkak adımlarla hemşireye doğru ilerledi.

"Çok güzel bir kız."

Bora kızını ürkekçe kucağına aldı. Yüzündeki mutluluğun tarifini biliyordum. Bir yerini incitmekten korktuğu için gevşekçe, düşmesine izin vermeyecek kadar sıkı tutuşunu sanki kendi kollarımda hissediyordum. Zihnimin içinde Masal'ın

doğduğu ilk an belirdi. Ellerimin arasındaki kıpırdanışı, teninin morla kırmızı arasındaki görünümü, şiş gözleri, avaz avaz bağırımları... Daha sonra Asal'ı ilk kucağıma aldığım an... Kokusundaki eşsiz şifa, tenindeki sıcak derman...

"Aramıza hoş geldin." Bora'nın fısıltısı beni bulunduğumuz ortama döndürdü. "Kızım. Hale'm."

Yaşlanmanın zamanla alakalı olduğunu söyleyenler kesinlikle halt etmişti. Yaşlanmak, sadece yaşanmışlıklarla doğru orantılıydı. İki sene içinde babamı kaybetmiş, kendi işlerim dışında onun bıraktığı tüm sorumlulukları tek başıma üstlenmek zorunda kalmış, bunun yanında üniversiteye başlamış, tüm bunlar yetmezmiş gibi evlenmiş ve iki baş belasından bozma tatlılık abidesi çocuğa sahip olmuştum. İki sene önce yaşadıklarımın omuzlarımda bıraktığı izlerinden bahsetmiyorum bile...

"Demir Bey, bugünkü programınız..."

Elif'in seçtiği, adını bile bilmediğim sekreter günlük programımı saymaya başladı. Benim ise düşündüğüm tek şey, ne kadar yorgun olduğumdu. Bazen her şeyi bırakıp çekip gitmek istiyordum. Eskisi gibi, sadece kendim için yaşadığım zamanlara... Daha sonra zihnimde beliren iki mavilik, deniz sandığım dertleri, kıyıya vurmasına izin vermeden dalgalarına teslim ediyordu.

"Demir Bey?"

Belli bir ritimle masaya vurduğum kalemi, sekreterin seslenmesiyle durdurdum. Başımı kaldırdığımda bana bakan bir çift gözün ardına saklanmış anlamı biliyordum, ama dakikalardır kafamı ütülediği programın zerresini bile umursamı-

yordum. Şu anda tek istediğim şey biraz sessizlikti. Yalnız...

"Saat 16.00'da Sancak Holding'te olmanız gerekiyor. Abacı Şirketi'nin sahibi Egemen Abacı'yla olan toplan-"

Ciğerlerimdeki basıncı bir nebze olsun rahatlatmak adına nefes alırken, boğazımdaki yutkunmamı engelleyen kravatı gevşettim. Kendi sorumluluklarımın üzerine gül diken karımın işlerini unutmuştum. Ruhumdaki kaçma isteği katlanarak büyürken aldığım nefeslerin yetmediğini fark ettim. Sanki binlerce yumruk ardı ardına boğazımla buluşuyor, nefes almamı engelliyordu. Gömleğimin yakasını çözerken "Tüm toplantılarımı uygun bir vakte ertele," dedim. Programı sıralamakla meşgul olan kız duraksadı.

"Ama Demir Bey, bugün için çok önemli-"

Tek bakışımla dilinin ucuna gelen kelimeler yön değiştirdi. "Bugünkü programınızı hafta içindeki uygun saatlere böleceğim efendim."

Başımın dışarı çıkmasını emrettim. Oyalanmadan odadan çıkan kız, kapıyı kapatamadan Bora içeri daldı. "Demir şu yeni anlaşma için-Ne oluyor lan?"

Bu hayat, bazen sabır sınırlarını belli bir düzeyde tutmam için beni zorluyordu. Hücrelerimdeki oksijeni had safhaya getirecek bir nefes daha aldım. Bora karşımda duran deri koltuklara otururken "İstersen sonra geleyim," dedi. Söylediği cümle ve yaptığı hareketin uyumu takdire şayandı.

Uzanıp masanın üzerinde duran, babamdan kalma puro tablasını elime aldım. İçinden bir dal çekip dudaklarımın arasına kıstırdım. Bora uzanıp ucunu yaktı. Daha ilk saniyeden ağzımın içinin uyuştüğünü hissettim. Babamın neden bu kadar sert bir dumanı içine hapsetmek istediğini şu anda anlıyordum.

Nikotini, oksijenle girdiği savaştan galip çıkaracak kadar

güçlü bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp arkama yaslandım ve soluduğum dumanın, biraz da olsa beni rahatlatmasını umdum. Hiçbir şeye tahammülümün kalmadığını, çıt çıkarmayan arkadaşımın soluk alışverişindeki hırıltıyla daha iyi anlıyordum. Yaşlanmışım. 20'li yaşların ortalarında, orta yaş sendromu yaşayan biriydim.

"Emekliliğimi istiyorum."

"Ha!" Bora'nın ağzından kaçırıldığı kelime yüzünden gözlerimi açtım. Yüzündeki ifadenin, az önce çıkardığı sesle olan ahengine gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Birkaç saniye içinde üzerindeki şaşkınlığı attı. Sanırım konuşmaya devam edebilirdim.

"Yaşlandığımı hissediyorum Bora. Eski hayatımı özlüyorum bazen. Başıma buyruk davrandığım zamanlar öyle uzak geliyor ki... Hatırlayamıyorum."

Durumun ciddiyetini kavrayan arkadaşım boğazını temizledi. "Hayat, bizi bazı şeyleri erken yaşamaya zorladı da ondan." Başımı onaylarcasına salladım. Şu andaki hislerimi anlayabilecek tek kişi Bora'ydı. Benim kadar sorumluluğu olmasa da, onun da koruması gereken bir ailesi vardı. Her ne kadar kızı aralarına yeni katılmış olsa da, bazı şeylere özlem duymaya erken başladığını görüyordum. Özellikle de sessizliğe...

"Biz buna tıpta, live fast die young diyoruz. Türkçe meali, ardından köpek kovalıyormuş gibi yaşarsan, genç yaşta ölü pozisyonu alırsın." Kapıyı ardına kadar açıp paldır küldür içeri giren Cem, "Sonra da kalp diyooolaaa..." diye devam etti.

"Utanmıyor musun lan kapı dinlemeye!"

Bora'yı umursamadan karşısına oturan Cem, "Size neyin iyi geleceğini biliyorum," dedi. "Dert sizdeyse derman bende canolar, aşk sizdeyse ferman yengalarda."

Şu hayattan daha çok bezdiğim bir şey varsa, o da birazdan önüme sunulacak saçma fikirlerden biriydi. "Benim bir derdim yok şükür," diyen Bora'ya ters bir bakış atan Cem, "O yüzden mi son birkaç gecedir holdingte sabahlıyorsun?" diye sordu. Bu durumu ben de fark etmiş, nedenini bildiğim için sorma gereği duymamıştım. Asal ve Masal'ın doğumundan birkaç hafta sonra, biraz da olsa yalnız kalabilmek için, kendimi işlere verdiğim günler dün gibi aklımdaydı.

"Akıllı yok fikri var gereksizin."

Bora, durumun fark edilmesinin verdiği rahatsızlık, biraz da laf sokmanın verdiği hazla arkasına yaslandı. Cem ise her zamanki gibi onu umursamamıştı. Heyecanlı bir ifadeyle koltuğun ucuna kaydı ve gözlerini benimkilere kilitledi. "Bu gece İRON'da felekten bir gece çalacağız." Kaşlarını hızlı hızlı oynatarak muzır bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. "Tıpkı eski günlerdeki gibi. Bir sen, bir ben, bir de Bora. Senin kulübün, senin kuralların..."

Bozuk saatin iki kere doğruyu göstermesi gibi, kırk yılın başı Cem de cazip bir fikir ortaya atmıştı. Bir geceliğine de olsa eskiye dönmek hepimize iyi gelebilirdi. Özellikle de bana... Öte yandan Elif'in böyle bir şeye gönül rahatlığıyla izin vereceği sadece bir hayalden ibaretti. Ondan saklamak akılkârı değildi. Peki, bir gecelik zevk için, karımla kavga etmeye değer miydi?

"Bilmiyorum. Melek bu fikre pek sıcak-"

Dudaklarını titreterek nefesini dışarı üfleyen Cem "Hanımcılıkta bugün," dedi. "Abi, şuna 'Seni ilgilendirse bilirsin' diye çaksana bir tane. Evli, mutlu, çocuklu modundan biraz kopsun." Her zamanki gibi Bora'yla aynı düşüncelerin adamları olmuştuk. Fakat Cem'in de haklı olduğu yanlar vardı. Biz ne ara bu kadar hanımköylü olmuştuk? Alt tarafı bir

gece, kendi klubümde, kendi kurallarımla...

Kim ne diyebilir ki?

"Tamam." İkisinin de gözleri üzerime çevrildi. "Her şeyi hazırla. Bu gece eski günlerdeki gibi eğleneceğiz." Cem elerini birbirine çarpıp "Heyt be! İşte Demir Kara'dan beklenen hareket," dedi ve ayağa kalktı.

"İRON'u geceye hazır bil ve rahatla. Bu gece çok uzun olacak."

"Hele şükür, senin de uyuduğunu sandık."

Nika, anneme kahve falı bakarken bana laf yetiştirmeyi de ihmal etmedi. Yanlarına doğru yürürken "Falına bakmamı ister misin Effy?" diye sordu. Bana doğru attığı kaçamak bakışın içine gizlediği anılar zihnimde canlandı. En son baktığı fal üzerine Demir'in işyerini basmam kesinlikle tebrik edilesiydi. Gülümseyerek yanlarına otururken "Sağol canım. Benim falım fallanmış. Sen gençlere bak," diye cevap verdim. Nika keyifli bir kahkaha attı. Annem ise imamı anladığını belli edencesine başını sallamaya başladı.

"Valla benden genç duruyorsun Ayşe Sultan," derken telefonum çalmaya başladı. Uzanıp sehpanın üzerinden telefonumu alırken "Bence bu konuyu tartışmayalım," diye devam ettim. Ekranda gördüğüm isim gülümsememe neden oldu. Hale doğduğundan beri başını kaçıyacak vakit bulamayan arkadaşım, nihayet beni aramayı akıl edebilmişti.

"Alo uçak modunu özlediğini düşündüğüm genç aneyle mi görüşüyorum?"

"O anne uçağını birinin kafasına düşürmemek için

kendini zor tutuyor." Melek'in ses tonu hiç hoşuma gitmedi. Gülümsemem yavaşça yüzümden silinirken neyi olduğunu sordum. Bizimkilerin akşama eğleneceklerini söyledi.

"Anlamadım."

"Anlamayacak bir şey yok Elif. Senin kocan, benim kocam ve Cem Adanan, yanlarında biz olmadan İRON'a gidip, eski günleri yâd edeceklermiş."

Duyduklarım karşısında, atağa geçmeye hazırlanan sinirim önüne biraz da olsa set çekip "Demir bana böyle bir şeyden bahsetmedi," dedim. Telefonun ucunda sinirle soluyan arkadaşım, "Merak etme canım. Bora'nın da bana bir şey söylediği yok," dedi. "Cem boş boğazı, Ecem'le konuşurken ağzından kaçırmış. Akşam kulüpte olacaklarmış. Bir gece de olsa, eskisi gibi felekten bir gün çalacaklarmış. Neymiş, eski hayatlarını çok özlemişler. Artık gecenin sonu nasıl tamamlanacak Allah bilir."

Kelimelerin bir araya gelmesiyle çıkan anlamın doğruluğunu beynim reddediyordu. Bu zamana kadar Demir'in geçmişe özlem duyduğuna az da olsa şahit olmamıştım. Aksine, onun yerine sürekli dırdır edip eski hayatını özlediğini, geçmişe dönse değiştirmek istediği çok şey olduğunu söyleyen kişi bendim. Her seferinde, bu hislerimin genç anne olmaktan dolayı olduğunu, gün geçtikçe yeni hayatımın güzelliğini fark edeceğimi söyleyen kişi de oydu. Şimdi ne değişmiş olabilirdi?

"Elif orada mısın?"

Düşüncelerimi geldikleri yere doğru kışkışlarken "Demir'in böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," dedim. Annem ve Nika'nın ilgisi bu cümlele üzerime

kaydı. Sorun olmadığını belli eden mimiklerimle ayağa kalktım.

"Ummadığın taş baş yarar canım. Biz işimizi kış turalım da yaz çıkarsa bahtımıza."

Salonun içinde volta atmaya başladım. Kalbim, en yakın arkadaşımın söylediklerini sonuna kadar inkâr ederken aklım olası ihtimalleri düşündükçe sinirimi gıcıkliyordu. "Bir şey yapmalıyız," dediğinde aklındaki şeyi sordum. "Bilmiyorum. O kadar sinirliyim ki düşünemiyorum, ama elimiz kolumuz bağlı oturamayız. Kafa kafaya verip bir plan yapmalıyız."

"Ne oluyor kızım?"

Annemin yanıma geldiğini fark etmemiştim. "Melek ben seni birazdan arayayım mı?" Melek rahatsız homurtularla bir şeyler söylese de, kabul edip telefonu kapattı. Salonun içinde deli danalar gibi dönmeyi bırakıp tekrar koltuğa oturdum. Kafamın içinde dönen düşünceler midemi bulandırmaya başladı.

"Effy iyi misin?"

Nika'yla göz göze geldiğimizde omzumu 'bilmiyorum' der gibi silktilim. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Melek ne söyledi?" Annem de karşımdaki yerini aldı. İki çift meraklı göz eşliğinde duyduklarımı anlattım.

"Ne var bunda? Azıcık stres atmak herkesin hakkı."

Sanki düşüncelerime ters bir şey söylemiş gibi Nika'ya baktım.

"Hiç bana öyle bakma. Senin de kaçıp gitmek istediğin zamanlar olduğunu çok iyi biliyorum."

"Sorun o değil," desem de aslında sorunun bir bölü-

mü oydu. Kendi hislerim olduğunda batmayan şeyler, kocamın hislerine dönüşünce canımı acıtmıştı. Geçmiş özlem duymak ne demekti? Evliliğimizden, çocuklarından, benden sıkılmış mıydı? Bir anda ne olmuştu da eskisi gibi eğlenmek istemişti? Hem de bana söylemeden...

"Sorun bunu Melek'ten öğreniyor olmam."

"Akşama daha çok var Effy. Adamın işi gücü vardır. Bizim gibi oturup göt büyötmüyor. Birazdan arayıp haber verir."

Tesellileri hiçbir işe yaramıyordu. Burada Demir Kara'dan bahsediyorduk. Ne kadar işi olursa olsun, bir şey isterse onun için zaman yaratırdı. Belli ki bu geceden bana bahsetmek istemiyordu. Belki de akşama işi olduğunu ve eve gelemeyeceğini söyleyecek, kulüpte kadınlarla eğlenip içip sıçacaktı.

"Kurmaya başladın ha!"

Sesli düşündüğümü Nika'nın kolumu çimdirmesiyle fark ettim. Ufak bir iniltiyle acıyan yeri ovalarken "Kopardın kızım," dedim.

Nika '*Oh iyi yaptım*' der gibi bakarken "Keşke kafandaki saçma sapan düşünceleri de koparıp alabilsem," dedi. "Kızım sen kocanın sana ne kadar âşık olduğunun farkında değil misin? Allah aşkına başka kadınlarla yatıp kalkmak nereden çıktı? Adam sadece bunalmış, biraz takılmak istemiş. Ne var bunda?"

"Ne mi var Nika? Benim de çok bunaldığım zamanlar oluyor, tamam mı? Ama hiçbir zaman eski hayatımdaki gibi takılmayı planlamıyorum. Evet, düşündüğüm oluyor ama bunu o da çok iyi biliyor. Onun gibi arkadan iş çevirmiyorum ben."

Annem durumun hararetlendiğini fark ettiği an çocuklara bakmak bahanesiyle yanımızdan ayrıldı. Nika sabır diler gibi nefes alıyor, hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Belki ona göre haksızdım. Belki herkese göre haksızdım, ama kendimce şu andaki sinirim haklı nedenleri vardı. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Nika benden önce davranıp telefonu eline aldı ve açıp sesi hoparlöre verdi.

"Elif daha fazla bekleyemedim."

"Melek, benim Nika."

Melek kısa bir an sessizleşti. Sanırım bu konunun aramızda kalacağını düşünüyordu. "Sesin hoparlörde. Şu olayı nasıl öğrendin bir baştan anlatsana." Bir dakika beklememizi söyleyip telefonu hoparlöre alan arkadaşım, Ecem'in yanında olduğunu ve her şeyi ondan dinlememiz gerektiğini söyledi. Ecem en baştan Cem'in söylediklerini anlattı. Demir ve Bora'nın eski yaşamlarını özledikleri için bir günlüğüne kendilerini aile babalığından feragat ettiğini söylediğinde kan beynime sıçradı. Melek'in neden bu kadar sinirli olduğu şu anda daha anlaşılırdı. Nika'nın da kaşları çatıldı.

"Geçmişle özlem gidereyim derken, geleceğini yakacak dangalaklar."

Melek'in arkadan gelen söylenmeleri lohusa döneminden çıkamadığını gözler önüne seriyordu. "Demir'i savunuyordum ama iyi bir dersi hak etti." Nika düşünceli bir halde telefona bakıyordu. Sanki kafasında kurdukları gerçek dünyayla arasına set çekmişti.

"Ne yapacağız? Her türlü derse hazırım."

Melek'in heyecanlı bekleyişi, Nika'nın olası planıyla birleşince güzel şeyler olmayacak gibiydi. "Çok basit.

Onları kendi silahlarıyla vuracağız,” diyen kuzenim sinsice gülümsedi. “Öncelikle çocuklarınızı güvenilir ellere emanet ediyorsunuz hanımlar. Daha sonra da kendinizi...”

“O ne demek?”

“Bu gece çok güzel olmalısınız.” Kuzenim kafasında ince ince ördüğü planı tane tane anlattı. Öncelikle Emir’i erkeklerin arasına ajan olarak sızdıracaktı. Böylece biz kulübe gidene kadar olan biten her şeyden anında haberimiz olacaktı ve sonra...

“Baskın basanıdır kızlar. Şimdi kendinizi hazırlayın ve en etkileyici kıyafetlerinizi seçin. İntikam soğuk yenir ama sizin o ortamı yakmanızı istiyorum.”

Alınan bir karar, aklında sorgulanıyorsa keskin bir jilet gibi çizerci vicdanını. Tüm gün karımı ve çocuklarımı düşünüp durdum. Bu zamana kadar Elif’ten birçok şey saklamak zorunda kalmıştım, ama hiçbirisi şu andaki kadar rahatsız etmemişti. Sabah yaptığımız planı, akşam bozmamak için kendimi zor tutuyordum. Sanki bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ya geçmişteki Demir, gelecektekinden baskın çıkarsa...

“Hazır mısın?”

Bora’nın odaya girdiğini bile görmeyecek kadar daldığım düşüncelerden çıkmak zordu. Hele de gözüm sürekli telefondayken...

“Melek’e haber verdin mi?”

Sadece kıpırdanışlarımı duyduğum arkadaşşıma başımı çevirdim. Suçlu psikolojisine büründüğünü görmek karısının

hiçbir şeyden haberi olmadığını gösteriyordu. "Eve gitmeyeceğini nasıl açıkladın?" diye sorduğumda "Açıklamadım ki," dedi. "Son zamanlarda işleri bahane ederek çok fazla holdinge geliyorum biliyorsun ki, bu gecenin de onlardan biri gibi görünmesinde hiçbir sakınca yok."

Burnumdan derin bir nefes aldım ve bir süre ciğerlerime hapsettim. Nefes almaya ihtiyacım olduğu için bu geceyi istemiştim. Nefessiz kaç dakika durabilirdim? Peki ya Elifsiz...

"Sen Elife bir şey söyledin mi?"

Yavaşça soluğumu dışarı verirken başımı hayır anlamında salladım. Çocuklar doğduğundan beri hiçbir gece Elif'i yalnız bırakmamıştım. Bu nedenle hiçbir bahanenin bu geceyi kurtaracağını düşünmüyordum. Eski hayatımı özlediğim için bu geceyi planladıysam hesap vermek akıllıca değildi. Sonuçta, Demir Kara kimseye hesap vermezdi. Peki, neden bu düşünce şu anda beni rahatsız ediyordu?

"Söylemeyi planlıyor musun?"

Dudaklarım ince bir çizgi halinde birbirine kenetlenirken başımı hayır anlamında salladım. Sıkıntılı bir iç çekiş odada yankılandı. Bora resmen hissettiklerime tercüman oluyordu.

"İstersen geceyi iptal edelim."

Bora'yla göz göze geldiğimizde bunu benden daha çok istediğini fark ettim. İptal etmeli miydim? İçimdeki sıkıntının nedenini tam olarak bulabilsem, buna bir cevap verebilirdim. Özlediğim geçmişten korkmam mı? Elif'ten bir şey saklamam mı? Beklemediğim bir anda telefonumun çalmasıyla gözlerim ekrana kaydı. Kalbim ondan beklenmeyen hızda çarpıyor, ekrandaki ismi görmeme rağmen yavaşlamıyordu.

"Kim? Elif mi?"

Bora'nın panik havasında gezinen ses tonu, bu gecenin sonunu gözler önüne seriyordu. "Söyle," diyerek telefonu açtım.

"Hazır mısınız gençler? Ortama fitili koydum, ateşlemenizi bekliyorum."

Cem'in arkasından gelen bangır bangır müzik, kulaklarımı tırmaladı. Gerçekten geçmişî özlemiş miydim? İptal etmeyi bir kere daha düşündüm. Cem'in ağzından çıkabilecek laflar sanki bir anda kulaklarımı tırmaladı. Ona ömürlük laf vereceğime, bir ömür Elif'in tribini çekerdim daha iyiydi. "Birazdan oradayız."

Cem'in cevabını beklemeden telefonu kapattım. Masadan destek alarak ayağa kalktım. Puro tablasını, çakmağımı ve telefonumu ceketimin cebine yerleştirdikten sonra bir şey unuttuğumu kontrol ettim. Sanki oyalanırsam, vicdanımın yükü bir o kadar azalacakmış gibi hissediyordum.

Her şey tamamdı. Kaçacak yerim kalmayınca "Hadi bakalım," dedim. "Gece başlasın."

"Hâlâ aramadı."

Makyajının son kontrolünü yapan Nika, aynadan bana baktı. "Emir yanlarında. Gayet keyifleri yerindeymiş. Sen hâlâ aramasını mı bekliyorsun?"

İçimdeki sıkıntıyı atmak istercesine nefes aldım. Aynadan kendime kısa bir bakış attım. "Sence de bu elbise, bir anne için fazla açık ve..." deyip arkamı dönerek etek boyumu kontrol ettim. "Kısa değil mi?"

Rujunu çantasına koyan kuzenim, "Bu gece," deyip bana doğru döndü. "Anne değilsin. Unuttuysan hatırlatayım, ders vermek için oraya gidiyoruz. Geçmişî özleyen kocalarınıza eski sizle karşılık vereceğiz."

"Tüm gün tek konuştuğumuz konu buyken, unutmamı nasıl bekliyorsun Nikacığım."

“O zaman mızımızlanmaktan vazgeç.” Aynaya bakıp elbisenin eteklerini aşağı çekiştirirken “Eskiden böyle giyindiğimi sanmıyorum,” dedim.

Kuru bir kahkaha atan Nika, “Daha beterlerini giydiğini biliyorum,” diye cevap verip yanıma geldi. “Sadece vücudun genç kızlıktan, kadınlığa terfi etti. Haliyle göz alıcı yerlerin biraz daha gelişti. Şu anda böyle hissetmenin nedeni seksapaliten bebeğim.”

Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Kahkaha atmaya devam eden kuzenim, “Çok güzel oldun. Demir gözlerini senden alamayacağı gibi, ne kadar şanslı olduğunu bir daha unutmamak üzere kafasına kazıyacak,” dedi. “Hazırsan çıkalım.”

Hazır mıydım? Pek sanmıyorum...

Evden çıkarken içimde doğan kaçma isteği, kulübe yaklaştıkça had safhaya ulaşmıştı. Ben hariç arabadaki herkesin keyfi yerinde duruyordu. Hele de Melek’in... Sanki kocasına ders vereceği için, kızın içine bambaşka bir kişilik girmişti. Daha önce görmediğim şekilde hazırlanmış, gözalıcı olmuştu.

Kulübün sokağına girmemizle, unutmaya yüz tuttuğum anılar gözlerimin önünden geçti. Ne çok şey yaşamıştık burada. Ah şu yolların dili olsa da anlatsa... Peki, özlemiş miydim? Sanki hayal ettiğim kadar değil...

“Evet kızlar, herkes son kontrollerini yapsın. Eğlence başlıyor.”

Nika, Melek ve Ecem aynı anda çantalarına saldırıp aynalarını çıkardılar. Birazdan ne halde olacağımızı bil-

miyorken, şu anda ne halde olduğum zerre kadar umurunda değildi. Valenin bize doğru yaklaşmasıyla arabadan indim. Diğerleri de peşimden indiler. Her zaman kalabalık olmayı başaran kuyruk, performansından hiçbir şey kaybetmemişti.

Girişe doğru insanların yanından geçtik. Uzun zamandır giymediğim topuklu ayakkabılar daha ilk saniyeden haşatımı çıkardı. Geldiğimizi gören Vedat abi, oturduğu yerden ayaklandı.

“Küçük hanım, hoşgeldiniz.”

Ne kadar zaman geçerse geçsin, bana böyle seslenmekten vazgeçmeyen adama bakıp gülümsedim. “Hoşbulduk Vedat abi. Nasılsın?”

“Bildiğin gibi uğraşıyoruz. Hayırdır? Hangi rüzgâr attı sizi buraya?”

“İntikam rüzgârı.” Nika araya girip Vedat abiye sarıldı.

“İşin içinde sen varsan inanırım,” diyen adam babacan bir tavırla kuzenimin sarılmasına karşılık verdi. Bekârlığa veda gecesinden sonra aralarında bariz belli olan bir samimiyet vardı. Benimle olduğu gibi, onunla sizli bizli konuşmuyordu.

“Sanırım Demir Bey’in bundan haberi yok.”

Muzır bir şekilde göz kırpan Nika, “Sen de bizi görmedin,” dedi. Başını iki yana sallayarak gülümseyen adam “Hadi geçin bakalım,” deyip önümüzden çekildi. Geri geri adım atan ayaklarıma inat, kolumdan beni daha hızlı ileriye çeken kuzenimin gecenin sonunda olacakları göremiyor olması korkutucuydu.

Kulübe girdiğimiz an kulaklarıma dolan, içimi patlatacak kadar yüksek sesli müzik ve başımın dönmesine

neden olan ışıklar, geçmişi düşündüğüm kadar da özlemediğimi gösterdi. Yaşlanmış mıydım?

“Ortam harika!”

Hayranlıkla etrafı izleyen Ecem’e gülümsedim. Birkaç sene önceye kadar, bir ayağımız bu kulüpteydi. Ne kadar Cem’in yönetimine geçmesiyle düzenli olarak dekorasyonu değişse de, bildiğimiz İRON’du. Buradan en sonki ayrılışım aklıma geldiğinde mideme bir sancı saplandı. Bu gece, bekârlığa vedanın bir dejavusu olur muydu?

“Hadi kızlar, burada dikilmeye gelmedik.”

Nika merdivenlerden inmeye başladı. Melek ve Ecem arkasından ilerlediler. Merdivenlerin başına geldiğimde gözlerim anında Demirlerin oturduğu locaya kaydı. Düşündüğüm kadar keyifli durmuyorlardı. Bu keyfimi yerine getirebilirdi, tabi locanın önünde çılgınlar gibi dans eden kız öbeği olmasaydı.

Dikkatli adımlarla merdivenlerden inmeye başladım. Gözlerimi, her zamanki yakışıklılığıyla locasında oturan, arada sırada tebessüm edip içkisini yudumlayan kocamdan ayıramıyordum. Emir’in dürtmesiyle başını olduğumuz yere çevirince göz göze geldik. Bu uzaklıktan bile anlık duygu geçişini hissedebiliyordum ve emindim, o geçişin sonunda gözlerinden tüm vücuduna yayılacak olan tek duygu öfke olacaktı.

“Hadi Effy!”

Her hücremi inceliyormuş gibi dik dik bakan kocama renk vermemeye çalıştım. Titreyen dizlerimin izin verdiği çabuklukla, kızların olduğu yöne doğru ilerledim. Ara sıra attığım kaçamak bakışlar sonucunda gördüklerim yüzünden, bacaklarımın beni daha fazla taşı-

yıp taşımayacağından emin değildim. Bizim için ayrılan yere geldiğimde hafifçe kaşlarım çatıldı. Loca olmasını beklediğim şey bir masaydı. Peki neden?

“Hiç öyle bakma. Locadaki isimler Cem’in onayından geçiyormuş. Planımızı riske atamazdım.”

Avazı çıktığı kadar bağırarak cevap veren Nika eliyle bir yeri işaret etti. Birkaç saniye içinde yanımda beliren garsonun kulağına birşeyler söyledi. Adam yanımdan ayrıldı ve döndüğünde masada boş yer kalmamıştı. Çerezlerin arasında duran bardakları ellerimize tutuşturan kuzenim, “Şerefel!” dedi ve bardaklarımızı tokuşturdu.

“Bu ne?” diye sorarak bardağı burnuma götürdüm. Kokusundan içindekini çözmeye çalıştım. “Yeğenlerimin daha şimdiden alkolik olmasını istemem herhalde. Melek’le sana alkolsüz kokteyl.”

Bir yudum aldım. Meyve aromalı tat ağzımın içinde dolaşırken gözüm masada yanan ışığa ilişti. Bardağı masaya koyup gelen mesajı okumak için telefonumu elime aldım.

Gönderen: Aşk

Umarım o içtiğin alkollü bir şey değildir.

Mesajı okur okumaz bakışlarımı Demir’e kaydırdım. Koltuğun ucundaki tehditkâr hali, birazdan ortamı dağıtacakmış imajı veriyordu. İsteddiği bu değil miydi? Geçmişe dönmek... Hızlıca mesajına karşılık verip telefonu masaya koydum ve benim için hazırlanmış kokteylden keyifli birkaç yudum aldım.

Gönderilen: Aşk

*Senin aksine ben hâlâ anne
olduğumun farkındayım.*

Demir, mesajı okuduktan sonra elindeki bardağı sertçe masaya fırlattı. Her zamanki ifadesiz tavrını korumakta zorlanan yüz hatlarıyla bir şeyler yazmaya başladı. Başka bir zaman olsa şu anda korkudan titremem gerekiyordu, ama önünde kur yaparak dans eden kızları gördükçe, korkması gereken kişinin o olduğunu kendime hatırlatıyordum.

Telefonumun ışığı tekrar yandı. Bu sefer elime alma gereği duymadan mesajı ekrandan okudum.

Gönderen: Aşk

*Bu mekân, üzerindeki kıyafet ve davranışların
tam bir anneye yaraşır şekilde. Haklısın!*

Anneliğimi mi sorgulamıştı o? Hem de ikinci kez! Tam cevap vermek için telefonu alıyordum ki, Nika benden önce davrandı. Telefonumu çantamın içine tırkarken "Telefonla ilgilenmek yok. Planımızı tekrar hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu imalı bir bakışla. Tüm gün tekrarladığı şeyleri, tekrar duymaya tahammülüm yoktu. Başımı hayır anlamında salladım.

"Güzel," diyen kuzenim bardağını tekrar eline aldı. "O zaman şerefe!"

★ ★

Dakikalar, içtiğimiz kokteyller kadar hızlı ilerledi.

Nika ve Ecem çakırkef olmuş bir şekilde dans ediyorlardı. Melek, zafer kazanmış bir edayla gözlerini kocasından ayırmıyordu. Ben ise, göz hapsinde olduğum için rahat hareket edemiyordum. Öte yandan aklım sürekli evdeki iki yavruma gidiyordu. Her ne kadar emin ellerde olsalar da, içimde bir huzursuzluk vardı. Sanki ikisi de benim yokluğumu fark etmişti ve beni yanlarında istiyorlardı.

“Hadi dans edelim.”

Elimi tutan Nika beni kendine doğru çekti. Topukluların üzerinde sendelerken düşmemek için masaya tutundum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Bozulduğunu dudağını sarkıtmasıyla gösteren kuzenim, “Buraya neden geldik biz Effy? Ders vermek için. Ne yapacaktık peki? Bekâr günlerinizdeki gibi davranacaktık. Bekâr kuzenim böyle bir ortamda ne yapardı? Dans ederdi. Hatırlasana!” dedi. Neredeyse soluk bile almadan konuşmuştu. Bu kafayla ondan beklenmeyecek uzunlukta kurduğu cümle için onu tebrik etmeliydim.

Dans etmeyi özlemiştim. Belki de çok uzun zaman böyle bir ortama tekrar gelemeyecektim. Kendini müziğin ritmine bırakmak için kolay tarafıydı. Zor olansa, sonucuydu.

“Fakat senin unuttuğun, benimse dün gibi hatırladığım şey Nikacığım, genelde ben dans ettikten sonra, buradan istemediğim pozisyonlarda ayrılmak zorunda kalıyorum.”

“Saçmalama kuzen ya. Şurada kendi aramızda dans edeceğiz. Neden sorun yapsın ki?” Hem konuşmaya çalışıyor hem de beni çekestirmeye devam ediyordu. Bir

süre sonra kendimi masadan uzakta dans edenlerin arasında buldum. Melek, Ecem'e ayak uydurmuş gibiydi. İçtiği şeyin alkolsüz olduğunu bilmesem, kesinlikle bu cesaretini sarhoşluğuna bağlardım. Çünkü yalnızca alkol aldığında rahatlayıp kendini müziğe bırakabiliyordu. Peki, şu andaki yürek yemiş halini neye borçluydu? Kocasına ders vermek istemesine mi? Melek ne zamandan beri kiniyle hareket ediyordu?

"Hadi Effy! Put gibi durman için dil dökmedim o kadar."

Ellerimden tutan Nika, beni dansına dâhil etmeye çalıştı. Ona eşlik etmem için yalvaran gözlerle bakıyordu. Hiç aklında yokken bu geceyi bizim için planlamıştı. Demir'in onun başının altından çıktığını öğreneceğini biliyordu. Buna rağmen bizi düşünmüş, kocamın gazabını umursamamıştı. Şimdi ise sarhoş olduğu için mantığı devre dışıydı. Yaptıklarının sonuçlarını düşünmüyordu. Belki de umursamıyordu. Tek istediği eğlenmekti.

Onu kırmak istemiyordum. Bu gecenin hatrına kuzenime en azından bir dans borçluydum. Zor da olsa ufak hareketlerle dans etmeye başladım. Keyifli bir kahkaha atan Nika daha da coşkuyla hareket etti. Demir'in arkamda kalması işime gelmişti. Yine de bir çift kahverengi gözün sırtımda dolaştığını hissetmek hiç de zor değildi. Peki, neden beni bu ortamdan çekip çıkarmıyordu? Madem eski hallerimizi özlemişti, bu onun için çok da zor olmamalıydı. Neyi bekliyordu?

İçerisinin ısınısını kesinlikle dans edenler belirliyordu. Buram buram terliyordum. Sanki damlalar sırtımda yol olmuş süzülüyordu. Nika'dan kurtarabildiğim elimle-

rimle kendimi yelliyordum. Yeterli gelmeyince saçlarımı geriye doğru attım. O sırada etrafımızdaki erkek popülasyonunun ne kadar arttığını fark ettim. Herkesin kafası iyi gibiydi. Ayık olan biri için tanık olduğum samimi tavırlar rahatsız ediciydi. Kuzenimin hatırı için bile olsa, daha fazla bu ortamda takılmak istemiyordum.

"Ben masaya dönüyorum."

Kendilerini dansa kaptıran kızların umurunda bile olmadım. Terli bedenleri ittirip kalabalığı yararak masamıza doğru ilerledim. Bir anda belimde hissettiğim el, karnıma dolandı ve beni sert bir vücuda sabitledi. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarparken beklediğim ânın geldiğini, kocamın kolları arasında olduğumu düşündüm; ama tanımadığım koku ve dans figürleri, birkaç saniye içinde gerçekleri tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

"Ne yapıyorsun sen? Bırak!"

Bedenimde dolaşan ellerden kurtulmaya çalıştım, ama onlar beni arkamdaki bedene doğru daha da sıkı sabitledi. Soluk alıp verdiği nefes saçlarımın arasında dolaşıyor, terli olan tenimi soğuk bir hava kütlesi gibi yalayıp geçiyordu. Midem bulanmaya başladı. Çırpınıyor, adamın kollarından kurtulamadıkça gözlerim sulanıyordu. Gözlerimi kapatıp adamın ellerini tüm gücümle ittim.

"Bırak dedim sana! Bırak!"

Bedenim gökyüzünde süzülen kuş misali hafifledi. Piton gibi sarıp beni boğmaya çalışan kollar artık yoktu. Az önceki kuş, göğsümün ortasında kanat çırpmaya başladı. Yarattığı rüzgâr ürpermeme neden oldu. Birkaç çığlık sesi yükselirken müzik durdu. Aynı hızla kulübün ışıkları yandı. Kalabalık arkamdaki bir noktaya

odaklanmıştı. Hızla arkamı döndüm. Tanıdık bir görüntü beni selamladı.

Demir, adamı ensesinden yere sabitlemiş, üzerine çullanmıştı. İnsanlar dehşete kapılmış bir şekilde etraflarında çember oluşturmıştu. Önce Nika, daha sonra Melek'le göz göze geldim. İkisi de bundan sonra olacakları az çok tahmin eder gibi bakıyorlardı. Yüksek sesli inlemeler yüzünden bakışlarımı tekrar yere çevirdim. Adamın çırpınışları, Demir'i milimetrik bile olsa kıpırdatmıyordu.

"Kimsin lan sen?" Birkaç saniye alaycı bir ifadeyle kıvrılan dudaklar göz açıp kapayana kadar eski halini aldı. "Kimim ha?" Daha ne olduğunu anlayamadan Demir, adamı sırtüstü çevirdi. "Sen bu ortamdaki herkesi tanıyorsun galiba?"

Eliyle adamın boğazını kolaylıkla kavradı. "Biz de tanışırız koçum, merak etme." Nefesini kesmeye tek eli yetmişti. Adam bir eliyle Demir'in yakasını tutuyor, diğer eliyle de boğazından geçecek olan nefese yardım etmeye çalışıyordu. Demir hafifçe başını, yakasında duran ele çevirdi. Yüzüne yerleşen gülümseme küstah ve belalı bir hal aldı. Adamın yüzündeki saniyelik renk değişimleri, Demir'in üzerinde uyguladığı gücü gözler önüne seriyordu.

"Ama kendimden önce seni tanıştırmak istediğim biri var."

Boştaki eliyle adamın kafasını bana doğru çevirdi. Kan çanağına dönmüş gözler, dehşetle iç çekmeme neden oldu. Bakışlarımı kocama kaydırdım. Acımasızlığı gözlerinin kahvesine esir olmuştu. Endişe, ikinci bir ten gibi bedenimi kapladı.

"O keseceğim uzuvlarının temas ettiği kadını da tanımıyorsundur diye düşünüyorum." Sertçe çenesini kavrayan Demir, başını eski pozisyona getirdi. "Hı?" Çırpınan adam birşeyler gevelemeye çalıştı. Demir kulağını, onun ağzına gelecek şekilde eğdi. Bir süre söylediklerini anlamaya çalışıyormuş gibi bekledi. Daha sonra yapmacık bir düşünceli halle başını kaldırdı.

"Hayır mı?" Hareketleri gittikçe yavaşlayan adamın yüzüne doğru yaklaştı. Bir süre hiçbir şey söylemeden adamın can çekişmesini izleyen kocam, "Tanıştırayım o zaman," dedi. "O ecelin, ben Azrail'in."

Birkaç saniye içinde bitap düşen adam, hareket etmeyi kesti ama Demir elini boğazından çekmedi. Tek farkla, az önce sıkılmaktan beyazlaşan eklem yerleri eski rengini almıştı. Birilerine seslendi. Saniyeler içinde birkaç koruma Demir'in etrafını sardı. Ayağa kalkan kocam bana hiddetle baktı. O güzel kahverengi gözleri katıksız bir nefretle parlıyordu. Olduğum yere mihlanmıştım. Gözlerini üzerimden ayırmadan adamlara birşeyler söyledi. Korumalar, rengi yavaş yavaş düzelen adamı kucakladıkları gibi çıkışa yöneldiler.

Işıklar söndü, müzik tüm gücüyle tekrar başladı. Demir üzerime doğru gelirken nereye gizleneceğimi bilemedim. İçimi saklambaç oynayan acemi çocuk heyecanı sardı. Asıl gece şimdi başlıyordu.

Aklımı kaybetmenin eşiğindeydim. Tenimin altında sönmeyen bir yangın vardı ve bunu körükleyen tek şey öfke değildi. Hayal kırıklığıydı. Ruhumu kapkara yangınlar sarmış,

söndürmeye çalıştıkça canımı daha çok yakmıştı.

O adam... Karıma dokunuşu...

Öfkenin zihnimi sardığını hissediyordum. Gerçeklikten kopuyor, kafamın içinde karanlık düşüncelerin uçmasına izin veriyordum. Nabzım olabildiğine hızlı, saatlerdir içimde tutmaya çalıştığım öfke yüzünden parmak uçlarım karıncalıydı. O adamın canını almadıkça bu hislerin geçmeyeceğini biliyordum, ama şu anda tek istediğim şey, o lanet olasıca kıyafetin içindeki karımı yabancı gözlerden uzaklaştırmaktı.

Ona ne kadar sinirli olursam olayım, yaşadığı olayın ağırlığının farkındaydım. Korkunun maviliklerine sinsice yerleştiğini görebiliyordum. Elife doğru yürürken sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullanmak zorundaydım.

"Demir ben-"

Söyleyeceğim kelimeleri kısa bir anlığına içime hapsettim. Az önceki gözlerin hâlâ üzerimizde olduğunu bildiğim için oyalanmadım. Tek kelime daha etmesine izin vermeden elini tuttum ve locaya doğru sürükledim. Eşyalarımı toplarken ceketimi giymesini söyledim. Ürkek hareketlerle kendine üç beden büyük gelen ceketini üzerine geçirdi. Tekrar elini tutarken göz göze geldik. Yüreğimin ortasına anlam veremediğim bir ağırlık çöktü.

Omuzları düşük, gözündeki saklamak zorunda olduğu yaşlarla yüzüme bakan karım, kulübün tüm havası vakumlamıştı. Daha fazla bu ortamda durmak istemiyordum. Koşar adım merdivenlere yöneldim. Tüm basamakları yıkmak istercesine sert adımlarla tırmandım. Dışarı çıkmamla rüzgâr, kızgın kumlara fırlatılan serin sular gibi vücuduma çarptı. Beni görmeleriyle ayaklanan adamlara arabamı getirmelerini emrettim.

"Neyle geldiniz buraya?"

Her milimine dünyaları feda edeceğim yüze bakmadan sormuştum sorumu. Ardı ardına kırptığı maviliklerine biriken kristal parçalarını, hafif aralanmış titreyen alt dudağını, yutkunurken boynunda beliren ince damarı, kanı çekilmiş gibi dursa da her daim bir tutum kırmızılığı barındıran yanaklarını görmek için bakmama gerek yoktu. Her mimiği kazınmıştı kalbime. Ezberimdi o benim...

"Arabayla..."

Vedat'a gelmesini işaret ederken anahtarları vermesini söyledim. Kısa bir an duraksadı. Göz ucuyla baktığımda kulübün kapısına baktığını fark ettim. O hengâmede çantasını almadığımız aklıma geldi.

"Buyurun efendim."

Bakışlarımı Vedat'a çevirdim. "Elif'in çantası aşağıda kaldı." Karımın bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Arabayla beraber eve gönderirsin." Vedat onaylarcasına başını salladı. Sokağa giren arabama doğru ilerledim. Benim adımlarım yolu bitirmek istercesine hızlıyken Elif'in adımları adeta geri geri gidiyordu. Keşke yaşamak zorunda olduğum şu ânın sadece sonunu görebilseydim. Tüm sorularıma cevap bulup, karımı öptüğüm an...

Ürkekçe yanıma oturan karımın, kemerini bağlarken beni izlediğini hissediyordum. Hiç dinmeyecekmiş gibi görünen suçluluk duygusu yüzünden ağzını bıçak açmadığını biliyordum. Karanlık yolları aydınlatan loş sokak lambaları eşliğinde yola koyuldum.

Aramızda giderek kalınlaşan bir sessizlik vardı. İçinde araba kornaları saklayan, için için ağlayan bir sessizlik... Cesaretini toplayan Elif nereye gittiğimizi sordu. Cevap vermedim. Göğsümden yükselen kükreneyi zor tutuyordum. Ağzımı açarsam kalbini kırardım ve şu anda en son ihtiyacım olan

şey gözlerinden akacak olan yaşlardı.

"Eğer eve gidiyorsak-"

"Neden?"

Gözlerimi yoldan karıma doğru çevirdim. Afallamış bir şekilde bana bakarken ne demek istediğimi sordu. "Bu gece yaptıklarımın bir nedeni olmalı." Sakin kalmak için derin bir nefes aldım, ama direksiyonu tutan parmaklarım çoktan öfkemi gözler önüne seriyordu.

"Önce sen başlamak ister misin?"

Alçak sesle sormasına rağmen sanki bana bağırmuş gibi kaşlarım çatıldı. "Sonuçta bu gecenin bir nedeni olmalı," diye devam ettiğinde başımı ona doğru çevirdim. Gözlerindeki dans eden duygulardan en belirgin olanı seçmek hiç de zor değildi. Öfkesiyle baş edebildim ama kalp kırıklığı... İşte onunla baş etmem imkânsızdı.

"Sıkıldın mı benden, bizden?"

Doğru mu duymuştum? Onsuz geçecek tek bir saniyenin bile ömürlük azap verdiği bilirken böyle bir soru mu sormuştu bana? Bunu gerçekten düşünüyor muydu yoksa konuyu kendi lehine mi çevirmeye çalışmıştı?

"Tamam, kabul ediyorum, evliliğin bir döneminde-"

Cümlesini yarıda kesecek bir manevrayla emniyet şeridine geçtim. Ciğerime doldurduğum öfkeli soluğun ardından "Sen beni neyle suçladığının farkında mısın?" diye sordum. Cevap vermek için ağzını açtı. Kelimeler dilinin ucuna gelmiş gibi duruyordu ama daha fazla saçmalamasına izin vermeyecektim.

"Biz kaç senedir birlikteyiz Elif? Bir Allah'ın günü sana sıkıldığımı söyledim mi?"

"Keşke söyleseydin," dediğinde kaşlarım daha da çatıldı. "Keşke söyleseydin de bu geceyi yaşamayıydık."

"Yani bu gece yaşanan her şeyin suçlusu benim, öyle mi?"

"Sensin tabi," diyerek kemerini çözüp bana doğru döndü. "Allah aşkına, bu geceyi saklarken ne düşünüyordun? Öğrenmeyeceğimi falan mı? Evde olmayışını sorgulamayacağı mı falan mı sanıyordun? Bu geceki sorumsuzluğunu nasıl açıklayacaktın bana?"

Kinayeli bir şekilde kahkaha attım. "Bu gece kim daha sorumsuz tartışmayalım istersen." Telefonum çalmaya başladı. Umursamadan konuşmaya devam ettim. "Şu anda olman gereken yer burası değil, çocuklarının yanıydı Elif Hanım."

"Sizin de karınızın yanıydı Demir Bey. Geçmiş, gelmişte kaldı."

Bir anda tüm düşüncelerime ışık tutulmuş gibi aydınlanmıştım. Her şeyi biliyordu ve sırf bana ders vermek için bu geceyi planlamıştı. Telefonum ısrarla çalmaya devam edince cebimden çıkardım ve kimin aradığına bakmadan açtım.

"Ne var?"

"Oğlum..." Annemin sesiyle boğazımı temizlerken "Efendim anne," dedim, mümkün olduğunca sakın kalarak. Saat gece yarısını geçmişti. Annem hâlâ uyanık, Elif de yanımda olduğuna göre bizim evdelerdi.

"Neredesiniz siz? Saatlerdir size ulaşmaya çalışıyorum. Elif'i arıyoruz açmıyor. En sonunda seni aramak zorunda kaldım."

Ses tonu bizi merak ettiği için mi böyle çıkıyordu yoksa ters giden bir şey mi vardı? "Çocuklara bir şey mi oldu?" diye sorduğumda Elif'in yüzündeki öfke, endişenin gölgesinde yok oldu.

"Masal... Masal'ın ateşini düşüremiyoruz."

İnsan geçmek bilmeyen zamana mahkûm olurdu çoğu zaman. Her geçen dakika, umutlarınızdan bir parça alır, var gücüyle savururdu en uzağa. Acının derinliklerinde vurgun yerken, çaresizlik, bir örümcek gibi ince ince örerti ağlarını ruhunuza. Elinizi, kolunuzu bağlar, ölümcül darbeyi ne zaman alacağınızı beklerdiniz.

“Demir daha hızlı!”

Eve açılan ağaçlı yola vardık. Elif, hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi, dakikalardır tekrarladığı cümleyi bir kere daha söyledi. Stres altındayken, canın dediğin insanın nefes alması bile batar mıydı insana? Konu çocuklarımsa, batardı.

Işıklı yüksek bahçe duvarlarını gördüğüm anda, hiç sakinleşmeyecekmiş gibi atan kalbime inat derin bir nefes aldım. Otoparka girmekle uğraşamayacaktım. Kapının önünde durdum. Bizi görmeleriyle ayaklanan korumalara arabayı hazır etmelerini, çıkmaları gerekebileceğini söyledim. Ayaklarımın altındaki yolu hissedemeyeceğim kadar hızlı koşmaya başladım. Eve yaklaştıkça artan ağlama sesi, balyoz gibi iniyordu ruhuma. Geldiğimi görmüş olacak ki, ben kapıya ulaşana kadar annem dışarı çıktı.

“Masal...” dedim nefes nefese. “Masal nasıl?” Annemin cevap vermesini beklemeden eve daldım. Hıçkırıklar, tüm şiddetiyle salonda yankılanıyordu. Ayşe annenin kucağında, ağlamaktan bitap düşmesine rağmen direnmeye devam eden kızımı gördüğüm an sükûnetimi koruyamacağımı anladım.

“Kızım...” Aramızdaki mesafeyi attığım büyük adımlarla kapattım. Benim geldiğimi fark ettiği an, yaşlı gözlerinin ardına sakladığı heyecanı tekrar kendini gösterdi. Minik kollarını, onu almam için yalvarırcasına açtı. Masal’i kucağıma aldığım an hiç dinmeyecekmiş gibi duran ağlaması, derin iç çekişlere dönüştü. Başını tutarken dudaklarımı alnına bastır-

dım. Ateşi vardı. Düşündüğüm kadar çok değildi ama onun ufak bedeninde volkanlar patlatacak kadar yıkıcı olmalıydı.

"Doktora haber verdiniz mi?"

Başını hayır anlamında sallayan Ayşe anne, "Sizi arama-
dan önce banyo yaptırdık. Yavaş da olsa ateşini kontrol altına
alınca-" diyordu ki "Derhal arayın," dedim. Konuşmasını ya-
rıda kesmemden dolayı birkaç saniye afallayan kadın, "Ararız
oğlum," diyerek yanımdan ayrıldı. Masal başını taşıyamıyor-
muş gibi çeneme yasladı. Hafifçe sallanarak yeni yeni uzama-
ya başlayan kuş tüyü saçlarını okşadım. Nefes nefese yanımi-
za gelen Elif, eli ayağına dolaşmış gibi duruyordu. Uzanıp
kızının alnını öptü. Ellerini, ayaklarını, kontrol etti. Yavaşça
sırtını okşayarak iç çekişlerine yardımcı oldu. Gözlerindeki
korku, maviliğin tüm canlılığını çekip almıştı.

"Aradım. Ateşinin çıkmasının çok normal olduğunu, ban-
yonun raha-"

"Ne demek normal?"

Kontrol edemediğim ses tonum yüzünden Masal tekrar
ağlamaya başladı. "Özür dilerim, özür dilerim," diyerek onu
daha sıkı sardım. "Demir, diş çıkartırken ateşinin çıkması çok
normal." Benim kızım diş mi çıkartıyordu? Küçücük bir diş
bu kadar ızdırap verebilir miydi?

"Diş mi çıkarıyor?"

Donakaldım. Sadece bir saniyeydi ama karımın sorduğu
sorunun nevrimi döndüreceği çok uzun bir saniye... "Bil-
miyor muydun?" Sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarım çatıldı.
Gözlerini kızının açmaya çalıştığı ağzının içinden ayırmayan
karım, "Alt çenesindeki beyazlığı sabah fark etmiştim ama diş
olduğunu düşünmemiştim," dedi. Dişlerimi sıkı sıkı attığım
kahkaha içimdeki öfkeyi zaptetmekte zorlandığımı gösterdi.

"Ne biçim annesin sen ya!"

Ağızındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmiştim. Kızıyla ilgilenmeyi bırakıp gözlerini bana çeviren karım "Ne dedin sen?" diye sordu. Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz yüz ifadesi değişti. Sanki üzerine bir bidon benzin dökülmüş ve içinde başlayan yangın tüm duygularını alıp götürmüştü. Bunu bakışlarında görüyordum. Gözleri kısılmış, parlak mavi renk kararmış ve sanki fırtına patlamak üzereymiş gibi bulutlanmıştı. "Sen yine mi benim anneliğimi sorguladın?"

"Çocuklar, ne yapıyorsunuz siz?"

Annem araya girmeye çalıştı. "Sen karışma anne!" diye bağırmam Masal'ın daha da güçlü bir şekilde ağlamaya başlamasına neden oldu. "Çocuğu korkutuyorsun!" diye bağırان Elif, kızımı kollarımın arasından almak için hamle yaptı. Geriye doğru birkaç adım atarken "Ne hissettiği şimdi mi umurunda oldu?" dedim. İkimiz de bağırıyorduk, aramızda kalan kızım ağlamaya devam ediyordu.

"Ee, yeter!" diyerek araya giren annem Masal'ı kucağına aldı. "Yürü Ayşe, gidip çocuğu uyutalım. Bunlar da yesinler birbirlerini." Kollarımın boşalmasıyla bedenimi silkeledim. Annem bana olan kızgınlığını belli eden adımlarla yanımdan ayrıldı. Elif arkasından gitmek için birkaç adım atınca bileğini kavradım. Elimden kurtulmaya çalışırken yüzüme bakma gereği duymadı.

"Sen annemlerin yanında bana nasıl sesini yükseltirsin?"

Başını sert bir şekilde bana çevirdi. Gözlerinden sağa sola saçılan kıvılcıklar, ruhunun yangınıydı. Sanki söylemek istediklerini zar zor bastırıyor ve sadece rahatsızlığını belli ediyormuşçasına hafif ve gırtlaktan gelen bir homurtu çıkarıyordu.

"Sen kimsin ve benim karıma ne yaptın?"

Yüz ifadem küçümser bir tavra dönüşmüştü. Öfkesi bardaktan taşar gibi "Asıl sen kimsin?" diye bağırdı. Bileğini sertçe savurup elimden kurtardı. İnce ve narin teninde duran kırmızılık içimde kabaran öfkenin arasına vicdanımı sokmaya çalışıyordu. "Sen nasıl benim eşliğimi, anneliğimi sorgularsın?"

Bedenlerimizin arasında en fazla on beş santimetre olmasına rağmen birden benden kilometrelerce uzaklaşmıştı. "Ne zamandan beri her hareketim sana batıyor ha? Bu yüzden mi eski hayatını istiyorsun?"

Birkaç dakikalığına da olsa unuttuğum anılar zihnimde tekrar canlandı. Öfkem başka bir boyuta geçti. Ciğerlerim kapkara bir dumanla dolmuşçasına ağırlaştı. Belki de ciğerlerim bedenimde gerilmiş tüm kaslar gibi kaskatıydı. Göğsümden dışarı çıkmak için şahlanan bir canavar vardı. Şu anda buna izin verirsem, bizi dönülmez bir yola sokardı.

"Ben de özlüyorum. Duydun mu beni? Ben de geçmiş hayatımı özlüyorum, sadece kendimden sorumlu olduğum anları özlüyorum, istediğim zaman istediğim şeyi yaptığım zamanları özlüyorum, arkamda bıraktıklarımı düşünmeden motor kullanmayı özlüyorum, arkadaşlarımı özlüyorum, babamı özlüyorum. BABAMI!"

Son kelime bir tokat gibi geçmişi yüzüme çarptı. Kapanmayan yaralar sinsiydi. Her daim kanamayı beklerdi bir köşede. Bazen güçlü olmanıza izin verirdi, bazense öksüz bırakırdı ruhunuzu.

"Bir dilek hakkım olsa, geçmişe dönmeyi dilerdim Demir Kara!"

Geçmişin yüzünü, kara bir peçe misali yüzüne sar-
mış kocama baktım. Bugünümü, yarınımı avuçlarına
bıraktığım sevdama... Şu anda hangi ruhunun gözbe-
beklerine ulaştığını çözemediğim adama...

Dışarıdan bakan iki heykel zannedebilirdi bizi. Kı-
pırdamıyor, sadece kenetlenmiş gözlerimizle, öfkeden
inip kalkan göğsümüzün hırıltısını dinliyorduk. Âşık
olduğum kahve gözler o kadar ıssızdı ki... Tüm duygu-
lar terk etmiş gibi...

"Ne dilediğine dikkat et Elif Sancak."

Hayallerimi süsleyen cümle, ilk kez beni derinden
sarstı. "Kara..." Her bir harf dilinden savruldu kalbi-
me, ritmini değiştirdi. Gözlerini, gözlerimden çekince
uçurumun kenarından atlamış gibi hissettim. Öylesine
boş... Sinirle söylediğim cümleler, endişeyle geri dön-
müş olmanın sancısını yansıtıyordu ruhuma. Demir,
kuzey rüzgârlarını bile kısıktırarak soğuklukta ya-
nımda geçti. Kısa bir an sonra irkilmeme neden olacak
kapı sesi duyuldu. Gitmişti.

Birdenbire yaşadığım tüm hisler, hiçliğe dönüştü.
Gözlerimden akmak için ısrar eden yaşlara engel olma-
dım. Nazlı nazlı yanaklarımdan süzülürlerken bir sani-
ye bile olsun bakışlarımı Demir'in çıkıp gittiği yerden
ayırmadım. Uzaktan yankılanan adım sesleri duydum,
yaklaştıkça daha etkili ve sert gelmeye başladılar.

"Elif?"

Annemin sesini duymamla bir çırpıda yüzümdeki
yaşları sildim.

"Demir nerede?" Etrafı kontrol eden annemle göz-
lerim buluşunca kaşları çatıldı. "Ağladın mı sen?" diye
sormasıyla tutmaya çalıştığım yaşlar tekrar kayıp gitti.

Annem telaşla yanıma gelip beni kollarının arasına aldı. Gösterdiği şefkat yüzünden gözyaşlarım daha da hızlı akmaya başladı. Anneme sıkı sıkı sarılırken hıçkırıklarımın çıkardığı sesi kesmek adına dudaklarımı omzuna bastırdım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sırtımı okşayarak sakinleşmemi bekledi.

Bir süre sonra duyduğum ikinci adım sesinin kime ait olduğunu biliyordum. Leyla annenin beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Ne olduğunu sorduğunda ne diyecektim? Düşüncesiz hareket ettim, oğlunun kalbini kırdım, evliliğimi sarstım, şimdi de oturdum ağlıyorum, mu?

Annemden ayrıldım. Hızla yaşları yüzümden uzaklaştırdım. Derin nefesler alarak buram buram gelen ağlama isteğini en azından bir süreliğine ertelemeye çalıştım. "Çocuklar ne oluyor? Elif... Demir nerede?"

"Acil..." derken çıkan boğuk sesim yüzünden boğazımı temizledim. "Acil bir işi çıktı, gitmesi gerekti." Sorgular bir ifadeyle bana bakan Leyla anne "Demir," dedi. "Kızı rahatsızken bir yere gitti ha?" İnanmamıştı. İnanacağını düşünmüyordum zaten. Sadece ânı kurtarmak istiyordum. Ne olduğunu anlatmamak, yaşadığım yıkımı çocuklarımla atlatmak...

"Masal nasıl?"

Leyla anne, konuyu değiştirdiğimi fark etse de bozuntuya vermedi. "Zor da olsa uyudu." Başımı tamam anlamında sallarken "Ben gidip bakayım," dedim. Annem itiraz edecek gibi oldu. Sorun olmadığını belli edercesine gülümsedim. "Ben de oğlumu arayayım. Bakalım nerelerdeymiş." Leyla anne çantasına doğru ilerlerken depar atarcasına yanlarından ayrıldım. Demir'le

konuşurken o ortamda olmak istemiyordum. Merdivenleri üçer beşer tırmandım.

Odaya girdiğimde anlık bir ferahlık yaşadım. Çocuklarımın uyurkenki huzurlu sessizliği, geçmişin sisinden arınmamı sağladı. Parmak uçlarımda yanlarına ilerledim. İkisinin de iyi olduğuna emin olduktan sonra banyoya doğru ilerledim. Üzerimi saran kasveti atabilmek için sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Küveti doldurdum. Rahatlamamı sağlayan birkaç jeli sıcak suyun içine karıştırdım ve soyunup kendimi içine bıraktım.

Yaşadığım stresi, günün yorgunluğunu ve az önceki kavganın hüznünü iliklerime kadar hissediyordum. Sıcak suyun içine biraz daha gömüldüm. Ağlamaktan acımaya başlayan göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyordum. Şu anda tek sığınacağım şey uykuydu. Ona teslim etmeliydim kendimi, yoksa her geçen saniye içimde katlanarak çoğalan kelimeler beni boğmaya başlayacaktı.

Etraf bulanıklaşmaya başladı ve kirpiklerim ağır ağır birbirleriyle kenetlendi.

Gitgide artan alarm sesi beni bilinçsizliğimden çekip çıkardı. Birkaç seferde gözlerimi araladım. Tanıdık bir tavan beni selamladı. Kollarımı iki yana açıp gerinirken gözlerimi odada dolaştırdım. Bir anda kaskatı kesildiğimi hissettim. Panikle yattığım yerden doğruldum. Benim bu evde ne işim vardı?

Uzanıp telefonun alarmını durdurdum. Ayaklarımı yataktan sarkıttım. Parmak uçlarıma değen terlik

Önder'in aldıklarından başkası değildi. Kafam allak bullaktı. Terlikleri giyip ayağa kalktım. Odanın içinde dolaştım. Tek tek dolapları kontrol ettim. Her şey bıraktığım gibiydi ama nasıl?

Rüyada mıydım?

Hatırlamaya çalıştım. En son Demir'le kavga etmiş, çocuklarımı kontrol etmiş, banyoya girmiştim. Peki, şu anda neden bu evdeydim? Yanağıma sert olduğunu hissettiğim birkaç tokat attım. Yeterli gelmeyince kolumu çimdirdim. Canım acımıştı. Bir rüya bu kadar gerçekçi olabilir miydi? O sırada bileğimdeki kızarıklığın olmadığını fark ettim. Bu kadar çabuk geçmesi imkânsızdı. Saat kaçtı?

Telefonuma doğru yürümemle çalmaya başlaması bir oldu. Refleks olarak adımlarım yavaşladı. Kalbim delicesine çarpıyordu. Ekranda gördüğüm isim, tüm bu olanları açıklayabilirdi.

"Alo, Önder."

"Zengin piç ha?" Kaşlarım çatıldı. Bu cümleyi nereden hatırlıyordum? "Bana piç demeni, hele de bütün insanların önünde bunu söylemenin bir açıklaması olmalı." İlk kez kardeşim dediğim adamdan, nereden olduğunu hatırlayamadığım ama bir o kadar tanıdık gelen cümlesi yüzünden korkuyordum. Elimi birazdan duracağını düşündüğüm kalbimin üzerine bastırdım.

"Neredesin Önder?"

"Okula hazırlanıyorum da, senin sesin neden böyle geliyor?" Derin bir nefes alırken bunun sadece zihnimin bir oyunu olduğunu kendime hatırlatıp durdum. Önder'in okula gitmesi kadar doğal bir şey yoktu. Hepimiz üniversite öğrencisiydik ve o yurtdışında okuduğu için

okulu her zaman bizden önce başlıyordu. "Effy?"

"Buradayım," diyerek yatağa oturdum. "Yine mi kâbus gördün?" Yine mi demişti? Çok uzun zamandır kâbus görmüyordum ki... "Sanırım bir kâbusun içindeyim," dedim tereddütle. Aklıma rüyadayken insanların kendini göremeyeceği geldi. Koşar adım banyoya ilerledim ve aynanın karşısına geçtim. Oradaydım işte. Saçlarım her zamanki gibi dağınık, gözlerimin altı siyah kalemimden dolayı zombiye dönmüş, toy Effy...

"Effy orada mısın?"

"Hangi okula gidiyorsun?" Gerisin geri odaya dönüp tekrar dolapları açtım. "Ne diyorsun kızım ya?" Karşıma çıkan okul formalarıyla kalp ritmim değişirken "Gezer Koleji'ne mi?" diye sordum. "Sen iyi değilsin. En iyisi yanına-"

"Önder! Hangi okula gidiyorsun?"

Bağırışımla söyleyeceklerini yutan arkadaşım "Tabi ki Gezer Koleji'ne," dedi. Bacaklarımın daha fazla beni taşıyamayacağını anladığımda dolabın önünde kayarak yere oturdum. Sanırım aklımı kaçırmak üzereydim. Masal gibi yaşadıklarım bir rüyadan ibaretken, kâbus dolu anılar gerçek miydi yani?

"Effy?"

"Önder seni sonra arayayım mı?"

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp bir köşeye fırlattım. Bacaklarımı kendime doğru çekip sarıldım ve alnımı dizlerime dayadım. Korku zihnimi sardıkça gerçeklikten koptuğumu fark ettim. Bu bir şaka olmalıydı. Kötü bir şaka...

Derin bir nefes aldım. Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. Yerdeki yıkık halimi toparlamak adına banyoya

girdim. Hızlı bir duştan sonra seneler önce giydiğim formayı üzerime geçirdim. Telefonu fırlattığım yerden alıp çantama tıktım ve koşar adım evden çıktım. Bir an motoruma doğru yönelecek oldum, ama her zamanki yerinde olmadığını fark etmem çok fazla zamanımı almadı.

Babam motorumu daha göndermemiş miydi? Yoksa Demir, meydan okumama sinirlenip parçalatmış mıydı?

Bir anda gelen mesaj sesiyle irkildim. Çantamın içinden çıkardığım telefonumda gördüğüm isim tüm zamanı durdurdu.

Gönderen: Babam

*Araba kuralı hâlâ geçerli, ama moturunu
sana gönderiyorum. Dikkatli ol kızım.*

*Artık senin arkanı toplayacak bir baban yok
yanında. Yeni bir yaşam kurmayı tercih ettiysen,
sonuçlarını kendin göğüslemelisin.
Seni seviyorum güzeller güzelim.*

Yaşadığım duygu karmaşası başımı döndürdü. Sendelerken güç bela duvardan destek aldım. Babam yaşıyor muydu? Benim babam... Kokusuna hasret olduğum adam hâlâ hayatta mıydı? Telefonumu tekrar çantama tıktım. Ayaklarım geri geri gitmek istese de, okula doğru var gücümle yürümeye başladım.

Yanımdan geçip giden öğrencilerin yakalarına taktığı kurdeleler hafızamda birkaç anının canlanmasına neden oldu. Önder zengin piç dediğim için beni sorguladığına göre, dün akşam Emir'le radyo yayını yapmış-

tık. O zaman Demir beni tanımıyordu. Uğruna canımı verecek kadar çok sevdiğim kocama karşı bir yabancı mıydım?

Göğsümün ortasına çöreklenen hisle okulun bahçesine girdim. İlk baktığım yerde Demir'i görmekten daha rahatsız edici olan, arkasındaki çetesiydi. Damarlarımdaki tüm kan çekildi. Parmak uçlarımdan başlayan soğukluk çekilen kanın yerini doldurdu. Demir'le gözlerimiz buluşunca felaketim oldu. Onun için yeni kızdan başkası değildim. Okula geldiği gibi meydan okuyan, canına susamış yeni kız...

"Effy..." Kolumun kavranmasıyla bakışlarımı Demir'den Melek'e çevirdim. Dikkatli bir şekilde beni inceleyen arkadaşım yine kemik gözlüklerini takmış, saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Eskisi gibi... "Aklını mı kaçırdın sen? Dün akşamdan sonra, burada durmuş, dik dik Demirlere bakarak neyi amaçlıyorsun?"

Şu anda vereceğim hiçbir cevabın anlamı yoktu. Bu yaşadıklarımın anlamsızdı. Ben...

"Sen iyi misin?" Başımı hayır anlamında salladım. Sorgular bir şekilde bana bakan Melek, "Gel şöyle oturalım," dedi ve beni yakındaki banka doğru çekti. "Su falan ister misin?"

Başımı tekrar iki yana salladım. Yanıma oturan kızın sorgulayıcı tavrı endişeli bir hal aldı. "Gece bir şey mi oldu?"

Sesli bir şekilde yutkundum. Gece bir şey olmuştu ama sanırım hepsi rüyadan ibaretti. Tüm hayatım, güzel olan her şey... "Effy?"

"B-ben... Biraz uykusuzum."

Dudakları ince bir çizgi halini alan kız, düşünceli düşünceli bana bakmayı sürdürdü. "Yoksa dünkü yayın yüzünden uykun mu kaçtı?" diye sorduğunda, "Hayır," diye cevap verdim. "Bir rüya gördüm. Çok gerçekçiydi. Sanırım uzun bir süre onun etkisinde kalacağım."

Sıkıntıyla içini çeken Melek anlatmak isteyip istemediğimi sordu. İstemediğimi söyleyince arkasına yaslandı. Zil çalana kadar konuşmadan bankta oturduk. Sessizliğime ortak olması bir nebze olsun iyi hissettirmişti. En azından tanıdık ama bir o kadar yabancı hayatımda, yalnız değildim.

"Hadi sınıfa gidelim."

Ayağa kalkan Melek koluma girdi. Teşekkür ederek gülümsemeye çalıştım. Okula doğru yavaşça yürüdüm. Ayaklarıma dolanan yükü merdivenleri ağır ağır tırmandım. Kulağıma gelen fısıltıların dün geceki yayınla ilgili olduğunu adım gibi biliyordum. İki senemi geçirdiğim sınıfa, sevdiğim adamla oturduğum sırama doğru ilerledim. Sınıfa her giren bana bakıp, yanındakine bir şeyler söylüyordu ve beklenen kişi sınıfa teşrif etti.

Kolundaki Esra'nın bakışları, yakasına taktığı onur nişanı temsili kurdelesini, küçümser bir edayla dudaklarımdan kenarını kıvırdı. Demir'in yakasında kurdele yoktu. Doğru ya, onun gibi biri asla emirlere uymazdı. Demir'in yanıma oturmasıyla öğretmen sınıfa girmesi bir oldu. Sınıftaki uğultu yavaşça azaldı.

"Günaydın çocuklar. Bugün size ödev konularınızı vereceğim ve dörder kişilik gruplar..."

Kadın konuşmasına devam ederken Melek arkasına döndü ve 'Beraberiz, aksini düşünme' bakışlarını attı. Birkaç dakika boyunca sınıfta hareketlilik hâkimdi. Sı-

rayla kalkıp ismini yazdıran öğrencilerden gözlerimi ayıramazken Demir'in beni izlediğini biliyordum.

"Evet, kimler kaldı?" Listeyi kontrol eden kadın, "Melek, Elif..." dedi ve onun cümlesini fısıltıyla tamamladım. "Demir ve Esra. Siz de bir grupsunuz." Benimle kelimesi kelimesine aynı cümleyi kuran kadın konumuzu verirken Demir önündeki kâğıda bir şeyler yazmaya başladı.

Uzanıp, kalemi tuttuğu elinin üzerine elimi koydum. Önce ellerimize daha sonra da yüzüme bakan kocama, "İlahi adalet ha?" dedim. Her zamanki mimiksiz hatlarına inat gözleri şaşkınlığını ele verdi. Yavaşça elimi sevdiğim adamdan uzaklaştırıp havaya kaldırdım. Biraz daha bu ortamda kalırsam ağlayacaktım ve şu anda en son ihtiyacım olan şey, sulu gözlü yeni kız lakabıydı.

Her zamanki gibi hocanın dikkatini çekemeyince ayağa kalktım. Demir'e söz geçiremeyeceğimi bildiğim için arkasından atlayıp kapıya doğru ilerledim. Ardındaki gürültü, kapıyı açmamla yerini sessizliğe bıraktı. Okul koridoru yerine Önderlerin boğaza nazır evlerinin holünde duruyordum. Telaşla arkama döndüğümde kolunu tuttuğum kapının heybetli dış kapıları olduğunu gördüm. Tekrar önüme döndüğümdeyse, yüzünü unutmak üzere olduğum kişinin tam karşımda durduğunu...

"Baba?"

Az önce tutmaya çalıştığım yaşlar, artık serbestti. Koşarak babamın boynuna atladım. Hasret olduğum kokusu ciğerlerime doldu. Ruhumu sıcacık yapan kolları bedenimi sardı. Babam saçlarımı öperken gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan süzüldü.

“Çok özledim... Çok özledim seni baba.”

Gözlerimi kapatıp ânın tadını çıkardım. Kokusunu ciğerlerime hapsetmek ister gibi derin nefesler aldım. Farklılaşmaya başlayan kokuyla yavaşça gözlerimi araladım. Kollarımın arasında olan kişinin babam yerine Önder olduğunu fark edince geriye doğru sıçradım.

“Hadi bakalım sonra teşekkür edersin,” diyen arkadaşım arabasının anahtarını fırlattı. Havada yakaladığım anahtarla ne yapacağımı düşünürken Önder’i takip ettim. Beyaz renk Panamera’sının yolcu kapısını açtı.

“Uçur bizi şoför Nebahat.”

Önder yerini alırken avucumun içinde duran anahtara baktım. Hayatı bu kadar hızlı yaşıyor olamazdım. Bir rüyanın içindeydim ve uyanmaya ihtiyacım vardı. Gözlerim arabaya kaydı. Nasıl uyanacağımı biliyordum. Arabaya doğru koştum ve şoför koltuğundaki yerimi aldım.

“Hadi bakalım...” Önder keyifli bir şekilde koltuğa yayıldı. Arabayı çalıştırıp zaman kaybetmeden gaza bastım. Uyanmak istiyorsam freni hayatımdan çıkarmalıydim. Her geçen saniye biraz daha hızlanıyordum. Önüme çıkan araçların arasından ustaca kıvrılıyordum.

“Refleksler hâlâ harika!”

Yol, ıssızlaşmaya başladı. Tek şeride düşmesi kafamı karıştırdı. Burası hangi ânıma aitti? “Effy yavaşla!” Ses o kadar yakındı ki, adım duymam azgın alevlere benzin fırlatılması gibiydi. Panikle başımı yanına çevirdim. Önder’in olması gereken yerde duran kişi, elimin ayağımın boşalmasına neden oldu.

“Gökhan?”

“Sana yavaşla dedim Effy!” Gökhan’ın yüzünde gör-

düğüm mutlak korku, aniden frene basmama neden oldu. Hızımızda en ufak bir değişme olmamıştı. Ellerimin arasındaki direksiyon değişmişti. Allah kahretsin!

“Ne oluyor Effy? Ne oluyor?”

Panik halindeki Gökhan’a gerçek olmasa bile aynı şeyleri yaşatmak, vicdanıma ardı ardına tekme yemiş gibi hissettirdi. “Frenler çalışmıyor.” Dehşetle büyüyen gözleri bir yolda, bir bendeydi. Ona bu korkuyu daha fazla yaşatmaya hakkım yoktu.

“Özür dilerim.”

Başını bana çeviren Gökhan, “Ne özümden bahsediyorsun?” diye sorarken direksiyonu sert bir şekilde sağa doğru kırdım. Emniyet kemerinin baskıcı tutumu olmasa, yerçekimine meydan okuduğuma yemin edebilirdim. Gökhan’ın haykırışı eşliğinde patlayan camların yüzüme gelmemesi için kollarımı kafama siper ettim. Kulak tırmalayıcı sesler çınlamaya, sonra da ufak ritimli atışlara döndü. Ne göreceğimi bilmediğim için ürkekçe kollarımı yüzümden çektim. Muayanedeydim. Yanımda duran beyaz önlüklü tonton adamı tanıyordum. Arkasından merakla ekrana bakan adamı tanıyordum. Karnımda gezinen hissi biliyordum.

“Sanırım siz de fark ettiniz.”

Demir, “Neyi?” diye sordu. “Sizce de seslerde bir gariplik yok mu?” Bakışlarını bana çeviren kocamla aynı anda “Eko gibi,” dedik. Demir şaşırılmıştı, ama aynı şeyi düşünmüş olmanın verdiği mutlulukla gülümsedi. Doktor keyifli bir kahkaha attı. “Duyduğunuz sesler bebeginizden, yani bebeklerinizden geliyor.”

Gözlerimi kapatıp Allah’ıma şükrettim. Her şey bir rüyadan ibaretti ve ben er ya da geç uyanacaktım. Öz-

lem duyduğumu düşündüğüm her şeyden uzak, asıl özlediğim evime, çocuklarıma, kocama, kısacası hayatıma kavuşacaktım.

“İkiz.”

Daha önce duymadığıma emin olduğum ses, boş bir odadaymışız gibi yankılandı. Gözlerimi yavaşça araladım. Bulutlarla kaplı gökyüzünü andıran tavanı daha önce görmemiştim. “Demir ve ben gibi...” Sesin geldiği yöne başımı çevirdim. Sadece fotoğraflarda gördüğüm kız, kanlı canlı karşımda duruyordu. Çığlık atarak yattığım yerden kalktım. Suratını buruşturan Duru “Bu ses senden mi çıktı ya?” diyerek kulaklarını kaşımaya başladı.

“S-sen... S-sen öldün. S-sen gerçek değilsin.”

“Öldü falan hoş olmadı,” diyen kız oturduğu camın önünden kalkıp bana doğru yürüdü. Oldum olası ruhlulu, hayaletli filmlerden korkardım ve şu anda tam olarak korktuğum şeyin içindeydim. Geri geri yürürken etrafımda ne var ne yoksa çarparak dağıttım. Sırtımın soğuk bir duvara dayanmasıyla daha fazla kaçacak yerimin kalmadığını anladım. Kaçamıyorsam kendimi koruyacak bir şey yapmalıyım. Sağıma soluma baktım ve elime fırlatabileceğim bir şey aldım.

“Uzak dur benden. Uzak dur yoksa... Yoksa...”

“Kar küresini kullanmaktan çekinmezsin?” diyerek cümlemi tamamladı. Kısa bir an elimdeki şeyin ne olduğuna baktım. “E-evet. Çekinmem.” Duru olduğu yerde durdu. Perdelerin arasından süzülen ay ışığı, artık tüm yüzünü aydınlatıyordu. Teni bir elmas parçası gibi parlıyordu. Efsunlu gibiydi. Gözlerimi ondan ayıramazken boynundaki morluk dikkatimi çekti. İp izini andıran

yer, sanırım... Ne yapıyorum ben ya? Kendine gel Elif! Bu senin ânın değil. Sen Duru'yla hiç tanışmadın ki, nasıl öldüğünü bile görmedin. Bu senin rüyanda değil. Senin burada işin yok!

"Ben... Ben uyanmak istiyorum."

"Ne yalan söyleyeyim ben de," diyerek kıkırdayan kız kendini yatağa bıraktı. Yastıklardan birini kucağına alırken "Ama insan her istediğine sahip olamıyor," dedi. Dehşetle iç çektim. Gülümsemesi daha çok yüzüne yayılan kız, "Ama merak etme sen istediğine kavuşacaksın," deyip yanını işaret etti. "Tabi tanıştıktan sonra. Otursana."

Gözlerim eliyle yatağa vurduğu yere kaydı. Zar zor yuttuğum tükürük ciğerime kaçınca öksürmeye başladım. Duru kıkırdayarak "Korkma yemem," dedi. "Ölülebilirim ama zombi değilim."

Soğuk bir şekilde gülümsedim. Nasıl bir şeyin içine düşmüştüm? "Hadi gel," diyerek kenara kaydı. Korkunun ölümüne faydası yoktu. Ürkek adımlarla yatağa doğru ilerledim ve kenarına iliştim. Bu yakınlıktan Duru'nun yüzünü daha rahat seçiyordum. Fotoğraflardankinden çok daha güzeldi. Gözleri aynı Demir'e benziyordu. Onun gibi bakıyordu.

"Herkes öyle söyler."

Düşüncelerime ara verip karşımda duran kıza baktım. "Yani gözlerimin Demir'e benzediğini," diye devam etmesiyle dehşetle gözlerimi açtım. Sesli mi düşünmüştüm yoksa düşüncelerimi okuyabiliyor muydu?

"Eğer daha az korkmanı sağlayacaksa, birinci seçenek."

Panikle ellerimle ağzımı kapattım. Daha sonra sesli

düşünmediğime emin olduğum cümleyi bilmesinden dolayı nefesimi tuttum. Düşüncelerimi okuyabiliyordu. Kıkırdayan Duru "Birazcık," diyerek parmaklarıyla miktarını işaret etti. Yavaşça ellerimi dudaklarımdan çektim.

"Neden buradayım?"

Doğuştan şarap renkli gibi duran dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Öncelikle tanışmak için," dediğinde kaşlarımı çattım. "Sonra?" Gözlerini kısıp ağzını burnunu yamultarak bana baktı. "Ufak bir ders için diyebiliriz."

"Ders mi?" Başını evet anlamında sallayan kız, "Ava giderken avlandın," deyip kıkırdadı. Hiçbir şey anlamıyordum. Bunu fark eden Duru abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Senin daha akıllı olduğunu düşünüyordum."

"Buraya gelmeden önce, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Kısa bir an odanın içine sessizlik hâkim oldu. "Kalbini kırdın," diyerek sessizliği bölen Duru üzgün bir şekilde bana baktı. "Söylediklerinin hiçbirini hak etmedi." Azap tekrar vicdan tahtına oturdu. "Biliyorum." Suçluluk psikolojisiyle başımı öne eğdim ve tırnaklarımla oynamaya başladım.

"Pişman olmuştu," dediğinde bakışlarımı tekrar Duru'ya çevirdim. "Cem'in aklına uyup böyle bir gece fikrini kabul ettiği için, daha ilk saniyeden pişman olmuştu. Sürekli bir bahane bulup eve nasıl döneceğini planlıyordu. Ta ki sen gelene kadar..."

"Sen nereden biliyorsun?" Kinayeli bir şekilde gülümseyen kız elini göğsünün ortasına götürdü. "O be-

nim diğ er yarım." Benden başka birinin Demir'i sahip-
lenmesi ilk kez beni rahatsız etmemişti.

"Benden gizlemesine kızmıştım."

Tek kaşını havaya kaldıran kız "Sadece ona mı?" diye
sordu. Tabi ki sadece ona değıldi. şu andaki hayatından
memnun olmayıp geçmişi  zlemesine de kırılmıştım.
"Ayrıca sana söylese izin verir miydin?" 'Bilmiyorum'
der gibi omuz silktim. "Vermezdin," deyip gülümsedi.
Yanağımanın iç kısmını ısırmaya başladım. "Yüzüme s y-
leseydi belki-"

"Senin gibi mi?"

Lafları ağızıma tıkan kız, pişmanlığı dibine kadar ya-
şamamı istiyor gibiydi. "Güven duygusu hak edene bir
kere teslim edildiğinde geri alınmaya gerek duyulma-
yan bir borç gibidir. Unutursun. Demir, hayatında bu
borcu verip peşine d şmeyeceğın tek kişi Elif."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun. Bilseydin şu anda bunları yaşıyor ol-
mazdın. Sen, Demir'in sevgisine g venmediğın için
böyle bir yolu seçtin. Senden ve çocuklarından sıkılmış
olabileceğini düşündün, eski hayatındaki gibi eğlenmek
istediğini..." Suçunu bilen ocuk edasıyla Duru'yu din-
lemeye devam ettim. "Onun  zlediğı şey, sensiz bir ha-
yat değıldi. Daha az sorumluluk d ş neceğı bir hayattı.
Bir kez olsun nasıl olduğunu, gününün nasıl geçtiğini
sordun mu?"

Sormamıştım. Çocukların derdine o kadar düşmüş-
tüm ki, kocamın hislerini hiçe saymıştım. "Ama sen
onun yüzüne, onsuz olduğın zamanları özlediğini
söyledin. Bu da yetmezmiş gibi, babanın ölümündeki
vicdan azabının üzerine basıp canını daha çok yakmak
istedin."

Gözlerim intikam alır gibi acımaya başladı. Gecenin üzerine anneliğimi, eşliğimi sorgulamıştı. Damarıma basmıştı. Sinirlenmişim. Ne var ne yoksa sinirle söylemişim. Hiçbiri gerçek düşüncelerim değildi.

"Onu anladık zaten," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yoksa bu gördüğüm her şey... "Sen yaptın," diyerek bir hışımla ayağa kalktım. Duru da ayaklandı. "Tüm o gördüğüm şeyler..." diye başladığım cümleyi "Benim yüzümdendi," diye devam ettirdi. Bir şeyler söylemek için dudaklarımı araladım. Kelimeler dilimin ucunda emrimi bekliyordu, ama Duru'nun yüz ifadesi hepsini yutmama neden oldu.

"Demir'in değil, sürekli şikâyet eden senin bir derse ihtiyacın vardı."

Yaptığının arkasındaydı. Zerre pişmanlık duymuyordu. Belki de ikizinin kalbini kırdığım için öç almak istemişti. Canımı yakmak istemişti. Başardığı için de damarlarında saf gurur dolaşıyordu. Duru belli belirsiz gülümserken "Diğer yarımı, tamamlamaya en yakın kişinin canını yakmak istemedim. Sadece bir daha onun canını yakmanı engelledim," dedi. "Geçmişe özlem duyma. Geleceği bekleme. Ânın tadını çıkar Elif. Nefes alabiliyorsun. Bundan daha güzel bir şey var mı? Sevdığın adam, iki baş belasından bozma tatlılık abidesi çocuğun yanında ve hepsi sana muhtaç. Şu anda yaşadığın hayat o kadar değerli ki..."

Gözlerimden dakikalardır dökülmeyi bekleyen yaşlar boşaldı. Duru bana doğru yaklaştı. Yanaklarımı ısılatan birkaç damla yaşı parmaklarının ucuyla sildi. "Ve sakın Demir'e seni ağlattığımı söyleme. Yoksa *sen ne cüretle karımı ağlatırsın* deyip mezar taşımı yumruklamaya başlar."

Geçmişin yükü, şimdinin ıssızlığı, geleceğin belirsizliği...

Mutluluk insanı müptelası yapardı. Öylesine alıştırdınız ki, gözünüz hiçbir şeyi görmezdi. Zaman tüm bunlara inat, akar giderdi, tek bir saniyesini bile fark etmezsiniz. Mutluluk eroiden farksızdı çoğu zaman. Size huzur verdiğini düşünüldüğünüz anlar, ince ince işlerdi zehrini ruhunuza. Bilemezsiniz... Daha fazlasını isterken ölümünüzü hazırladığınızı bilemezsiniz.

Mutluyduk. En azından şu âna kadar öyle olduğumuzu sanıyordum. Gönlüme baktığımda, her seferinde kendimi masmavi bir gökyüzünde buluyordum. Kirpiğine kadar seviyordum onu. Öl dese ölecek kadar, tek bir sözüyle diz çökecek kadar çok... Mutlu olmak için bunun yeteceğini düşünüyordum. Yanılmışım. Elif'in mutsuzluğunu göremeyecek kadar kör olmuşum. Ne zamandan beri ona yetemiyordum?

Mahvolmuş, yıkık dökük bir adamın suretine sahiptim. Kafamın içine dolan düşünceleri flulaştırmak için puromdan bir nefes aldım. Dumanı, gideceği yolu bilmiyormuş gibi ağızımın içinde dolandı. Belki de sadece kaçıyordu mutlak son-
dan. Yüreğimin pusulası tek bir adresi gösterirken, oturmuş bekleyen ben gibi...

Derinlerden gelen melodi yine çalmaya başladı. Beş mi olmuştu? Belki de altı. Bu kadar ısrarla arayan kişi ilk kez umurumda değildi. Karım değildi çünkü, o konuşmadan sonra arayacak en son kişi bile olamazdı Elif. Parmaklarımın arasında bitmek üzere olan purodan bir nefes daha aldım. Telefonumun melodisi durduğu gibi tekrar başladı. Sanırım açmadığım sürece durmayacaktı.

Ciğerlerime doldurduğum öfkeli soluğu dumanla birlikte

bıraktım ve sıkıntılı bakışlarla ayağa kalktım. Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğundaki yerimi aldım. Yan koltukta duran telefonun ekranında gördüğüm isim, sorumsuzluğu mu yüzüme çarptı. Kızım rahatsızdı ve kendi derdime düşmüştüm.

"Anne..."

Rahatlamış bir nefes alan annem, "Hele şükür oğlum ya! Neredesin sen?" diye sordu. Cevap vermek yerine "Masal'a bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır hayır. Kızın gayet iyi, şu anda uyuyor," dediğinde ardında gelecek konuyu adım kadar iyi biliyordum. "Elife bir şey olmuş gibi." Bingo! "Ağlıyordu. Ben aşağı inince bunu gizlemeye çalıştı ama rol yapmakta çok başarısız bir gelinim var." Ağlıyor muydu? Gözünden düşecek olan tek bir damla yaş için, dünyayı yakacağı ateş, kor gibi düştü yüreğime.

"Hayır birşey de anlatmadı. Sen de ortada olmadığına göre kavga ettiniz. Ne oluyor çocuklar size?" Benim de merak ettiğim konu buydu. Ne olmuştu bize? Beni bir gün yakalayacağını bildiğim gerçekten kaçmak ne kadar ironikti. Öleceğini bilip, hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaya benziyordu. Sevdiğimin canını acıtmamak için uzak durmak ne derece doğrudu? Kendime bile itiraf edemediğim korkunun kaynağı neydi? Ertelediğim konuşmanın bir son olması mı? Her son bizim için yeni bir başlangıç olmamış mıydı? Peki, hâlâ burada oturarak ne yapıyordum ben?

"Demir," diye endişeyle seslenen anneme "Buradayım," diye cevap verdim. Arabanın kapısını kapatırken "Birazdan evdeyim. Çocuklara söyle, sizi eve bıraksınlar," dedim ve cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Karımla konuşurken kimsenin aramıza girmesini istemiyordum.

Yola koyuldum. Kısa sürede evin girişindeki ağaçlı yola

geldim. Arabanın farlarını gördüğü gibi dışarı çıkan iki adam, benim olduğumu anlayınca koşturmaya başladılar. Araç kapağı açılırken arabadan indim.

"Ben söyleyene kadar misafir kabul etmiyoruz."

"Emredersiniz efendim."

Adamın yanından geçip bahçeye girdim. Eve doğru yürürken kafamın içinin bomboş olduğunu fark ettim. Az önce beni yalnızlığa sürükleyen düşüncelerin hiçbiri benimle değildi. Elif'i gördüğüm an ne diyeceğimi bilmiyordum ya da konuya nasıl gireceğimi. Tek bildiğim bu tartışmanın daha fazla uzamaması gerektiği.

Annemlerin gitmiş olacağını düşünerek anahtarla içeri girdim. Sessizlik düşüncelerimin doğruluğunu kanıtladı. Oyalanmadan merdivenlere yöneldim ve neredeyse hiç ses çıkarmadan yukarı çıktım. Yatak odasına geldiğimde Elif'i görememem kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Umarım çocukları yalnız bırakıp yatağımızı ayırmak gibi bir hataya düşmemişti.

Diğer odaları kontrol etmek için arkamı dönmüştüm ki banyodan bir ses geldi. O tarafa yöneldim. Gördüğüm manzara şaşkınlıktan kaşlarımın gevşemesine neden oldu. Elifküvetin içinde uyumuş muydu? Çıkardığı seslerden anladığım kadarıyla rüya görüyordu. Yanaklarından süzülen şeyin su olmadığına emin olacak kadar yanına yaklaştım. Uykunun en savunmasız haline bürününce insan; bazen en çok arzuladığı şeye kavuşur, bazense hiç istemedikleriyle yüzleşmek zorunda kalırdı. Bu gözyaşları hangisinin eseri?

"Demir."

Belli belirsiz dudaklarından dökülen ismim, milimetrik bir tebessümü yüzüme yerleştirdi. Öyle ya da böyle rüyalarımı süslemek mutlu hissettirmişti. Yavaşça kuru olan bir yere

otururdum. Uzanıp yanağından süzülen yaşları parmak uçlarımla sildim. Teni buz gibi olmuştu. Ne zamandan beri bu suyun içindeydi?

"Duru..."

Duyduğum isim kaskatı kesilmeme neden oldu. İkizimin, karımın rüyasında ne işi vardı? Tekrar ismimi sayıklamasıyla bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Korkutmamak adına yavaşça elimi yanağına yerleştirdim. Sanki avuçlarıma sığması için yaratılmıştı.

"Elif..." Yanaklarını hafif hafif okşarken seslenmeye devam ettim. Güç bela kirpiklerini birbirinden ayırdı. Göz göze geldiğimiz an ismimi fısıldadı ve başını elime yasladı. "Özür dilerim," dedikten sonra avucumun içini öptü. Göz pınarlarından ardı ardına süzülen yaşlarla zar zor yutkundum.

"Şş..." diyerek diğer elimi de yanağına yerleştirdim ve başını kendime doğru çevirdim. "Geçti." Uzanıp alnını öptüm. "Geçti güzelim." Islak ellerini benimkilerin üzerine koydu. Çok soğuktu. Biraz daha bu şekilde durursa hastalanacaktı. Kollarından tutup ayağa kaldırdım. Direnmedi. Sıcak suyla duş almasına yardım ettikten sonra bornozunu giydirdim ve kucaklayıp odaya götürdüm.

"Burada bekle, ben giyeceğin bir şeyler getireyim."

Elif'i yatağa oturttum. Tam giysi odasına gitmek için arkamı dönmüştüm ki, karım iki eliyle elimi kavradı. Omzumun üzerinden önce ellerimize daha sonra Elife baktım. Yanaklarından nazlı nazlı tekrar süzölmeye başlayan yaşlarla "Gitme," diye fısıldadı. Bir saat önceki kızla uzaktan yakından alakası yoktu. Arkamı dönüp bacaklarının önünde diz çöktüm. Ellerini kucağına düşürüp tırnaklarıyla oynamaya başladı.

"Neyin var güzelim?"

Ellerimi bacaklarının iki yanına yerleştirip yavaşşa okşadım. Gözyaşları, birer kar tanesi gibi parmaklarının üzerine yavaşşa düştü. O sıcak ama bir o kadar dondurucu damladan gözlerimi ayıramazken yerine yenileri eklendi. İ çekişleri katlanılamayacak bir azaptı. "Elif'im," diyerek ayağa kalkıp karımı kollarımın arasına aldım. Bu hareketimi bekliyormuş gibi ufak bir hıķırık dudaklarının arasından kaķtı ve saniye geçmeden devamı gelmemesi için ellerini dudaklarına bastırdı.

"Of güzelim of..."

Islak saçlarının değdiği şakağını öperken kolunu sıvazlamaya başladım. Ne kadar süre olduğunu bilmiyordum, ama tüm düşüncelerimi dağlayacak kadar güçlü nefesinin titremesine dayanamıyordum.

"B-ben," dedikten sonra aramıza gözlerime bakabilecek kadar ufak bir mesafe koydu. Buğulu mavilikleri ruhumu sardı. O mavilikte cenneti de yaşadım, cehennemi de... "zr dilerim. Az önce söylediklerimin hiçbiri gerçek hislerim değildi."

Hiçbir şey söylemedim. Belli ki yokluğumda kendiyile hesaplamıştı ve şu anda içini dolduran vicdan azabını dökmeye ihtiyacı vardı. "Evet, bazen eski hayatımı özlediğim oluyor ama hiçbiri sensiz olan anlarım değil. Ben sen olmadığında..." Zar zor yutkundu. "Nefessiz kalıyorum," dedi. "Sen benim solumsun, soluğumsun." Keyifli bir tebessüm dudaklarımın kenarını kıvırdı. Elimi yanağına yerleştirip yavaşşa okşadım. Tek elini elimin üzerine koydu ve başını kenetlenmiş ellerimize yasladı.

"Tüm o söylediğim şeyleri unutup beni affedebilecek misin?"

Umut kırıntılarıyla gözlerimin içine baktı. Buraya yüzleşmek için gelmiştim ama belli ki rüyasında gördüğü şey, benim konuşmama ihtiyaç bırakmamıştı. Göğsümün ortasında bir

yangın yeri vardı. Kolay kolay da geçecek gibi durmuyordu ama Elif, pişmanlık denizinde fazlasıyla su yutmuş gibi duruyordu. Daha fazla ızdırap çekmesine gerek olmadığını düşünürken "Neyi unutacağım?" diye sordum.

Birkaç saniye kaskatı kesilen karım, ne söylemek istediğimi anlayınca gülümsedi. Uzanıp alnından öptüm. "Ayrıca tüm bunların yaşanmasında suçlu biri varsa, pastanın büyük dilimi bana düşüyor."

"Ha şunu bileydin," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Elif verdiğim tepkiye kıkır kıkır gülerken "Şaka yaptım," dedi. "İkimizin de payı eşit." Gülümseyişini her seferinde baş düşmanıymışçasına dolduran hüziün tekrar yüzündeki yerini aldı.

"Böyle bir gece planlamasaydım..." Konuşmama izin vermedi. Elini kaldırıp parmaklarını dudağıma dayadı. Yumuşak bir dokunuştı bu, parmak uçları neredeyse bana dokunmuyordu ama bu hareket daha fazla konuşmaya başlamadan susmamı sağladı.

"Asıl ben sana nasıl olduğumu sorsaydım, böyle bir geceye ihtiyacın olmayacaktı." Parmakları yanağıma doğru süzüldü. Sanki kaplayabilecekmiş gibi avucunun içine yerleştirdi. "O kadar hızlı yaşadık ki son iki seneyi, ben hayatıma adapte olmaya çalışırken seni ihmal ettim. Omuzlarındaki yükün ne kadar ağır olduğunun, arada da olsa nefes almaya ihtiyacın olduğunun farkına varamadım."

Kaşlarını hafifçe seyirdi. Hislerimi bu kadar iyi nasıl bilebiliyordu? "Özür dilerim hayatım. Sana destek olamadığım, bu da yetmezmiş gibi kaprislerimle yükünü daha da ağırlaştırdığım için çok özür dilerim." Elleri enseme kaydı ve dudaklarını dudaklarıyla buluştu. Dudaklarından aşkını akıttı ruhuma. Elllerinden sevdasını... Yumuşacıktı. Öyle yumuşaktı ki sanki

kadife gibiydi. Öpücüklerinde gerginliğimi hafifleten bir şey vardı. Garipti belki ama kendimi güvende hissediyordum.

Çocuklardan birinin kıpırdanmasıyla benden uzaklaşayan karım, koşar adım beşiklerinin yanına gitti. Asal'inkinde oylanması oğlumun huysuzlandığını gösteriyordu. Elif beşiğini sallarken üzerine doğru eğildi ve her zaman söylediği ninniye kulağına doğru fısıldamaya başladı.

"Yum sen de güzel gözlerini şimdi. Uyusun yavrum ninni..."

Ona çok büyük bir haksızlık yapmıştım. Çok iyi bir anne olmasına rağmen, telaşım yüzünden bunu sorgulamıştım. Kalbi kırılmış olmalıydı. Sırf bu yüzden bile bana çıkışı haklıydı.

"Özür dilerim."

Ninnisine ara vermeden başını bana doğru çevirdi. "Tüm bu gece için," dediğimde güneşe benzeyen gülümsemesi yüzüne yayıldı. Sanki bunu, bir asırdır görmüyordu gözlerim. Elif, Asal'la ilgilenmeye devam etti. Tüm gecenin yorgunluğunu atmak için banyoya gittim. Soğuk bir duş beni kendime getirdi. Havluma sarılıp odaya döndüğümde karımı göremedim, ama yatağın üzerinde duran temiz kıyafetler gülümsememe neden oldu.

Üzerimi giyinirken elinde iki kupayla içeri giren Elif, "Sihhatler olsun," dedi. Tişörtü üzerime geçirirken teşekkür ettim. Kupalardan birini bana uzattı.

"Bu ne?" Elime aldığım kupayı burnuma doğru götürdüm. "Papatya çayı," dediği an gözlerim karıma kaydı. Yine mi şu lanet çay! "Rahatlatır." Bir yudum bile almadan kupayı komodinin üzerine koydum. "Ben yeterince rahatladım." Bozuntuya vermemeye çalışarak kendi çayından içen karım yatağa oturdu.

"Demir, ben çalışmak istiyorum," dediği an kaşlarını çatıldı. "Hemen öyle bakma," diyerek kupasını benimkinin yanına koydu. "Artık çocuk değiliz. Üstüne üstlük iki tane çocuğa sahibiz. Onlar için bir an önce ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmem lazım. Öte yandan senin omuzundaki yükü de hafifletmeliyim. Kendi işlerin yetmiyormuş gibi, bir de babamdan kalan işler için koşturuyorsun."

"Güzelim," diyerek karımın yanına oturdum. "Evet, bazen yorulduğum, hatta kaçıp gitmek istediğim zamanlar oluyor. Bu gece de onlardan birinin patlamasıydı ama bu, çocuklarını, okulunu bırakıp iş peşine koşman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Çocuklarımı da okulumu da bırakmıyorum ki. Sadece senin gibi birçok işi aynı anda götürmeyi planlıyorum."

İnce düşüncesi, kararlı görüntüsü gülümsememe neden oldu. Okul, iş önemli değildi de kafama takılan konu çocuklarımdı. "Elif'im, güzel karım... İyi hoş da, Asal ve Masal daha bir yaşına bile girmediler. Onların sana ihtiyacı var."

"Biliyorum," diyen karımın ağzındaki bakla birazdan çıkacak gibiydi. "Hemen karşı çıkmazsan bir şey söyleyeceğim." Bunu dediğine göre kesin beni rahatsız eden bir fikir ortaya atacaktı. 'Dinliyorum' der gibi bakınca boğazını temizledi.

"Çocuklar için bir dadı mı bulsak?"

Dadı mı demişti o? El kadar iki çocuğumu, yabancı ellere teslim etmemi mi istiyordu? İtiraz edecek gibi oldum ama Elif lafa karıştı. "Çalışmasam bile, okul başlayınca sürekli evde olamayacağım. Anneler her zaman uygun olmuyor. Biliyorum eve yabancı birinin girmesinden hoşlanmıyorsun. İnan bana benim de hoşuma giden bir şey değil, ama şu an olmasa bile ileride dadıya ihtiyacımız olacak." Neredeyse nefes almadan konuşmuştu. Dili ne kadar ikna edici tonda çıksa da kafama yatmıyordu.

"Annemlerin işi çıkarsa, bizim çocuklardan rica ederiz," dediğimde sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdı. "Çocuklarını Cem'in kollarında hayal edebiliyor musun?" Zihnimde canlanan görüntüler tüylerimi diken diken yaptı. Yine de dadı fikri sıcak gelmiyordu.

"Sen düşün," diyen karım uyumak için yatağı hazırlamaya başladı.

Aileme sızan bir yabancı...

Özelimi paylaştığım bir insan...

Asla!

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi açtım. Ağlamaların getirdiği zorunlu bir merhabaydı bu. Sanki güneş bile uyanmak istememişti bu sabah. O kadar yorgun hissediyordum ki, salladığım iki beşiğin arasında uyuyakalabilirdim. Omzumun üzerinden horul horul uyuyan kocama baktım. Sanki bu çocukları tek başıma yapmışım gibi, her sabah neden ben uyanmak zorundaydım?

"Demir."

Fısıltıdan farksız seslenişim, tabi ki yerine ulaşmadı. Çocukları kontrol ettim. Asal daldı dalacak gibiydi, ama Masal gözlerini fal taşı gibi açmış bana bakıyordu. "Hadi kapat gözünü be kızım," diye fısıldadıktan sonra tekrar kocama baktım. "Demir uyan." Sesimi bir ton daha yükseltmişim. Asal'ı uyandırıp uyandırmadığımı kontrol ettim. Neyse ki benim söz dinleyen oğlum kılını bile kıpırdatmadı.

"Demir!"

Sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi. Yatakta dönerken

"Güzelim... Allah aşkına uyumama izin ver. Hazır çocuklar da sustu," dedi. Gözlerini bile açma gereği duymamıştı. Pozisyonunu alıp tekrar uykuya dalınca kaşlarını çatmıştı. Yok öyle sevdâ! Asal'ın tam olarak uykuya daldığına emin olduktan sonra uyumamak için direnen kızını kucağıma aldım. Parmak uçlarımda yatağın kenarına geldim ve neredeyse ses bile çıkarmadan Masal'ı babasının yanına yerleştirdim. Bir süre gülücüklerle bana bakan kızım, kıpır kıpır olan ayaklarıyla babasına vurmaya başladı.

"Ne yapıyorsun Elif ya!" Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Acıtmadığının farkında mısın?"

"Acı mıyor mu?" diye fısıldadığımda başını hayır anlamında salladı. Masal tekme atmaya devam ederken kendince sesler çıkardı. "Hadi güzelim, benimle uğraşmayı bırak kıza bak." Sessizce kıkırdadım. "Elif kime diyorum?" diyen kocam tekmelerden kaçmaya çalıştı. Masal'ı tekrar kocama doğru ittim. "Can sıkılmaya başladı ama bu durum." Can mı sıkıyordu? Hiç bu kadar keyifli olduğumu hatırlamıyordum.

"Elif!"

Başını yastıktan belli bir ölçüde kaldırıp gözlerini açtı. Oturduğum yerden pis bir gülüşle el salladım. Kaşları çatılırken gözlerini kırıştırdı. Aldığı darbelerin devam etmesiyle bakışları kızına kaydı. Anında ifadesi yumuşarken yattığı yerden daha çok doğruldu.

"Yatağa kız atmışım haberim yok."

Masal'ın başının üzerinden öptü. Ateşini kontrol edip etmediğini sordu. Her şeyin normal olduğunu söylesem de, doktoru çağıracağını söyledi. İtiraz etmedim. Bir süre baba kızın keyifli günaydınlaşmalarını

izledim. Kapının çalmasıyla gözlerim Asal'ın beşiğine kaydı. Belli bir aralıkla çalan zil yüzünden kıpırdanmaya başlamıştı.

Yataktan kalkarken benden daha hızlı davranan biri vardı. "O aldığın zili, sana monte etmezsem!"

"Kim geldi ki?" diye sorduğumda ters bir bakış attı. "Umurumda mı?" Masal'ı kucaklayan kocam bir hışım-la odadan ıktı. Adım seslerini olduğum yerden bile duyabiliyordum. Merdivenleri yıkmak istercesine aşağı indikten sonra ses kesildi. Biriyle konuştuğunu duyabiliyordum ama kim olduğunu  zememiştim. Asal'ın uyumayacağını anlayınca kucağıma aldım. Dikkatli adımlarla merdivenlerden indim. Salonda gördüğüm manzarayı anlamak için birkaç saniyenin geçmesi gerekiyordu.

"Günaydın." Cem bana cevap verme gereği bile duymadı. Masal'la garip bir iletişim halindelerdi. Emir ve Nika aynı anda "Günaydın," dediler. Saatin kaç olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"Hayırdır, bu saatte hangi rüzgâr attı sizi?"

"Bizi merak etmişler." Sitemli ses tonunu saklama gereği duymayan Demir "Kulüpten bir hışımla çıktık ya," diye devam etti. Gözlerini bir saniye bile olsa Cem'den ayırmıyordu.

"Demek  yle amcacığım."

D n geceye inat gülücükler saçan Masal, Cem'in kollarında çırpınıyordu. "Hım..." diyerek düşünceli bir hal alan Cem'den gözlerimi ayıramıyordum. Nika, Asal'ı alıp Emir'in kucağına tutuşturdu. "Sen biraz benimle mutfağa gelsene," diye fısıldadıktan sonra kolu-ma girdi. Büyük ihtimalle gecenin nasıl sonlandığını

anlatmamı isteyecekti. Mutfağa yönelirken omzumun üzerinden arkama baktım. Artık Demir'in gözleri bizim üzerimizdeydi. Daha doğrusu Nika'nın... Ah kuzen ah, sen dün gecedен sonra hangi cesaretle bu eve geldin ki?

"Lama gibi doğurmuşlar bebeği. Her yerim salya sümük."
Üzerime damlayan suyu silerken "Diş mi çıkarıyorlar, tükürük bezi mi belli değil," dedim. Masal gevrek denecek bir seste kahkaha attı. Sanki beni anlamıştı.

"Ne gülüyon tek dişi kalmış canavar!"

Bir hışımla kızını kucağımdan alan Demir, "Sabah sabah yürek mi yedin lan sen?" dedi. Belli ki karga bokunu yemeden evine damlamamızdan dolayı sinirliydi. "Dün gecedен sonra hangi cüretle evime gelirsin?"

"Ne olmuş dün gece?"

Dişlerini sıkın Demir, "Şaka mısın lan sen?" diye sordu. "Senin yüzünden az kalsın..." derken bir anda sustu. Dilinin ucuna gelen kelimelere birkaç küfür salladı. Sanırım durum düşündüğümden de vahimdi. "Bekle lan burada." Masal'ı yerdeki yastıkların arasına yerleştirdi. "Üzerimi değiştirip geliyorum. Kıpırdama bir yere."

Merdivenlere doğru yöneldi. Bir şey hatırlamış gibi aniden durdu ve arkasına döndü. "Ve çocuklarımdan uzak dur." Gözlerimi yerde cilveleşen Masal'dan amcasıyla oynayan Asa'ya çevirdim. "O da uzak dursun o zaman. O niye durmuyor?"

Demir, tehditkâr bir şekilde bakınca lafı daha fazla uzatmamaya karar verdim. "Aman iyi be!" diyerek kumandayı alıp koltuğa oturdum ve televizyonu açtım. Giderek azalan

adım sesleriyle Demir'in salondan ayrıldığını anladım. Göz ucuyla gittiği yöne doğru baktım. Salonda olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Bu ne ya? Kendi yeğenlerimi de dilediğimce sevmeyecek miyim?

Tam Masal'ın yanına gitmek için ayaklanmıştım ki "Otur yerine!" diyen ses un çuvalı gibi koltuğa düşmeme neden oldu. Adama bak, resmen geyiği bekleyen aslan misali pusuya yatmıştı.

"Ben gelene kadar da kalkma."

Sıkıntıyla nefesimi dışarı üflerken kollarımı göğsümde bağladım. Demir tekrar merdivenleri tırmanmaya başladı. Tekrar gelmeyeceğinin bir garantisi olmadığı için kıpırdamamaya karar verdim. Kanalların arasında sörf yaparken Emir kadrajına girdi. Kucağındaki Asal'ı dikkatlice kardeşinin yanına koydu. "Ben bir lavaboya gidip geliyorum."

Neredeyse koşarak yanımızdan ayrıldı. Resmen hayallerimin ânu, yediğim ambargo yüzünden anlamsızdı. Kedinin ciğere baktığı gibi yeğenlerime baktım. Ucundan azıcık kucaklamayı düşündüm. Yakalanma riski yüksekti. Kazayla bir şey olursa da ölüm şeklim kusursuz olurdu. Dün gecenin üzerine dostumla aramı daha çok açmamak için gelişini beklemeye başladım. Gelen mesaj sesiyle telefonu kotumun cebinden çıkardım.

Gönderen: Kızıl kraliçe

Konuşmayacak mıyız Cem?

Dün gecenin vicdan azabından gözüme gram uyku girmemişti. Sırf biraz olsun uyuyabilmek adına, buraya gelmiş arkadaşımın durumunun nasıl olduğunu kendi gözlerimle görmek istemiştım. Neyse ki, iyiydiler. Yine de huzursuz-

luk içime taht kurmuş gibiydi. Tüm olanların sorumlusu ben olabilirdim, ama benim kadar suçlu bir kişi daha vardı. Ecem... Nasıl olur da ona verdiğim sırrı yemeyip içmeyip kızlara yetiştirirdi? Ya bu yüzden iki yuva yıkılsaydı? Mutlu mu olacaktı?

Tıpkı attığı diğer yirmi mesaj gibi, bunu da cevaplama-
dan sildim. Arama ihtimaline karşı telefonu kapatıp cebime
koydum. O sırada büyük bir boşluk beni selamladı. Yaslan-
dığım yerden doğrulup sağa sola bakmaya başladım. Ver is-
di bebeler?

“Çocuklar nerede?”

Bakışlarımı Emir’e kaydırdım. Kaşlarını çatarak bana
bakıyor olması vereceğim cevabı kolaylaştırmıyordu. “Sa-
nırım baskıya dayanamayıp firar ettiler.” Kızgınlığı bir ke-
nara bırakan Emir, dehşetle gözlerini açtı.

“Ne diyorsun oğlum sen?”

Telaşla etrafa bakınmaya başladı. “Çok uzağa gitmiş
olamazlar,” diyerek oturduğum yerden emir vermeye başla-
dım. “Şu üçlü koltuğun arkasına bak.”

“Kalksana oğlum. Ne yapıyorsun orada?” Söylediğim
yere doğru koşan Emir, bir heyecanla koltuğun arkasına
baktı. Yüzünün aldığı ifade orada olmadıklarını gösteriyor-
du.

“Yok yea! Kalkayım da, tüm suç üzerime kalsın değil mi?
Pışık!”

“Gerizekalı! Çocuklar yok. Bu işten sıyrılabilceğini mi
düşünüyorsun?”

Haklıydı. Ne olursa olsun ucu bana dokunacaktı. Hızla
ayağa kalktım. Futbol sahası gibi büyük salonun içinde deli
danalar gibi koşmaya başladım. Bunlar ne zaman emekle-
meye başlamıştı? Peki, emekleyerek saatte kaç kilometre hız
yapabiliyorlardı?

“Aha!”

Koşup saksının yanına sıkışmış şeyi çektim. Karşıma çıkan bebeğin Chucky'den farksız olduğunu görünce panikle arkaya attım. “Hasbinallah! Tövbe estafirullah!”

“Ölmeden önce tövbeye başlaman güzel, ama o kadar günahattan sonra bir yararı olacağını sanmıyorum.”

Hem bana laf sokup hem bebekleri arayan Emir pis bir şekilde sırtıttı. ‘Ha ha çok komik’ modunda gözlerimi kıstıktan sonra emekleme şeklini aldım. Emir sorgular bir şekilde bana baktı. “Ne yapıyorsun lan? Şimdi de namaza mı başladın?”

Cevap verme gereği duymadan emeklemeye başladım. Götüne roket takmadılarsa, buralarda bir yerde olmalıydılar. Hoş, Masal o gazla uzaya bile çıkmış olabilirdi. Tüp bebek midir nedir?

Önüme çıkan iki ayakkabıyla duraksadım. Bunların kime ait olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. “Ne yapıyorsun lan sen o pozisyonda?” Ağır çekimde başımı bacaklarından Demir’in yüzüne doğru kaydırdım. Çocukların kaybolduğunu söylesem, pozisyonum ona büyük bir avantaj sağlardı. En iyisi acı haberi vermeden önce ayağa kalkmaktı.

“Emir’e Hülya Avşar taklidi yapıyordum.”

Tek kaşını havaya kaldıran Demir duruşumu bir kere daha inceledi. O sırada popomu sallayarak şarkı söylemeye başladım. “Sen benim canım, sen kara sevdalım. Bir şeyler söylemek o kadar zoookooooor!”

“Ben sana yerinden kalkma demedim mi? Kalk ayağa.”

Beklenen emirin gelmesiyle bir çırpıda ayağa kalktım. Demir yanımdan geçip çocuklarının olması gereken boşluğa doğru ilerledi. Bir anda duraksayıp etrafa baktıktan sonra

“Çocuklar nerede?” diye sordu. İşte bilmediğim yerden soru gelmişti.

“Sana soruyor.” Emir’e ‘Cevap ver, hadi’ der gibi başımla Demir’i işaret ettim. Arkasını dönen adam, tıka basa barut dolu kovana benziyordu. Bir lafım patlamasına yetecekti. “Çocuklar nerede?” Her heceyi ayrı bir tonda vurguladı.

“Şeytan aldı götürdü. Satamadan getireceğini umuyoruz.” Burnundan soluyan adam üzerime doğru birkaç adım atarken “Nerede lan çocuklarım!” diye bağırdı. Emir’e ‘bir şey yapsana lan’ der gibi baktım. O ise suya sabuna dokunmadan bu işten kurtulma telaşındaydı. Pis herif!

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırırken “Abi öncelikle sakın ol,” dedim. Boğanın önünde sallanan kırmızı bayrak gibi hissediyordum. “Bana öyle bakma.” Demir bana doğru gelmeye başladı. “Bana öyle yaklaşma,” diyerek geriye doğru birkaç adım attım. Aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapattı. Yakalarımı kavrayan adama bakarak “Bu hayatta bizi böyle yakamızdan tutacaksa...” diye şarkı söylüyordum ki adımın kükreyiş versiyonu iliklerime kadar titrememe neden oldu.

“Abi sana bir iyi bir kötü haberimiz var.”

Bu mesafeden daha da ürktücü duruyordu. “Önce hangisini vereyim?” deyip sevimli bir şekilde gülümsedim. Yakalarımın sarsan Demir’e “Tamam, önce iyiyi söyleyeyim,” dedim. “Sizin çocuklar, emeklemeden koşmayı öğrenmiş abi. Tebrik ederim.”

“Ne diyorsun lan sen?”

Elleri gittikçe boğazıma yaklaşıyordu. İyi habere bu kadar kızdıysa kötüyü duyunca büyük ihtimal beni boğacaktı. “Ama koşarken de hızlarını alamayıp bilinmeze doğru sürüklenmişler. Allah affetsin.”

“Demir...”

Yenganın seslenişiyle Demir’in bakışları arkamda bir noktaya kaydı. Işık hızını kısıktırarak şekilde yüz hatları yumuşadı. Yakamdaki ellerin verdiği imkân dâhilinde bışımı geriye doğru çevirdim. Nika ve Elif’in kucağındaki iki yaramazla son nefesimi vereceğim ellerde, rahatlamış bir nefes aldım. Beni rahat bırakan Demir çocuklarına doğru ilerledi. Üzerimi düzeltirken “Bunlar ne zaman emeklemeyi öğrendiler yea?” dedim.

“Masal emekliyordu da, Asal’a ben de şaşırdım.”

Elif’in verdiği cevabı garipseyen Demir ne olduğunu sordu. Yengam ortadaki alana doğru ilerleyip oğlunu yere bıraktı. Bir süre bize bakan Asal emeklemeye başladı. Garip olansa, moonwalkun emekleme versiyonunu yapıyor olmasındı.

“Ters gidiyor lan bu!” diyerek Nika’nın arkasına geçtim. “Ayaklarına bakın, ayaklarına... Onlar da ters mi?”

“Saçmalama lan!”

“Sevişirken sen saçmalamışsın belli ki?” Nika’yı önümde siper ederek konuşmaya devam ettim. “Tüü, Allah’ın cezası! Olmamış bu. Yapamamışsın çocuğu. Geri geri emekleyen bebe mi olurmuş? Zaten bebek dediğin çıkışından belli olur. Ters gelen bebeden ne bekliyorsun?”

Bir hışımla üzerime yürüyen Demir’in elinden kurtulabilmenin tek bir yolu vardı. Hızla Nika’nın kucağındaki Masal’ı aldım ve poposunu gelen babasına doğru çevirdim.

“Yaklaşma. Yemin ederim bebeği kullanmaktan çekinmem.”

Adımları yavaşladı. “Düzgün tut lan, düşüreceksin.” Masal’ı düzgünce kucağıma aldım. Burnunu öptükten sonra “Ne yaptın sen amcacığım hı? Anne karnında kardeşinin

üzerine mi yattın? Neden bunun ayarı bozuk. Hı?" diye sordum. Kahkaha atan Masal'ın minicik ağzından kendince çıkan kelime donakalmama neden oldu.

"Allah'ını seven, az önce duyduğum şeyin, beynimin bir oyunu olmadığını söylesin." Gözlerimi şaşkınlığımı paylaşılan insanların yüzünde dolaştırdım. Damarlarımda saf gurur dolaşıyordu sanki. Aylardır harcadığım emeklerin karşılığını almanın mutluluğuyla Masal'a baktım.

"Hadi gerçek olduğunu kanıtla amcam. Bir daha söyle. Hadi benim mısır patlağı dişli canavarım."

Minik elleriyle burnumu, gözümü, ağzımı tutan yeğenim belli belirsiz de olsa aynı kelimeyi söyledi. "Vallaha Cem dedi." Keyifli bir kahkaha attım. "Cem dedi oğluuumm!" diyerek Demir'e baktım. "Bu daha başlangıç!"

Kıskançlığın gıdıkladığı öfkeden dolayı köpüren Demir yiğitliğe bok sürmemeye çalıştı. Bir süre alıp verdiği nefesi kontrol altında tutmaya çalışır gibi kıpırdamadan durdu. Daha sonra bakışlarını karısına çevirdi.

"Bir an önce dadı işini halledelim."

Önümüzdeki birkaç günü dadı bulmaya ayırmıştık. Sorun şu ki, güvenilir bir insan bulmak gerçekten zordu. Gelen dadı adaylarının birçoğu sorularımızdan geçemiyordu ve her olumsuz cevap verdiğimiz insandan sonra umutlarım biraz daha kırılıyordu.

"Bir dadı adayına daha hazır mısınız?"

Sanırım bu iş sadece benim için ızdırap doluydu. Geri kalan herkes eğleniyor gibi duruyordu. Nika kapıyı açmaya giderken jüri ekibi koltuklardaki yerini aldı.

Garip bir surat ifadesiyle salona dönen kuzenimin arkasından gelen kişiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kızın bacak boyu neredeyse benim kadardı. Manken fiziğine sahip olsa da, iş görüşmesi için seçtiği eteğin boyu fizik kurallarına aykırıydı.

"Merhaba." Konuşmasından anladığım kadarıyla yabancıydı. Kendine bile hayrı olmayan diliyle, çocuklarımı nasıl anlayacaktı?

Demir'e baktım. Diğer erkeklere nazaran tepkisiz bir şekilde kızı süzüyordu. Yine de tedbiri elden bırakmamak adına, sadece onun duyacağı yükseklikte "Gözlerine sahip olmazsan, ellerine veririm," dedim. Bakışlarını bana çeviren kocamın yüzüne çarpık bir gülümseme yerleşti. Hoşuna mı gitmişti onun?

"Bu kız olmaz."

Diğer yanımdaki Melek'in uyarısıyla ona doğru döndüm. "Çocukların ilk öğrendiği şey, ahlak olmamalı." Haklı olduğunu belli edercesine başımı salladım. Tabii ki de bu kızı işe almayacaktım, ama bunun nedeninin sadece kıskançlığım olmasına izin veremezdim. *Elbet sorularda bir falso verecektir*, diye düşünerek "İsminiz?" dedim.

"Natascha Kampuscha."

"Rus salatası gibi kız." Cem'in ağzının suyu akararak verdiği tepkiyi anlamayan kız "Pardon?" dedi. "Rusya'dan geliyorsun, değil mi?" Konuyu toparlamaya çalışan Cem bacak bacak üstüne atıp kıza doğru yöneldi. "Hangi şehirden?" Kendine gelmesi için boğazını temizleyen Demir, "Yaşınız?" diye sordu. Bakışımı 'Sen karışma,' dedikten sonra kıza doğru döndüm. "Kaç yaşındasın Natascha?"

"18."

"Çıtır," diyen Bora'nın keyfi kolundaki çimdikte kaldı. Konuyu dağıtmamak adına daha önce tecrübesi olup olmadığını sordum. "Hangi konuda?" Hangi konuda mı? *Sen buraya ne için geldin bacım?*

"Bebek bakıcılığı konusunda." Sabrımın kum saati gibi yavaş yavaş azaldığını hissettim. "Evet, evet. Üç ay boyunca bir ailenin bebeğine baktım ama hanımı çok kıskançtı. Ne kocasını ne bebeğini benimle paylaşmak istemedi." Bozuk Türkçesinden anladığım kadarı kaşlarımı çatı. "Ne diyor ya bu?" diyen Nika kızı evden kovmaya hazırlanır gibi kollarını sıvadı.

"Allah be! Sırf böyle bir dadı için, evlat edinirim ben." Cem'in söylediğini ondan beklenmeyecek hızda anlayan kız, ellerini iki yana kaldırıp salladı.

"Yok,yok. Siz yanlış anladınız. Ben sadece bebeğe baktım. Koca bana baktı ama hanım yanlış anladı."

Kız kendini savunurken "Adamı suçlayamayız şimdi," diyen Bora, karnına bir dirsek yedi. Bu kız biraz daha burada durursa, ilişkiler bitecek, yuvalar dağılacaktı. Ayağa kalkıp kızı elimle kalkmasını işaret ettim.

"Bitti mi?"

"Bitti. Biz sizi ararız."

"Anlamadı ben. Daha anlatmadı kendimi." Nika benden önce davranıp kızı kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. "Biz anladık anlayacağımızı. Çıkışa kadar eşlik edeyim sana." İkisi gözden kaybolurken tekrar yerime oturdum. Kendi kendime söylenirken Nika salona geldi. Cin çarpmış gibi duran kuzenim "Bir aday daha geldi," dedi kekeleyerek. Kaşlarım çatılırken arkasında beliren heybetli kişi, tüm bedenimi elektrik verilmiş

gibi titretmişti. *Cennetten mi düştün insafsız!*

"İyi günler, ben dadı ilanı için gelmiştim."

Nefesimi sesli bir şekilde dışarı verdim. Nika, uzun boylu kas yığını adama oturması gereken yeri gösterdi. Taş çatlasın yirmi beş yaşındaydı. Neden böyle bir meslek tercih etmişti ki?

"Erkek dadı olunsaydı, gökten Cem yağardı." Atar yapıp ayağa kalkan Cem mutfağa doğru ilerledi. Göz ucuyla baktığım Demir'in bu dadı adayından hoşlanmadığı belliydi.

"İsminiz?"

Sorumla bakışlarını bana çeviren adam, "Engin," dedi. Beğeni dolu bakışlarına, gamzeli gülümsemesini ekleyince içimin yağları erir gibi oldu. "Gözlerine sahip olmazsan, o çocuğun sana bakan gözlerini eline veririm." Demir'in tehdidi kanımın çekilmesine neden oldu. Benimki sadece gözdağı vermektir ama onun ki, o dağı üzerine yıkmak olurdu. "Sen karışma," diyen kocam çocuğa doğru döndü.

"Yaşın kaç senin?"

Ciddi bir tavırla bakışlarını kocama çeviren çocuk "Yirmi üç," dedi. Nika ve Melek aynı anda iç çekince ortam gerilir gibi oldu. "Neden dadı olmak istiyorsun? Okulun yok mu senin?"

Elimi ağzıma siper ederek "Dövseydin bari," diye fırlıdım.

"Okulu yarım bırakmak zorunda kaldım."

"Kariyerine de dadılıktan devam etmek istedin herhalde?"

Az önceye kıyasla gergin bir şekilde gülümseyen adam, "Çocukları seviyorum, onlarla vakit geçirmek

hoşuma gidiyor," dedi. Nika "Tam çocuk yapılacak adam," diye tepki verince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dadı adayı dâhil herkesin bakışı kuzenime kaydı. Telaşla ona bakan yüzlerde gözlerini dolaştıran Nika, "Sesli mi düşündüm?" diye sordu.

"Sesini kesmek isteyeceğim kadar."

Ah be Nika'm... Daha geçen gecenin sinirini üzerinden atmadı bu adam. Neden kavganın üzerine üzerine gidiyorsun?

"Sinirlendiğinde nasıl tepkiler verirsin?"

Elimdeki kâğıtlara göz gezdirdim. Bu soruya gelene kadar sorulması gereken tonla şey vardı. Adam gözlerini yukarıya çevirerek düşünmeye başladı. Dudak mı büzmüştü o?

"Aslında çok büyük tepkiler vermem. Erkek arkadaşım da-"

Doğru mu duymuştum? Erkek arkadaşım mı demişti o? Şaşkınlığımı gizlemekte zorlanırken "Biliyordum," diyen kocam istediğini elde etmenin verdiği hazzı gizlemeye gerek duymadan arkasına yaslandı.

"Tahmin etmeliydim ya. Bu kadar yakışıklı bir adam ancak..." Emir'in verdiği tepkiyle cümlesini yarıda kesen kuzenim sonunu "Sevgililerimizi kızdan koruyalım derken az daha erkeğe kaptıracakmışız," diye değiştirdi.

Engin, "Saçmalama. Hiçbiri tipim değil. Tamam vücutlar taş, duruşlar klas ama ne bileyim. Belki şu çocuk..." diyerek bakışlarıyla Bora'yı işaret etti ve kendince kur sayılacak bir şekilde saçlarını düzeltti. Yayıldığı koltuktan toparlanan Bora, "Lan senin ağzına sığarım oğlum! Kızım... Neysen artık! Bas git lan bu evden!"

diye bağıırıp ayağa kalktı. Adamın üzerine doğru yürüdü. Daha ne olduğunu anlayamadan yaka paça dışarı attı. Kızlarla birbirimize baktık ve saniyeler içinde patlarcasına kahkaha atmaya başladık. Kapıyı sert bir şekilde kapatan Bora ellerini birbirine çarparak yanımıza döndü.

“Adama bak lan! Namusuma göz dikmiş.” Kapının çalmasıyla gözü dönen Bora, “Ben şimdi senin...” diyerek koştu. Bir anda herkes, Bora ve gey adamı ayırmak için ayaklandı.

Birkaç adım atmamızla görüş alanımıza Bora’nın girmesi bir oldu. Sanki beklemediği bir yerden yumruk yemişti. “Bir dadı adayı daha.” Sesi öylesine donuktu ki, merakın cezbedici çağrısına ayak uydurup gelen kişinin kim olduğuna bakmak için öne atıldım. Gördüğüm şeye bir cinsiyet yakıştırmak çok zordu. Kadın? Adam? Kadınamam? Hiçbiri?

“Merhabalar efendim.”

Uzun kabarık siyah saçlarını gizleyebilecek kadar büyük bir şapka giymiş kadın, yüzünü neredeyse kapatacak bir gözlük takmış. Tüm bu tezat yetmezmiş gibi, bu sıcakta üzerine uzun bir kürk almıştı. “Diva?” Nika’nın tepkisi ilk kez bu kadar doğrudu. Televizyonda gördüğümüz Bülent Ersoy’un heybetine sahip kadın ağır adımlarla ilerledi. Sanki ayağındaki topuklularla daha önce yürümemişti.

“Her gelen dadı adayı bir öncekini aratır mı ya!”

Emir’in haklı isyanıyla herkes yerine oturdu. Kadın evi dikkatle inceledi. Keşke aksesuarları bu kadar büyük olmasaydı da biz de onu inceleyebilseydik. “Öncelikle,” diyerek dantel eldivenli ellerini birbirine kenetle-

di. "Yüce Allah'ü te alanın inaniyetiyle bu müstesna-i hübbat-ı bülbül-ü şaaahane günde siz kıymetli, aziiz-zz, yüce, hemdert, yekvicut, saygıdeğer insanlarla beraber olmaktan ne kadar mesut ve bir o kadar da bahtıyarım efenim."

"Hey maşallah."

Kadının nefes bile almadan kurduğu cümleyi ezberlemek günlerimi alırdı. Anlamak da sanırım ömrümü... Herkes afallamış bir şekilde birbirine bakıyordu. Bir kişi hariç; Demir tepkisiz bir ifadeyle gözlerini kadına dikmiş, yavaşça kirli sakallarını kaşıyordu.

"İsminiz?"

Şoku ilk atlatan Melek olmuştu. Başını ona doğru çeviren kadın, "Nalan Bağlan," dedi. Nika'dan püskürtmeyi andıran bir kahkaha duyuldu. "Sahne ismi gibi." Bakışlarımla terbiyesizlik yaptığını belli ettim. Mahçup bir şekilde bakarken parmaklarıyla dudaklarına fermuar çekti.

"Yaşınız?" diye soran Emir'e şuh bir kahkaha atan kadın, "Ayol, kadınların yaşı sorulur mu hiç yakışıklı?" diye cevap verdi. Kızarıp bozaran arkadaşım özür dileyerek sevgilisinin arkasına saklandı.

"Tecrübeniz var mı?"

Demir kadın geldiğinden beri ilk kez ağzını açmıştı. Kadın duruşunu düzeltti. Gerilmiş gibi bir hali vardı. "Fevkaladenin fevkinden mütevellit, birkaç tecrübem oldu efendiciğim." İşaret parmağını dudaklarının üzerinde belli belirsiz gezdiren kocam, kadını incelemeye devam etti. Sanki bizim göremediğimizi görüyor gibiydi. Bu kadar dikkatli neyi incelediğini merak edip gözlerimi kadına çevirdim.

“Cem...”

Demir'in seslenişiyle belli belirsiz irkildi kadın. Büyük ihtimal ona bakmıyor olsaydım, bu  n  ka ırırdım. “Nerede?” diye devam edince kadının rahatlamış bir tavırla omuzları düştü. “En son mutfağa gitmişti.” Dilini arka dişlerinde dolaştıran kocam “Ben şuna bir bakayım,” diyerek ayağa kalktı. Dev gibi olan kadın duruşunu dikleştirdi. K rk n  severcesine üzerini d zelitti. Demir, kadının yanından geçerken birkaç saniyelik duraksadı. Kadın nefesini tutmuş gibi duruyordu.

Tekrar adım atan kocamla rahatlayan kadın “Başka sual yok mu?” diye sordu. Bir anda arkasını dönen Demir, el çabukluğuyla kadının şapkasını ve gözlüğünü aldı. Telaşla ayaklanırken gördüğüm manzara tekrar yerime oturmama neden oldu.

“Olmaz mı?” Demir, Cem'in arkasına geçip ellerini koltuğun iki yanına koydu.

“Senin... İşin... Gücün... Yok mu da, karı kılığına giriyorsun lan!”

“Cem'miş.”

Salondaki herkes dumur olmuş bir şekilde Cem'e bakıyordu. şoku üzerlerinden attıktan sonra da kahkahaya boğuldular. “Bu kıyafetleri nereden buldun lan?”

Cem kafasındaki peruğu çıkarırken utandığı her halinden belliydi. “Ananemin,” diyerek dağılan saçlarını düzeltmeye başladı.

“Osmanlıcayı nereden biliyorsun oğlum?” Bora'nın soruları karşısında yerin dibine girmek istiyormuş gibi duran Cem “Sana ne lan!” dedi.

“Yememiş içmemiş dadılığa hazırlanmış pezevenk.”

“Ne yapayım lan...” Atarlanarak ayaklandı. “Gün-

lerdir dadı olmaya gönüllüyüm diyorum. Sallamıyorum. Ben de-" derken Demir lafa karıştı. "Bu şekilde dadı olabileceğini düşündün?" Birkaç saniye düşünen Cem inkâr etmeye başladı. "Gülelim diye yaptım abi."

"Öyle mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Çekin lan şunun fotoğrafını. Madem güldürmeye bu kadar meraklı, ibreti âlem için bilbordlara astırmazsam bana da Demir Kara demesinler." Kahkahalarla telefonları çıkaran gruptan yüzünü gizlemeye çalışan Cem "Kulun kölen olayım, yapma abi. Ecem görür," dedi ağlamaklı bir sesle.

"En çok da onun görmesi lazım zaten. Nasıl bir adamla birlikte olduğunu yol yakinken fark etsin. Allah'ın gereksizi."

Cem gerçekten başarmıştı. Evin içi kahkahalarla şenlenirken kapı çaldı. Nika "Herkes tam mı?" diye sorarak imalı bir şekilde Cem'e baktı.

"Yazıklar olsun Nika." İmayı anlayan Cem topukluların üzerinde çalışma odasına doğru ilerledi. Bora hâlâ Cem'in fotoğraflarını çekiyordu. "Buyurun efendim." Nika beğeni dolu bir ifadeyle birini salona davet etti. Gördüğüm kişi, sanki kalbime dokunmuş, içimi sıcacık yapmıştı. 60'larında gibi duran kadın, bilgili birine benziyordu.

"İyi akşamlar," dedikten sonra gösterdiğimiz yere oturdu. Sanırım herkes benimle aynı hisleri paylaşıyordu. İsmi sorduğumda kibar bir gülümsemeyle "Nalan Şenbudak," dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Daha önce çocuklarla ilgilendiniz mi?"

Kibar bir şekilde kocamı onaylayan kadın, "Emekli

anaokulu müdüresiyim,” dedi. Ses tonu o kadar yumuşaktı ki bu kadından zarar geleceğini sanmıyordum. Her şeyi kriterlerimize uyuyordu. Bir kere emekli anaokulu öğretmeni idi. Sabırlı, deneyimli, disiplinli, çocuklarla iletişimi iyi olan, çocukları seven... Aranan kan bulunmuş gibi hissediyordum.

“Bütün bir hayatınız çocuklarla geçmiş olmalı.”

“Hemen hemen,” diyen kadına bir şeyler içmek isteyip istemediğini sordum. Su rica etmesiyle Melek mutfağa yöneldi. “Biraz dinlenmek hakkınız değil mi?” Kocamın sorusu gerçekten yerli yerindeydi. Bu yaşına kadar çalışmış biri, neden hâlâ çalışmak isterdi?

“Ben çocuklarla ilgilenirken yorulmadım ki hiç.” Melek’in uzattığı bardaktan bir yudum alan kadın tatlı konuşmaya devam etti. “Çocukları çok seviyorum. Allah bana nasip etmedi. Bu yaşına kadar özlemimi, anaokulundaki çocuklarımla giderdim. Emekli oldum. Tam tadını çıkaracağımı düşünürken, eşimi kaybettim. O yoğun tempodan, kalabalıktan sonra yalnızlık bana iyi gelmedi. İş aramaya başladım ama malum yaşımdan dolayı pek geri dönen olmadı. Sonra sizin ilanınızı gördüm. Şansımı denemek istedim.”

Daha önce hiçbir adaya böyle hissetmemiştim. San ki kırk yıldır tanıyordum. Ailemizden biri gibiydi. Demir’in ayağa kalkmasıyla ben de ayaklandım. Kocamın ne hissettiğini, ne yapacağını adım kadar iyi biliyordum. Su bardağını yanına koyan kadın bizimle beraber ayağa kalktı. Demir tokalaşmak için elini uzattı.

“Hayırlı olsun Nalan Hanım. Ben bakacağınız çocukların babası, Demir Kara.”

Nabız gibiydi zaman. Sadece parmaklarınızın arasına aldığınızda atışını hissederdiniz. Sonrasında ise varlığını bile unutturdunuz. O sessizce akıp gitmeye devam ederdi, siz yaşamaya... Ta ki tekrar parmaklarınızla dokunacağınız kadar önemli bir olaya kadar...

Sabahın ilk ışıklarıyla kirpiklerimi usulca araladım. Perdelerin arasından içeriye gizlice süzülen güneş ışığında uçuşan toz zerreciklerine bakarken ayılmayı bekledim. Bugün, geri kalan ömrümün miladına uyanmıştım. Hem okuyup, hem çalışacak olan anne...

Kulağıma gelen su sesi, bu tempoya alışık olan kocamın duş aldığını gösteriyordu. Yavaşça yattığım yerden doğruldum. Gerinmek için kollarımı iki yana açtım. Gözüm, çocukların beşiklerinin bulunması gereken alanda gezindi. Nalan Hanım'ı işe aldığımızdan beri boş olan yerde...

İlk günler evimizde yatılı bir dadının kalmasından rahatsız olacağımı düşünmüştüm ama Nalan Hanım öylesine bizdendi ki, sanki kendi ananemi evimde misafir ediyordum. Onun sayesinde ağlamalarla bölünmeyen uyku düzenine sahiptim. Sadece benim değil, çocukların da bir düzeni vardı artık. Uykusu, yemeği, eğlencesi...

"Günaydın güzelim."

Gözlerimi elindeki havluyla saçlarını kurulayan kocama kaydurdum. "Aydı değil mi?" diye sormamla gülümseyen Demir, giysi odasına doğru ilerledi. Sırt kaslarının her kıvrımı gözler önündeydi. Teninden süzülen birkaç damla su, pırıl pırıl duran teninde sönük

kalmıştı. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi duruşunu dikleştirdi. Dev gibiydi. Öylesine heybetli duruyordu ki, kalbimin ortasında havai fişek patlamaları yaşanıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama nefesim hem kesiliyor hem de hızlanıyordu.

“Biraz daha beni izlemeye devam edersen, okula geç kalacağız.”

Yaramazlık yaparken yakalanan çocuk heyecanı sardı ruhumu. Alelacele yataktan kalkarken ayağım çarşafa dolandı. Paniğin verdiği korkuyla dudaklarımın arasından ufak bir çığlık kaçtı. Saniyeler içinde yerdeki döşemeyle burun buruna geldim. “Elif...” Adım sesleri bana doğru yaklaşırken “İyiyim,” dedim ve yattığım yerden kalkmaya çalıştım. Kolumu sıkıca kavrayan Demir, sanki kuş tüyünden farksız mışım gibi beni ayağa kaldırdı.

“Dikkat etsene be güzelim.”

Alnımdan öpüp, beni sıkıca sardı. Çıplak teninin verdiği heyecanla aklımdan geçen düşünceler pek masum sayılmazdı. Kırmızı renk haince yanaklarıma yerleşti. “İyisin değil mi? Bir yerini çarptın mı?” Benden ayrılmasıyla düşüncelerimi koparıp alan kocama baktım. Telaşlı tavrı yüzüme bakmasıyla farklılaştı. Dudaklarının kenarı, yanağındaki gamzeyi belli edecek kadar kıvrıldı. Aklımdan geçenleri tahmin etmiş olmalıydı. Yüzündeki haylaz gülüşün ne anlama geldiğini biliyordum. Buna izin veremezdim.

“Yok yok iyiyim,” diyerek kollarının arasından çıktım. “Hadi hazırlanalım, geç kaldık.” Koşar adım giysi odasına ilerledim. Okulun ilk günü ders falan olmayacağını biliyordum. Yine de iş hayatına başlamadan

önce, o havayı solumak istiyordum. Bu yüzden hem okula hem de işe uygun bir şeyler üzerime geçirdim ve saçımınla makyajımı da kıyafetime uydurdum. Aynanın karşısına geçip kısa bir bakış attım. Büyümüştüm. Hem de gözle görülür biçimde...

"Güzel gözükiyorsun."

Üzerimdeki blazer ceketi düzeltirken "Öyle mi diyorsun?" dedim. Demir bana doğru geldi ve arkama geçip kollarını belime doladı. Aynadan yüzüme bakarken "Her zaman güzeldir," dedi. Saçlarımı öptükten sonra "Benim karım," diye devam etti. Fısıltısı kulağımı gıdıklarken, kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpmaya başladı. Bugün neden Demir'in her hareketi aklıma cinselliği getiriyordu ki?

"Ben bir çocuklara bakayım."

İkinci kez kocamın kolları arasından kaçarcasına çıktım. Demir buna kızmak yerine, keyifli bir şekilde gülümsedi. Neden böylesine telaşlandığımı çok iyi biliyordu. Çocukların odasını kontrol ettim. Uyuduklarını görünce neredeyse ses çıkarmadan odaya girdim. Bataniyelerini düzelttim. Huzuru barındıran kokularını içime çekerek alınlarından öptüm. İlk kez onlardan bu kadar uzak kalacaktım. Ya bana ihtiyaçları olursa...

Beni saran kollarla başımı geriye eğdim ve kocamın güven dolu göğsüne yasladım. Hafifçe sallanarak çocuklara bakarken ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Hayatta öyle seçimler yapmalıydı ki insan, kazandığı her şeye 'Değdi' diyebilmeliydi. Ben bir seçim yapmıştım. Acıları da beraberinde getiren bir seçim... Yine de kazandığım her şeye değmişti. En çok da Demir'e...

"Geç kalıyoruz," diye fısıldayan kocam başımın üze-

rinden öptü. Daha sonra da sırayla Masal'ı ve Asa'ı öptü. Oğlunun kulağına anlayamayacağım bir şeyler fısıldadı. Ne olduğunu merak etsem de sormadım. Belli ki baba oğul arasındaydı. Bebek telsizini kontrol ettikten sonra parmak ucunda odadan çıktım.

Merdivenleri inerken mutfaktan gelen kokular burnuma doldu. Bu ânı bekliyormuş gibi, midem açlık sinyalleri vermeye başladı. "Günaydın," diyerek mutfağa girdim. Çayları bardaklara dolduran Nalan Hanım, "Günaydın Elif Hanım," dedi. Ananem gibi bir insanın bana hanım demesi rahatsız hissettiriyordu. "Sadece Elif yeterli," deyip masaya oturdum. Kibar bir şekilde gülümseyen kadın çaydanlığı yerine koydu.

Masa, her zamanki gibi, dışarıda yediğimiz serpme kahvaltılardan farksızdı. Kuş sütü yerine, sıcak ballı süt bile konmuştu.

"Günaydın," diyen kocam her sabah olduğu gibi kahve makinasına yöneldi. "Buyurun Demir Bey, sevdiğiniz gibi sert kahveniz hazır." Nalan Hanım masadaki kupayı kocama uzattı. "Sanırım buna alışamayacağım," diyerek kupayı eline alan Demir, teşekkür etti. "Ve sadece Demir yeterli." Kocamın da benim gibi hissetmesi gülümsetti. Nalan Hanım doğru tercihti.

Demir kendine has hafif gülümsemesiyle masadaki yerini aldı. Nalan Hanım tam masaya oturuyordu ki kapı çaldı. Alışkanlığın verdiği hızla ayağa kalkmaya çalıştım ama kadın elini kibarca omzuma koyarak kahvaltıya devam etmemi söyledi. Minnet dolu bir şekilde gülümsedim.

"Kahvaltı yapmayacak mısın?"

Kahvesinden bir yudum alan Demir, "Ne zaman

yaptım?" deyip göz kırptı. Hazırladığım ballı ekmeğin üzerine kaymak koyarken "En azından bu dilimi ye," dedim. İtiraz eden bir şekilde başını sallayıp arkasına yaslandı. "Sen ye. Bugünden sonra enerjiye daha çok ihtiyacın olacak." Donakaldım. Sadece birkaç saniyeydi ama iş hayatının ne kadar yorucu geçeceğini anlamamı sağlayan çok uzun bir saniye...

"Afiyet olsun çocuklar."

Annem ve Leyla anne mutfığa girdiler. Ekmeği Demir'in tabağına bıraktım. Ellerimi silerek "Hoş geldiniz," deyip ayağına kalktım. Anneme sarılırken "İlklere hazır mısınız?" diye sordu. Çocuklardan ilk ayrılış, ilk okul günü, ilk iş hayatı, ilk stres, ilk yorgunluk, ilk heyecan...

"Gibi gibi," diyerek Leyla anneye sarıldım. "Hangi rüzgâr attı sizi?"

"İlk gününüzde duygusal olursunuz diye düşündük. Yalnız bırakmak istemedik."

"Kahvaltıya buyurun." Nalan Hanım sofraya iki tabak daha kolaymak için ilerledi. "Hiç gerek yok," diyerek saatinden gözlerini ayıran kocam "Geç kaldık," diye devam etti ve sıcak kahveyi yanmayı umursamadan kafasına dikti. Daha hiçbir şey yememiştim. Masada gözlerimi dolaştırırken hazırladığım ballı ekmeğin tekrar ellerime geldi.

"Senin yiyeceğini söylemiştim."

Edeceğim itiraz Demir'in ekmeği ağzıma tıkmasıyla başlamadan son buldu. Zar zor çiğnediğim lokmayla homurdanmaya başladım. Çıkardığım sesleri umursamayan kocam, "Biz gidiyoruz," dedi ve beni önüne alıp mutfaktan çıkarttı.

“Akşamüstü hepinizi burada istiyorum.”

Ağzımdaki lokmayı bitirmeye çalışırken “Hepimiz derken?” diye sordum. Annem uyaran bir tonda ismimi söyledi. “Ağzın doluyken konuşulmaz kızım.” Lokmamı yutup tekrar sorumu yineledim. “Herkes işte kızım. Melek, Bora, Cem-” Tek tek isimleri saymasını beklemeyecek kadar sabırsız olduğum için diğer soruma geçtim. “Neden?”

“Üzümünü ye bağını sorma güzel kızım. Saat beş gibi burada olun yeter.”

Demir’le birbirimize baktık. İkimizin de konuyla alakalı en ufak bir fikri yoktu. “Hadi bakalım,” diyerek bizi kışkıırlayan annem “Hayırlı işler,” dedi. “Geç kalmayın sakın.”

Apar topar ayrıldığımız evden, kendi arabalarımızla okula doğru yola koyulduk. Demir’le ara ara yaptığımız yarış yüzünden Melek’i aramayı unuttuğumu fark ettim. Kampüse girerken arabanın ekranından arkadaşı mı aradım. Ardı ardına çalan arama sesiyle, fakülteye en yakın olan otoparka girdim.

“Alo canım.”

“Melek’im nasılsın?” diye sorarken arabayı park etmeye başladım. “Stresli. Okula geldim şimdi. Sen nasılsın, ne yapıyorsun?”

“Ne stresi kızım ya,” diyerek dururken “Okulun ilk gününden stres olmaya başladıysan, sınavlar zamanı vay haline,” dedim. Kontağı kapatıp anahtarı çıkardım. “İkinci sınıf, üniversitenin en zor senesi derler Elif.

Dersler ağırlaşacak, ödevler artacak, sorumluluk..."

Daha ilk dakikadan içimi darlayan arkadaşşıma "Allah aşkına Melek, bana sorumluluktan bahsetme," dedim. Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. "Sen kaşındın canım. Neredesin şimdi? Şirkete mi geçtin?" Hem de ne kaşınmak... İç çekip yan koltukta duran çantamı elime aldım. "Okula geldim şimdi. Ders programını alıp hocalarla görüşeceğim. Malum geçen dönemlerden kaldığım dersleri de almak gafletinde bulundum." Arabadan inip kapıları kilitledim. Aklımı kaçırmakla beni yargılayan Melek "Bu kadar enerjiyi nereden bulacağını merak ediyorum," dedi. "Ballı ekmekten," diye cevap verip kahkaha attım.

"Anlamadım." Anlamasını da beklemiyordum zaten. Fakülteye doğru yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın çıkardığı ses, çivi çakmaya benziyordu ve bahçedeki bakışları üzerime topluyor gibiydi.

"Boş ver şimdi onu bunu, bugün bir planın var mı?" Tüm gün okulda olacağını söylemesi şaşırtmamıştı. Hamileliğin son aylarına kadar, tek bir dersi bile kaçırmayan kadının başka ne planı olmasını bekliyordum ki?

"Hale ne olacak peki?"

"Sütümü sağıp anneme bıraktım. Bora'nın annesi de gelecekmiş. Anlayacağın emin ellerde."

Gerçekten rahatlığına hayran kalmıştım. Neredeyse dokuzuncu aya girmemize rağmen hâlâ çocuklarımı bıraktığım için gözüm arkadaydı. Hale ise daha iki aylık bile değildi. "Neden sordun?"

"Annem saat beşte herkesi bizde görmek istediğini söyledi." Fakülte binasına girdim. İlk okul günü için fazlasıyla kalabalık koridorda, insanlara çarpmamaya

özen göstererek yürümeye başladım. "Hayırdır?"

"Valla canım inan ben de bilmiyorum. Herkes gelecekmiş, o kadar dedi."

"Allah Allah..." diyen Melek "Beşte demiştin değil mi?" diye sordu. "O zaman okuldan çıkıp eve giderim. Hale'yi alıp size geçerim."

"İstersen seni alabilirim." Merdivenleri tırmanarak bölümün olduğu kata ulaşmaya çalıştım. Gerçekten yaşlanmış olmalıydım. Bu topukluları neden giymiştim ki ben? "Zahmet olmasın canım ya--"

"Saçmalama Melek, ne zahmeti! Okuldaki işlerimi halledip şirkete geçeceğim. Sen okuldan çıkmadan yarım saat önce haber ver, yeter."

"Anlaştık. Öğleden sonra görüşürüz o zaman."

"Tamam canım öpüyorum." Telefonu kapatıp çantamın içine koydum. Nefes nefese son basamakları tırmandıktan sonra bölüm sekreterliğine doğru ilerledim. Dışarıdaki panodan, ders programının fotoğrafını çektikten sonra, kalan derslerim için sekreterliğe girdim. İşler planladığımdan da hızlı gerçekleşince, okulda daha fazla işim kalmadı. Gerisin geri arabaya döndüm ve her köşesi babam kokan şirkete doğru yola koyuldum.

Okuldaki ilk günüm hiç de fena geçmemişti. Hoş, vakit geçirdiğim de söylenemezdi ama en azından bölüm sekreterini saymazsak konuştuğum hocalar, anlayışlı insanlardı. Bakalım ilk iş günümdeki insanlar ne kadar anlayışlıydı?

Trafiğin sabrımı zorladığı uzun bir yoldan sonra şirkete gelebilmişim. Güvenlik görevlisi koşarak kapımı açtı. "Hoşgeldiniz Elif Hanım." Eşyalarımı toparlayıp arabadan indim. Gülümseyerek adamın selamına karşı-

lık verdim. Alçak da olsa, işkence gibi gelmeye başlayan topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesle binaya girişim daha da heybetli görünüyordu.

Danışmadaki kız ve etrafındaki çalışanlar beni gördükleri gibi hazır ola geçti. Bu garip hissettirmişti. Bu zamana kadar güçlü olduğumu düşündüğüm anların hepsinde Demir vardı. Şu anda ise bu kadar insan sadece benim emrime amadeydi. Demek ki güçlü olmak için Demir'e ihtiyacım yoktu. Muhtaç olduğum güç damarlarımdaki asil kanda mevcuttu.

"Elif..."

Özlemi içinde barındıran sesin olduğu tarafa döndüm. Oğuz amca yaşadığı duyguları yüz hatlarında dans ettirerek bana doğru yürüdü. "Kızım," diyerek beni kolları arasına alan adama, babama olan özlemimi gidermek ister gibi sarıldım. "Seni burada görmek ne kadar güzel." Benden ayrılıp kollarımı sıvazladı. "Sanırım artık daha sık karşılaşacağız," dediğimde şaşkın bir ifadeyle kaşlarını havaya kaldırdı.

"Demek artık senin olanı eline almaya karar verdin."

Yaptığı imaya gülüp geçtim. Demir'in benim yokluğumu arattığını sanmıyordum. Aksine umarım ben onun yokluğunu aratmazdım. "O zaman odanıza kadar size eşlik etmeme izin verin küçük hanım," diyen Oğuz amca girmem için kolunu uzattı. "Çok sevinirim," diyerek koluna girip sıkı sıkıya sarıldım.

Asansöre doğru ilerlerken Önder'le konuşup konuşmadığımızı sordu. Bir anda yüreğimdaki eksiklik nefesimi baskıladı. Aylardır görmediğim arkadaşım la neredeyse hiç konuşmuyordum. Kendi dertlerime düştüğüm için onu çok ihtimal etmişim. Hoş, hayatına

Feyza girdiğinden beri, onun da yokluğumu çok fark ettiğini sanmıyordum. Bu düşünce kendimi bok gibi hissetmemeye neden olsa da kızıp trip atmaya hakkım yoktu. İlk kez bu kadar uzun süreli bir ilişkisi olmuştu ve belli ki âşıktı. Mutlu olmaya herkes gibi onun da hakkı vardı.

“Haftaya Türkiye’ye dönüyorlar.”

“Dönüyorlar?”

Oğuz amca üçüncü kat düğmesine basarken “O ve müstakbel gelinim,” dedi. Başımдан aşağı kaynar suların döküldüğünü sandım. Müstakbel gelinim ne demekti? Evlenmişler miydi? Yok. Mutlaka haberim olurdu. Olur muydu? Olurdu. O zaman evlilik yoluna girmiş olmalılardı. Yoksa Oğuz amca asla böyle bir yakıştırma yapmazdı. Ah Önder... Ah! Ölümlerden ölüm beğen!

“Sanırım bizim haytanın, Feyza’ya evlenme teklifi ettiğini bilmiyorsun.”

Yüzüm artık hangi şekle büründüyse adam şıp diye hislerimi anlamıştı. Başımı evet anlamında salladım. Trip atmaya hakkım yok mu demiştim? Kralını atacaktım! Az önceki kalbimdeki eksikliğin, öfkeyle dolduğunu ve birazdan taşacağını hissediyordum. “Eyvah! Pot kırdım sanırım.”

“O yine iyi Oğuz amca. Ben oğlunun kafasını kıracağım kafasını.”

Kahkaha atan adam bana tekrar sarıldı ve yanağıma hafifçe vurdu. Bozuntuya vermemek için gülümsemeye çalıştım ama bozulmuştum. Böyle bir şeyi benden nasıl saklardı? Odalarımızın bulunduğu kata geldiğini belli eden sesle asansörün kapısı açıldı. Bir an önce odaya gidip içimdeki tüm öfkeyi Önder’e akıtmak istiyordum. Asansörden bir hışımla çıksam da, yaklaştığım odayla adımlarım yavaşladı.

“B-babamın odası mı?”

Oğuz amca buruk bir tebessümle başını evet anlamında salladı. Sekreter bizi görünce ayaklandı. Biraz vermeden yanından geçip gittim. Oğuz amca kapıyı açıp içeri girdi.

“Hoşgeldin kızım.”

Kapının eşiğinde durdum. Ne ileriye bir adım atmaya cesaretim vardı ne de geriye doğru atmaya gücüm. Geçmişle geleceğin arasına sıkışmış gibiydim. Araf böyle bir şey olmalıydı. Keşke bir yolu olsaydı. Geçmişe iltica edip anılarda mülteci kalmanın... Canım şu andaki kadar acımasaydı keşke.

Oğuz amcanın yüzünden başka hiçbir şeye bakamıyordum. Üzerime çöreklenen ağırlığın geçmişin yükü olduğunun farkındaydım. Gözlerime hücum eden yaşlarla büyük bir savaşa girdim. İlk iş günümü ağlayarak mahvetmek istemişyordum.

“Zor olduğunu biliyorum.”

Aramızdaki mesafeyi kapatan adam elimi iki elinin arasına aldı. “Ama şimdi yapmazsan bir daha hiçbir zaman yapamazsın. Sen de bunu biliyorsun.” Gözlerimi kapatıp içimdeki buhranı rahatlatmak için derin bir nefes aldım. Birkaç damla yaşın yanaklarımdan süzülüğünü hissediyordum. Dişlerimi sıktım. Onun verdiği acıya odaklanarak içinde bulunduğum yıkımı görmezden gelmeye çalıştım.

“Hadi Elif,” diyerek elimi bırakan adam, “Hazır olmasaydın buraya kadar bile gelemezdin. Unutma,” diye devam etti. Haklıydı. Bu kata gelene kadar hissettiğim güç, hâlâ damarlarımdaydı. Yalnız değildim. Belki

babam yanımda değildi ama yüreğimin en derin yerindeydi. Sadece bu bile ayaklarımın üzerinde durmama yeterdi.

Gözlerimi açtım. Beklentiyle bana bakan adama belli belirsiz gülümsedim. Hazırdım. İçeriye doğru bir adım attım. Sanki birkaç saniye önce hissettiğim korkuyu, endişeyi, stresi kapının eşiğinde bırakmıştım. Gözlerimi odanın içinde dolaştırdım. Yıllar geçmişti belki ama her şey hatırladığım gibiydi. Tek farkla... Odayı yaşanır kılan koku yoktu. Babamın kokusu...

Ağır adımlarla babamın masasının etrafından dolaşıp koltuğa oturdum. Küçükken buraya oturmak için Önder'le yaptığımız kavgalar aklıma gelince belli belirsiz gülümsedim. Ellerimi masanın üzerine yerleştirdim. En ufak bir toz zerreciği bile görmemek, geleceğimden haberleri olduğunu gösteriyordu. Belki de Demir'de şirkete geldiğinde bu odada çalışıyordu.

"Hayır."

Düşüncelerime ara verip Oğuz amcaya baktım. "Demir hiçbir zaman bu odaya girmedi. O koltuğa oturan kişinin sen olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Tıpkı bir gün oturmaya cesaret edeceğini bildiği gibi..." Her şeyi düşünen kocam yine yapmıştı yapacağını.

Oğuz amca kapıya doğru yöneldi. Dışarı çıkmadan önce duraksayıp bana doğru baktı. Yüzünde oluşan gülümseme daha önce gördüklerimden çok farklıydı. Odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce, beni gözyaşlarıyla yalnız bırakacak cümleyi söyledi.

"Eminim baban şu anda seninle gurur duyuyordur."

Bir şeyi öğrenmek için, her şeyden önce onu sevmek gerekir ama bazen sevmek de yetmez. Çünkü insanın iki türlü derdi vardır; çok karışık gerçekleri öğrenemez, çok basitlerini de unutur. Bunun arasındaki denge, yalnızca kendi sorumluluklarını taşıdığı zaman sağlanır. Bazı durumlarda da, kendiyile aynı zihniyetteki birinin öğrettiği şeyi, sanki kendi yaşamış gibi kapar.

İlk saatlerde üzerimi bir kabuk gibi kaplayan hüznü kırıp yeni bir hayata ilk adımı attım. İş hayatı düşündüğüm kadar da korkutucu değildi ama yorucu olduğu kesindi. Ne çok öğrenilecek şey vardı. Oğuz amca sayesinde ağır olsa da emin adımlarla bu işi kapacağımı biliyordum. Yine de saatlerdir çalışan beynimin ufak tefek sinyaller verdiğini gözlerimin inatla kapanmaya çalışmasından anlamıştım.

Ana şirketimizin web sitesinde dolaşmayı bıraktım. Yorgun gözlerimi ovuşturduktan sonra ellerimi saçlarımda gezdirdim. Saçlarımı omuzlarımdan arkaya atarken telefonuma mesaj geldi. Göz ucuyla baktığımda alt alta duran iki mesaj kaşlarımdan çatılmasına neden oldu.

Gönderen: Melek

Canım benim işim bitmek üzere. Öpüyorum.

Gönderen: Melek

*Benim işim bitti kuzum.
İstersen ben eve geçeyim sen oraya gel.*

Saati kontrol ettim. Hangi ara 4 olmuştu? İki mesaj arasında 45 dakika vardı. Zamanı fark edemeyecek kadar kendimi işe kaptırmam güzeldi. Peki, mesajı nasıl görmemiştim? O sıralarda ne yaptığımı düşünmekle vakit kaybetmeden Melek'i aradım. Bir yandan da olandığı gibi hızlı bir şekilde toparlanmaya başladım.

"Alo?"

"Melek'im kusura bakma işe dalmışım. Mesajlarımı şimdi gördüm. Hemen geliyorum." Melek her zamanki gibi itiraz etmeye başladı. "On beş, bilemedin yirmi dakika sonra oradayım. Öptüm."

Alelacele bilgisayarı kapattım, eşyalarımı ve inceleyeceğim dosyaları kucaklayıp odadan çıktım. Ayağa kalkan sekreter kıza "Ben çıkıyorum," dedikten sonra Oğuz amcaya veda etmediğim aklıma geldi. Gerisin geri dönüp açık olan kapıdan kafamı uzattım. İçeride yoktu. Gelmesini beklersem geç kalacaktım. "Oğuz Bey'e çıktığımı söylersin," diyerek asansöre yöneldim.

Şirketten çıkıp güvenliğin benim için hazır tuttuğu arabama bindim. Trafik olmaması için dua ederek yola koyuldum. Navigasyondan yolları kontrol ederek en hızlı gidebileceğim seçeneği seçtim. Neyse ki iş çıkışına denk gelmemiştim. Yine de kalabalıklaşan yollar, bir saat içinde oluşacak olan fırtınanın habercisi gibiydi.

Üniversiteye yaklaşıırken Melek'i aradım ve nerede olduğunu sordum. Girişe doğru yürüdüğünü söylemesi işime gelmişti. En azından bulunduğu noktayı arayarak zaman kaybetmeyecektim. Nizamiyenin önüne geldiğimde tam bir öğretmen edasıyla giyinmiş olan arkadaşımı gördüm. Telefonla konuşuyordu. Kornaya basarak dikkatini çektim. Beni fark etmesiyle arabaya

doğru yürümeye başladı. Tedirgin gibiydi. Kapıyı açıp "Selam," diyerek yanıma oturdu ve öpmek için bana doğru eğildi.

"Bir sorun mu var?"

Kemerini takarken başını hayır anlamında salladı. "Sadece çevredeki bakışlar biraz rahatsız etti." Gözlerimi Melek söyleyene kadar farketmediğim, durup bize bakan tek tük insana çevirdim. "Bunların derdi ne?"

"Sonuçta burası devlet üniversitesi ve altındaki arabalar birçoğunun ömrü boyunca çalışsa bile sahip olamayacağı bir şey."

Gülümsemi. Bu gülümsemesini çok uzun zamandır görmüyordum. Ne zaman sınıf farkını vurgulasa böyle donuk bakıyordu. "O yüzden beni almanı istememişim," dediğinde 'saçmalama' der gibi baktım. "Bora'nın arabasının benimkinden aşağı kalır yanı yok." Yine aynı şekilde gülümseyen arkadaşım, "O yüzden kocamın da beni almasını hiçbir zaman istemiyorum," dedi.

Gerçekten saçmalıyordu ama ne söylersem söyleyeyim kafasında kurduğu düşünceleri değiştiremeyeceğini biliyordum. Bu yüzden zaman kaybetmeden yola koyuldum. Saate baktığımda annemin davetine ucu ucuna yetişeceğimizi fark ettim. Biraz daha hızlanırken Melek'in ağzını bıçak açmıyordu.

"Önder evleniyormuş."

Kısa bir an Melek'e baktım. Hayretler içinde kalmış gibiydi. "Ciddi olamazsın. Ne zaman?" 'Bilmiyorum' der gibi omzumu silktim. İlk kez bir şeyi bilmemek canımı bu denli sıkıyordu. "Söylemedi mi yani?"

Başımı iki yana salladım. "Evleneceğini söylemediği gibi..." Kırğınlık sesimi tekrar ele geçirmişti. Göz ucuy-

la arkadaşına baktım. Ne söylediğini anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatmıştı. "Evleneceğini de Oğuz amcadan öğrendim."

"Şaka," diyen arkadaşına, 'Keşke şaka olsaydı' der gibi bir bakış attım.

"İnanmıyorum ya," diyerek arkasına yaslandı ve gözlerini yola çevirdi. "Hadi bizi anlarım da, sana bunu nasıl söylemez?" Kırgınlığım her kelimeyle biraz daha derine işliyordu. Gözlerim yanmaya başlayınca yanağımın içini dişledim. Onun acısına odaklanarak gözümde biriken yaşları engellemeye çalıştım.

"Arayıp hesap sorsaydın..." Başımı hayır anlamında sallarken "Haftaya geliyorlarmış. O söylemeden ağzımı bile açmayacağım. Bakalım hayatında ne kadar önemliyim?" dedim. Ağlamaya bir adım kalan sesimle burnumu çektim. "Elif," diyerek kolumu sıvazlayan arkadaşım gülümsemeye çalışmak çok zordu.

"Belki yüz yüze söylemek istemiştir."

"Belki..." Yanağımdan süzülen yaşı hızlıca sildim. Tanıdık sessizlik kısa bir süre arabanın içine hâkim oldu. "Aman bırak evlensin. Görsün Anya'yı Konya'yı." Melek'in tepkisi ufak da olsa kahkaha atmama neden oldu. Modumu dağıtmaya çalışmasından dolayı minnettar bir şekilde baktım. Fakat gördüğüm ifade hoşuma gitmedi. Bir terslik var gibiydi.

"Bana öyle bakma," diyerek gözlerini kaçırdı. Ara ara yolu kontrol edip Melek'e bakmaya devam ettim. "Ya saçmaladığımı söylemene ihtiyacım yok. O yüzden bana öyle bakma, hiçbir şey söylemeyeceğim."

İfadem sorgulayıcı bir şekle büründü. Melek'in kaçamak bakışı bu ifadeye yakalandı. Sıkıntıyla iç çekti.

“Ya... Sanırım Bora beni artık sevmiyor.” Gerçekten de saçmalama dememek için kendimi zor tuttum. “Bunu nereden çıkardın?” diye sormamla çantasının koluyla oynayan arkadaşım “Hissediyorum,” dedi. “Eve gelmek için elinden geleni yapıyor gibi. Sürekli işleri bahane ediyor. Eve geldiğinde de yorgun oluyor, uzak duruyor. Ne bileyim, sanırım şu kulüp gecesinden sonra her şey gözüme batmaya başladı.”

Aklıma o gece, ardından da Duru’nun söyledikleri geldi. Belki o rüya olmasaydı, ben de eski güvenimi sağlamakta zorlanacaktım. “Sana öyle geliyordu,” dedim. Duru’yla olan tek anımı kimseyle paylaşmamıştım. Demir’le bile... Üstü kapalı bir şekilde bana söylediklerini Melek’e ilettim. “Haklısın. Güven olmazsa ilişki yürümez. Belki de gerçekten yoğundur.”

“Demir’in de eve gelmediği geceler oluyor mu?” Buna vereceğim cevap Melek’in tüm tadını kaçıracaktı. O gecedен sonra Demir imkânlar dâhilinde sürekli yanıımızdaydı. Özellikle de geceleri...

“Oluyor tabi...” Beyaz yalanlar çoğu zaman kurtarıcıydı. Bazen kendini, bazen karşıdakini...

“O zaman ben kendi kendime kurmayı bırakmalıyım.”

Başımı aldığım kararı onaylarken rezidanslarının olduğu sokağa girdim. “Hah, geldik. Sen bekle canım. Ben Hale’yi alıp geliyorum.” Otoparka girdim. Melek arabadan inip koşar adım rezidansa girdi. Havamın değişmesi için radyoyu açtım. Güzel bir şarkı bulabilmek için kanalların arasında dolaşırken telefonum çalmaya başladı. Annem arıyordu. Saate baktığımda beş olduğunu fark ettim. Şimdi yiyecektim paparayı işte.

"Anneciğim..."

"Kızım neredesiniz siz?"

"Melek, Hale'yi hazırlıyor anne. Birazdan evdeyiz. Demir geldi mi?"

"Hayır. Emir ve Nika haricinde kimse burada değil. İyi ki saat verdim." Annem geç kalmamızdan dolayı şikâyetlere başlamadan kocamı aramak bahanesiyle telefonunu kapattım. Demir'in numarasını tuşladıktan sonra açmasını beklemeye başladım. Açmayınca müsait olmadığını düşünerek mesaj attım.

Gönderilen: Kocam

Annem köpürmüş hayatım.

Melek'le bize geçiyoruz. Geç kalmayın lütfen.

Kucağında Hale'yle zar zor yürüyen Melek'i fark edince arabadan indim. Koşar adım arka kapıyı açtım ve yayılmış olan dosyaları topladım. Hale'yi dikkatlice arka koltuğa koyduk. Melek yanına geçerken ben de yerime geçtim. Annemin gazabının üzerimizdeki etkilerini azaltmak için gaza bastım. Olabildiğince hızlı bir şekilde yola koyuldum. Eve yaklaştığımda gördüğüm manzara kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Sokağa park edilen bu kadar araba da neyin nesiydi?

Burnuma güzel kokular gelmiyordu. Otoparkın girişine geldiğimde bir koruma, arabayı almak için koştu. Kapımı açarken bu kalabalığın nereden çıktığını sordum. Annemin misafirleri olduğunu söyledi. Misafir mi? Hem de annemin...

Ah anne ya... Ne karıştırıyorsun sen?

Melek'in inmesine yardım ettikten sonra bahçeye girdim. Gördüğüm manzara olduğum yere çakılmama neden oldu. Tüm bahçe mavi ve pembe renklere bürünmüştü. Bu yetmezmiş gibi içerisi hınca hınç doluydu. Kısa bir an Asal ve Masal'ın doğum gününü unuttuğumu düşündüm, ama daha aylar vardı. Peki, bu organizasyon nereden çıkmıştı?

"Hele şükür kızım."

Olup bitene anlam vermeye çalışarak annemle aramızdaki mesafeyi kapattım. "Anne ne oluyor burada?" Keyifli bir şekilde kalabalıkta gözlerini gezdiren kadın, "Diş buğdayı," dedi. "Asal da dişini çıkarınca zamanı geldi diye düşündüm."

"Anne sen aklını mı kaçırdın?" Sesim kontrolden çıkınca annemin kaşları çatıldı. Melek bizi yalnız bırakmak adına içeri geçtiğini işaret etti. "Demir'in yabancı birinin eve girmesi konusunda ne kadar katı olduğunu bilmiyor musun?"

"Saçmalama kızım. Buradaki insanların hiçbiri yabancı değil."

"Sana göre değil anne. Demir için hepsi-" Sıkıntıyla inerken ayağımı yere vurdum. "Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirsin anne? Kocamla aramın açılmasını mı istiyorsun?"

Abartılı bir şekilde gözlerini deviren annem, "Bence Demir bu fikre mutlu bile olacaktır. Sonuçta çocuklarının ilk dişleri çıktı," dedi. Onu tanımadığı ne kadar da belliydi. Bu organizasyon bana pahalıya patlayacaktı. Allah yardımcım olsun.

"Hadi çık şu moddan da, ev sahibi gibi misafirlerle ilgilen." Ukala bir gülüşle "Ev sahibi? Misafirlerim?" de-

dim. Annem uyaran bir ifadeyle ismini söyledi. "Misa-firlerinle sen ilgilen anne. Ben çocuklarıma bakacağım." Tepkimi belli eden sert adımlarla eve doğru yürüdüm. İçeri girmemle insanların bir bölümünün de salonunda olduğunu fark ettim. Boğazımda bir haykırış vardı ve ben bunu atmak yerine, çoğunu tanımadığım tanıdıklarımı hoşlamak zorundaydım.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım. Çocuklarımin olmadığını fark edince merdivenlere yöneldim. Yarı yolda önümü kesen Nalan Hanım, "Hoşgeldin Elifciğim," dedi.

"Nalan Hanım, neden annemin planından beni haberdar etmediniz?"

Yüzündeki gülümseme hafifçe azalan kadın, "Haberiniz olduğunu düşünüyordum," dedi. "Ayşe Hanım o kadar kendinden emindi ki, organizasyon şirketi de ayarlanmıştı. Haberiniz olmadığını düşünemedim."

Kadına kızmaya hakkım yoktu. Daha hiçbirimizi adam akıllı tanımıyordu. "Neyse olan oldu artık. Sizin de bir suçunuz yok. Çocuklar nerede?" Odada uyuduklarını söyledi.

"Haberiniz olduğunu düşünsem de, Demir'i az çok tanıdım. O olmadan çocuklarının sevilmesinin hoşuna gitmeyeceğini düşündüğüm için uyuttum bebekleri. Gürültüden uykuya dalmaları biraz zor oldu. Siz gele ne kadar uykuları bölünmemesi için yukarıda bekliyordum." Minnettar bir şekilde gülümsedim. "Beni nasıl zor bir durumdan kurtardınız bilemezsiniz." diyerek ellerini tuttum. "Çok teşekkür ederim. Ben çocuklara bakayım."

Merdivenin kalan basamaklarını bir çırpıda tırmandım. Mışıl mışıl uyuyan çocuklarımin yanına gittiğim-

de onları ne kadar özlediğimi daha iyi anladım. Acaba şirkete onlar için bir oda mı yaptırmalıyım? İkisini de uzaktan severken gözüm pencerenin dışındaki kalabalığa doğru yürüyen kocama takıldı. Bu mesafeden bile öfkesi fazlasıyla belliydi. Şansım yaver giderse, az zararlar bugünü atlatacaktım.

Koşar adım aşağı indim. Melek telaşımı fark ettiğinde ne olduğunu sordu. İçerideki insanlardan dolayı sadece Demir'in geldiğini söyledim. Durumun vahimliğini anlayan arkadaşım ayaklanıyordu ki Hale'yle kalmasını söyledim. Bahçeye çıktığım gibi içeri girmek üzere olan kocamla burun buruna geldim. Suratı asık, bedeninin her hücresi gergin, çenesi kenetliydi. Misafirlere ters bir karşılık vermemek için kendini tuttuğu her halinden belliydi.

Yumruklarını ceplerinde daha da derine sokarken, cüsseli omuzları havaya kalktı. Bunu yapmasının nedeni yumruklarından birinin olur olmaz bir yere gitmesini engellemekti. "Ne oluyor burada?"

"Açıklayacağım," diyerek koluna girdim. "Şu tarafa gidelim." Ayaklarını direse yerinden bile kıpırdatamayacağım adamı çekiştirerek otoparka doğru ilerledim. Aklım tüm hızıyla çalışıyor, öfkenin ateşiyle yanan kocamı söndürecek kelimeleri düşünüyordum.

"Yeter bu kadar." Olduğu yerde durmasıyla sarsıldım. Arkamı dönerken kalabalıktan yeterince uzak olduğumuzu fark ettim. Demir beklentiyle bana bakıyor, ağzından çıkacak kelimeleri sabrının son damlasını kullarak bekliyordu.

"Öncelikle benim hiçbir şeyden haberim yok," diyerek üzerindeki ceketi düzeltmeye başladım. Bu sayede

katıksız nefretle parlayan gözlerinden kaçabiliyordum. "Annem, çocukların dişi çıkınca, diş buğdayı yapmaya karar vermiş. Bize de sürpriz olsun istemiş."

"Oldu da..." Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken yaptı. Yine de mümkün olduğunca sükûnetimi kordum. "Ben gerekli olan her şeyi söyledim. Senin bu durumdan rahatsız olabileceğini düşünememiş. Hatasını anladı hayatım, inan bana. Olan oldu artık. Bugünü kazasız belasız atlatalım, bir daha böyle bir şey yapmaya cüret edemez."

Burnundan derin bir nefes alan kocam, "Pekâlâ," dedi. Duyduğum şeyin doğruluğundan emin olmak için başımı kaldırdım. Yüzündeki ifadeden kendisinin bile verdiği tepkiye şaşırdığı anlaşıyordu. "Bu olay tekrarlanırsa--"

Konu annemle ilgiliydi ve tehdidi kaçık olan tadımı daha da bozacaktı. Bu yüzden lafa karışıp "Asla. Asla tekrarlanmayacak," dedim. Başını tamam anlamında sallarken çocukların nerede olduğunu sordu. Nalan Hanım'ın söylediklerini aktardım. Biraz da olsa keyfi yerine gelmişti. Umarım tekrar kaçırarak bir olay yaşamazdı.

Öfke zihnimi sarmış, beni gerçeklikten koparmak için elinden geleni yapmıştı. Hesaplayamadığı şeyse, karımın mavi-liğindeki telaşın yanında bir hiç olduğuydu. Elif, benim bu hayattaki kilit noktamdı. Kendimden önce düşündüğüm üç kişiden biriydi. Karımı kolumun altına alıp içeriye döndüm. Gelenlerin hiçbirini tanımadığıma göre bu işte annem yoktu.

Belki de vardı ama benim tepkimi üzerine çekmemek için kimseyi çağırmamıştı. İyi de yapmıştı.

"Bora nerede?"

Melek çalışma odasını işaret ederken telefonla görüştüğünü söyledi. Elif'in şakaklarından öptüm ve çalışma odasına doğru ilerledim. Bağırışları kapının dışına kadar taşan Bora, beni görmesiyle suskunlaştı. İçeri girip kapıyı kapattım. Anlayamadığımı bir şeyler fısıldayan arkadaşım telefonu kapattı. Yangından mal kaçırır gibi duran hali sorgular bir şekilde kashını kaldırmama neden oldu. "Yüklemede sorun olmuş da..." Bu zamana kadar iş hayatında birçok sorunla karşılaşmıştık, ama Bora ilk kez bu tavırlarla bana hesap vermişti.

"Yalandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Ortaya attığım zarfı, güzel bir şekilde elinin tersiyle itti. "Biliyorum abi." Gözlerini benden kaçırmaması bile ortada gizlemek istediği bir şeyler olduğunu belli ediyordu. İlla uğraştıracaktı bizi. "O zaman söylemeyi bırak." Bakışları kısa bir an bile olsa benimkilerle buluştu. Yakalanmanın verdiği heyecan gözbebeklerini kıpırdatıyordu.

"Söylemiyorum."

"Bora!" Sabrımın son noktasına geldiğim, artık sesimden belliydi. "Yeterince içerideki kalabalık yüzünden öfkeliyim, senin yüzünden taşmasın koçum." Ağzında dolandırdığı kelimeleri anlamakta güçlük çekiyordum. "Şöyle otur," diyerek koltuklara doğru yürüdüm. Bora sıkıntıyla iç çekerek kendini koltuğa bıraktı. Başını elleri arasına aldı ve şakaklarını ovmaya başladı. Parmaklarını o kadar bastırıyordu ki, teninde büyük bir çukur oluşmuştu.

"Ne oluyor lan?"

"Abi," diyerek koltuğun ucundan bana doğru kaydı. "Günlerdir bunu sana belli etmeden halletmeye çalıştım."

Durum bu kadar mı vahimdi? Anlatacağı şey neyse, bugün-
lük değildi ha? 'Devam et' der gibi bakınca boğazını temizle-
di. "İz üstündeyim ve-"

"Uzatma da lafa gel Bora."

"Seninle ilgili dedikodular dönmeye başladı abi." Hafifçe
seyiren tek kaşım hayra alamet değildi. "Evlenince elini aya-
ğını bu işlerden çekti. Baba olunca iyice yumuşadı gibi. Söзде
babasının veliahtı, biz onu tahtından indirmesini biliriz vs."
Beynime sıçrayan kan, ruhuma akmaya başladı. Bedenimin
uyuştuğunu hissediyordum. Babam kadar işlerin başında
durmuyorum diye yumuşak mı olmuştum? Tahtan indirme-
leri zerre kadar umurumda değildi. Peki, sonucu ne olacaktı?
Beni bu ilgilendiriyordu.

"Kim ya da kimler bu dedikoduyu çıkardı bulmaya çalışı-
yorum. Sanırım birini buldum."

"Birol amcayla konuştun mu?"

Robot gibi her şeyi planlı bir şekilde anlatan arkadaşım,
araya girmemle afalladı. Birkaç saniyelik boş bakışlarından
sonra "Evet," dedi. "O yüzden bu işin üzerine bu kadar düş-
tüm."

"Ne dedi?"

Söylemekle söylememek arasında gidip gelen hali duru-
mun ciddiyetini gözler önüne seriyordu. "Ne dedi Bora?"

"Abi hepimiz Adnan amcanın sadece iş hayatının başına
geçmek istediğini, karanlık tarafa bizzat karışmak istemedi-
ğini biliyoruz. Bu zamana kadar da, emir verdiği adamlar
işlerini gayet güzel yerine getirdi ama babamın dediğine göre,
arada da olsa piyasada gözükmeyen silinmeye başlarmıştı.
Bunu fark edenler de daha hızlı silinmen için her şeyi yapar-
larmış. Sahip olduğun otorite sarsıldıktan sonra da, sen dâhil
tüm çevren etkilenirmiş. Adnan amca o yüzden bu işlerin ba-

şından bir an bile ayrılmıyormuş. Bir kere uzaklaşmaya kalkmış...”

Derin bir nefes alıp sustu. Duru’nun ölümünü kast etmişti. “Bu dünyaya giriş var, çıkış yoktur. Eğer babasıyla aynı kaderi yaşamak istemiyorsa, bir an önce toparlanmalı. Yoksa mutlak son, ne kadar engellersek engelleyelim yakındır dedi babam.”

İnsan başına gelmeden hiçbir şeyin ciddiyetini fark etmezdi. Babamın bu işlerden uzaklaşmamasına, yaşattıkları yetmezmiş gibi beni de içine çekmesine sinirlendiğim zamanlar aklıma geldi. Neden her şeyi bana yaptırdığını anlayamadığım zamanlar... Meğerse beni, tüm bu anlara hazırlıyormuşsun be baba. Kimsenin bana ve aileme zarar vermemesini istiyormuşsun. Ben bunu nasıl anlamadım. Nasıl seni kırdım? Allah beni kahretsin!

“Adamı bulduk mu demiştin?”

Başını evet anlamında sallayan Bora “Haber bekliyorum,” dedi. Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Cebimden telefonumu çıkartıp Vedat’ı aradım. Her yerdeki güvenliğin iki katına çıkarılmasını emrettikten sonra ayağa kalktım.

“Haber gelene kadar kimseye bir şey belli etme.”

Son duyduklarımdan sonra bu kalabalık beni daha da fazla rahatsız etmeye başladı. İçimi kırıntı kadar da olsa rahatlatan şey, hiçbirisi bizim taraftan çağırılmamıştı. Ayşe annenin tanıdıklarının karanlık dünyayla uzaktan yakından ilişkisi olduğunu sanmıyordum.

“Demir, iyi misin sen?”

Başımı Elife doğru çevirdim. Gözleri elimdeki kâsedeydi.

"Buğdayına hiç dokunmamışsın. Hâlâ sinirini atamadın, değil mi?" Üzgün bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Sadece canım istemiyor," diyerek kâseyi yanımdaki sehpayaya koydum. Boğulurcasına çıkan öksürük sesiyle başımı Cem'e çevirdim. Yüzü kıpkırmızı olan arkadaşım, ciğerlerini çıkarmak istercesine öksürdü.

"Ağzınla yemezsen olacağı bu."

Bora, Cem'in sırtına vurmaya başladı. Bir süre daha öksüren Cem, yediği son darbeye elini ağzına kapattı. Öksürmeyi kestiği gibi hareket de etmiyordu. Gözleri bizim üzerimizde kıpırdamasa öldüğü düşünülebilirdi. Yavaşça elini ağzından çekip avucunun içine baktı.

"O ne lan?"

Cem, parmaklarının arasına aldığı nazar boncuğunu bize doğru tuttu. "Hadi altın çıkınca çocukları baştan aşağı giydiriyorsun. Boncuk çıkınca ne oluyor?" Ayşe anne panikle ayağa kalktı ve annemin yanına gitti. Cem yutmak üzere olduğu boncuğu yakından incelemeye başladı. "Az kalsın adet yerini bulsun diye boncuk yerini bulacaktı. Sonra işin gücün yok boksunda boncuk ara. Bendeki şansa nazar değmesin inşallah." Birkaç gülüşme yükseldi. "Harbiden ne şanslısın," diyerek karısının yanına oturan Bora gülenlerden biriydi.

"Ne zaman rezil olsan, Ecem yanında olmuyor."

"Sahi," diyerek lafa giren karım, Ecem'in nerede olduğunu sordu. "Evdeydi," diyen Cem'in keyfi kaçmış gibiydi. "Sana Ecem'i de çağır demedim mi lan ben?" Bakışlarımı bana çeviren arkadaşım, "Gelmek istemedi," dedi. "Dün gece nöbetçiydi. Yorgun olmalı. Akşama yemeğe götüreceğim için ısrar etmedim. Dinlensin." Bildiğimiz Cem'in cevabı değildi bu. Farklı bir şeyler kokuyordu. Çıkardı yakında nasılsa...

Ayşe anne mahçup bir ifadeyle "Cem özür dilerim," dedi.

"Masal huysuzlanınca sürekli kucağımdaydı. Nazar boncuğunun düştüğünü fark etmemişim." İfadesi bukalemun hı-zıyla değişen Cem "Masal'ımın boncuğu muymuş o?" deyip ayaklandı. Oyun köşelerinde kendi çaplarında takılan çocuk-larının yanına girip Masal'ı kucağına aldı.

"Kurban olurum lan senden gelen boncuğa ben." Sulu sulu öpmesine rağmen kahkahalarla gülen kızımın ilk keli-mesi aklıma geldi. Diğer bebekler anne ya da baba derdi. Bir bebek nasıl Cem diyebilirdi, aklım almıyordu. Yanında Cem'e çok mu tepki vermiştik? Ya da bu gereksiz her geldiğinde is-mini kulağına mı üflüyordu? Allah muhafaza!

"Demir şuna bak."

Elif'in dirseğiyle kendime gelirken gösterdiği tarafa bak-tım. Cem'in aralık bıraktığı oyun kapısından çıkan Asal, ilk kez düz bir şekilde emekliyordu. Arada durup arkasını kontrol ederek yavaş yavaş ilerledi. Daha sonra Hale'nin yattığı koltu-ğun yanına gelip oturdu. Kendince bir şeyler söyleyen oğlum koltuğa tutunarak ayağa kalkmaya çalıştı. Elif'in kalkmak için yaptığı hamlesi, kolunu tutmamla başarısız sonuçlandı.

"Bırak, bu sefer başaracak."

İlkler Masal'a aitti ve Asal kardeşine kıyasla daha arkadan geliyordu. Tedirgin bir şekilde yerine oturan karım gözlerini oğlundan ayırmadı. Bense saf bir gurur hissediyordum. Be-nim oğlum bu sefer başaracaktı ve yardım almadan ilk kez kendi ayaklarının üzerinde duracaktı. Birkaç denemesi başa-rısızlıkla sonuçlandı. Düşecek gibi duran pozisyonunu son anda toparlıyordu. Elif her seferinde öne atılıyor, ben engel-liyordum. Oğluma olan inancım tamdı ve bir saniye bile olsa aklıma kuşku giremezdi.

Pes etmeyen oğlum, en sonunda ayaklarının üzerinde dur-du. Alkışlamamak için kendimi zor tuttum. Hale'yi fark etme-

siyle heyecanla kıpırdanmaya başladı. Kendince çıkardığı sesler mutluluğunu gözler önüne seriyordu. "Bu kız, bu çocuğu fabrika ayarlarına döndürdü lan. Bebeye bak, düz emekledi. Ayağa kalktı. Yakında konuşur da."

Herkes yaptığı işi bırakıp oğlumu izlemeye başladı. Asal uzandı ve kendi gibi minik olan eli kavradı. Melek afallamış bir ifadeyle Elife baktıktan sonra kahkaha attı. Bora'ysa kaşlarını çatmış, gözlerini kenetlenmiş ellerden ayırmıyordu.

"Ha-le..."

Jet hızıyla bakışlarını oğluma çevirdi. Kendi diliyle kurduğu kelime beynimin bir oyunu olmalıydı. Peki, bizimkilerin ifadesi neden benimkine bu kadar yakındı?

"Tüü Allah'ın bebesi!" Cem, kızımı kucağından bıraktı. Hale'ye dokunmaya çalışan oğlumu aldı. "Dile gele gele, bu kelimeyle mi gelinir oğlum? Değişik misin sen?" Cem'i çocuklarımla doğru konuşması hakkında uyardım. "Neyse... İkide bir de fena değil. Aşka her zaman saygım sonsuz." Piçvari bir gülüşle Bora'ya baktı.

Kaşlarını çatmayı sürdüren arkadaşım, "O aşkın ızdırabını sana yaşatırım lan," dedi dişlerinin arasından. Kahkaha atan Cem, oğlumun burnuna burnunu sürttü. "Sen bakma Bora amcana koçum. Kız babası ya, naza çekecek illa kendini."

Bora tam bir şey söyleyecekti ki telefonu çalmaya başladı. Rahatsızlığını belli edercesine homurdanarak telefonu cebinden çıkardı. Yüzü bir anda ciddileşirken bana doğru baktı.

Anlamıştım.

Adam bulunmuştu.

Zaman gelmişti.

Her şey içinde karşıtının en azından tohumunu barındırırdı: Kış yaza dönüşmek, yukarıya çıkan her şey aşağıya inmek zorundaydı. Tıpkı sıcak olmadan soğğun, aydınlık olmadan karanlığın olmayacağı gibi... Her insanın içinde de hem aydınlık hem de karanlık bir yan vardı. Gece ile gündüz gibi... Geleceğinin nasıl olacağı kendi seçimindi. Bazense, başkalarının seçimleriyle yaşamak zorunda kalırdın. Son nefesine kadar karanlığa mahkûm olanlar, işte onlardı.

İnanmıştım.

Geç de olsa kendi seçimlerimin bir önemi olacağına inanmıştım. Hayatıma çöreklenen karanlığı bertaraf edecek olan ışığın, babamın ölümüyle doğduğunu umut ediyordum. Ailemi aydınlık günlerin beklediğini biliyordum. Fakat şu anda fark ediyordum ki, benim aydınlığım artık ulaşamayacağım kadar yüksekteydi. Çırpındıkça bataklık misali beni daha çok içine çeken karanlığımdan kurtuluş, sadece ölümle olacaktı. O da sadece benim için...

"Hoş geldiniz efendim."

Babamın en büyük kumarhanesinin önünde durdum. Kapımı açan korumanın "Sizi buralarda görmek, büyük şeref," cümlesi Bora'nın söylediklerini kanıtlar nitelikteydi. Bir zamanlar ayrılmadığım mekâna gelmek ne zamandan beri şeref olmuştu? Bu kadar mı piyasadan silinmişim yani? Kendi adamlarımı şaşırtacak kadar...

Bu kötüydü. Bu pusuya yatmış düşmanlarımın, bana ve aileme zarar vermesi için büyük bir fırsattı. Bana neyse de, karıma ve iki çocuğuma gelebilecek en ufak bir musibet, tüm cihanın sonunu getirirdi.

Buna izin vermeyecektim. Bu gece küllerimden tekrar doğacak, herkese unuttuğu şeyleri hatırlatacaktım. Ya seve seve... Ya seve seve...

Yeri göğü inletecek adımlarla yürümeye başladım. Arkamdaki adım sesleri Cem ve Bora'dan başkasına ait değildi. Korumaların yağlamaları eşliğinde mekâna girdim. Beni ilk selamlayan şeyin duman olası, geçmişin tozunun üzerime üflenmesi gibiydi. Kulakları uyuşturan uğultu, taş ve çark sesleri, keyifli kahkahalar...

Gayri ihtiyari gözüm babamın odasına giden koridora kaydı. Göğsümün ortası, yumruk yemiş gibi sızladı. O zamanlar anlamadığım şeyleri yaşamak kadar ağır olan bir diğer şey, beni bunlara hazırlayan adamı böyle anlarda yanımda bulmamaktı.

"Abi..."

Bora'nın uyarıcı tonuyla kendime geldim. Başımı hafifçe onun olduğu taraftaki omzuma doğru çevirdim. "Adam arka taraftaymış." Arka tarafa giden, kalabalık poker masalarından oluşmuş koridora baktım. O zaman şov başlasın.

Ağır adımlarla yürümeye başladım. Çalışanlar, beni fark etmeleriyle hazırola geçtiler. Müşterilerden beni tanıdıklarını düşündüğüm insanlar ayağa kalktılar. Kimseyle muhattap olmadan masaların arasından geçtim. Tüm uğultunun arasından bozuk akor gibi çıkan sese doğru ilerledim. Mekânın arka tarafına ilerledikçe şaşkınlıklar, telaşların gölgesinde yok oldu.

Bağırış, rulet masasının önündeki adama aitti. Yaşlı değildi, genç de sayılmazdı. Taş çatlasın 30'larında olmalıydı. Düzgün giyimli olmasına rağmen ağzı fazlasıyla bozuktu. Ettiği küfürler, benim bile midemi bulandırmıştı. Bora, aradığımız kişinin o olduğunu söyledi.

"Versene lan pullarımı!"

Sırtı dönük olan adam var gücüyle bağırdı. "Paramın üzerine mi yatacaksınız lan!" İtiraz etmek için dudaklarını ara-

yalan krupiyerle göz göze geldik. Kaskatı kesilmesine rağmen dudaklarından adım döküldü.

"Başlayacağım sana da, Demir Bey'ine de!"

Eceline susamış olmalıydı. Krupiyere devam etmesi gerektiğini işaret ettim. Adam tedirgin bir şekilde "Beyefendi," dedi. "Lütfen zorluk çıkarmayın. Bahiste bulundunuz ve kaybettiniz."

"Hile var bu oyunda. Top nasıl kırmızı beşe giderken siyah yirmi dokuzda durur? Bir şey var. Hile yaptınız. Paramı almak için beni kandırdınız. Vereceksin pullarımı!"

Ortamdaki uğultu en aza indi. Neredeyse çıt çıkarmamak için insanlar nefes almayı bile reddedeceklerdi. Korku, somut bir hal almıştı ve mekân bununla kaplanmıştı.

"Beyefendi Demir Bey'in-"

Krupiyerin başladığı cümleyi "Demir Bey'in de amına koyayım senin de!" diye kesen adamla dudaklarımın kenarı tehditkâr bir keyifle kıvrıldı. "Beyefendi... Lütfen patronumuz hakkında doğru konuşun. Eğer duyarsa-"

"Duymak mı? Onun yatağından karısını alsam ruhu duymaz. Kaç kez söyleyeceğim size? Demir Kara diye bir şey kalmadı artık. Yakında buraları bile elinden alırlar. Dua etsin de o fıstık karısı açık artırma meselesi olmasın. Adnan Kara'nın yüz karası oğlu."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüz ifadem değişti. Karımı o pis ağzına mı almıştı o? Benim karımı! Ne cüretle? Öfke, damarlarımdan tüm vücuduma yayılmaya başladı. Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum. Parmaklarımı ve boynumu kütleterek bedenimi gevşetmeye, her geçen saniye artan gerginliğimi azaltmaya çalıştım. Korumalar adamı paketlemek için öne atıldılar. Elimle durmalarını işaret ettim. Öyle kolay bir son olmayacaktı onunki, hele de karımı bu meseleyle karıştırdıktan sonra.

Ağır ama ritimli bir şekilde ellerimi birbirine çarptım. Alkış sesi kulaklarına ulaşan adam omzunun üzerinden bana doğru baktı. Yüzü mutlak bir korkuyla çarpılmıştı. Panikle arkasını dönerken "Demir," dedi. "Kara Bey. Ben-"

"Bravo!" Aramızda kalan mesafeyi birkaç adımla biraz daha azalttım. "Güzel cesaret." Korkudan hafif hafif titreyen adam, rulet masasını o kadar sıkı kavramıştı ki, büyük ihtimal onu oradan çıkarmak için ellerini kırmam gerekecekti. Zevkle...

"Babasının yüz karası oğlu." Sanki tadına baktığım bir yemekle ilgili yorum yapacaktım gibi düşündüm. "Güzel lakap. Tıpkı cesaretin gibi..." Yavaş adımlarım karşımda tir tir titreyen adamın birkaç saniye daha fazla nefes almasını sağlıyordu. Tam önünde durmamla gözlerini kapattı. Dudakları bedenine eşlik eder gibi kıpırdanıyordu. Bir şeyler mi mırıldanıyordu o? Af mı? Bu muydu az önceki cesur yürek?

"Adın?"

Nefesim yüzüne çarpınca gözlerini daha sıkı yumdu. Sanki kaçabilecekmiş gibi hafifçe geriye eğildi. "Adın ne?"

Cevap vermek yerine hâlâ af dileyen mırıltılarına devam ediyordu. Bu adama fazla bile sabır gösterdiğimi düşünerek "Adın ne lan!" diye bağırdım. İrkilip daha hızlı titremeye başladı. "Ü-üinal. Ünal."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. Geriye doğru birkaç adım atmama rağmen adam bıraktığım pozisyonda kaldı. Rulet masanın etrafında yavaşça yürümeye, masada gözlerimi dolaştırmaya başladım.

"Ünal."

Sesim olabildiğine sakın çıktı. Emindim ki şu anda herkes içinden dengesizliğimi sorguluyordu. Denge bozmaya çalıştığının kimse farkında bile değildi. Adamın başı, sesimin geldiği yöne doğru hafifçe seğirdi.

"Gözlerini aç, orada değilim." Arkasında olduğum için yüzünü göremiyordum ama gözlerini açmaya götünün yemeyeceğini bildiğim için "Aç, aç," diye devam ettim. "Korkman gereken yer önün değil." Bakışlarımı Bora'ya kaydırdım. Büyük altından gülmeye başladı. Gözlerini açtığının işaretini verdikten sonra tekrar masaya döndüm.

"Bu masa mı hileliydi Ünal?"

Ses tonumdaki sakinlik, ölüm sessizliğinin yankısı gibiydi. Hâlâ sıkı sıkıya masaya tutanan adam yüzünden ne var ne yoksa sallanıyordu. Parmaklarımı kırmızı beş ve siyah yirmi dokuzun üzerinde gezdirdikten sonra çarkı döndürdüm. Çark sesi eşliğinde masadan birkaç pulu elime aldım. Bu ufacık şeyler bir adama nasıl bu denli cesaret verebilirdi? Deli cesareti olmalıydı.

"Haklısın Ünal. Bence de hileli."

Yanında durduğum adamın yanaklarından süzülen ecel terleri miydi yoksa erkekliğini sorgulayacağım gözyaşları mıydı? "Ünal. Ağlıyor musun yoksa?" Burnunu çekmesiyle duyduğum ses ikinci seçeneğin doğru olduğunu kanıtladı.

"Ünal... Ünal... Ünal... Hiç yakışıyor mu senin gibi adama ağlamak?" Dalga geçtiğim tüm kelimelerden anlaşılıyor. Adam kendini açıklamak istercesine "Abi, yalvarırım bir dinle," dedi.

Onun gibi masaya yaslandım. "Dinliyorum." İnsanlar sakinliğime afallamışlardı. Bora, Cem ve geri kalan korumalar bu sakinliğin, fırtınadan önceki sessizlik olduğunu biliyorlardı. Zaman kazanmış gibi rahatlayan adam, "Yemin ederim öyle söylemek istemedim abi. Alkollüyüm. Paramı kaybedince..." derken elimdeki pulları gösterince sustu.

"Paran burada Ünal. Bir şey kaybettiğin yok."

Kolumu omzuna atmamla irkildi. Kendini açıklamayı bı-

rakıp gözlerini tekrar sıkıca yumdu. Yine af dolu mırıldanmalarına başladı. "Ama her yakınlaşmamızda böyle yaparsan olmaz ki." Kirpiklerinin arasından süzülen yaşlarla nefesimi dışarı üfledim. Resmen koca bir bebekle uğraşıyordum.

"Hadi ama Ünal. İnsanların seni böyle mi hatırlamasını istiyorsun?" Gözlerimi, meraklı boş kalabalığın üzerinde dolaştırdım. "Gerçi sen de haklısın. Tanımıyorlar ki hatırlasınlar." Sert denebilecek şekilde koluna birkaç kere vurduktan sonra adamdan ayrıldım. "Tanıtalım o zaman."

Yaslandığım yerden kalktım. Herkesin beni görebileceği bir noktada durdum. Elimdeki pullarla oynarken "Öncelikle herkese iyi akşamlar," dedim. "Eminim ki birçoğunuz benim kim olduğumu biliyordur. Bilmeyenleriniz de az önceki fısıltılardan öğrenmiş olmalı. Yine de tanımayanlar için, burası dâhil, birçok mekânın sahibi olan Adnan Kara'nın veliahtı Demir Kara olduğumu söylemeyi bir borç bilirim."

Ünal'a doğru dönüp "Seninki kadar havalı bir tanıtım olmadı. Kusura bakma," diye fısıldayıp göz kırptım. Gerim gerim gerilen adamın yanından geçip rulet masasının etrafında dolaşmaya başladım. "Ama bugün tanımanızı ve unutmamanızı istediğim kişi ben değilim. Ünal. Kendisi bir adım öne çıkamayacak kadar korkmuş olduğu için mazur görün." Tekrar bayıldı bayılacak gibi duran adamın karşısına geçtim.

"Peki kim bu Ünal?" Başımı hafifçe omzuma yatırdım. Ürkek bakışlarını bana çevirdiği an, piçvari bir şekilde dudaklarımın kenarını kıvırdım.

"Rulet masasına parasıyla beraber adamlığını da bırakmış olan bir yavşak."

Sakinlik bir yere kadar zevk veriyordu. Benim hakkımda konuşan herkese ders vermek için kan dökülmesine ihtiyacım vardı. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapattım. Artık öl-

düresiye nefret ettiğim adamla burun burunaydım. Elimdeki pulları, mekânda yankılanacak güçte masaya çarptım.

"Sen ne cüretle benim hakkımda ileri geri konuşursun!"

Gittikçe artan sesimin sonunda ensesini sıkıca kavradım. Neredeyse burunlarımızın ucu birbirine değecekti. "Kimsin lan sen?" Gözlerini kaçırmasına fırsat vermeyecektim. Belimden çekip çıkardığım silahın namlusunu, daha ne olduğunu anlayamadan ağzının içine soktum. Bir anda mekân kaos ortamına döndü. Çığlıklar, koşuşturmalar, bağırışlar...

"Kimse kıpırdamasın!"

Gürültü çığırından çıkmış gibi artarken kimse beni duymadı. "Kimse kıpırdamasın dedim!" Göğsümde tutmaya çalıştığım canavarın kükremesi herkesi olduğu yere mıhladı. Dünyadaki tüm sesler, sanki bir anda kesildi. "Tek bir adım daha atmayın. Gözlerinizi bir saniyeliğine bile olsa bizden ayırmayın. Çıt bile çıkarmayın. Yoksa önce sizinle hesaplaşırım."

Mekân insanların yutkunmalarını duyabileceğim kadar sessizleşti. Tekrar dikkatimi, ağzındaki silahtan dolayı böğüre böğüre ağlayan adama çevirdim. "Hadi yaptın bir hata, benimle ilgili konuştun ama karımı ağzına alarak ölüm fermanını imzaladın be Ünal!"

Özür dilediğini düşündüğüm bir şeyler söyledi. Hangi özür onun canını bağışlatabilirdi ki? Gözlerim masaya bıraktığım pullara takıldı. Bu sonu ona hazırlayan pullara...

"Pullarını istiyordun sen değil mi?"

Zar zor yutkunan adamın ağzından silahı çekip masaya koydum. Kusacak gibi öksürmeye başladı. Bıraktığım pullardan bir tanesini elime aldım. "Onları almadan seni buradan çıkarttırmayacağım merak etme."

Direnmeye gücü kalmayan adamın saçlarını arkadan ya-

kaladığım gibi çektim. Son nefesi yarım kalmış gibi bir ses çıkardı. Refleks olarak açılan dudaklarının arasına pulu yerleştirip ittim. "Yut lan," diyerek çenesinin altından bastırdım. "Yut o pulu, yoksa gırtlığını keserim."

İnleyerek pulu ağzında dolaştıran adam başını hayır anlamında salladı. "Yut dedim!" Ter içinde kalmıştı. Kusacak gibi öğürüyordu. Belli ki yutamayacaktı.

"Ne oldu? Haram lokma geçmedi mi boğazından?"

Gözyaşları sel oldu, ellerime doğru akmaya başladı. "O zaman başka bir yol bulmalıyız, değil mi Ünal?" Başını hayır anlamında sallayan adama karşılık evet dedim. "Şu pullar için, karımı ağzına aldın ya... Sırf bu cesaretinden dolayı bile seni boş gönderemem."

Başımı hafifçe omzuma doğru çevirip Bora'ya seslendim. Koşar adım yanıma gelen arkadaşına masadaki pulları almasını söyledim. Silahımı elime alıp üzerindeki fiyakalı takım elbiseye ucunu sildim. Daha sonra geriye doğru birkaç adım attım. Bunu fırsat bilen adam titreyen elinin içine yutamadığı pulu çıkardı.

"Ben ettim sen etme abi. Çoluğunun çocuğunun hatrina yalvarırım." "Şimdi de çocuklarımı mı o pis ağzına aldın lan!" deyip omzuna nişan aldım ve büyük bir sesle tetiğe bastım. Tiz bir çığlık mekânda yankılandı. Saniyeler içinde yere düşen adamın diğer omzuna ateş ettim. Daha sonra sağ bacağına, en son olarak da sol baldırına...

Barut kokusu, havadaki sigara dumanına karıştı. Etrafa saçılan kanların bir bölümü üzerime sıçramıştı. Bu beni daha çok sinirlendirirken silahı belime yerleştirdim. Acı iniltiler eşliğinde yerde kıvranan adamın yanına çöktüm.

"Şimdi seni kıymetlilerine kavuşturalım."

Bir elimi sabit durması için başına bastırdım. İki parma-

ğımı omzundaki kurşun yarasının içine, oya oya soktum. Birkaç saniye soluksuz kalan adam, havadaki tüm oksijeni içine çekmek ister gibi nefes aldı. "Şşş," diyerek kan içinde kalan yarayı oymaya devam ederken "Sakın öleyim deme. Yoksa yedi ceddinden hesabını sorarım," diye fısıldadım. Kaskatı bir şekilde titreyen adam kan çanağı gözlerle bana baktı. Ölümüne direniyor muydu? Aferin...

Kanla kaplı elimi Bora'ya doğru uzattım. Avucundaki pulardan birini elime verdi. Ben de büyük bir zevkle, pulu kurşun yarasının içine soktum. Avaz avaz bağırان adamın daha fazla dayanamayacağını anladığımda, yüzüne birkaç tane tokat attım.

"Seninle işim bitene kadar uyanık kal."

İbreti âlem için öldürmeyecektim. Ne yaşadığını kanlı canlı anlatması için canını bağışlayacaktım. Diğer omzundaki kurşun yarasına parmaklarımı sokarken "Eğer buradan sağ çıkarsan..." dedim. İyice oyduktan sonra Bora'nın uzattığı bir başka pulu yaranın içine soktum. "Hani olur da, şanslısındır falan..." Rengi tamamen giden adam, yeter diye fısıldadı. Elim tutmaya çalıştı. Kan içinde kalmış tenimden yağ gibi kayıp gitti parmakları. "Sakın karşıma çıkma. Yoksa bu sefer yarım bıraktığımı tamamlamadan durmam."

Adamın gözleri kapandı. Parmaklarımı şah damarına yerleştirdim. Hafif de olsa ucuna değen atış işimi görürdü. Cem'in uzattığı havluya ellerimi silerek ayağa kalktım. Adamın ölmesine izin vermemeleri gerektiğini tembihledim. Korkudan nefesini tutmuş kalabalıkta gözlerimi gezdirirken kanlı havluyu rulet masasına fırlattım.

"İnsanlar seçimleri doğrultusunda yaşarlar. İsterseniz bu geceyi unutmayın. İsterseniz de, şu anda izlediğiniz fragmanın başrolü olun. Seçim sizin."

Görevini tam yerine getirmemiş olanın vicdan yarasına, ne mazeretin çaresi ne ilacın şifası çare getirmezdi. Neyse ki bunların hiçbirine ihtiyacım kalmayacaktı. Demir'in verdiği görevi yerine getirmiş, ölmediğine emin olana kadar adamın başında beklemiştim. Gönül rahathğıyla sevgilimin evinin önüne geldim.

İşimizin ne zaman biteceğı belli olmayacağı için Ecem'e haber vermemiştim. Saatlerdir beni bekleyen sevgilimin patlamaya hazır bir bomba olduğuna emindim. Bu nedenle bomba imha ekibi edasında yürümeye başladım. Kırmızı kabloyu kesmek yerine, kırmızı gülleri önüme siper edecektim. Ecem'i aramak için telefonu çıkardım. Arama sesi eşliğinde evlerinin olduğu kata baktım. Odasının ışığı yanmasına rağmen telefonum cevapsız kaldı. Uyumuş olabilir miydi?

Arabadan indim. O sırada perdede beliren bir silüet gördüm. Uyumamıştı. Belki de yeni uyanmıştı. Neden hâlâ bana dönmemişti? Bir süre telefon elimde aramasını bekledim. Perdenin arkasındaki kişi gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde de ışık kapandı. Telefonum hâlâ çalmamıştı. İpleri tekrar elime alıp Ecem'i aradım.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Her arama sesinde bir küfür mırıldandım. Tribin büyüklüğü gelişinden belli olurdu. Günlerdir aramızda olan gerilim hattına, bir yenisi çekilmişti belli ki. Nereye kadar kaçacaktı benden? Aramayı bırakıp mesajlara girdim.

Gönderilen: Kızıl Kraliçe
Aşağıdayım. Bekliyorum.

Gözümü tekrar odasının penceresine diktim. Işık yanmadığı gibi bir cevap da gelmiyordu. Tüm günün yorgunluğu, strese dönmeye başladı. Stresin bir adım sonrası da patlama olacaktı. Öfke patlaması...

Apartman kapısının açılmasıyla Ecem dışarı çıktı. Kızıl saçlarını örten kapşonlu üstü ve altındaki eşofmanıyla fazlasıyla özensiz duruyordu. Bana doğru gelirkenki hoşnutsuz görüntüsü, birazdan dananın kuyruğunun kopacağıнын sinyallerini veriyordu. Hakkımızda hayırlısı...

"Selam dünya tatlısı."

Sarılmak için hamle yaptığım sevgilim yanımdan geçti ve arabanın etrafından dolaşıp ön kapıyı açtı. Gözlerindeki nefreti kusarak yerine oturdu. Kapıyı kapatışı nefretin kalan kısmını içinden çıkarmıştı. Tartışacağımıza hazırlıklıydım. Fakat aramızda olabilecek küçük atışmaları, güç gösterisine döndüreceksek işimiz vardı. Araçtaki yerimi aldım. Ecem'i baştan aşağı süzerken kapşonlu üstünün ceplerine soktuğu ellerini yumruk yaptığını gördüm. Sinirliydi. Peki neden?

"Saat kaç Cem?"

Gayri ihtiyari arabanın saatine baktım. Gerçek anlamda sormadığını "Kaç saattir beni beklettiğinin farkında mısın sen?" demesiyle anladım. Bir hışımla başını bana çevirdi. Gözlerinin akı, kıpkırmızı olmuştu. Ağlamış mıydı o?

"Çok acil bir işim-"

Alay eden kakkahası cümlemi tamamlamama izin vermedi. "Senin zaten ya çok önemli bir işin olur ya da çok önemli yeğenlerin." Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Ama nedense

o önemli kelimesine bir tek ben layık olamadım." Sesinin dozajını arttıran Ecem'e sessiz olmasını işaret ettim.

"Sessiz olmak istemiyorum Cem! Daha fazla yaptıklarına sessiz kalmak istemiyorum." Günlerdir attığı trip mi sessiz kalmış haliydi yani?

"Daha birkaç haftadır sevgili olmamıza rağmen bıktım. Anladın mı beni? Bıktırdın." Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? Onu sevmekten başka ne yapmıştım da bıktırmıştım. "Varsa yoksa senin işlerin, senin ailen, senin arkadaşların, senin yeğenlerin... Senin sevgiline ne zaman sıra gelecek Cem Adanan?" "Haksızlık yapıyorsun Ecem."

"Hakkımı arıyorum Cem!"

Konuşmama fırsat vermiyordu ki kendimi açıklayayım. En iyisi susmak ve içinde ne var ne yoksa dökmesini beklemkti. Ecem burnundan soluyarak başını, ilerideki sokak lambasının loşlaştırdığı yola çevirdi. Bir süre ikimiz de arabanın içindeki sessizliği doldurma ihtiyacı duymadık.

Ona kızamıyordum. Şu andaki öfkesi, az önceki açıklamalarıyla birleşince hoşuma bile gidiyordu. Beni seviyordu. Görüşemediğimiz için bu kadar hırçınlaşmıştı. Belki de onu ihmal ettiğimi düşündüğü için kırılıyordu. Sevmediğimi düşünüyor olabilir miydi?

"Ne zaman hayatında bir yerim olacak Cem?"

"Hey," diyerek çenesini tutup onu kendime doğru çevirdim. "Benim hayatım sensin. Ne yerinden bahsediyorsun?" Başını sertçe çevirip çenesini elimden kurtardı. "Ha... Bu yüzden ilişkimiz bu halde!"

"Anlamıyorum Ecem. İlişkimizdeki senin gördüğün, benim göremediğim sorunlar neler? Tamam, kabul ediyorum arada işlerim-"

"Arada mı? Arada mı dedin sen?" Bana doğru dönen

Ecem'in gözlerindeki nefret parıltısı karanlıkta bile belirgindi. "Haklısın arada... Ama arada işin olmuyor senin, arada ilişkin oluyor."

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, benim anlamadığım, sevgili olmadan önce türlü bahanelerle beni görmek için uğraşan adama, sevgili olduktan sonra ne yaptım ki beni görecektir gözü olmuyor?"

Hayretle gözlerim açıldı. "Benim mi görecektir gözüm yok?" diyerek kendimi işaret ettim. "Sürekli bir yerlere çağıran ben, eken de senken görecektir gözü olmayan yine benim, öyle mi?"

"Sen beni, her buluşmada ailenin, arkadaşlarının veya yeğenlerinin olduğu bir yere çağırırsan ben de gelmem. Açık konuşalım. Benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun?" Sorduğu sorunun saçmalığı kahkaha atmama neden oldu. Sevgiliyle neden yalnız kalmaktan korkacakmışım?

"Gülme Cem. Yeterince sinirliyim, gülme!"

"Komik ama," diyerek gülmeye devam ettim. "En çok istediğim şeyle, en son korkacağım şey karşı karşıya gelmiş. Nasıl gülmeyeyim?" Burnundan sert bir nefes veren Ecem kollarını göğsünün üzerinde sertçe bağladı. Şu anda onu öpmek için kendimi zor tutuyordum. Kıskanınca ayrı bir güzel oluyormuş benim kızıl kraliçem.

"Bu gece yemeğe gideceğimizi söylediğinde o kadar mutlu olmuştum ki..."

Güçlü kabuğunun altındaki kırılğan kız çocuğu sesini çıkarttı. "Nasıl hazırladığımı, nasıl beklediğimi bir ben bilirim. Annem, kız kardeşim heyecanıyla uğraşıp durdular tüm gün. Zerre kadar umurumda olmadı hiçbiri." İçime yerleşen suçluluk duygusu yüzümdeki gülümseyişi yok etti.

Ecem'in az önce sıkı sıkıya bağlı olan kolları çözülmüştü.

Tırnaklarıyla oynarken gözlerini ellerinden ayırmıyordu. "Çünkü ilk kez başbaşa olacaktık. Sen ve ben..." Sıkıntıyla iç çekti. Kucağında duran elini tuttu kendime doğru çekti. Avucuna minik buseler bırakırken "Allah aşkına bırak Cem," dedi ve elini çekti. "Böyle şeylerle kendini affettirebileceğini mi düşünüyorsun?"

Aklıma gelen çiçeklerle arka koltuktaki gülleri alıp Ecem'e uzattım. Tıslar gibi bir gülümseyişle "Kızımızı gül," dedi. "Gerçekten çok düşücelisin, ama sorun şu ki ben çiçek sevmem." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne demek çiçek sevmem? Bütün kadınlar çiçekleri severdi.

"Bilmediğin için seni suçlamıyorum. Öğrenmek için ortam hazırlamadığın için kızıyorum." Çiçekleri arka koltuğa fırlattım. Ecem'in elini sıkıca kavradım. Bu sefer çekmesine izin vermeyecektim. "Özür dilerim."

Ecem'in bakışlarını yakaladıktan sonra konuşmaya devam ettim. "İnan bana seni çok seviyorum."

"Sevgi her şeye yetmiyor Cem."

Cümlemi kesmeyi alışkanlık haline getirmişti ve alışkanlıklar sadece sinirimi bozardı. "Ne demek yetmiyor kızım! Ben seni seviyorum. Senin olan her şeyi seviyorum. Sen de beni" dediğimde "Sevmiyorum," dedi. Başımdan aşağı kaynar sular, cümlesinin devamıyla dökülecek gibi duruyordu.

"Seni seviyorum ama seninle ilgili olan her şeyi sevmiyorum Cem, üzgünüm."

Ne söylediğini anlamaya çalışır bir ifadeyle Ecem'e baktım. Çekmesine izin vermeyeceğimi söylediğim elini bıraktığımı bile fark etmemiştim. "Sürekli işinin olmasını, yanıma geldiğin an gidecek gibi durmalarını, beni yanına çağırdığında arkadaşlarını da görmek zorunda olmayı, hele de kardeşinle ve yeğenleriyle vakit geçirmeyi sevmiyorum."

"Kendinle çeliştiğinin farkında mısın sen Ecem? Beni seviyorsun ama hayatıma dair her şeyden nefret ediyorsun."
"Nefret etmiyorum. Sadece hoşlanmıyorum."

"Aynı şey," dediğimde az önceki orta yolu bulmaya çalışan benliğimin yavaş yavaş kendi tarafına çekildiğini fark ettim. "Ne yapmamı istiyorsun? Kendim dâhil her şeyi bir kenara bırakıp sıfır kilometre Cem olmamı mı? Öyle mi mutlu olacaksın?"

"Hayır da-" Kelimeler dilinin ucuna gelmiş, bir nedenden yutmuştu. Eteğimizdeki tüm taşları döktüğümüz ortamda neyi gizlemeye çalışıyordu ki? "Söyle söyle," diyerek kelimelerini kışkırtmaya çalıştım. "Hayır da ne?"

"Yeni bir hayata başlayalım istiyorum. Sen ve ben..."

"Söylediğimden ne farkı var bunun?"

"Değişmeni istemiyorum Cem. Hayatını bize göre düzenlemeni istiyorum."

Kinayeli bir ses dudaklarımın arasından kaçtı. "Ben ne yapıyorum? Hayatımın her noktasına seni dâhil etmeye çalışıyorum. Farkında mısın?" Az önceki kırgın kız çocuğu, tekrar öfkeli kızıl kraliçeye döndü.

"Beni anlamamak için gösterdiğin çabaya hayranım." Beni alkışlamaya başladı. Ellerinin birbirine her dokunuşu yüzüme çarpılıyor gibiydi.

"Ben seni gerçekten anlamıyorum Ecem. Şu anda ne yapmaya çalıştığınla ilgili en ufak bir fikrim yok."

"Öyle mi?" diyerek bana daha çok döndü. "Anlatayım o zaman," dediğinde ben de ona doğru döndüm. Merakla karın ağrısının temel nedenini beklemeye başladım.

"İş hayatımda yeterince insanlarla özellikle çocuklarla uğraşıyorum. İşten arta kalan zamanda kendimle ve sevgilimle olmak istiyorum. Anladın mı? Yalnızca ben ve sen!"

Bunu zaten anlamıştım. Anlamadığım şey, neden sürekli sen ve ben kelimelerinin altını çizdiydi. Aileme dâhil olmak istemiyordu. Peki, aile olmak istiyor muydu?

“Hadi herkesi bir şekilde uzaklaştırdım ilişkimizden. Son-
suza kadar ikimiz olmayacağız, değil mi? İleride çocukları-
mız olunca ne yapacaksın? Onları da-”

“Olacak mı?”

Bir kelime kurşun oldu, kanata kanata delip geçti ru-
humu. Cümlemi tamamlayacak gücü aldı gitti dilimden.
Kendime bile söyleyemediğim bir şeyi nasıl bilebilirdi? “Bu
mesleğe girince daha iyi anladım. Ben bir çocuğun sorum-
luluğunu alamam Cem.” Birkaç dakikadır ağzından çıkan
cümleler arasından sadece bu nefes aldığımı hissettirdi. Yü-
reğime korktuğum şeyin karşıma çıkmamasından dolayı su
serpildi.

“Seni bu yüzden seviyorum işte. Hiçbir zaman beni zor-
lamayacaksın.”

“Bir dakika. Bir dakika. Anlamadım? Beni neden seviyor-
sun sen?”

Bıkkınlıkla nefesini dışarı veren Ecem koltuğa yaslandı.
“Herkesi anlarım da benden saklama bari Cem.” Az önce
serpilen suların hepsi acıya dönüyordu. Yaramı deşmeye mi
çalışıyordu? Kalbim duyacaklarımın telaşını yaşıyor, sakin-
leşmeyecekmiş gibi çarpıyordu.

“Benim yüzümden geçirdiğin kazanın sonuçlarını takip
etmeyeceğimi mi düşünüyordun?” Göğsümün ortasına bir
yumru oturdu. Öksürdüm. İçime çöreklenen tüm hisleri ko-
parıp atmak istercesine öksürdüm. Boğazımdaki gıcık his-
sini temizlerken “Neden bahsediyorsun sen?” diye sordum.
Hâlâ bahsettiği şeyle düşündüklerimin aynı olmamasını
umut ediyordum.

“Çocuğunun olmayacağını biliyorum.”

Kaskatı kesildim. Bir saniyeydi, ama beni paramparça edecek çok uzun bir saniye. Umutlarım yerle bir oldu. Kendime bile itiraf etmekte zorlandığım şeyi ne kadar kolay söylemişti. Çocuğumun olmayacağını biliyormuş. “Ne çok şey biliyorsun sen öyle,” diyerek buruk bir şekilde gülümse-dim. “O zaman senin için zorlu bir tedaviyi kabul ettiğimi de biliyorsundur.”

Aylarca görmek için çıldırdığım tebessümü yüzüne yer-leşti. Fakat şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ellerin yanaklarıma yerleştirerek hafifçe okşadı. Acıyor muydu bana? “Çok küçük ihtimallere sarıldığını biliyorum sevgilim.”

Bu nasıl küçümser bir tavidir. Sen kimsin ki benimle bu ses tonuyla konuşabiliyorsun? Kimsin lan sen!

“Çocuğumuzun olmasına gerek yok. Ben seni bu yüzden seviyorum.”

Son söylediği cümle, beynimin içinde birkaç kez tekrar-landı. Sıçmış, sıvamış, üzerine sevmediği o gülleri dikmişti. Güçlü olmaya çalıştıkça beni yıkacak yeni bir kelime çıka-ıyordu ağzından. Kırıp döktüğü yetmiyormuş gibi üye-rimde tepiniyordu. Daha fazla beni yerle bir etmesine izin vermeyecektim. Ellerini yanaklarımdan itercesine çektim. Arabayı çalıştırırken parmak uçlarımin karıncalandığını hissettim.

“İn aşağı.”

Direksiyonu sıkıca kavrayarak bu hissi yok etmeye ça-ıştım. Yoksa daha önce yapmadığım bir şeyi yapacak, bir kadına vuracaktım.

“Cem?”

Keskin bir bakışla aramızdaki mesafeyi böldüm. “Aşağı

in dedim kızım.” Afalladı. Hayatının dumurunu yaşayan biri olarak, onun afallaması devede kulaktı. “Hadi, hadi, hadi,” diyerek kapıyı işaret ettim. Tetenek bir şekilde kapının kolunu tuttu. Hâlâ yüzüme aval aval bakıyordu. Üzerinden uzanıp bir türlü açamadığı kapıyı açtım. “İn,” diyerek doğruldum.

“Anlamıyorum, ne oluyor Cem?”

“Anlatayım,” diyerek arabadan indim. Koşar adım Ecem’in olduğu tarafa dolanıp kolundan çekip arabadan çıkardım. Ayakları sendeleyen kız düşmemek için bana tutundu. Üzerimden silkip atar gibi ittirdim onu.

“Bundan sonra ne arabamda ne o beğenmediğin hayatımda ne de kalbimde işin yok kızım. Ne ölüne ne dirine... Hadi eyvallah!”

Hayat denen, nefes aralarında taşıdığın beden ağır gelirdi kimi zaman. Daralırdı ruhun. Karanlık esir ederdi seni, yalnızlığına çekerdi. Korkuların fırsat bu fırsat deyip gün yüzüne çıkardı. Ama unuttuğu bir şey vardı insanın, her gece iki gündüzün arasındayken aydınlıktan kaçış yoktu.

Elim göğsümle boğazım arasında gidip gelirken odanın içinde volta atmaya devam ettim. Demir, ‘İşim var’ diyerek evden çalkalı saatler olmuştu. Yüzündeki ifadenin dolayı o saatler bana dakikadan farksız gelmişti. Bir şey olmuş olmalıydı. Gözlerinin kahvesini zifiri bir karanlığa teslim edecek bir şey...

Perdenin arkasında beliren saniyelik ışık huzmesiyi le olduğum yere çakıldım. Düşündüğüm şey olamazdı

değil mi? Saniyeler içinde gelen gürültü ufak bir çığlı-
ğı dudaklarımın arasından çekip aldı. Ellerimi ağzıma
bastırdım. Nalan Hanım duymuş muydu? Peki çocuk-
lar, korkmuş olabilirler miydi?

Sağanak bir yağış penceremi dövmeye başladı. Tek-
rar bir gök gürültüsünün gelmesi an meselesiydi. La-
net olasıca fobim tekrar atağa geçmeden çocuklarıma
bakmalıyım. Koşar adım odalarına daldım. Yağmur
sesinin buraya çok gelmediğini fark etmek derin bir ne-
fes almama neden oldu. Neredeyse çıt bile çıkarmadan
yanlarına gittim. Derinlerden gelen bir gök gürültüsü
irkilmeme neden oldu. Çığlık atmamak için kendimi
zor tutmuştum. Neyse ki bu sesler çocuklarıma mışıl
mışıl uykusunu bölmemişti. En azından fobi konusun-
da bana çekmedikleri için mutlu olmalıyım.

Gerisin geri odaya döndüm. Sanki birkaç dakika
içinde yağmur tüm şiddetini gözler önüne sermeye ça-
lışmıştı. Tekrar gördüğüm şimşekle yatağa oturdum.
Ardından gelecek sesin etkisini azaltmak için kulakları-
mı kapattım. Işıklar birkaç sefer gidip geldi. Korku artık
yüreğimin tahtına oturmuş, hatta oturmakla kalmamış
yayılmıştı. Gözlerimde biriktiğini fark etmediğim bir-
kaç yaş yanaklarımdan süzüldü. Gözüm, odanın kapı-
sına kaydı. Demir'in gelmesini umut ederek beklemeye
başladım. Her zaman gelirdi. Yağmur yağacağını anla-
dığı an yanımda biterdi senelerdir. Peki, şimdi neredey-
di?

Göğü delen şimşek ve onun etkisini belli eden gü-
rültü odanın içine doldu. Kulaklarımı kapatmamın da
bir yardımı olmuyordu. Gözlerimi kapatıp bir şeyler
düşünmeye çalıştım. Güzel şeyler... Kapalı olmasına

rağmen kirpiklerimin arasından sızan ışıkla hüngür hüngür ağladım. Oturduğum yerde ileri geri sallandığımı birinin bana sarılıp sabitlemesiyle fark ettim. Kokusu kalbimi gümbür gümbür çarptırdı. Gelmişti. Her zamanki gibi yine gelmişti.

"Demir," diyerek kocama sarılıp omzunda ağlamaya başladım. Sırtımı sıvazlarken ardı ardına öpücüklerini saçlarımın arasına kondurdu.

"Özür dilerim güzelim. Çok özür dilerim."

Daha sıkı sarıldım. Ara ara gelen gök gürültüsü bile aramıza giremedi. Biraz sakinleyince yavaşça beni kendinden ayırdı. Yüzüme düşen ıslanmış saçlarımı omuzlarımdan arkaya bıraktı. Gözleri tüm yüzümü tarasa da gözlerimle buluşmuyordu. Bir şey mi saklıyordu?

Şakaklarımı öptü, dudaklarını hemen çekmedi. Aramızdaki sessizlikte sormak istediklerim dilimin ucuna geldi. Ne olmuştu? Neden bu haldeydi? Ne kadar kötüydü? Yanaklarımdaki elleri boynuma kaydı. Okşayışı hafif bir masajı andırıyordu. Peki, rahatlamak yerine neden daha çok geriliyordum?

"İşini hallettin mi?"

Kısa bir an parmaklarının hareketi durdu. Saniyelik bir tepkiydi. "Hallettim," diyerek elinin tersiyle saçlarıma dokundu. Gözlerini ellerinin hareketine sabitlese de, kafasında başka şeyler düşündüğünü anlamak zor değildi. Bu halleri bana babası ölmeden önceki Demir'i hatırlatıyordu. Karanlık bir adamı...

'Gözlerime bak be adam!' diye bağırان iç sesimi dışı başka şekilde yansıtmalıydım. Ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve kirli sakalını okşadım. Direnişinin boşuna olduğunu anladığında gözleri benimkilerle buluştu.

Gözleri o kadar ıssızdı ki, tüm duygular terk etmiş gibiydi.

Bir yalnızlık çöktü yüreğime. Birkaç saniye içinde eski rengini alan gözler az önceki ıssızlıktan beterdi. Öfke, korku, telaş, arzu ve gözlerinde yanan daha pek çok duyguyla bana baktı. Bakışlarındaki yoğunluk daha fazla soru sormamı engeller gibi cesaret kırıcıydı. Yine de pes etmeye niyetim yoktu. Ruhunu kaosa sürükleyen ne yaşamış olabilirdi? Ben yardımcı olabilmek adına ne yapabilirdim?

Bir anda beni öptü. Sanki soru soracağımı anlamış ve beni bu yolla engelleyeceğini düşünmüştü. Başarıyordu da... Gecenin bütün korkusu, stresi, gerginliği dudaklarımız birleşir, ellerimiz ve ruhlarımız kenetlenirken yok olmaya başladı. Kafamda dolanan tek şey, kocamı ne kadar özlediğimdi.

Elini sırtımdan uzatıp ensemden tutarak beni kendine çekti. Diğer eliyle de sahiplenir bir tavırla sırtımı okşuyordu. Öpüşüyle beni talan etti. Nefesim kesiliyordu. Bu seferki yakınlaşmamızda her zamanki şefkati yoktu. Gariptir ki, bu hoşuma gitmişti.

Çok değil kısa bir süre sonra sırtım soğuk çarşaflardaki yerini aldı. Göğsüne koyduğum ellerimi tuttu. Bileklerimden kavrayıp kollarımı başımın üzerine kaldırdı. Tutkuyla yanan gözlerini gözlerime dikti.

"Asla izin vermem."

Belli belirsiz başını iki yana salladı, sesinin titreşimi içimi sarstı. Neye izin vermeyecekti? Alnını alnıma dayadı. Burunlarımız birbirine değiyordu. "Sen benim sin." Nefesi yüzüme çarpıyor, ruhuma işliyordu. Niyetini anlamamı ister gibi "Benim," diye tekrarladı. Bu

sözleri başka zaman olsa keyiflenmeme neden olurdu, ama şu anda tedirgin hissettiriyordu.

“Kimseye izin vermem.”

Parmakları yavaşça yanağımda dolaşmaya başladı. Kirpiklerimin arasından ona baktım. Hipnotize olmuş gibiydi. Benimleydi ama bir o kadar da değildi. Ne düşünüyordu? Bileğimin birini elinden kurtardım. Sakallarının üzerinde gezinmeye başlayan parmaklarım dikkatini gözlerime çevirdi. Dudağına ufak bir buse kondurduktan sonra “Neler oluyor?” diye sordum.

Hareketsiz gözbebekleri daldığını gösterdi. “Demir,” diye fısıldayarak ellerimi ensesinin bitimindeki saçların üzerinde gezdirdim. “Korkutuyorsun beni.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Gözbebekleri yüzümde dolaşıyordu, sanki her hücremi sahipleniyordu.

“Sakın korkma.”

Ensesindeki elimi tutup dudaklarına götürdü. Avuç içlerime bıraktığı öpücükler içimi titretiyordu. “Size kimsenin zarar vermesine izin vermem.” Kaşlarım hafifçe çatıldı. Bize kim, neden zarar verecekti?

Uzanıp dudaklarını benimkilere kenetledi. Bu seferki yakınlığında tanıdık bir şehvet vardı. Bu sakinliği daha çok özüme işliyor, bir istek yumağı haline gelmeme yol açıyordu. Yüzümdeki ifade, vücudum gibi gevşedi. Başımın üzerinde tuttuğu elime parmaklarını kenetledi. Boştaki eli ilk kez keşfediyormuşçasına tenimde dolaşmaya başladı. Elim kolundan, sırtına kaydı.

Öpüşündeki tutku hep biraz daha fazlasını istememe neden oluyordu. Beline kayan elim gömleğinin altına sızdı ve arsız bir çocuk gibi teninde dolaşmaya başladı.

Parmaklarımın ucundaki ateşli, güçlü erkek, dokunuşuma tepki olarak iç geçirdi. Çıkardığı ses afrodizyak etkisi yaratıyordu. Bedeni elimin altında gerildi. Kenetlediği parmaklarımızı daha çok sıkı.

Etkileyici sertliği bacaklarıma değiyordu. Dudaklarıma yoğunlaşarak, duyularımı yönettiği acımasız saldırıya geçti. Dili dilimle dans ediyordu. İnilti, mırıltılar eşliğinde yavaş, baştan çıkarıcı bir dansı bu. Nefesi benimdi. O benimdi. Direnmek boşunaydı ve ona teslim olmama saniyeler kalmıştı. İnilti eşliğinde kulağıma dolan sese kısa bir iç çekişle cevap verdim.

"Seninim... Sadece senin."

Bir mekânda çok fazla insan olduğunda çıkan ses, alevlerin kükremesine benziyordu. Seslerin tizleşip kalınlaşması, yakınlaştıkça yükselen o tanıdık, dur durak bilmeyen uğultu... Bir de bunların arasına müzik sesi girdiğinde, hayat iyice içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Hele de sinirliysen...

Ecem'in yanından ayrılıp, kafamı boşaltabileceğime inandığım bir süre arabayla turlamıştım. Başaramayacağımı anladığımda ise, kürekçi dükkânına dönen tilki misali kendimi İRON'da bulmuştum. İçtikçe bilincimin bulanıklaşacağını, Ecem'in yüzü dâhil her şeyinin silikleşeceğini ummuştum.

Yanılmışım.

Damarlarımdaki alkol miktarı arttıkça daha da kendime geldim. Âşık olduğum kadının, kurduğu cümleler tekrar tekrar zihnimde canlandı. O canlandıkça, ben can almak istedim. Benim nasıl yanıyorsa, onun da canını yakmak...

Bardağımdaki son yudumu kafama dikerken gözüm ufak tefek bir kıza takıldı. Kafam en sonunda iyi olmayı mı başarmıştı, yoksa bu kız daha on sekizinde bile değil miydi? Bardağı masaya fırlatıp kızı göz hapsine aldım. Öylesine umursamaz dans ediyordu ki, ya çok sarhoştı ya da dans etmekle ilgili en ufak bir bilgisi yoktu.

Hem reşit değil, hem sarhoş. Harika.

Başımıza iş almamak için ayağa kalktım. İlk saniyeler zeminin kaydığını hissettim. Yine de dengemi sağlamakta bir numaraydım. Adım attıkça yere daha da sağlam basmaya başladım. Kalabalığı yararak kıza doğru ilerledim. Boru dansı yapan kadının yanına çıkmaya çalıştığını fark edince “Hey! Sen!” diye bağırdım. O yükseklikten, o kafayla düştüğü anda olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum.

“Sakın çıkma oraya!”

Beni duymadı. Belki de umursamaz tavrı çevresi için de geçerliydi. Etrafımdaki insanları ite kaka ilerledim. Ben yanına varana kadar o dansçının yanına çıktı. Saçma sapan dansını, hayatını pamuk ipliğine bağlayarak yapıyordu. Dansçı kız da ne olduğunu şaşırmış, dans etmeyi bırakıp kızı izlemeye başlamıştı.

“İşine bak sen.” Akrobatik hareketlerine devam eden kızın yanındaki ufaklığa seslendim. “Sana diyorum. Alo!”

Saçlarını savurarak yaptığı hareketlere ara veren kız bana doğru baktı. Gözlerini mi kısmıştı yoksa normalde de gözleri böyle miydi? Etrafına bakındıktan sonra kendini işaret ederek “Bana mı?” diye sordu.

“Sana baktığıma göre DJ’e söylüyorum.”

Kahkaha atan kız, DJ kabinine doğru döndü. “Çal keke çal!” diye bağırarak olduğu yerde zıplamaya başladı. Uzun ayak bileklerini kavradım. Kısa bir an dengesini sağla-

yamayan kız yanındaki boruya tutundu. Olmayan gözlerinden anladığım kadarıyla paniklemişti.

"Az daha düşecektin bak. İn oradan."

"Kimden ötürü acaba?" Ayağını gözüme sokar gibi silkeledi. "Tutma beni bir daha." Sanki zevkimizden tutmuştuk. Ya sabır çekerken "Aşağı inersen tutmama gerek kalmaz," dedim. Omuz silkerken dil çıkardı. Gerçekten tam yaşına uygun davranıyordu. Öfke nöbetimin içindeki sabır kırıntılarımı da bu kıza harcadığıma inanamıyordum.

"Bak kızım beni oraya çıkarma."

Hafifçe yana eğilen velet alıcı gözle beni inceledikten sonra "O göt kalkar mı?" diye sordu. Gayri ihtiyari gözlerim arka kısmıma çevrildi. Daha sonra yaptığım gerzekliği fark ederek kaşlarımı çattım ve kıza dönüp "Sen benim götüme mi bakıyorsun lan?" dedim.

Matrak bir bakış atarak kahkahalarla güldü. "Bakılacak bir götün olsaydı belki."

Küpümdeki sinirler taşmasın diye derin bir nefes aldım. Burası İRON olmasaydı ne halin varsa gör demesini bilirdim ama maalesef ki buranın adını karalayacak en ufak bir olay, benim hayatımı karartırdı. Bu yüzden kıza inmesi için ısrar etmeye devam ettim. Sıkıntıyla nefesini üfleyen kız, "Sen kim oluyorsun da bana emir veriyorsun ya, sana ne!" diye bağırdı. "Para verdim. İstedğim her şeyi yaparım."

"Zaten seni bu mekâna kim aldıysa, seninle işim bitsin onunla da hesaplaşacağım."

Abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Gören de kulübün sahibi sanır." O beni aşağılaşmış mıydı? Sahibi olduğumu söylediğimde çizgi halindeki gözleri hafif de olsa aralandı.

"Sen Demir Kara mısın?" diye sorduktan sonra tekrar beni inceledi. "Daha uzun ve kaslı olduğunu duy-

muştum. Kumral olman gerekmez miydi?" Tam cevap vermek için ağzımı açıyordum ki beğenmediğini belli eden osuruğu andıran bir sesi dudaklarından çıkardı. "İnsanlar yakışıklı görmemiş olmalı." Ellerini dua eder gibi havaya kaldırdı. "Ey para! Sen nelere kadirsin ki bir hıyarı cacık gibi gösteriyorsun?"

Bu kadarı da fazlaydı. Ne yaşı ne sarhoşluğu ne de yaralanması umurumdaydı. Boyundan büyük laflar eden kıza çok bile katlanmıştım. Kendi çapında dans etmeye başladığında kızla uğraşmayı bıraktım. Kolonun etrafından dolaşıp dansçının önünde durdum. El kol hareketleriyle dikketini çektikten sonra bana doğru yaklaşmasını işaret ettim.

"Sana işaret ettiğimde, it onu aşağı."

Dansçı kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Konumunu kontrol ettikten sonra "Cem Bey ama burası çok yüksek," dedi. Biliyordum. Umurumda mıydı? Değildi. "İt yoksa kovulursun."

Tereddütte kalan kız ayağa kalktı. Tekrar çekik gözlü kızı görebileceğim tarafa dolandım. Kollarımı iki yana açtım. Yakalamaya hazır olduğumu hissettiğimde dansçı kızla göz göze geldik. İtmesini işaret etmemle tiz bir çığlık sesinin yankılanması bir oldu. Saniyeler içinde kucağıma düşen kız, minyon birine göre fazla ağırdı ya da düşmenin etkisiyle bana ağır geldi.

Etrafımızdaki birkaç göz, çığlığın etkisiyle bize çevrildi. Kollarımın arasında titreyen kız elleriyle yüzünü kapattı. Ağlıyor muydu?

Parmaklarının arasından yüzünü görmeye çalıştım. Beklemediğim bir anda ellerini yüzünden çekip "Ce-ee!" diye bağırdı. İrkildim. Tepki olarak kollarımdaki kızı serbest bıraktım. Poposu yerle buluşan kız, ufak bir inlemeden sonra kahkaha atmaya başladı.

“Psikopat mısın kızım sen?”

Kahkahalarının arasında “Pisi pisi kopatım. Billâh yaparım. Sensiz olamam der, senden kaçarım,” diye şarkı söylemeye başladı. Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Bağdaş kurup yerde oturan kızın göz hizasına gelmek için yere çömeldim.

“Semt oturuşu yaptı ya...” Daha da yüksek sesle gülmeye başladı.

Yarattın bari gözet Allah’ım.

“Gülmeyi kes.”

Sanki aksini söylemişim gibi daha da sesini yükseltti. Kahkahası yapmacıklaşmıştı. “Sus kızım sus,” dediğimde “Neden?” diye sordu. “Motorum mu soğuyacak?”

Gözlerimi kapatıp sabır diler gibi derin bir nefes aldım. Arkadaşlarımin bana sabır gösterirken neler hissettiklerini daha iyi anlıyordum. “Kızım seni bana sayıyla mı verdiler?”

“Sanmam.” Gözlerimi açtım. Olduğu yerde sallanan kız “Bir taneyim ben,” deyip kıkırdamaya başladı. “Ama senden iki üç tane var Demir.”

Dişlerimin arasından “Cem,” dedim. “Adım Cem.”

“Hangi Cem? Hı, söyle hadi. Hangi Cem?” Allah aşkına ilkokul esprisinin sonunu getirmesin diye dua ederken “Sivilcem!” diye bağırdı ve ellerini birbirine çarparak gülmeye başladı. Sahip olduğum tüm iradeyi son damlasına kadar kullanmıştım. Daha fazla bu kızı çekemeyecektim.

“Gece bitti.”

Kızın kolunu kavradığım gibi ayağa kalktım. “Ya ne bitmesi! Para verdim ben buraya.” Elimden kurtulmaya çalıştıkça kolunu daha çok sıktım. Kalabalığı yararak merdivenlere doğru ilerledim. Boştaki eliyle bana vurmaya başladı. “Bıraksana kolumu be! İmdaaat! Adam kaçırıyorlar!”

Yanından geçtiğimiz insanlar kızın saçma sapan bağırışları yüzünden eğlenmelerine ara verip bizi izlemeye başladılar.

“Dağ başımı burası? Bırak!”

Merdivenleri çıkarken ayakları birbirine dolandı. Can havliyle merdivenin kolunu tuttu. Yere kapaklanmasını sıkı sıkıya tuttuğum kolu engellemiştir. Yine de canı acımış olmalı ki inledi. “Hayvan mısın, yavaş olsana!” Acıdan yüzünü buruşturarak ayağa kalktı.

Merdivenleri çıkmaya devam ettim ama bu sefer onun ayak uydurabileceği bir hızı tercih ettim. Kulüpten çıktığımız an, korumaların bakışları üzerimize çevrildi. Vedat koşarak bana doğru geldi. Adamlardan birine taksi çağırmasını söyledim.

“Bu kızın,” diyerek kolundan çektiğim kızı öne getirdim. “Kulübümde ne işi var?” Vedat kızı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Ona doğru eğilerek “Kız daha reşit bile değil,” diye fısıldadım. Yerin kulağı vardı ve çocuk yaştaki insanların kulübe elini kolunu sallayarak girdiği öğrenilirse gündemdeki yerimiz skandala dönüşürdü.

“Cem Bey, inanın bu kapıdan girmedi.”

Vedat’ın yalan söylemeyeceğini bildiğim için kıza doğru döndüm. “İçeriye seni kim soktu?” Parmaklarımın izi çıkmış kolunu ovalarken “Ne bileyim ben?” dedi. “Nereden girdin?” diye sorduğumda omzunu silkti. Eğer bu kapıdan girmediyse geriye tek bir seçenek kalıyordu. Vedat’a dönüp bu gece arka kapının kimlerin sorumluluğunda olduğunu sordum. Söylediği adamları çalışma odasında beklediğimi söyledikten sonra kızı gelen taksiye bindirmesini emrettim.

Arkamı döndüm. Kapıya doğru ilerledim. İçeri girmeden önce bir kere daha kıza baktım. Taksiye binerken bana doğ-

ru baktı. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu onu son görüşüm değildi.

Günün ilk ışıkları arsızca odaya dalmış, yarım yamalak uyukumu bana haram etmişti. Yorgun gözlerimi yavaşça aradığımda bedenimin tükenmiş gücüne rağmen sevgisiyle ruhumu besleyen kadını gördüm. Bembeyaz yastıkların üzerine dağılmış kömür karası saçlarını izledim. Parmak uçlarımın altındaki bedeninin nefes alışverişine şükrettim.

Elif'in aşkıyla bilenmiş bir bıçaktım. Keskindim. Gözü karaydım. Ölümün bile gırtlığına dayanır, yine de sevdiğimin koynuna sokmazdım. Kimsenin ona dokunmasına izin veremeyecektim. Benden başka hiç kimse...

Uykusunun derinliğini fırsat bilerek usulca yataktan kalktım. Yere saçılmış kıyafetler dün gecenin hareketliliğini gözler önüne seriyordu. İç çamaşırımı üzerime geçirdikten sonra pantolonumu nereye fırlattığıma bakındım. Elif'in kıpırdanışıyla duraksadım. Sanırım arayışıma daha sessiz bir şekilde devam etsem iyi olacaktı.

Pantolonumu elime alıp cebindeki telefonumu çıkardım. Hay aksi! Dün gece şarja takmayı unutmuştum. Parmak uçlarımda odadan ayrıldım. Olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden indikten sonra çalışma odasına doğru ilerledim. Gözüm Elif'in salonda duran şarjına takılınca, kendiminkine gerek duymadım. Koltukların arasından geçtim. Telefonumu şarja taktım. Sarj olup olmadığını kontrol ederken aşağıdan gelen terlik sesleri kanımın çekilmesine neden oldu. Bu evde terlik giyen tek bir kişi vardı ve şu anda beni baksırla yakalaması an meselesiydi. Allah kahretsin! Nalan Hanım'ın bizle yaşadığını nasıl unutturdum?

Adım sesleri yaklaşırken durum değerlendirmesi yaptım. Yukarı çıkmaya kalksam merdivenlerde enselenirdim. Çalışma odasına sığınabilirdim ama daha sonra bu halde orada olmamı açıklamam zorlaşırdı. Ne yapacaktım?

"Günaydın De-"

Birkaç küfür mırıldanırken yavaşça doğruldum. Nalan Hanım yüzüme bakmasa da, yanaklarının gittikçe pembeleşmesi, her şeyi tüm çıplaklığıyla gördüğünü belli ediyordu. El çabukluğuyla koltuğun yastıklarından birini önüme siper ettim. "Özür dilerim ben yukarıda sesler duyunca-"

"Özür dilenecek bir şey yok Nalan Hanım," diyerek hatamı yüklenmesini engelledim. "Tamamen benim düşüncesizliğim." Başını benim tersim yöne çeviren kadın, "Ben kahvaltıyı hazırlayayım," dedi ve koşar adım mutfığa girdi. Kapıyı ardından kapatmasıyla derin bir nefes alırken elimdeki yastığı koltuğa fırlattım. Hayatımda hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum.

Neredeyse depar atarak merdivenleri tırmandım. Az önceki olayın stresiyle yandığımı hissediyordum. Odaya girdiğimde Elif'in hâlâ uyuyor olmasına şükrettim. Eminim ki şu anda rezilliğimin verdiği renk gözler önündeydi. Bir de ona açıklama yaparak yerin dibine daha da giremezdim. Soğuk bir düşün beni kendime getirmesini umarak banyoya girdim. Suyu açmamla tenime değen soğukluk nefesimi kesti. Yine de altında bir süre durarak içimdeki ateşin sönmesini bekledim.

"Günaydın kocacığım."

Uyku mahmurluğuyla banyonun eşiğinden bana bakan karıma "Günaydın," dedim. Suyu kapatıp havluyu belime sardım. Ayaklarını sürüyerek yanıma gelen Elif kollarını belime doladı. Doladığı gibi de üşüme sesi çıkartarak benden uzaklaştı.

"Soğuk suyla mı banyo yaptın?"

Küçük havluyla saçlarımı kurularken "Ayılmak için ihtiyacım vardı. Denemelisin," dedim. Titreyen karım, "Dü-kahkaha attım. Giysi odasına doğru ilerledim. Ne giyeceğimi düşünürken kurulanmaya devam ettim.

"Hayatım lacivert bir şeyler giysene."

Banyodan bağırان karımı göremeyecek olsam da arkamı döndüm. Lacivert bir şeyler mi? Bu nereden çıkmıştı şimdi? Spor takımlarımın olduğu dolabın önüne geçtim. Lacivert bir şeyler diye kendi kendime söylenirken giysileri karıştırdım. Elime geçen lacivert cekete uygun kombin yaparken, borno-zuna sıkı sıkıya sarınmış karım içeri girdi.

"Hah o harika," diyerek önüme geçip dolaplarımı karıştırmaya başladı. Kısa bir süre sonra kucağıma doldurduğu kıyafetlerle giysi odasının ortasında kalakaldım.

"Elif," diyerek kıyafetleri koltuğun üzerine bıraktım. "Amacını söyleyecek misin yoksa bana sürpriz olsun mu istiyorsun?" Kendi kıyafetlerinden lacivert olanları inceleyen karım "Çift kombini yapmak istiyorum," dedi.

"Anlamadım?"

Eline aldığı elbiseyi gözlerini kısarak inceledikten sonra koltuğa bıraktığım kıyafetlere göz gezdirdi. Dilini damağında şaklatarak elbiseyi yerine koydu ve bir başkasını eline aldı.

"Elif?" diyerek varlığını hatırlattıktan sonra "Anlamadım dedim," diye az önceki kelimemi yineledim.

"Çift kombini hayatım," diyen karım aynanın karşısına geçip elindeki eteği ve gömleği üzerine tuttu. "Hani uyumlu giyinen çiftler var ya... Bugün onlardan olalım dedim."

"Ediyle bÜdü gibi?"

Aynadan bana gözlerini kısarak baktı. Yüz ifadesinin aldı-

ğı şekle haylaz bir şekilde gülümsedim. "Oldu olacak Asal ve Masal'ı da lacivert giydirelim. Ne dersin?" Sanki parlak bir fikir vermişim gibi heyecanla bana dönen karım, "Çok güzel olur," dedi. Tek kaşımı havaya kaldırınca az önceki neşesi yerini ciddiyete bıraktı.

"Tamam tamam, sadece biz giyinsek yeter."

Karımın aklındakileri sorgulamaktan vazgeçtim. Nasılsa bir türlü anlamayacak, anlamaya çalıştıkça da işe geç kalacaktım. Direnmeyi bırakıp üzerimi giyindim. Elif'in hazırlanmasının uzun süreceğini bildiğim için aşağı indim. Nalan Hanım'ın mutfakta olup olmadığını kontrol ettikten sonra koşar adım salona doğru ilerledim. Maillerimi kontrol etmek için telefonumu açtım. Bir yandan da mutfaktan çıkan biri var mı diye etrafı kontrol ediyordum. Resmen kendi evimde köşe karmacaya oynar olmuştum.

Telefonuma ardı ardına gelen mesajlarla dikkatimi ekrana verdim. Vedat'ın arama adedini görmemle kaşlarım çatıldı. Kulüpte bir aksilik mi çıkmıştı?

Saatin kaç olduğunu umursamadan geri aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Tam açmayacağını düşünürken Vedat'ın uyukulu sesi telefonun ucunda duyuldu.

"Demir Bey..." Toparlandığını duyduğum adam "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ben de sana onu soracaktım Vedat. Uyandırdığım için üzgünüm."

"Daha tam dalmamıştım efendim," derken esnememek için kendini zor tuttuğunu hissettim. "Cem Bey, dün kulübü birbirine kattı. Daha sonra içeri nasıl girdiğini anlamadığımız reşit olmayan bir kızı kulüpten yaka paça dışarı attı. Bunun sorumlularına en son kafa göz dalyordu. Uzun zaman sonra ilk kez onu böyle gördüm. Haber vermek için aramıştım."

Vedat'ın nefes bile almadan yaptığı açıklama kaşlarını daha çok çattı. Uzun zaman sonra yaşadığı adrenalin damarlarına fazla mı gelmişti? Vedat'a sonra konuşacağımızı söyleyip telefonu kapattım ve Cem'i aradım. Ardı ardına çalan telefon nihayet açıldı.

"Alo?"

Uyuyor muydu o? "Bir saat içinde holdingte ol."

Nefesini dışarı üfleyen Cem "Karganın bokunu yemesini bekleyemez miyiz?" diye sordu. "Yediğin bokları öğrendikten sonra, hayır. Sakın geç kalma." Telefonu yüzüne kapatıp şarjdan çektim. Ayağa kalktım. Küpelerini takarak merdivenlerden inen karım, ne kadar şanslı olduğumu bir kere daha hatırlattı. Bu iş hayatı gerçekten ona yarayacaktı.

"Ben çıkıyorum güzelim."

"Kahvaltı etmeden mi?" diye sorduğunda mutfaka doğru baktım. Nalan Hanım'la sabahki skandalımızdan sonra karşı karşıya gelmek istemiyordum. "Holdingte bir şeyler yerim. Akşam görüşürüz." Elif'i yanağından öptüm. "Dikkatli ol ve kendini fazla yorma. İşleri öğrenmek için önünde koca bir ömür var."

Holdinge geldiğimde güvenlikten başka kimsenin olmaması saatin erken oluşunu vurguluyordu. Arabayı kapıda bırakıp içeri geçtim. Asansöre doğru ilerlerken kat görevlisinin yerleri sildiğini gördüm.

"Dikkat edin beyim. Yeni sildim. Kaymayın."

Teşekkür eden bir şekilde tebessüm ettikten sonra yürümeye devam ettim. Yukarı çıktığımda başka bir görevlinin katı temizlediğini gördüm. Girişe kıyasla çok daha fazla deterjan

kokuyordu. Çiçekli miydi? Sanırım lavantaydı.

"Kolay gelsin," diyerek odama geçtim. Neyse ki kapıyı kapattığım an baskın çiçek kokusu dışarıda kaldı. Yerime geçtim. Cem ve Bora gelene kadar maillerimi kontrol ettim. Kapının açılmasıyla başımı gömüldüğüm bilgisayardan kaldırdım. Bora mahmur gözlerle bana bakarken "Bu kadar acil olan ne?" diye sordu.

"Assolistimiz gelsin. Öğreneceğiz."

Hiçbir şey anlamadığı yüzünden okunan arkadaşım kendini deri koltuklara attı. Başını koltuğun omzuna yasladı. Yayılmış pozisyonu birazdan uykuya dalacağının sinyallerini veriyordu. "Kahve?" diye sormamla "Sek olsun lütfen," dedi. Gülümseyerek gelmiş olduğunu düşündüğüm sekreterin dâhili numarasını çevirdim. Dakikliği dikkatinden kaçmayan kıza her zamankinden iki kahve getirmesini söylerken Cem içeri girdi.

"Üç olsun."

Telefonu kapatırken ağzını yırtmak istencesine açarak esneyen arkadaşımın gözlerini ayırmadım. "Sabah şerifleriniz hayırlı olsun Cem Bey. Dün gecedен sonra nasılsınız bakalım? Dinlenebildiniz mi?" İmâmı anlayınca esnemesini yarım bıraktı. Bora'nın karşısına otururken "Sana da günaydın abi," dedi. Bora istifini bozmadan gözlerini dinlendiriyordu.

"Dökül."

"Abi zaten bedenim dökülüyor, bırak ruhum yerinde kalsın."

Sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarını havaya kalktı. Sıkıntıyla iç geçiren Cem başını eline dayadı. Şakaklarını ovarken "Kahveden önce aspirin falan mı söyleseydik," dedi. O sırada kapı açıldı. Elinde tepsiyle içeri giren kız ikramda bulundu. Bar-

dağı masaya koymasını işaret ettikten sonra Cem'e döndüm. Kahvesinden bir yudum almasıyla yüzünü buruşturması bir oldu.

"Bu ne lan? Zift-i kahve mi içiyorsunuz?"

"Geceden sonra iyi gelir diye düşündüm." Bora kahvesini yudumlarken gece bilmediği bir şey olup olmadığını sordu. "Benim de merak ettiğim şey o, ayrıldıktan sonra Cem'i zıvanadan çıkaracak ne oldu?"

Cem, kusmak üzere olduğu kahvesinden yudum almayı konuşmaya yeğliyordu. Nereye kadar kaçabileceğini sanıyordu ki? Biraz daha zaman kazanması için Vedat'ın söylediklerini Bora'ya aktardım. Şimdi ikimizin de ilgisi Cem'in üzerindeydi.

Baskıya dayanamayacak gibi duran arkadaşım, "Abi, kız reşit değildi. Alkolün dibine vurmuştu. Herhangi bir baskında yakalanırsa başımıza-" derken elimi kaldırıp onu susturdum.

"En doğru şeyi yaptın. Hem o konuda hem de ona fırsat verenler hakkında. Benim ilgilendiğim konuya öncesi..."

Kahvesinden son bir yudum alan Cem bardağı önündeki ahşap sehpaye koydu. "Kafam attı bir şeylere."

"Alkolün şişede durmayacağını kanıtlayacak kadar kafanı attıran kişi kim olabilir?"

"Abi boşver ya," diyerek arkasına yaslandı. Sıkıntısı yüzünden okunuyordu. Onu bu halde boş bırakacağını sanıyorsa beni daha tanımamıştı.

"Ecem'le mi bir şey oldu?" Bora soruyu ağzından aldı. Merakla vereceği cevabı beklemeye başladı.

"Bana o kızdaki bahsetmeyin abi." Aylarca kapısında köpek olduğu, uğruna türlü rezilliklere katlandığı, âşığı diye dolaştığı kız, o kız olmuştu.

"Ne oldu lan? Ayırıldınız mı yoksa?" Konu Bora'nın da dikkatini çekmişti.

Cem başını evet anlamında sallayınca tekrar ne olduğunu sordu. Anlatmak istemediği her halinden belliydi. Yerimden kalkıp Cem'in yanına oturdum. Kolumu kardeşim dediğim adamın omzuna attıktan sonra onu kendime doğru çektim.

"Senin sorunun bizim sorunumuz. Biliyorsun."

"Biliyorum abi."

"Derdini söylemeyen de derman bulamaz."

"Benim derdimin dermanı yok abi." Başımı Cem'e doğru çevirdim. "Allah dağına göre kar verirmiş Haydar Cem. Senin de vardır kendine geleceğin bir derman. Anlat ki yardım edelim."

"Abi son zamanlarda Nihat Hatipoğlu'nu çok mu izledin?" Zevzekliğinin ödüllü olan darbeyi başına yiyince inledi. Kafasının arka kısmını ovalarken aramıza mesafe koydu.

"Düşene bir de sen vur."

"Ecem'le neden ayrıldığınızı anlatman için yalvartmaya devam edersen, bir tane daha vuracağım."

Ovmayı bırakan Cem sıkıntıyla iç geçirdi. Kelimeler dilinin ucuna gelmiş, emrini bekliyor gibiydi. Ufak dürtmelerle konuşmaya başladı. Bizim yanımızdan ayrıldıktan sonra Ecem'e gittiğini, günlerdir zaten aralarının limoni olduğunu, yaptıkları plan bizim yüzümüzden iptal olduğu için sinirlendiğini ve daha fazlasını anlatmaya başladı. Konuştukça o anları yaşıyormuş gibi, hem buruluyor hem sinirleniyordu.

"Kız haklı," diyen Bora arkasına yaslandı. "Bir ilişkiye başladınız oğlum. Yalnız kalıp özel anlar paylaşmak istemesi gayet normal."

"Biz zaten yalnız kalıp özel anlar paylaşıyorduk abi."

Bora imalı bir gülüşle "Vay vay vay," dedi. "Bizimki daha

ilk günlerden mercimeği fırınlamış." Gözlerini sıkılmış bir şekilde deviren Cem, "Tamam abi bu konulara girmeyelim," dedi. Sanki bize söylemediği bir şeyler vardı. Bu anlattıkları, o büyük aşkını bitirecek güçte değildi. Hele de dün geceki gibi davranmasına neden olacak bir sorun hiç değildi. Mutlaka bir şey, Cem'i derinden sarsmış olmalıydı.

"Barışsınız."

Başını hayır anlamında salladı. "Ölsem barışmam."

"Abartma lan. Kız ilgi istemiş, sen de ilgi vermeye açsın.

Ver gitsin ne olacak?"

Cem sırarla hayır diyordu. Bora'yla ikisinin konuşmasını sessizce izledim. Cem'in sakladığı şeyi ele verecek bir nokta bulmayı bekledim. Cem, Nuh diyor, peygamber demiyordu. Barışmaları için uğraşan Bora, en sonunda pes etti.

"Allah inşallah ona bir çocuk verir."

Tek kaşım havaya kalktı. Sanırım bir ipucu yakalamıştım. Çocukları sevmeyi için ayrılmış olabilir miydi? Ama benim tanıdığım Cem, deveye bile hendek atlatabilecek bir ikna gücüne sahipti. İsterse Ecem'e de çocukları sevdirebilirdi.

"Zamanı gelince verir oğlum," dediğimde başını iki yana sallayarak "Ah ben böyle olmayacaktım ki," dedi ve saniye-sinde dudaklarını birbirine bastırdı. Ağzından kaçıracağı baklayı zevkle yakalarken "Nasıl olmayacaktın?" diye sordum. Konuyu geçiştirmeye çalışırken "Böyle işte abi, sinirli falan olmayacaktım ki gösterecektim ona gününü," dedi.

Yememiştim. Bakışlarımı üzerine diktim. Sorgular halimin üzerinde yarattığı baskıya tepki olarak terlemeye başladı. Gözlerimi bir saniye bile üzerinden çekmedim. Klimalar açık mı diye sorgulayan Cem gömleğinin yakalarını çekiştirmeye başladı.

"Abi şöyle bakmasana."

"Neden rahatsız oldun?"

"Olmadım abi," deyip boğazını temizledi. "Bora yanlış anlayacak."

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldıran Bora, "Benlik bir sorun yok," dedi. "İçinden nasıl geliyorsa öyle bak Demir." O da Cem'in bir şey sakladığını fark etmişti. Biz böyle kardeşlik işte. Leb demese bile Çorum'a gittiğini anlardık. Bir süre daha direnen Cem "Tamam ya!" diyerek pes etti. "Söyleyeceğim ama karılarınız dâhil birinden tek kelimesini duyarsam, bir daha sittin sene ağzımdan laf alamazsınız."

"Uzatma da konuya gir."

Yanağının içini dişleyerek bir şeyler söyledi. Bora'ya baktım. İkimiz de hiçbir şey anlamamıştık. "Ağzında gevelemekten konuş lan," diyerek başına vurdum. İnleyen Cem tekrar başını ovmaya başladı.

"Çocuğum olmayacak." O kadar fısıltılı konuşmuştu ki, duyduğum şeyin yanlış olduğuna adım kadar emindim. Daha yüksek sesle söylemesini istediğimde "Eh!" diye bağırdı. "Benim çocuğum olmayacak!"

Kaskatı kesildim. Duyduğum şeyin doğruluğunu sorgulayan beynim, inkâr eden kalbim...

"Ne demek çocuğum olmayacak?" Bora'nın da benimle aynı karmaşanın içinde olduğunu sesinden anladım. Cem başını öne eğerken ne var ne yoksa döküldü. Kazadan dolayı çocuğunun olma ihtimalinin çok düşük olduğunu, sırf Ecem için aylardır ağır bir tedavi gördüğünü ve tüm bunları tek başına atlatmaya çalıştığını anlatırken gözlerimin yandığını hissettim. Meğer benim kardeşim dediğim adam, ne ızdıraplar çekiyormuş tek başına. Allah benim gibi dostu kahretsin!

"Ecem Hanım, meğer çocuğum olmayacağı için benimle birlikteymiş. Bunu duyduktan sonra kan beynime sıçradı res-

men. Belki çocukları sevmeyi için, belki de kazadan dolayı kendini suçlayıp bana acıdığı için benimle birlikte olmayı kabul etti. İki ucu da boklu değnekse, ben o değneği onun-

"Şşşt!"

Mahcup bir şekilde özür dileyen Cem'e sıkıca sarıldım. Birkaç saniye kolları boşlukta kaldı. "Asıl ben özür dilerim kardeşim. Zor zamanlarında yanında olamadığım için beni affet."

Cümlemi tamamlar tamamlamaz kolları bana dolandı. Sırtıma hafifçe vururken "Ne özürü abi. Tek başıma atlatmam gereken bir sınavdı bu," dedi. "Ne demiştin az önce? Allah dağına göre kar verir, değil mi? Bunu atlatamayacak olsam başıma gelmezdi."

Cem'i kendimden ayırıp ellerimi omuzlarına yerleştirdim. "Atlatacağın tabi lan. Biz nelere göğüs gerdik."

"Tabi oğlum," diyen Bora da Cem'i kolları arasına aldı. Babacan bir tavırla sarıldı. Sanırım baba olmanın hayatımdaki en büyük artısı buydu. En yakınlarımız bile bizden bir parçaymış gibi hissediyorduk. Cem, canımdan öteydi. Dostumdu. Kardeşimdi. Ailemdi. Onu üzecek en ufak hastalığın bile ciğerini söker alırdım. Yeter ki o mutlu olsun.

"Ağlatacak mısınız lan beni karı gibi," diyen Cem'in çattallaşmış sesi yüreğime dokundu. Ayağa kalkıp kenetlenmiş arkadaşlarıma sarıldım. Cem başını bana doğru çevirdi. Gözleri kan çanağına dönmüş arkadaşım içimin yağlarını eritmek istercesine gülümsedi.

"Bundan sonra," deyip yumruğumla çenesine dokundum. "Ağlarsak da gülsek de beraber. Ötesi yok."

Zamanın açığa vuramadığı sır yoktur. Kendime bile alçak sesle söylediğim sırrımın bir gün ortaya çıkacağını biliyordum. Yine de daha fazla kişinin bilmesini istememiştim. ‘İki kişinin bildiği sır değildir,’ diyen Polat abimize ‘Cendere cendere cendere’ diye eşlik ederken bugünleri düşünememiştik. İki kişi değil, üç kişi de sır saklardı. İkisinin ölmesine de gerek yoktu. Önemli olan sırrını verdiğin dostunu iyi seçmekti.

Belki aşk konusunda şanslı olamamıştım ama dost konusunda kimse elime su dökemezdi. ‘İyi dostlar biriktirdim, hepsi ailem oldu. Küçük bir aşk yetiştirdim, düzene yenik düştü.’ Hey gidi Şebnem Baba, hey!

Tüm gün süren sevgi yumağı halimizin gecede devam edeceğini öğrenince İRON’a geldim ve ailemizin eğlence gecesini planlamaya başladım. Her şeyin kusursuz olmasını istiyordum. Bu benim yeniden doğuşuma attığım ilk ına olacaktı.

“Bu iki locayı birbirine çevirelim. Evet, masaların birleşmesini istiyorum.”

Elinde pullu bir kız çantasıyla merdivenlere doğru ilerleyen adamı görünce “Hayırdır,” dedim. “O elindeki senin olamaz sanırım.” Bana doğru dönen adam çantayı ilerideki kolonun orada bulduğunu söyledi. Dün geceyi burnumdan getiren kızın, ölümle dans ettiği kolonun orada...

“Ver bakayım onu.”

Koşar adım yanıma gelen adamın elinden çantayı aldım. İçini açtığımda Hello Kitty’li bir cüzdan çıkması tahminlerimin doğruluğunu artırıyordu. Cüzdanın içinden kimliğini çıkardım. Taş çatlasın altı yedi yaşlarındaki kız çocuğunun gülen fotoğrafını incelerken “İşine dön,” dedim ve çalışma odasına doğru ilerledim.

Bir insan hiç mi değişmezdi? Saç şekli, gülümseyişi, hatta giyişi... Çocukluk haliyle tek farkı bir tık daha fazla açılmış gözleriydi. Adı Cansu muydu? Soyada bak... Manav. Kimlik bilgilerinde gözlerimi gezdirirken doğum tarihi gözüme ilişti. Tam da düşündüğüm gibi, daha on sekiz bile değildi.

Kimliğin arkasını kontrol ettim. Kütüğünün Ankara olduğunu gördüğümde semt oturuşunu bilmesine şaşmamak gerekir diye düşündüm. Angara bebesi... Kimliği tekrar cüzdanın içine soktum. İşe yarar başka bir şey bulabilir miyim diye karıştırırken ayıcıklı bir kabı olan telefon elime geçti. Onun yaşındayken ben de böyle miydim diye düşündüm. Çocukluğunu yaşayamamış bir ergen. Telefonun kapalı olduğunu görünce çantaya geri saldı. Lolipop muydu o? Aman Tanrım, ben kulübü nasıl bir faciadan korumuştum böyle!

Çantayı kapatıp çalışma odasına fırlattım. Nasılsa o ya da başka biri almaya gelirdi. Tekrar kulübe döndüm. Mekânın organizasyonu ile ilgilenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Müziğin temposu yavaş yavaş hızlandı. Tek tük insanlar mekâna giriş yapmaya başladılar. Merdivenlerden inen Kara çiftini büyük bir heyecanla karşılarken "Aman efendim... Kimler gelmiş, kimler gelmiş," dedim. "Bu adam iflah olmaz" diyen bakışlarla başını iki yana sallayan Demir, çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Diğerleri gelmediler mi?"

"Hepsinin eli kulağındadır. Bora için bir şey diyemeyeceğim, onun eli her yerde olabilir."

Demir ne dediğimi anlarken, Elif aval aval bakıyordu. Arkadaşımın hayatındaki en büyük sırrı deşifre etmeyeceğim için "Buyursunlar efendim," dedim. Önlerinden çekilip reverans yaparak locayı işaret ettim. Elif'in bana ne olduğunu sorguladığını duyabiliyordum. Demir'in karısına dâhi

bir şey söylememiş olması, içindeki mutluluğu katladı. Kısa bir süre sonra Erdem ailesi kapıda görüldü. Melek'in bana bozuk attığını anlamamak için salak olmak bile gerekmezdi. Büyük ihtimal Ecem olanları anlatmıştı ve Bora ne olduğunu anlatmamıştı. Aslan arkadaşım be! Emir ve Nika da teşekkür ettikten sonra takım tamamlandı.

Kulüp her zamanki ihtişamlı kalabalığıyla geceye başladı. Garsonlar planladığım gibi masayı donattı. İçkiler su gibi akıyordu. En son İRON faciamızı bu geceyle hafızalardan silcektim. Bardağımdaki viskiyi kafama dikerken karşımda gördüğüm kişi, alkolün boğazıma kaçmasına neden oldu. Ağzımdakini fişkırtmamak için elimi siper ettim. Öksürerek bardağı masaya bırakırken tüm gözler üzerime çevrilmişti.

“Sen yine içeri nasıl girdin lan?”

Dünkü minyon, çekik gözlü, adının Cansu olduğunu öğrendiğim kız utanmış bir şekilde bana baktı. Gece yaptıklarını hatırlayacak bir bünyesi var mıydı? Yoksa bu utanç şu anda üzerine çevrilmiş gözlerden dolayı mıydı?

“Dün gece çantamı burada unutmuşum. Yukarıdaki abilere söylediğimde sizinle görüşmemi istediler.”

Abilere mi? Allah'ım nasıl bir insan yavrusuyla uğraşıyordum ben? “Yukarıdaki abiler beni çağıraramamışlar mı?” Gözlerimi merdivenlerin başında duran Vedat'a çevirdim. ‘Ne yapayım abi,’ diyen bakışlarına ‘Sen görürsün,’ gibisinden başımı sallayarak cevap verdim.

“Ben ısrar ettim. Tam olarak hatırlayamasam da, size bir özür borcum var.”

Bakışlarımı tekrar çekik gözlü kıza çevirdim. “Sadece bir tane mi?” Mahcup bir şekilde dudağını dişleyen kız “Özür dilerim,” dedi. Dokunsam ağlamaya başlar mıydı? Yok, o an-
cak eşek şakası yapar anıra anıra gülerdi. Geceki gibi...

“Takip et beni.”

Bizimkilere birazdan döneceğimi söyleyerek ayaklandım. Çalışma odasına doğru ilerlerken Cansu'nun insanlara çarpmamak içi büyük bir uğraş verdiğini görüyordum. Koridorda ilerlerken sensörlü ışıklar bir bir yanmaya başladı. Çalışma odasının kapısına geldiğimde arkamı döndüm. Etraftaki tablolara göz gezdiren kız, ilgisini bana kaydırdı.

“Bekle burada.”

Kapıyı açıp içeri girdim ve çantayı fırlattığım yerden aldım. Gerisin geri dönerken Cansu'nun çalışma odasına girdiğini gördüm. “Sana dışarıda beklemeni söyledim.” Çalışma odasının ışıkları kızın sıvadığı kollarındaki kırmızılıkları ve morlukları görebileceğim kadar yüksekti. Yeşilden mora dönen parmak izleri, dün geceki eserimdi. Peki diğerleri?

Ona doğru yürümemle geriye doğru birkaç adım attı. Aramıza daha fazla mesafe koymasını engellemek için kolunu tuttum. İç çekişi vicdanımı gıdıklarken önce kendi yaptığım hayvanlığa, daha sonra da diğer izlere göz gezdirdim. Bazıları kayış izine benziyordu. Birkaç tanesi yeniydi.

“Ne yapıyorsun sen?” Kollarını elimden kurtardı. Sıvadığı kollarını geri çekince gözlerini yüzüne çevirdim. İçerideki karanlıktan fark edemediğim çizikler ayan beyan ortadaydı. Duru cildindeki tek tük izleri kendi yapmış olabilir miydi? Peki üzerindeki monttan tam olarak büyüklüğünü göremediğim boynundaki morluk neyin nesiydi?

“Kim yaptı sana bunları?”

Çantasını bir hışımla elimden aldı. “Kimse,” diyerek içini açtı. “Her şeyin tam,” dememle kısıp olan gözlerini çizgi haline getirerek bana baktı. “Karıştırdın mı bir de?” Bunun için bana kızamazdı değil mi?

“İnan bana içindeki agucuk bugucuk şeyleri görmeye

meraklı değildim.” Burnundan sert bir nefes verdi. “Yalnız içinde para falan yok. Çalındıysa bizden bilme.” Çantasını kapatıp koluna takan kız “Biliyorum,” dedi. “Olmayan şey çalınmaz.” Aklıma tüm parasını girerken adamlara verdiği geldi. Peki, bu kız geceki taksi parasını nasıl ödemişti?

“Teşekkür ederim.”

Sorun olmadığını belli edercesine başımı salladım. Oda-
dan çıkıp tekrar koridorda ilerledik. Kulübün içine girmemizle çantasını sıkı sıkıya tutan kız bana doğru yaklaştı. Çünkü cesur halleriyle tam bir tezat halindeydi. Locaya doğru ilerlerken gördüğüm kişi, beni olduğum yere mıhladı. Bana çarpan Cansu hafifçe inlerken “Yürüsene!” dedi. Bunu ben de istiyordum ama Ecem ayaklarımın bağını çözmüştü. Ne işi vardı burada? Onu görmek istemediğimi daha ne kadar açık söyleyebilirdim?

Kalabalığı tarayan Ecem, kısa bir süre içinde beni buldu. Gözlerimizin buluşmasıyla kaskatı kesildiğini hissettim. Yüreğimdeki acı veren kıpırtının aşktan olmadığını biliyordum. Hayal kırıklığının beni zayıflatmasına izin vermeyecektim. Başımı dikleştirdim ve kalan mesafeyi kendimden emin adımlarla kapattım. Yaklaşmamla ayağa kalkan Ecem yokmuş gibi davranarak masadakilere döndüm.

“Ben birazdan gelirim abi, siz eğlenmenize bakın.”

Demir nereye gittiğini sordu. Sahi nereye gidecektim ki ben? Bildiğim tek şey, bu kızla aynı havayı solumak istemediğimdi. Neresi olursa olsundu. O sırada arkamdan geçip giden çekik gözlü kızı hatırladım. Aklıma ansızın gelen planla “Cansu,” dedim. “Cansu’yu eve bırakacağım.” Demir ne yapmaya çalıştığını anladığı için “Tamam koçum,” dedi.

“Birazdan gelirim,” deyip birkaç adım attım. “Ya da gelmem. Beklemeyin.” Ecem’in beni izlediğine adım gibi emin

olarak Cansu'nun peşinden koştum. Merdivenlerin yarısında yakaladığım kız "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Elimi belli belirsiz beline yerleştirirken "Düş önüme. Seni eve bırakacağım," dedim. Dokunuşumdan irkilen kız olduğu yerde durdu. "Senden böyle bir şey istemedim," diyerek elimi itekledi.

Ecem'in hâlâ bizi izlediğini bildiğim için, bu hareketi başka bir boyuta taşımalıydım. Cansu'nun elini tutup parmaklarımızı kaçamaması için birbirine kenetledim. Afallamış bir şekilde önce ellerimize daha sonra bana baktı. "Ne yapıyorsun sen ya?" diyerek elini çekmeye çalışınca daha sıkı tuttum. "Uzatma ve yürü," diyerek merdivenleri tırmandım. Ayaklarını direyen kız bir süre sonra pes etti ve bana ayak uydurmaya başladı.

Külüpten dışarı çıktığımız an tüm korumaların gözleri üzerimize çevirdi. Daha doğrusu kenetlenmiş ellerimize... Hızla Cansu'nun elini bırakırken "Arabamı getirin," diye emrettim. Bir adam otoparka doğru koşmaya başladı.

"Beni eve bırakmana gerek yok."

Cansu'ya doğru döndüm. Daha önce aldırmadığına emin olduğum ama düzgün gözüken kaşlarını çatmıştı. "Sana gerek olup olmadığını sormadım," diyerek tekrar arabanın geleceği yöne döndüm.

"Ayrıca benim eve gideceğimi nereden çıkardın?"

Kolumdaki saate baktım. 22.00'a yaklaştığını görünce "Çocuklar için uyku vakti geldiğine göre, başka yere gidemezsin," dedim.

"Sensin çocuk!" Koluma yediğim darbeyeyle başımı Cansu'ya çevirdim. İçinde voltranı mı oluşturmuştu lan, bu nasıl bir eli ağırlıktı! Arabamın farlarını gördüğümde o tarafa doğru ilerledim. Cansu'nun peşimden gelmediğini fark etmem çok zamanımı almadı.

“Yürüsene.”

Omuz silken kız kollarını göğsünün üzerinde bağladı. “Cansu, Allah aşkına kapris çekecek havamda değilim.” Adını duymasıyla gözleri olabildiğince açılan kız bana doğru baktı.

“Adımı nereden biliyorsun?” diye sorduğunda koluna taktığı çantasını işaret ettim. Bakışlarını ona çevirdi ve şaşkınlığını öfkeyle bileyerek bana döndü. “Sahi! Çantamı karıştırmıştın, değil mi?”

Bu kız belli bir süreden sonra tepkilerini tekrarlıyor muydu? “Hadi,” diyerek yürümesini işaret ettim. “Gelmiyorum ya! Ben kendim gidebilirim.” O kadar bağıırıyordu ki, adamlardan sonra kalabalık kuyruktaki insanların da dikkatini çekti. Resmen ayaküstü prestijimi beşik gibi sallıyordu kız.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Olabildiğince sessiz bir şekilde “İnan bana şu anda seninle uğraşmak yerine, içeride arkadaşlarımın yanında olmayı yeğlerim ama olamıyorum. Benim seni bırakırken vakit kaybetmeye, senin de benim seni bırakmamla vakit kazanmaya ihtiyacın var. Zorluk çıkarma da bin şu arabaya!” dedim.

Cansu birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Söylediklerimi idrak etmesi belli ki zaman alıyordu. Anladığı anda da hiçbir şey söylemeden arabaya doğru ilerledi.

“Ya sabır, ya selamet, ya akıl, ya keramet!”

Babanne tepkileriyle arabaya bindim. “Kemerini tak.” Benim neden takmadığımı soran kıza “Kendi canım kendi sorumluluğum, başkasının sorumluluğunu alamam. Tak sunu!” diye cevap verdim.

Nefesini dışarı sesli bir şekilde üfleyerek kemere uzandı. Arabayı çalıştırmamla hoparlörlerden çıkan bas sesi arabanın içini inletti. Rahatsız bir ifadeyle kulaklarını kapatan

Cansu, "Kıs şunu!" diye bağırdı. Kafamı boşaltmaya yarayan iki şey vardı; biri hız, diğeri yüksek sesli müzik.

"Kapatsana, sağır olacağız."

"Birşey olmaz," diyerek yola koyuldum. "Nerede oturuyorsunuz?" Cansunun tarif ettiği semti az çok biliyordum. Şarkı ritimlerinin verdiği gazla hızlandım. "Biraz yavaş gidebilir misin?"

Küstah ve belalı bir şekilde gülümserken daha çok gaza bastım. Tabi ki yavaş gidemezdim. Araçların arasından ustalık gerektiren hareketlerle geçmeye başladım. Göz ucuyla Cansu'ya baktığımda gözlerini sıkıca yumduğunu fark ettim, ama yavaşlamama neden olan şey yanaklarından süzülmeğe üzere olan yaşlardı. Kaskatıydı. Gergin olan boyun damarları çenesine kadar uzanıyordu. Kapının kolunu o kadar sıkı kavramıştı ki, eklem yerleri bembeyaz kesilmişti.

"Cansu."

Sanki adının söylenmesini bekliyormuş gibi birkaç damla yaş göz pınarlarından düştü. Hızımı daha da azaltırken tekrar seslendim. Sanki hipnotize olmuş, benim yanımdaki halinden kopmuştu. Emniyet şeridine geçip arabayı durdurdum. Cansu'ya doğru döndüm. Ne yapacağımı bilmez halde bir kucağındaki yumruk yaptığı eline, bir çenesinde damladı damlayacak gibi duran yaşa uzandım. Daha sonra ikisinden de vazgeçtim ve yavaşça avucumun içini omzuna oturttum.

"Cansu gözlerini aç."

Başını hayır anlamında salladı. Yaşlar, hazan yaprakları misali yavaşça kayıp gitti yanaklarından. "Korkacak bir şey yok," diyerek boştaki elimi ürkekçe yanağına koydum. Teni o kadar yumuşaktı ki, kaşmirden farksızdı. "Ben yanıdayım." Ben kimdim ki, yanında olmam işe yarayacaktı? Salak Cem!

İslanmış kısa kirpiklerini yavaşça araladı. İşe yaradı diye düşünürken gözlerindeki korku kaşlarını çatı. Bakışları etrafı taradıktan sonra bana çevrildi. Ağlamaktan kızarmış burnuyla çizgi film karakterlerinden farksız duruyordu.

“Ö-özür dilerim.”

Elimi yanağından usulca çektim. “İyi misin?” Başını evet anlamında salladı. “B-ben babamı bir trafik kazasında kaybettim de, o kadar hızlı gidince... Bir an, kendimi...” Gözyaşları konuşmasına izin vermedi. Hıçkırıklarını elinin tersiyle kapatmaya çalışan kıza yaşattığım acı, birkaç küfürü beraberinde getirdi. Babasını bu yüzden kaybettiğini nereden bilebilirdim ki? Allah kahretsin! Yavaş dediğinde neden yavaşlamadım!

“Şşş...” Cansu’yu kendime çekerek sıkıca sarıldım. Ördüğü saçlarına elimi koydum. Bu sıklıkta bile ipeksi yumuşaklığı o kadar barizdi ki. Bir insanın her şeyi mi yumuşak olurdu?

“Asıl ben özür dilerim.”

Sakinleyene kadar ona sarılmayı bırakmadım. Kendini iyi hissettiğini beni uzaklaştırmasıyla anladım. Parmak uçlarıyla gözlerinin altını silerken “Teşekkür ederim,” dedi. Onu ağlattığım için teşekkür mü ediyordu? “Uzun zamandır kimse ağlarken bana sarılmamıştı. Nasıl iyi geldiğini unutmuşum.”

Kaşlarım sorgular bir şekilde çatıldı. “Vicdan azabı çekmemem için söylüyorsun,” diyerek arkama yaslandım. Başını hayır anlamında sallarken ciddi olduğunu vurguladı.

“Eminim ki, annen ağladığını gördüğü an sana sarılıyor dur. Ya da ne bileyim kardeşin falan.”

“Kardeşim yok,” diyen kız üzerindeki hırkanın koluna burnunu sildi. “Üvey abim var. Onun da şefkat anlayışı biraz farklı.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Annemin de tüm sev-

gisi yeni kocasına gittiği için kızına pek gösteremiyor.” Zar zor yutkunurken, “Bunları sana neden anlatıyorsam,” dedi ve kinayeli bir şekilde güldü. Gerçekten neden anlatıyordu ki? Hadi o duygusal bir boşluktaydı anlatıyordu, ben neden detaylarını öğrenmek istiyordum? Gözüme takılan tenindeki izler yüzünden mi?

“Artık gidebilir miyiz?”

Düşüncelerime ket vurup tekrar yola koyuldum. Bu sefer ne müziğin sesini açtım ne de belli bir hızın üzerine çıktım. Sakin ve sessiz bir yolculuktan sonra evlerinin bulunduğu sokağa girdik. Kemerini çözen kız, “Taksi durağının önünde ineyim,” dedi. Arabayı durağın biraz berisinde durdurdu.

“Zahmet oldu. Teşekkür ederim.” Kimliğindeki yakını bir şekilde gülümsedi. Belli belirsiz bir tebessümle karşılık verdim. “Ve tekrar özür dilerim,” diyerek arabadan indi.

Hareket etmemi bekledi. Elimle içeri girmesini işaret ettim. Yarım yamalak el salladı ve arkasını dönüp bir apartmana doğru ilerledi. Hırkasının cebinden çıkardığı anahtarları gördüğümde vitesi taktım. O sırada koltuğun ayakucundaki parlak pullu çantayı gördüm. Çantasını almaya gelip almadan giden kıza baktığımda apartmana girmek üzere olduğunu fark ettim.

Kapıyı açıp “Cansu!” diye seslendim. Apartmana girdi. Uzanıp yerden çantayı aldım. Arabayı durdurup indim. Yavaşça kapanan kapıya yetişmek için depar attım. Kapanmasını ayağımla engelledikten sonra açıp içeri girdim. Asansörün ikiden üçe çıktığını gördüğümde merdivenlere yöneldim. Üçer beşer çıktığım basamaklar, üçüncü kattan sonra nefesimi kesmeye başladı. Cansu’nun beşinci katta inışı de bana hiç yardımcı olmuyordu. Hızım biraz düşerken kalan basamakları tırmanmaya başladım.

“Saatin farkında mısın sen?” Kalın, boğuk ve sarhoş olduğunu düşündüğüm ses apartman boşluğunda yankılandı. “İki gecedir ne haltlar karıştırıyorsun sen?”

Bir kapı sert bir şekilde kapandı. Cansu... Ayaklarıma can gelmişcesine merdivenleri çıktım. Beşinci kata gelmemle kısa bir an soluklanıp bağırışların hangi kapının ardından geldiğini çözmeye çalıştım. Cansuların olduğunu düşündüğüm kapının zilini alacaklı gibi çalmaya başladım. İçerideki kavgaya kısa bir an kesildi. Bana doğru gelen adım sesleri, karşıma çıkacak kişinin heybetini belli ediyordu.

Kapı açıldı. Karşıma kırk yaşlarında, bira göbeğine rağmen üstüne bir şey giyme gereği duymamış, hafif kel bir adam çıktı. Ayakta zor duran hali ve nefesinin kokusu zil zurna sarhoş olduğunu gösteriyordu.

“Sen kimsin be?”

Adamı itekleyerek içeri girdim. “Ne oluyor lan?” diye sendeleyerek adamı umursamadan Cansu’ya seslendim. Karşıma çıkan iri yarı çocuk, bahsettiği üvey abisi olmalıydı. İçimden bir ses vücudundaki morluklara neden olan kişinin bu çocuk olduğunu söylüyordu.

“Cansu!” Koridorun sonundaki bir kapı yavaşça açıldı. Ürkek bir kuş gibi başını dışarı uzatan kıza doğru yürüdüm. Nutku tutulmuş gibi dehşetle bana baktı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

Arkamdaki adım seslerinin eceline susayan adama ait olduğunu biliyordum. “Cansu! Kim bu adam!” Cansu’yu gerisin geri odaya sokup kapıyı arkamdan kapattım. Kilidi çevirirken korkudan buğulanmış gözlere baktım. Birkaç saniye içinde kapının kolu zorlanmaya, arkasından da kapı yumruklanmaya başladı.

“Dokundu mu sana?”

Başını hızlı hızlı sallayan kızın yanaklarından yaşlar dökülmeye başladı. "Vücudundaki morluklara neden olan bu dışarıdaki hayvan mı?" Tekrar başını hayır anlamında sallarken hırkasının kollarını çekti. "Oğlu mu?" İnkâr ettikçe sinirleniyor, sinirlendikçe kapının aldığı darbeleri adama yaşatmak istiyordum.

Ellerimle saçlarını düzeltip yanaklarını kavradım. "O morlukların bir nedeni olmalı ve bu neden senin kendi başına yapabileceğin bir şey değil." Gözlerini kaçırmaya çalıştı. Yüzünü daha sıkı tutarken "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dedim. "Sadece sana bunları yapanın kim olduğunu söyle."

Sessizce ağlayan Cansu boğuk bir sesle "Beni öldürürler," dedi. Çoğul eki kullandığına göre ikisi birdendi. Annesi nasıl böyle bir şeye göz yumabiliyordu? Kapı zorlanmaya devam ederken burada mutlu olup olmadığını sordum. Cansu kapının her darbesinde irkiliyor, bakışlarını benden oraya kaydırıyordu.

"Cansu, burada yaşamak istiyor musun gerçekten?"

Burnunu çeken kız "Başka nerede yaşayacağım ki?" dedi. "Rüştümü ıspat edene kadar onlara katlanmak zorundayım." Başımı hayır anlamında salladım. "Hiçbir şeye katlanmak zorunda değilsin," diyerek ufak tefek kızı kollarımın arasına aldım. "Ben yanıdayım." Şu anda sen kimsin ki dese dumur olur kalırdım. Neyse ki Cansu bana cevap vermek yerine sadece sarılışıma karşılık verdi.

"Şimdi olabildiğince hızlı bir şekilde eşyalarını toplamanı istiyorum." Cansu kollarımın arasından çıkarken "İzin vermezler," dedi. Belalı bir şekilde gülümserken "Sen onu düşünme," dedim. "Senin için önemli neyin var neyin yoksa toparla." Başını tamam anlamında salladı.

"Ben çıkınca kapıyı arkamdan kitle ve ben sana söyleyene kadar dışarı çıkma." Tekrar başıyla beni onaylayınca arkamı döndüm. Kapının kilidini çevirdim. Birkaç saniyeliğine duran yumruklardan fırsat bulup odadan çıktım. Adam ve arkasındaki oğlu birkaç adım gerilediler. Cansu kapıyı kitleyene kadar önünden ayrılmadım.

"Kimsin lan sen? Ne yapıyorsun evimde?"

Aklıma ufacık kıza yaptıkları eziyeti getirerek öfkemin bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Adamın üzerine doğru yürüdüm. Oğlu attığım bakışlarla geriledi. Adamın ensesinden kavradığım gibi hole doğru çekiştirdim. Elimden kurtulmaya çalışan adamın attığı darbeler sadece gıdıklanmama neden oluyordu.

"Bırak ulan beni."

"Hay hay," diyerek öne doğru ittirdim. Dengesini sağlayamayan adam yere kapaklandı. Geriye dönüp oğluna doğru birkaç adım attım. Cüssesinin adamı olmadığını korkuyla kendini odaya kapatmasıyla anladım. Tekrar babasına döndüğümde adamın ayağa kalktığını gördüm.

"Seni öldürürüm lan!" diyerek üzerime koşan adama yumruğumu savurmamla kendini yerde bulması bir oldu. "Ben de süründürürüm," diyerek yüzüne doğru tekmemi savurdum. "Bir daha o kıza dokunamayacaksın lan!" İnkare gerek sağa sola yuvarlanan adam küfürler ve tehditler yağdırmaya başladı.

"Ağzını topla yoksa dilini keserim." Birkaç tekmeyi kasıklarına geçirdim. "Ağzını topla dedim!" Oksijene aç bir şekilde nefes alan adam daha fazla vurmamam için elini kaldırdı. Titreyen, kanlanmış eline baktıktan sonra midem bulantı yormuş gibi yüzümü buruşturdum. Kesik soluklarla bana bakan adam "Ne istiyorsun?" diye sordu. Yanına çömeldim.

"Bu yüzü unutmamanı..." Boğazına yapışıp başını havaya kaldırdım. "Bu geceyi unutmamanı, ama Cansu'yu unutmamanı." Parmaklarımın arasındaki yutkunuşlarını hissettiğim adam kaşlarını çattı. "Doğru duydun. Beni unutma ama o kızı unut. Yoksa küçücük bir kıza istismardan seni içeri atırır, oğlunun da canını alırım. Evlat acısıyla mapusta çürür gidersin."

Kapıda duyduğum kilit sesiyle başımı girişe çevirdim. Orta yaşlardaki bir kadın içeri adımını atar atmaz donakaldı. Bize bakan gözleri dehşetle büyüdü. Cansu'nun emekli hali gibiydi. "Ünal," dediğinde suratımı buruşturup adama döndüm. Bütün Ünallar mı sorunlu olurdu be kardeşim! "Anlaştık mı?"

"Sen kimsin be adam? Bırak kocamı!"

Bana doğru gelen kadına sert bir şekilde baktım. "Tek bir adım daha atarsan kocanın kellesini eline veririm." Kadını olduğu yere mihladım. Adama dönüp sorumu yineledim. Yarım yamalak bir anlaştık cevabı aldıktan sonra kafasını sert bir şekilde zemine çarptım.

"Ne anlaşması bu?"

Ayağa kalkıp ellerimi birbirine çarptım. "Kocan sana anlatır." Kadının yanından geçip Cansu'nun odasına doğru ilerledim. Kapıyı çalıp "Cansu benim, Cem," dedim. Kilidi sesizce açtıktan sonra kapıyı araladı.

"Hazır mısın?" İçeri girdiğimde bir sırt çantası, bir poşet, bir de kurbağa ile... "Onu ne yapacaksın?" Küçümser tavrım çekik gözlerini ince bir çizgi haline getirdi. "Onun bir ismi var. Kerker. Lütfen doğru konuş!" Pelüş bir oyuncağa saygıda kusur etmeyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Peki, kurbağa Kerker Bey'i almak zorunda mıyız?" Başını keskin bir tavırla sallayınca "Pekâlâ," dedim. "Ben ta-

şımam.” Sırt çantasını ve poşeti elime aldım. Getirdiğim çantayı alıp almadığını sordum. Her şeyin tamam olduğuna emin olduktan sonra odadan çıktım.

Yerdeki adam görünürde yoktu. Deli danalar gibi tuvaletin önünde volta atan kadın tırnaklarını yiyordu. Bizi gördüğü an dehşetle gözleri büyüdü. “Cansu, ne arıyorsun bu caninin yanında?”

Alaycı bir tavırla kakhaha attım. O bana cani mi demişti? “Polise haber verdim. Birazdan burada olurlar.” Korkmamı gerekiyordu? Kadın kızına yanına gelmesini söyledi. Tereddütte kalan kız bana doğru sokuldu. Benim için bu yeterli bir hareketti. Kadın şaşkın bir edayla “Bebeğim,” diye seslendi.

“Kocan anlaşmamızdan bahsetmedi sanırım.”

Bakışlarını bana çeviren kadın hâlâ aval bir haldeydi. “Bundan sonra Cansu diye bir kızınız yok.” Yüzündeki şaşkınlık, öfkesinin gölgesinde yok oldu. “Sen kim oluyorsun? Cansu! Hemen yanıma gel!”

Cesur bir hareketle elimi tutan Cansu “Gidelim,” dedi.

“Ne demek gidelim Cansu? Kızım?”

Kadın ardımızdan bağırırken merdivenlerden inmeye başladık. Apartman ‘Cansu’ haykırışlarıyla inliyordu. Birkaç dairenin kapısı açıldı, bizim geldiğimizi gören bazıları kapılarını kapattılar. Bazılarıysa ayran budalası gibi yüzümüze bakıyordu. Meraklı Melehatlar gibi camlara üşüşenler eşliğinde arabaya doğru ilerledik.

Cansu ön koltuğa geçerken eşyalarını arka koltuğa fırlattım. Yerime geçtiğimde Cansu’nun kemerini çoktan takmış olması gülümsememe neden oldu.

“Yeni hayatına hazır mısın?” diye sorduğumda yarım yamalak bir gülüşle beni onayladı. Arabayı çalıştırdım. “0

zaman let's go!" Gazı köklediğim gibi yola koyulduk. Resmen bir saat içinde birinin hayatını değiştirmiştim. Peki, şimdi ne yapacaktım?

"Nereye gidiyoruz?"

Bilmediğim yerden gelen soruya ne cevap vereceğimi düşün­düm. Bize götüremezdim. Annem son zamanlarda izlediği dizilerden dolayı küçük gelinlere takmış bir vaziyeteydi. Anlamayıp dinlemeden sütünü haram edeceği için, o topa girmeye gerek yoktu. Boralara götüremezdim. Kim bilir ben kulüpten çıktıktan sonra Ecem ne hale gelmişti. Melek'in gazabı büyük olur, azabı Cansu'yu yakardı. Demirler zaten kalabalıktı. Emir ve Nika daha evli olmadıkları için etkisiz elemandı. En iyisi, yurtdışından gelen iş adamlarını misafir ettiğimiz güvenilir otellerden birini tercih etmekte.

"Otele," diyerek ilk sapaktan saptım. "Otele mi?" Ses tonundaki vurgudan dolayı bakışlarımı kısa bir an Cansu'ya çevirdim. Gözlerini yine boncuk boncuk açmıştı. 'Ne var?' der gibi başımı sallarken "Eve atmıyorum kızım seni, otele bırakacağım alt tarafı," dedim. Gözleri daha da açıldı.

"Tek başıma mı kalacağım?"

Dikkatimi yola vermeden önce kucağında kuran kurbağaya baktım. "Kalabilirsin diye düşünüyorum. Çocuk musun yoksa sen?" Şu anda şaşkınlıktan arınıp sinire bulandığını tahmin ediyordum. Göz ucuyla baktığımda gördüğüm çatık kaşlar çarpık bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdi.

"Kalırım tabi. Sadece seni denedim."

Matrak bir kahkaha attım. Beni denemişmiş. Çocuk!

Otele gelene kadar ağzını bıçak açmayan Cansu, arabayı durdurmamla gözlerini gösterişli binada dolaştırdı. "Burada mı kalacağım?" İnmesini söyledim. Arabayı valeye vermeden önce arka koltuktaki eşyaları aldım. Cansu

kurbağaya sıkıca sarılırken başını geriye yatırmış binayı inceliyordu. “Yürü hadi,” diyerek otele girdim. Peşimden gelen Cansu, aç olan merakını doyumak istercesine gözlerini etrafta dolaştırıyordu.

“Hoşgeldiniz Cem Bey.”

Resepsiyondaki adama bir oda vermesini söyledim. “İki kişi mi kalacaksınız?” “Hayır, sadece küçük hanım kalacak,” diyerek Cansu’yu işaret ettim. “Kimliğini ver.” Ağzı açık ayal ayal otelin avizelerine bakan kız elimi şıklatmamla bana baktı. Ağzını kapatmasını işaret ettim. Sözümlü dinleyen kıza kimliğini vermesini söyledim. Çapraz astığı pullu çantasının içinden çıkardığı Hello Kitty’li cüzdanıyla gözlerimi devirdim. Çocuk olmasa da kesinlikle çocuk ruhluydu. Allah’ım bana çocuk nasip et, derken bundan bahsetmiyordum. Kimliği adama teslim ettim. O işlemleri başlatırken kaç gece kalacağını sordu. Şu anda Cansu’yla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı için “Ucu açık olsun,” dedim.

“2053 numaralı oda, 2. Kat.”

Adam anahtarı personele teslim etti. “Gerek yok, ben hallederim,” diyerek anahtarı elime aldım. Cansu’ya düşünme bakışı attıktan sonra asansöre doğru ilerledim. Odanın bulunduğu kata geldiğimde ardımdaki adımların yavaşladığını hissettim. Omzumun üzerinden Cansu’ya baktım. Etrafa bakınırken kucağındaki kurbağaya eziyet ettiğini fark ettim. Gergin miydi?

“Burası.”

Kapıyı açıp içeri girdim. Lüks otel odasının bir eksiği var mı diye kontrol ederken duraksadım. Bir eksiklik vardı. Odanın sahibi... Cansu kapının eşiğinde durmuş bana bakıyordu. Daha doğrusu benim olduğum yerdeki bir noktaya. Dalmıştı. Bu kadar düşünecek ne vardı? Elimle içeri girmesini

işaret ettiğimde bir rüyadan uyanır gibi irkildi. Gözleri canlı bir hale geldi. Oyunağına işkence yaparak odaya girdi.

“Karnın acıkırsa mini var şurada.”

Cansu kurbağayı yatağa bırakıp gösterdiğim tarafa doğru ilerledi. Klimayı oda sıcaklığına getirdikten sonra televizyonu açtı. “Bir şeye ihtiyacın olursa, dâhili numaralar şu kâğıtta yazıyor.” Kumandayla kanalları ayarlarken göz ucuyla Cansu’ya baktım. Tedirgin hali benim varlığımdan dolayı mıydı?

“Bir sorun var mı?”

Kumandayı kenara koyup kıza döndüm. Gözleri ‘Var,’ dese de dudaklarından “Yok,” kelimesi döküldü. “Klasik otel odası işte.” Bunu o kadar ruhsuz söylemişti ki, gören de hayatını otel odalarında geçirdi sanırdı. “O zaman ben gidiyorum,” dediğimde saniyelik de olsa gözleri açıldı.

“Öğlen gibi gelirim. Yat uyu.”

“Sabah okulum var.” Tü Allah’ın cezası! Okuyordu bu, değil mi? “Buradan Feriköy’e nasıl gidebilirim?” Bir liseye gitmediğim kusur kalmıştı. “Kaçta başlıyor dersin?” diye sorduğumda “Sekiz buçuk,” diye cevap verdi. Kısa bir an düşündüm. Biz bu kadar erken mi gidiyorduk okula? “Tamam, sekizde hazır ol.” Başını tamam anlamında salladı. “Hadi iyi geceler,” diyerek odadan çıkmak için birkaç adım attım.

“Cem!” Panikvari bir şekilde seslenen kız ona dönmemele “Bey,” kelimesini ekledi. “Cem demen yeterli.”

“Tamam Cem. Ee, şey...” Önümde ıkına sıkına bir şeyler söylemeye çalışan kıza anlamaya çalıştım. “Ben daha önce, yani tabi geldim de, hani hiç tek-”

“Kalmadın?” Cümlesini tamamlamamla duraksayan kız balığa benzeyen ufak ama dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sorduğumda bir şey

söylemek ister gibi dudaklarını araladı. Daha sonra hiçbir şey söylemeden kapattı. Sanırım burada kalmamı istiyordu.

Arkamı dönüp kapıya ilerledim. Tekrar bana seslenirken kapıyı kapattım. Odaya dönüp üzerimdeki ceketi çıkardım. Sandalyeye astım. Göz ucuyla baktığım kız, tepkisiz bir şekilde beni izliyordu. Cebimdeki telefonu, anahtarı ve cüzdanı masanın üzerine koydum. Kumandayı elime alıp bembeyaz yatağın üzerine oturdum. Ayaklarım yatağa değmeyecek şekilde, sırtımı başlığa yasladım.

“Orada mı yatacaksın?”

Kolumu başımın arkasına atıp ensemdeki saçları kaşırken “Koltukta yatacak değilim,” dedim. Bana baktığını bilsem de gözlerimi televizyondan ayırmadım. Kanallar arasında gezinirken önümden geçip sırt çantasını eline aldı. Banyoya girip kapıyı kapattı. Telefonumun çalmaya başlamasıyla nefesimi dışarı üfledim. Kim şimdi rahatını bozup telefonu alacaktı!

Israrla çalan telefon yüzünden kendi sorumun cevabını kendim verdim. Ben! Sıkıntıyla iç çekerek ayağa kalktım. Demir’in aradığını gördüğümde garip bir panik sardı ruhumu. Bulunduğum durumu nasıl açıklayacaktım?

“Abim!”

“Geri dönmek gibi bir planın yok herhalde Cem?”

“Abi bırak beni. Dönersem seninimdir, dönmezsem hiç sana ait olmamışımıdır.”

“Haydar Cem!”

“Abi durumlar biraz karışık, yarın anlatırım. Bu gecelik oralar size emanet.” Demir her zamanki gibi üstelemedi. Adamın en sevdiğim huyu buydu. “Dikkatli ol,” diyerek telefonu kapattı. O sırada gelen arama ve mesajları fark ettim. Bora’yla ikisinin merakı gözlerimi yaşartıyordu. Ecem’den

gelen üç mesajı okumadan sildim. Boşuna sinirlenmeye gerek yoktu.

Dedem de mi aramıştı? Şimdi kızın yanında sana geri dönüş nasıl yapayım Haydar-ı mahşer. Yine çalma ihtimaline karşı telefonu yatağın yanındaki komodine koydum. Tekrar eski pozisyonumu alırken gözüm yeşil kurbağaya takıldı. Uzanıp elime aldım. Yayılan kokuyu daha iyi anlamak için oyuncağı burnuma yaklaştırdım. Aklıma ilk gelen çikoladaydı. Hayvana çikolata mı yedirmeye çalıştın kızım? Bu ne?

Banyo kapısının açılmasıyla oyuncağı yatağın bir köşesine fırlattım. Beni bıraktığı pozisyonuma geçtim. Cansu, kurbağalı pijamalarıyla odaya döndü. Bu kızın kurbağa takıntısı, çocukluğunun hangi anısına dayanıyordu? Dolabın içindeki yedek battaniye ve yastığı kucakladı. Koltuğa doğru yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" Oyuncağını alıp koltuğa oturdu. Üzerini örterken "Aynı yatakta yatamayacağımıza göre," dedi. Ayaklarını ileriye doğru uzatıp kendine rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. "Neden yatamayacakmışız?" diye sorduğumda "Ateş ve barut yanyana durmaz," dedi.

Alaycı bir ifadeyle kahkaha attım. "Oradan bakınca sübyancı gibi mi duruyorum?" Duraksayıp gözlerini belerterek bana baktı. "Sübyancı mısın bilmem, ama öküz olduğun kesin."

'Bak sen' der gibi güldüm. "İşini gücünü bırakıp, senin için uğraşan bir adama ne güzel lakaplar bunlar." Cümlem kafasına bazı şeyleri dank ettirmiş gibi mahçup bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim." Yalandan kırılmış gibi yaparak "Bir şartla özrünü kabul ederim," dedim. Meraklı bakışlarının devamını getirmemi istediğini biliyordum.

"Yatağa gel."

Gözleri boncuk boncuk açıldı. "Korkma sana dokunmayacağım. Sabi sübyanın günahına giremem."

"Gerçekten içimi rahatlattın," demesiyle keyifli bir kahkaha attım. Gözlerini kisan kıza yanımdaki yeri işaret ettim. "Gel hadi gel, gerekirse ben yatarım koltukta." Yaptığına kendi de inanamıyormuş gibi yerinden kalktı. Yatağın ucuna oturduktan sonra ayakkabılarını çıkardı. Yüzümü numaradan iğrenir bir tavırla buruşturdu. Yatağın içine girmek için yorganı aralarken bana baktı. "Ne var ya?" "Öf, öf, öf" diyerek kokuyu dağıtırmış gibi burnumun önünde elimi salladım. Kaşlarını çatarak "Saçmalama ya! Kokmaz benim ayaklarım!" dedi. Yine de ayağını burnuna doğru yaklaştırdı. Esnekliği gözümünden kaçmadı. "Kokmuyor işte," diyerek bana doğru uzattı. "Al kokla. Tertemiz."

Kusacak gibi yaparak başımı çevirdim. "Ya Cem!" diye mızımızca bağırdı. "Yalan söylüyorsun. Kokmaz benim ayaklarım." Bu kızla uğraşmak hoşuma gitmeye başladı. Kahkaha atmam, üzerine tekrar sinir zırhını geçirmesine neden oldu. Burnundan sert bir nefes vererek yatağın içine girdi. Yorgana sıkıca sarıldı. Kahkahalarım devam edince göz ucuyla uyaran bir bakış attı. Korkmalı mıydım?

Sinirle arkasını döndü. Gözlerim yaşırmıştı. Kahkahalarımı kontrol altına aldım. Uzun zamandır böyle içten güldüğümü hatırlamıyordum. Kinayeli bir şekilde "İyi geceler," diyen kıza "İyi uykular," diye cevap verdim. "Kokarca."

"Gelmiyor mu?"

Düşünceli bir şekilde hayır dedim. Bora ellerini birbirine çarptı. "Ne yapıyor bu çocuk ya?"

Gerçekten bu çocuk napıyordu? Yanımıza gelen ufak tefek kız da kimdi? Burada ne yapmışlardı? Hadi Ecem yüzünden kulüpten kaçma bahanesi olarak o kıza sığınmıştı, biliyordum. Peki, şu anda neden ortalıkta gözükmüyordu? Hâlâ o kızla olamazdı, değil mi?

"Sanırım yağmurdan kaçarken doluya tutuluyor."

Ne dediğimi anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatan Bora'nın omzunu sıktım. "Yarın anlarız. Hadi kızların yanına dönelim."

'İyi bakalım,' der gibi başını salladı. Çalışma odasından çıkarken telefonum çalmaya başladı. Ekranda gördüğüm ismi belki de yıllardır görmüyordum. Yaşadığım özlem boşluğunu dolduran duygusal anılar zihnimde canlanmaya başladı. Yüzümde hafif bir tebessüm belirdi.

"Hayırdır abi?" Bora'ya telefonu çevirdim. Gözleri olabildiğine büyürken "Hayırdır inşallah," dedi abartılı bir vurgu yaparak. Haydar dedeyi daha fazla bekletmemek için telefonu açtım ve Bora'ya kapıyı kapatmasını söyledim.

"Dedem iyi akşamlar."

"Karaoğlan nassın?"

Bora kapıyı kapattıktan sonra beklentiyle yüzüme bakmaya başladı. Haydar dedenin beni araması hayra alamet olamazdı. Hal hatır sorma seramonisinden sonra "Bizim eşo-leşeğe ulaşamıyorum, nerede haberin var mı?" diye sordu. Cem istisnasız dedesinin telefonlarını açardı. Bu, yaptığı işi daha da merak etmeme neden oldu. Ulan Cem, umarım başını derde sokacak bir şey yapıp, derman için beni aramazsın. "Ufak bir işi vardı dede. Buyur ben yardımcı olayım."

"Bre deyyuzun oğlu, dedesinden önemli ne işi olabilir?" Haydar dede garip benzetmeleriyle Cem'e kızarken sinirli bir

iç çekti. "Sabah yedi uçağıyla İstanbul'a geliyorum. Beni havaalanında karşılasın diyecektim." Tek kaşım havaya kalkınca Bora ne olduğunu sordu. Dudaklarımı kıpırdatarak İstanbul'a geldiğini söyledim. Yüzünü buruşturan arkadaşım "Ne alaka?" dedi.

"Karaoğlan?"

"Buradayım Haydar dede. Biz ne güne duruyoruz da, hayırdır? İstanbul'da ne işin var?"

"Senin işin başından aşkındır. Bilirim. Benim o boş gezenin boş kalfası torunum, cistak cüstak mekânlarda karı kızlarla uğraşacağına dedesiyle ilgilensin dedesiyle. Beni arayıp sormayalı aylar oldu aylar. Sor bakalım biliyor muymuş yaşadığımı?"

Haydar dedenin yakınmalarını sessizce dinledim. "Öyle işte Karaoğlan. Yaş kemale erdi. Sizin buralara geleceğiniz yok, ben geleyim de ölmeden kanlı canlı sarılayım istedim. Babanın vefatında da yanında olamadım; düğününde, çocuklarının doğumunda da..."

Hafifçe gülümsedim. "Sen sağ ol, bize yeter dedem. Var-sın buluşmalar geç olsun," dedikten sonra hangi havaalanına ineceğini sordum.

"Sabiha Gökçen'e almış benim kalfa."

"Tamam dedem. Tahmini olarak 9 gibi inmiş olursun. Ben seni alacağım."

"Zahmet etme oğul. Sen benim haytaya ulaş yeter," dediğinde "Bizim için kaç kilometrelik yol gelen dedem mi zahmetten bahsediyor? Sabah oradayım. Konu kapandı," diye cevap verdim. "Sağolasın Karaoğlan. Allah seni karına, evlatlarına bağışlasın."

Selamlarla dolu uzun bir kapanıştan sonra Cem'in numarasını tuşladım. "Neden geliyormuş?" Bizi görmek için diye

verdiğim cevapla ne yaptığımı soran Bora "Cem'e mi haber veriyorsun?" diye ekledi. Telefonu kulağıma götürürken başımı evet anlamında salladım. "Dur, dur arama." Neden bahsettiğini anlamaya çalışırken "Kapat, kapat," dedi.

Arama sesini duymadan kapattım. "Onun hakkından en iyi Haydar dede gelir. Bırak yarınki gelişi sürpriz olsun." Yüzünde oluşan pis gülüşün nedenini biliyordum. Cem'in bastonla imtihanı daha dün gibi aklımdaydı.

"Sabah almaya gideceğim," diyerek telefonu cebime koydum. "Ben de gelirim." Gülümseyerek sabah onu evden alacağımı söyledim. "Hadi şimdi gidelim, yoksa Melek yine saçma sapan şeyler düşünmeye başlayacak."

Çalışma odasından çıkıp daha da hareketlenen kulübe döndük. Locadaki bir eksik dikkatimden kaçmazken Ecem'in nerede olduğunu sordum. Melek bozuk atarak "Gitti kız," dedi. "Kalıp ne yapacak ki?"

"Neden geldiyse onu!"

"Cem'le konuşmaya gelmişti ama Cem Bey, yanına küçük bir kız alıp sırlara karıştı. Sahi, o kız kim?" Melek'in sorusunu Elif de merak ediyormuş gibi başını bana çevirdi. "Ecem'in yanında soramadım ama gerçekten hayatım, o kız kim? Akıllı mı?"

"Bildiğim kadarıyla değil." Elif sorgular bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Karımı kolumun altına alıp şakağından öptüm. "Yarın öğreniriz," dememle az önceki konuşma aklıma geldi. "Bu arada güzelim yarın bir misafirimiz olacak." Koltukta öne doğru kayan Elif bana doğru döndü. "Misafir mi? Kim?"

Kollarımı iki yana açıp koltuğun omuzlarına tutunurken "Haydar dede," dedim. Âşık olduğum mavi gözler büyürken "Cem'in dedesi olan Haydar dede mi?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "İnanmıyorum! Neden geliyor-muş?"

"Daha önceki görevlerini yerine getirememenin verdiği vicdan azabıyla. Ölmeden dünya gözüyle bizi görmek istiyormuş."

Söylediğim cümleyi garipseyen karım "Ölmek mi? Hasta mı ki?" diye sordu. Başımı hayır anlamında sallarken damagını şaklattım. "Klasik Haydar dede, kendimi bildim bileli bir ayağının çukurda olduğunu, gözünün de toprağa baktığını söyleyip durur ama inan bana seni beni gömer o." Masaya üç kere elini vuran karım, "Allah korusun," diyerek kulağına götürdü. "O zaman bizim eve gelecek?"

Omuzlarımı silktim. "Onu bilmiyorum. Yarın havaalanından alayım, öğrenirim." Bir anda panikleyen karım, "Hazırlık yapmam lazım," dedi. "İlk kez evimize gelecek. Onu bırak beni ilk kez göreceksin." Elimi karımın yanağına yerleştirirken "Sakin ol," dedim. "İnan bana telaş yapılacak hiçbir şey yok. Haydar dedeyi görünce anlayacaksın." Hâlâ içi rahatlamamış gibi duran karımın yanağını okşarken gülümsedim.

"Şöyle diyeyim sana. Cem'e bir 50 sene eklediğini düşün."

Kısa bir düşünmeden sonra dudakları aralanan karıma bakarak kahkaha attım. Haydar dedenin bizim için geldiğini söylemesi pek aklıma yatmamıştı ama gelişi Cem'in toparlanmasına iyi olacaktı. Biliyordum.

Hadi bakalım.

Kulağımda tanıdık ritimli çan sesi, üzerimde garip bir ağırlık... Gözlerimi açmak isteyip de açamamak... Lan! Karabasan mı bastı beni? İyi saatte olsunlara mı karıştım? Ölmeden mezara mı koydular yoksa? Ne lan bu? Vallahi daralıyorum. Tövbe estafirullah. Bismillahirrahmanhirrahim.

Dua, dua, çok dua... Sübhaneke amin.

Zil sesi durdu. Kirpiklerimi güçlkle araladım. Karşılaştığım manzaranın gerçek olup olmadığını anlamak için hızlı bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırdım. Gerçek olduğunu anladım. Yatak yerine üzerimde boylu boyunca yatan Cansu'yla gözlerim fal taşını kışkırtacak şekilde açıldı. Ateş ve barut yan yana değil, alt alta üst üste duruyordu. Yatağa gel dedim diye, bana sapıklığı yakıştıran kıza bak. Resmen bedenimi kendi pis emelleri için kullanıyordu. Hadi onu anladım. Bu kurbağanın üzerimde ne işi vardı? Resmen bir velet ve bir peluş yüzünden kendimi kirlenmiş hissediyordum.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Cansu, göğsümdeki başını sağdan sola çevirdi. Saçlarını yüzüme doğru fırlattı. Ok gibi gözüme saplanmasıyla inledim. Karman çorman saçları yüzüne düşmüş bir şekilde başını kaldırdı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Belki de açıktı. Gözü yoktu lan bunun! Nefesini üfleyerek yüzündeki saçları itmeye çalışırken "Günaydın," dedim.

Yavaşça araladığı gözleri benimkilerle buluştu. Dehşet dolu ifade saniyeler içinde yüzüne yerleşti. Bulunduğu koma kaçamak bir bakış attıktan sonra çığlık çığlığa kendini yana attı. Dengesini sağlayamayıp yataktan düştü. O inlerken ben kahaahalarla gülmeye başladım.

"Ne gülüyorsun be!"

Çalan telefonumu elime almamla sustu. Attığım kahaahalar götümde patlarken "Siktir!" dedim. Yataktan hızlı doğruldum. Arama sayısı, resmen saatle doğru orantılıydı. Alt tarafı gözlerimi dinlendirmiştim. Hangi ara saat 12 olmuştu?

Bora'ya dönüş yaptım. İlk çalışında açılan telefonun

ucundaki ses "Neredesin lan sen?" diye çemkirdi. "Uyuya kalmışım lan. Ne bağıırıyorsun?"

"Nerede uyuyakaldın?"

Bu nasıl bir soruydu? "Lütfen zamanımı harcağım sorular kaliteden yoksun olmasın. Bu ne saçma sorudur?" Telefondaki haşırtı sesleriyle yüzümü buruşturdum. Şu anda sövüyorsa, resmen hatlar sansürlüyordu. Canını yediğim teknoloji!

"Haydar Cem"

Kükreyen ses, otoriterliğinden taviz vermezken hazır ola geçmeme neden oldu. Dedemin Bora'nın yanında ne işi vardı? "Neredesin Haydar?" Ortamı yumuşatmak adına "Buradayım Haydar," diye cevap verdim. Tekrar nerede olduğumu sorunca "E, buradayım Haydar," dedim.

"Bacağına sıçtığının evladı!"

Küfürü matrak bir kahkahayı dudaklarımın arasından kaçırdı. "Evde yoksun, zirzop mekâna uğraşmamışsın, kulüpte değilsin. Neredesin sen?" Bulduğum konumu gözden geçirdim. Cansu kiminle konuştuğumu anlamaya çalışır gibi bakıyordu. Otelde bir kızla olduğumu söylemem ölüm fermanımın kanla yazılması anlamına geliyordu. Aziz mekânlarımın tüm kaleleri zaptedilmiş, tüm odalarına girilmiş, tüm adamları dağıtılmış ve hayatımın her köşesi bir fiil işgal edilmiş olmalıydı. Hiçbir yalan beni kurtaramayacağı için, çabuk hırsız ev sahibini kaçırır sözüne sığınmaktan başka çarem yoktu.

"Ne nerdeyim ya?" Burnundan soluyan dedem adımı söyleyince "Sensin Haydar," dedim. "Hadi ben neredeyim, asıl sen neredesin Haydar? Neden geldin?"

"Sen dedene hesap mı soruyorsun?" Teknik olarak durumu kurtarmak için öyle bir gaflette bulunmuştum. "Yarım

saat içinde buraya gelmezsen-" derken lafını böldüm. "Bora'yı keser misin? Yalnız temiz işçilik isterim."

"Hesap sorduğu yetmiyor gibi sözümü tamamlatmıyor, bir de utanmadan dalga geçiyor eşşoğlu beşkulak."

İçten bir şekilde gülümsedim. Sitemine kurban olduğum, sesini bile özlemiştim. "Dedenim ben, deden!"

"Hastasıyız dede!" diye bağırmamla telefonu yüzüme kapattı. Başka biri bu hareketi yapsa telefonun icadına kadar ecdadını kovalardım, ama konu dedem olduğunda sadece gülümsüyordum. Telefonu cebime sokup ceketimi elime aldım.

"Seni ilk kez-" Bakışlarımı Cansu'ya çevirdim. "Gerçi daha iki gündür tanıyorum ama, ilk kez ciddiye bir tavırla gördüm," dediğinde iki günün özetini zihnimde canlandırdım. Sadece yakın hissettiğim kişilerin yanında kendim olabiliyordum, ama normalde de çok ciddi bir adam sayılmazdım. Düşününce, gerçekten de Cansu'nun yanında, diğer âlemden farksız davranıyordum. Yabancı olduğu için mi? Belki de koruma içgüdüğü yüzünden?

"Bu halin daha samimi." Belli belirsiz gülümsedi. Ceketimi giymeye devam ederken "Hazırlansan iyi olur. Yeterince geç kaldık," dedim. "Saat kaç ki?" diye sorduğu sorunun cevabını almasıyla panikle ayağa kalktı.

"Allah kahretsin dikim dersini kaçırdım." Odanın içinde bir sağa bir sola koşturmaya başladı.

"Meslek lisesinde mi okuyorsun?" Sırt çantasını kucaklayan kız "Evet," diyerek banyoya koştu. Kapıyı sert bir şekilde çarptı. Meslek liseli bir kız, hem de inek. Türünün tek örneği olmalıydı.

Cüzdanımı ve anahtarları cebime soktum. Odanın içinde gözlerimi dolaştırarak unuttuğum bir şey olup olmadığını

kontrol ettim. Cansu pembe, gri renklerdeki okul formasıyla banyodan çıktı. İşte şimdi yaşının kızı olmuştu. Üzerini düzeltirken “Ne oldu?” diye sordu. Hiç, der gibi başımı salladım. “Hazırsan çıkalım.”

Bir dakika işareti yapıp yatağın etrafından dolaştı. Yorganı eline alırken ne yaptığını sordum. “Yatağı topluyorum.” Alaycı bir ifadeyle gülümsedim. “Oda hizmetlisi misin kızım sen? Bırak insanları ekmeginden etme.”

“Bu insanları ekmeginden etmek değil, daha az yorulmalarını sağlamak.”

Sesini mi yükseltmişti o? “Bunun için para alıyorlar,” dediğimde kaşlarını çatı. “Para alıyorlar diye canlarını çıkar-mamıza gerek yok.”

Odada gözlerimi dolaştırdım. Alt tarafı yatak dağınıktı. Bu yüzden mi canları çıkacaktı? Benim bu odalardan ne dö-nüşlerim oldu, bir bilse...

El çabukluğuyla yatağı toplayan Cansu, gece çıkardığı battaniye ve yastığı yerine koydu. Saate baktığımda zamanımın kalmadığıyla yüzleştim. “Tamam hadi, yeter bu kadar yardım,” diyerek Cansu’nun kolunu kavradım. Sürükleyerek odadan çıkarırken “Eşyalarım kaldı,” dedi. “Akşam buraya döneceksin zaten.”

“Döneceğim?” diyerek teklifini vurgularken “Sen?” diye sordu. Asansörü çağırırken kolunu bıraktım. “Her gece seninle kalacak değilim kızım. Oldu olacak ben de pılımı pırtı-mı toplayıp yanına taşınayım.”

Suratı asılınca başını önüne eğdi. Ne kadar kolay üzöllebiliyordu böyle. Allah aşkına bu kız ikizler burcu olabilir miydi? Az önce oda hizmetlileri için patlayan kız neredeydi? Dengesiz... Asansörle aşağı indik. Valenin arabayı getirmesini beklerken Cansu’ya baktım. Hâlâ az önceki moddaydı.

Duygu sömürsüyle istediğini yaptırmaya mı çalışıyordu, anlamıyorum ki?

“Seni okula bırakmadan önce, dedemin yanına uğramam lazım.”

Önümüzde duran arabaya binmesini söyledim. Valenin cebine ufak bir meblağ sıkıştırdıktan sonra şoför koltuğuna oturdum. Şansa, holdinge yakın bir otel tercih etmiştim. Kısa denecek bir sürede holdinge geldim.

“Sen arabada otur,” diyerek giriş kısmında durdum. “Ben birazdan geleceğim.” Cansu buruk bir şekilde beni onayladı. Yüzündeki hüzünlü ifade kafamı allak bullak yapıyordu. Ne yapmalıydım? Sürekli onunla kalamazdım ya... Kalabilir miydim?

Saçmalama Cem. Bu yaşta evlat edinecek değilsin.

“Kıpırdama bir yere.”

Arabadan indim. Güvenliğe hemen geleceğimi ve içerideki kıza göz kulak olmasını tembihledikten sonra holdinge girdim. Saati kontrol ettiğimde geç kaldığımla yüzleştim. Kim bilir dedemin bastonu nereme girecekti? Allah'ın sopası yoktu ama beni sopalaması için dedemi görevlendirmiş olmalıydı.

Elinde dosyalarla asansör bekleyen kızın yanında durdum. Beğeniyle beni süzen bakışlarının eşliğinde asansöre bindim. Dedem Demirlerin yanında olmalıydı. Sahi neden gelmişti? Elleri dolu olduğu için bir türlü düğmelere uzanamayan kıza kaçınıcı kata çıkacağını sordum. Yönetim katına çıkacağını söylediğinde üst üste duran dosyalara baktım. Toplantı falan vardı da benim mi haberim yoktu?

Kata gelmemizle kıza önden geçmesi için izin verdim. Bana kur yapacağım derken ayakları birbirine dolandı. Son anda düşmesini engellesem de dosyalar büyük bir gürültü-

le etrafa saçıldı. Kız utançla teşekkür ettikten sonra dağıtıklarını toplamaya başladı.

“Haydar!”

Dedemin sesinin geldiği yöne dönüp “Buyurun İstanbul Şubesi,” dedim. Bastonunu yere vura vura yanıma gelen yaşlı adam dinç görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Hatta aksine fitleşiyor mu neydi? Yüzündeki ‘Seni, seni, es-tapitipiti,’ ifadesi çocukluğumu gözlerimin önüne getirdi. Ne zaman bir yaramazlık yapsam, bana böyle bakardı. Ondan sonrasını hatırlamak bile istemiyorum. ‘Baston is coming!’

“İş yerinde kızları mincıkلامaya utanmıyor musun?”

Ayakucunda duran kıza hoşnutsuz bir bakış attı. Dedeme bir kız beğendirmek, deveye hendekte kolbastı oynamaktan daha zordu. Öte yandan bu kızın benimle uzaktan yakından alakası yoktu. “Düşüyordu, tuttum.”

Bakışlarını bana çeviren dedem kinayali bir ifadeyle “Diyorsun, yuttum,” dedi. Kafiyele cevapları her zaman gülümsetirdi. Burnundan sert bir nefes vererek bastonunu yere vurdu. Kız irkilirken topladığı dosyaları tekrar düşürdü. Şimdi kızı azarlayacaktı işte. Hem kızı bu durumdan kurtarmak hem de sarılmak için kollarımı açarak dedeme doğru yürüdüm.

“Nereden çıktın sen yaşlı kooovbooyyy!”

Sıkı sıkıya sarıldığım dedem “Anamın rahminden,” diye cevap verdi. Bu da yetmezmiş gibi sırtıma bastonuyla bir tane geçirdi. Bulunduğumuz ortamı gözden geçirince dedemin ofsaytlık cevabı afallamama neden oldu. Tamam, herkes beni dedeme benzetirdi ama bu ortamda, bu cevap...

“Geçiyordum uğradım zevzek herif.”

Dedemle aramıza mesafe koyup yüzüne baktım. “Geçiyordum uğradım mı? Afyon’dan İstanbul’a nasıl bir geçiş bu

acaba?" Demir ve Bora görüş alanına girince dedemi işaret ettim. "Dedeye sahip çıkalım gençler. Yolunu kaybetmiş."

Cümlemi bile tamamlamama izin vermeyen dedem bastonuyla önce omzuma, daha sonra başıma, sonra diğer omzuma vurdu. "Aha baba-oğul-kutsal ruh adına şövalye oldum." Beni döndürüp bastanıyla popoma vurdu. "Dede halkımın önünde n'apıyorsun?" Olayı şakaya vurmaya çalışmışım ama bozulduğum her halimden belliydi. Sanki adam beni rezil etmeye ant içmiş, sırf bunun için Afyon'dan gelmişti. Ne yaptığımı bilseydim bari.

"Dede yeter!"

Vurmak için hamle yapan dedemin elinden kaçtım. Ocağına düştüğüm adamlara doğru koştum. İkisinin de güldüğünü görünce evlerine ateşler salsınlar diye yakındım.

"Ben gelmesem, beni görmeye geleceğin yok. Ayağına gelmişim, bir de benden kaçıyor musun?" Dedem üzerime doğru gelirken Demir'i koruma kalkanı ilan edip arkasına geçtim. Resmen dört koldan canıma susamıştım. Canıma susamak... Can ve Su. Cansu! Allah kahretsin arbedede kızı unuttum!

"Kaçmamı istemiyorsan o elindekini yere bırak evlat."

Dedem bastonuna dayanıp sevimli bir yüz ifadesi takındı. "Yaşlı bir adamı bastonundan mı ayıracaksın?" Yüzüklerin efendisi esprisi mi o? Dede sen görüşmeyeli ne yapıyorsun Afyon'da Allah aşkına!

"O zaman Haydar Cem kaçır, Ak Büyücü Haydar." Deparatar gibi koşmaya başladım. Dedemin yanından hızla geçerken nereye gittiğimi sordu. "Bekle beni yakışıklı. Tükür oraya bir yere. Kuruyana kadar yanındayım."

"Tüü boyu posu devrilesice! Bir saat içinde burada olmazsan, andım olsun."

Kapanmak üzere olan asansörün içine, kapıların arasındakalma ihtimalini göze alarak atladım. Dedemin tehdidini duymama gerek yoktu. Nasılsa bir saat içinde burada olmazsam yaşayarak öğrenecektim.

Hazırda bekleyen arabama doğru ilerledim. Güvenlik bana doğru gelmeye başladı. "Cem Bey, durduramadım." Sorgular bir şekilde kaşlarımı çatınca "Hanımefendiyi," diye ekledi. Arabanın içine baktım. Cansu'nun yokluğunu kendi gözlerimle de gördükten sonra adama döndüm. "Sana kıza göz kulak ol demedim mi ben? Neden salıyorsun?"

Korku ve endişe karışımı bir ifadeyle "Okula geç kaldığımı söyledi efendim. Az önce gitti," dedi. "Engellemeye çalıştım, inanın." Cebinde parası da yoktu. Ne yapmaya çalışıyordu bu kız? "Ne tarafa doğru gitti?"

Arabayı adamın gösterdiği tarafa doğru sürdüm. Yolları kontrol ederken bir taraftan da beni uğraştırdığı için söyleniyordum. Duraktaki otobüs kuyruğunda olduğunu gördüğümde korna çaldım. Etraftaki herkesin dikkatini çekmiş, bir tek Cansu'yu kendime döndürememiştim. İtiş kakış, insanların arasında otobüse bindi. Apar topar arabadan inip kalabalığın arasına karıştım. Önüm, arkam, sağım, solum sobe şeklindeki otobüse bindim. İçerinin kendine has kokusu burnuma çarptığı anda midem tepetaklak oldu. İnsan mı yediniz vicdansızlar, karbondioksit yerine metan gazımı veriyorsunuz havaya? Bu nasıl bir kokudur?

"Cansu!"

Uğultunun içine sesim karıştı. Daha ilk dakikadan ortamın samimi havası ter içinde kalmama neden oldu. Şoförün "Arkaya doğru ilerleyelim," cümlesine "Hangi arkaya?" demekten kendimi alıkoyamadım. Girdaba kapılmış gibi ilerlerken omzumda bir el hissettim. Başımı çevirmemle pala

bıyıklı adam "Akbil basmadan nereye gidiyorsun?" diye sordu. Önce omzumu silkerek adamın elini düşürdüm. Sonra da aynı onun atarına karşılık "Bir arkadaşına bakıp ineceğim. Ne Akbil'i?" diyerek gider yaptım. El kol hareketi yaparken "Bar mı lan burası?" diye sordu. Ulan zaten canım burnumdaydı... Gündüz gündüz babam yaşındaki adam, ağzını burnunu kındırtacaktı bana.

"Lanli lunlu konuşma lan!"

Gerilen ortamdan kaçmaya çalışan insanlar etrafımda nefes alınacak boşluk yarattılar.

"Ne diyorsun lan sen?"

Adama doğru dönüp "Bak abiciğim," dedim. Sabrımın son demlerindeydim ve biraz daha durursam acılaşmaya başlayacaktı. "İnan şu anda seninle ağız dalaşını es geçip bilek güreşine tutuşmak isterdim ama işim acil. Bir elleşme allasen."

"Çattık."

İğneleyici sesine aldırış etmeden arkamı döndüm. "Cansu!" Orta kapının yakınlarında duruyordu. Kulaklık mı takmıştı o? Allah seni alsın çançinçon! İnsanların isyanlaşmaya başlamış sesleri asabımın ayarlarıyla oynarken daha fazla yalı kazığı gibi dikilmemeye karar verdim. "Sana zahmet orta kapıyı aç bi."

İnsan seline kapılıp otobüse binmek ne kadar kolaysa, akıntıya karşı kürek çekmek gibi inmek o kadar zordu. Ulan bu velet yüzünden hayatımdaki bir ilki yaşamıştım. Resmen İETT bilmem kaçın içindeydim. Halkla iç içeydim. Hatta bazılarıyla bayâ yakın akraba olma yolunda ilerlemiştim. Şoför orta kapıyı açınca ip gibi dizilmiş popolar beni selamladı. Ben nereye binecektim? Hangisine?

"Cansu!"

Zalimin kızının dikkatini çekmek için elimi kolumu salladım. Fark etmeyince, fark eden birine "Abla, gözünü seveyim şu gözsüzü bir dürt," dedim. Ne dediğimi anlamayınca "Yanındaki kızı diyorum," dedim elimle işaret ederek. "Dürt, sars, elle, yokla, okşa, bir şey yap da bana baksın be kadın."

Yaşlı kadın kınayan bakışlarla cıkcıkklarken Cansu'yu dürtüp beni işaret etti. Göz göze gelmemizle alışmaya başladığım tepkisini verdi. Bu kız biraz daha benimle takılırsa, normal bir göz boyutuna ulaşacaktı. Kulaklığını çıkartınca "Sana arabada beklemeni söylemiştim," dedim. "İn aşağı."

"Akabil bastım. İnemem."

Akabil bastım mı? İnemem mi? İki üç kuruşun lafını mı yapıyordu bana? Otobüsün içindeki sitemler dozajını arttırırken "İn çabuk," dedim. Neyse ki insanların baskısına dayanamayan kız ite kaka yanına indi. Kapılar bu ânı beklemiş gibi kapanırken otobüs hareket etti.

"Ne yapıyorsun sen?"

Hafifçe kaşlarını çatan Cansu, "Okula gitmeye çalışıyorum," dedi. "Seni götüreceğimi söyledim, değil mi? Biraz bekleyemedin mi?"

Hayret dolu bir ifadeyle "Biraz mı?" dedi. "Dünya görüşümüz gibi zaman kavramımız da farklı belli ki. Senin biraz dediğin saat yüzünden dersi kaçırıyorum ben."

"Kızım sen meslek liseli değil misin? Nereden geliyor bu okul aşkı?"

Sanki damarına basmışım gibi "Meslek lisesine gidiyoruz diye derslerimizi sevemez miyiz?" diye bağırdı. "Ayrıca sana hesap vermek zorunda mıyım ben?"

"Ben de seninle uğraşmak zorunda değilim," dediğimde kaşlarını daha da çatı. "Uğraşma o zaman. Sana uğraş diyen var mı?" Yoktu. Ama nedense dün gecedен sonra kendi-

mi ondan sorumlu devlet bakanı gibi hissediyordum ve güvenliğini sağlayana kadar da uğraşmaya devam edecektim.

“Düş önüme, yeterince seninle zaman kaybettim.”

Arabaya döndüm. Başta ayak direyecek gibi duran Cansu arabaya binerken ki bakışımla yürümeye başladı. Yanımdaki yerini alırken okulunun nerede olduğunu sordum. Tarif ettiği yeri navigasyona girdikten sonra yola koyuldum. Olabildiğince hızlı bir şekilde okulunu bulmuştum. Kapının önünde dururken öğle arasından döndüklerini düşündüğüm liseliler gözlerini arabadan ayıramıyordu. Cansu kemerini çözerken utanmış bir şekilde gözlerini kaçırıldı.

“Kaçta çıkıyorsun?”

“Üç buçuk gibi.” Saate baktım. Alt tarafı iki-üç saat için mi okula gelmişti bu kız? İneklikte bile çığır açıyordu. Cüzdanımdan biraz para çıkartıp Cansu’ya uzattım. Sanki hayatında ilk kez iki yüz TL görüyormuş gibi “Bu ne?” diye sordu.

“Şoförün değilim. Okuldan çıkınca taksiye atlar otele gidersin.”

Suratı asıldı. “Gerek yok, ben otobüsle giderim. Yine de teşekkürler,” diyerek kapıyı açtı. Kolundan tutup inmesini engelledim. Omzunun üzerinden bana doğru baktı. Kırılmış mıydı o?

“Sana gerek olup olmadığını sormadım,” diyerek hırkasının cebine parayı sıkıştırdım. “Aklım sende kalırsa işime konsantre olamam. O yüzden şu parayı alıyorsun. Okuldan çıktığın gibi de doğru otele gidiyorsun.”

Emirvari tonumdan dolayı kaşlarını çatmakla çatmamak arasındaki kızı arabadan indi. Okula doğru ilerlerken camı aralayıp seslendim. Diğer öğrencilerle beraber bana baktı. “Sağda sola oyalanma. Doğru otele.”

Bir saati tamamlamadan holdinge döndüm. Asansöre bindiğimde aynaya attığım kısa bakış uzun bir iç çekişe dönüştü. Yıllar, insanlardan bir şeyler götürürdü. Benden ise sadece günler... Ecem'le kavgamdan sonra sanki yirmi yıl yaşlanmıştım. Ruhumdaki yıkım, bedenime yansımıştı. Omuzlarımın düşüklüğü borsada bile yoktu. Hâlihazırda dibe doğru ilerlerken aldığım hiçbir soluk beni ayakta tutmaya yetmiyor gibiydi.

Aynaya biraz daha yaklaştım. Gözlerimin etrafındaki çizgiler olabildiğince belirgindi artık. Resmen üç vakte kadar bana yol gözükiyordu. Gözaltılarımdaki morluklara "Oha!" demekten kendimi alıkoyamıyordum. Resmen göz kapaklarım torbacılığa başlamıştı. Ah be kızıl kraliçem... Sen beni üzme için mi doğdun, ondan mı pusu kurdun yüreğime? İçinde sen varsın diye, her şerri hayra yoran adama yapılır mı bu ha?

Kapı açılma sesiyle aynada son kez kendime baktım. Belki şu anda yorgun bir savaşçıydım, ama eski günlerime kavuşacağım zamanlar yakındaydı. Çok yakında! Arkamı dönmeme önümde biten dedem panikle aynaya yapışma neden oldu. Avına sinsice yaklaşan aslan gibi bakıyordu. Keyifli, bir o kadar da tehlikeli...

"Haydar Paşa..."

Asansörden çıkarken gördüğüm gülümseme, babaannemin eseri idi. Bir sesleniş bile bu koca ihtiyarı anılara götürmüştü belli ki. Gözlerindeki tanıdık pırıltı benim de gülümsememe neden oldu. Dedem benim idolümdü. Küçükken ne olmak istiyorsun diye sorduklarında "Dede," diye cevap verirdim. Büyüdüğüm ortamdan uzak, sakın huzurlu çiftlik

evinde sanki tüm kötülüklerden uzak yaşıyordu. O kadar özeniyordum ki onu hayatına... Sadece ona ait... Etliye süt-lüye karışmadığın bir ortam... Paso mangal, sığana kadar lokum, taze taze tavukların götünden pırtlayan yumurtalar... Cennetin Afyon şubesi yeminle...

“Sakın devamını getirme eşşek sıpası!”

Bir anda aklıma gelen cümlelerin tüm suçlusu oydu ve bedelini ödemek zorundaydı. “Sıçtı taşa. Taş yarıldı, baştan başa mı demeyeyim deda?” Dudaklarımın kenarı keyifle kıvrıldı. Dedemse bastonunu sertçe yere vurarak destur çekti. Ee Haydar... Her zaman sen mi rezil edeceksin cümle âleme beni?

“Seni kör olasıca, sesi büzüşesice velet!”

Dedeme doğru yaklaştıkça burnuma dolan koku, sucuktan başka bir şey değildi. “Allah aşkına sucuklu yumurta partisi mi veriyorsunuz? Merdiven altı sucuk mu imal ediyorsunuz? Bu sarımsak ve baharat kokusu nedir?”

“Özünü unuttun mu lan sen eşoleşek?” dediğinde yüzümü buruşturarak “Sucuktan geldik, sucuğa mı gideceğiz dede? Ne özünden bahsediyorsun allasen?” dedim. “Hediye onlar hediye. Afyonlunun hediyesi-”

“Ayfon olur.” Cümlesini kesiş şeklini umursamadan “Sucuk olur sucuk!” dedi bastonunu yere vura vura. Ufaktan bir tırsma gelse de “O zaman sen de her Afyonlu gibi sucuk getirseydin dede,” dedim.

“Ben ne yaptım vitaminsiz!”

“Sucuk esanslı parfüm getirmişsin deda. Getirdiğin yetmiyor gibi bir de sürmüşsün herhalde. Şu anda gözüme yürüyen bir kangal gibi gözüküyorsun.” Başımı sağa sola yatırarak dedemi inceler gibi yaptım. “Yalnız biraz dışarıda kalmışsın sanırım. Hafif kurumuş, çokça buruşmuş. Yine de seni yerim adam!”

Yanaklarını mincıkladıktan sonra dedeme sıkıca sarıldım. Onu gerçekten çok özlemiştim. Hayatımdaki olaylar yüzünden bir süredir onu ihmal etsem de, aklım sürekli ondaydı. Hele de babaannemin ölümünden sonra onu yalnız bırakmayacağımı söyleyip sözümü tutamadığım için kendimi hiç affetmeyecektim.

“Neyin var evlat?”

Dedemin sorusuyla sarılmayı keserken buruşuk ellerini kirli sakallarımın üzerine koydu. “Gözünün ferisi sönmüş gibi. Nerede benim torunum?” Yaşlı olduğu için üzülmesini istemiyordum. Bu yüzden babamların kazadan bahsetmelerini engellemiştim. Ondan sonra yaşananların da artık anlatılacak bir değeri kalmamıştı. Konuyu dağıtmak adına “Boşver beni şimdi,” dedim. “Çiftlikten bahset bana. Sarı kız minik buzağıyı sütten kesti mi? Kuzularla oğlaklar sevişiyor mu?”

Geldiğinden beri ilk kez kahkaha atan dedem “Serseri,” diyerek bana sarıldı. Bir süre o pozisyonda durduk. Demir’in seslenmesiyle başımı kaldırdım. “Yol yorgunu adamı ne dikeyorsun orada?” Yol yorgunu mu? Bir saat önce bastonla uzun atlama yapıyordu üzerime. Bu nasıl yorgunluk?

“Gelin hadi.”

Dedemin koluna girdim. Ağır ağır ilerlerken gözümün önüne gelen çocukluğum uzun zaman sonra ilk kez mutlu hissettirdi. Odaya girmemizle sehpa da gördüğüm çaylar, koyu bir sohbeti böldüğümü işaret ediyordu. Belli ki dedem benim geldiğimi bir şekilde anlamış, ödümü bokuma karıştıran şakası için pusu kurmuştu. Kendimi dedemin yanındaki koltuğa attım. Çayından bir yudum almamla yüzümü buruşturdum.

“Bu ne be? Buz gibi-”

“Götün karpuz gibi,” diye yapıştırdığı cevapla dedeme

baktım. "Yaşlandıkça daha da mı terbiyesizleşiyorsun Haydar? Rahmetli babaannem burada olsaydı."

"Belki olur." Sözümlü ikinci kez kesmesine mi tepki veriyim, yoksa söylediği şeye mi bilemedim. Belki olur ne demekti? Ölmüş kadını hangi işlere alet etmeyi planlıyordu? Kesin yine benimle uğraşacak, daha sonra katıla katıla gülecekti. Bu sefer izin vermeyecektim.

"Bir kadınla tanıştım. Tam bir babaanne adayı."

Kaşlarım hayretle havaya kalkınca "Ama bir gör Haydar, Aynı Makbule'm" diye ekledi ve izlediği izdivaç programında gördüğü kadını ballandıra ballandıra anlatmaya başladı. Yok ya... Bu bir şaka olmalıydı. Yoksa televizyonda gördüğü kadına talip olmak için buralara kadar gelmiş olamazdı. Gözlerimi kısıarak "Af buyur?" dedim. "Tansiyon ilaçların yerine Viagra mı aldın sen? Ne diyon dede!"

"Bre deyyuz, benim öyle şeylere ihtiyacım var mı?" Sinirlenmişti. Dedem benimle uğraşırken sinirlense de tatlı bir tebessümü olurdu. Yalandan sinirlendiğini anlardım. Şu anda ise ciddi ciddi öfkesi yüzünden okunuyordu. Yoksa bu bir şaka değil miydi? Zaten o kadar yolu tepip İstanbul'a gelişinin altında sadece bize özlem yatamazdı. Belli ki kariya da özlemi vardı. Tüü! Allah'ın cezası!

"Düşmüşsün bir elektrik peşine. Bu yaştan sonra sana trafo bağlasak yine olmaz Koca Haydar."

"Ne varmış yaşımda benim?" Bu soruyu ciddi ciddi sorduğuna inanamıyordum. "Ne yok ki? Maşallah çok haneli dolar kuru," dediğimde kaşlarını çatı. Hâlâ aklımın bir köşesi tüm bunların oyun olduğuna inanmak istiyordu. "Allah aşkına göster şu babaanneme benzeyen kadını. Senin aklım olmayan ürolojinle değiştiren kadını görmek istiyorum."

Dedem rahatsız bir şekilde homurdandı. Eğer bir isim

vermezse, öyle bir kadın da yoktu. Tüm foyası ortaya çıkacaktı. "Allah'ın adını verdim göstereceksin. Hangi kanaldaki program?" diye sorduğumda " Programa ne gerek var? Facebookta resimleri var. Çok merak ediyorsan gir profilimden bak," dedi.

Dumur mu olmuştu? Kadının fotoğrafını geçtim, 'Facebook'um var' mı demişti? Duyduklarımın hangi birine tepki vereceğimi şaşırdım. Seksen yaşındaki adamın sosyal medya hesabı mı olurdu? Hadi torun tombalağı açardı da, her normal yaşlı gibi dedemin de kullanamaması gerekirdi. Bizimkisi kullanmayı geçmiş, artık oradan karı mı düşürüyordu? Pardon, programdan görüyor, azgın teke misali sosyal medyada araştırıyordu.

'Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun?' diyerek telefonumu cebimden çıkardım. Söylediği siteye girip dedemin adını arattım. Benimle aynı kaderin cilvesini mıncıran ne çok insan vardı. Haydar Adananlar olarak bir dernek açsak, tüm dünyayı ele geçirebilirdik ve bu Haydar isminin gelecek nesillere yayılmaması için elimizden geleni yapardık.

Profil fotoğraflarına bakarken "Hani nerede hesabın, yoksun burada?" dedim. Dedem görebilecekmiş gibi göz ucuyla telefona baktı. Ekranı büyütüp ona doğru çevirdim. Hey yarabbim nelerle uğraşıyorduk!

"Oradayım işte, alttan ikinci hesap."

Telefonu kendime çevirdim. Söylediği profile tıklamamla karşıma çıkan hesap küçük dilimi yutmama neden oldu. "Bu ne lan?" diyerek dedemin doğan görünümlü şahin hesabını kurcalamaya başladım. Gerçekten hesabı vardı ama sadece hesap gerçekti. Yazdığı yazılardan, attığı fotoğraflara kadar her şey mi yalan olurdu? Bir dakika... Bu benim geçen sene tatilde çekilmiş fotoğrafım değil miydi? Ya bu... Çiftlikte at

sürdüğüm zamanlardan... Allah kahretmesin! Seksi çiftçi pozum bile burada!

"Hangi akla hizmet," diyerek bakışlarımı dedeme çevirdim. "Benim vücudumu kendi kafana monte ettin be dede?" Tekrar telefona bakarken altına yazdığı açıklama alayla gülmeme neden oldu. "Bak bak, bir de altına ne yazmış abi. Baklavalarım ve ben. Allah aşkına adam, baklava desem gider pastaneden bir tepsi alır gelirsin. Utanmıyor musun six back yapmış gibi kendini göstermeye? Hayır, senin göbeğin olsa olsa şekerpare, tulumba tatlısı falan olur. İlla bir şey yedirmek istiyorsan bunları yedir, bu fotoğrafları kimse yemez."

Dedemin ağzını bıçak açmadı. Sadece rahatsız olduğunu belli edercesine homurdandı. Eminim ki söyleyecek çok şeyi vardı ama hiçbirini onu bu Fake Haydar durumundan kurtaramayacaktı. Fotoğrafları incelemeye devam ederken "Yok artık!" dedim. "İRÖN lan burası. O elindeki viski mi? Masadaki puro ne alaka? Abi bu kesin senin ya da Bora'nın fotoğrafı benden söylemesi."

"Yalan söyleme münafık. Hepsi benim fotoğraflarım!" Matrak bir kahkaha attım. "Kör diyen şoptur dede! Hacı adamsın yalan söylemeye utanmıyor musun? Senin kulüplerde ne işin olur? Yetmişinden sonra azanı teneşir paklar, benden söylemesi." Dedemin suratının asıldığını görebiliyordum. Tüm bu saçmalığı yaşadığı ve yaşattığı için asilmalıydı da. Adama bak sen, yalnızlıktan millet düz duvara tırmanır bizimki kızın Facebook duvarına maniler döşemiş.

"Cem, Haydar dedeyle doğru konuş."

Bu sefer Demir bile beni susturamayacaktı. Kaskoca, torunları olan adam sosyal medyanın şaklabanı olmuştu. Attığı yorumlara bak hele sen. Emojiler havalarda uçmuş.

cümle âlemin diline şu âna kadar düşmediyse verilmiş sadakalarındandır.

“Abi yapma. Bak şunlara. Az bir bak rezilliğine. Dedem gibiler için kuşu kalkmaz şarkısı yapıldı, bizimki hâlâ kuşları bıkıkmek derdinde.” Demir bakışlarıyla da susmamı işaret etti. Onun da bu durumu tasvip etmediğini anlıyordum, ama dedemin üzüldüğünü fark etmemi istiyordu. Salak mıydım ben? Hayattaki en kıymetli şeylerimden en yaşlı olanını bile bile üzme ister miydim? Ama ben üzmezsem çevresi üzecekti.

“Sana ne eşleşek! Sana hesap mı vereceğim?”

Arkadaş listesine girdim. Hepsi kadınlardan oluşan listenin yaş aralığı dedem için fazla küçüktü. O ne lan! Selehattin amca mıydı o? Allah onu mezarında ters çevirecek, bungee jumping yapıyor gibi göstermek ne demek? Dedemin yoldan çıkıp sosyal âleme dalmasının nedenini de öğrenmiş olduk. Asker arkadaşı insanı vezir de eder rezil de işte.

Listeyi kontrol etmeye devam ettim. Aralarından müstakbel babaanne adayını bulmam imkânsızdı. “Adı ne kadının?” diye sorduğumda omuz silkti. “Onunla da dalga geçeceksin değil mi? Söylemem.” Gücenmiş sesi, fren mekanizmamı ele geçirdi. Yüzünden düşen bin parçanın hepsi kalbime saplanmıştı. Gözlerini benden kaçırıyor olması kötü hissettiriyordu. Çok mu kalbini kırmıştım? Benim sorunum kadın değildi ki, sorunum dedemin yaşını ters çevirip 18’lik delikanlı gibi davranmasıydı. Yine de daha fazla üzerine gitmesem iyi olacaktı.

Alaycı ifademi daha samimi bir hale dönüştürürken “Kadınla neden dalga geçeyim dede? Ben birini beğenmeni sorun yapmadım ki. Yani tamam ufaktan bir titreme geldi ama yalnızlık zor zanaat. Babaannemin ölümünden sonra

koca çiftlik boş gelmiştir. Anlıyorum. Yanına bir yoldaş arıyorsundur. Ona da tamam. Yeter ki düzgün bir insan olsun. Benim tüm derdim şu hesap. Kadın, şu fotoğraflarına bakıp seninle birlikte olacaksa... Zekâsından şüphe ederim."

Dedem söylediklerime inanamıyormuş gibi baktı. Biraz daha ısrar edince "Safiye Şen," dedi. Kadının daha adında hayır yoktu. Yine de dedem mutlu olacaksa, ad önemli değildi. Nasılsa dedemin soyadını alacaktı. Safiye Şen Adanan. Töve estafurullah çiftleşen Adanan gibi o ne öyle...

Kadının ismini aradım. Karşıma çıkan kişiyle donakaldım. Ortam bir ısınıyor, bir soğuyor gibi, hem terleyip hem üşüyordum. Renkten renge girmiş olmalıydım ki Demir ne olduğunu sordu. Sesindeki endişe tınısı dikkatimden kaçmadı. Bakışlarımı önce ona daha sonra dedeme çevirdim. Bu adam kesinlikle sabrımı zorlamak için o kadar yolu tepmişti. Ben olayların olumlu bir ucundan tutup yakalamaya çalıştıkça, yeni bir skandalla karşıma geliyordu.

Benim tüm derdim şu hesap, demiştim değil mi? Kadının o fotoğraflara bakıp dedemle birlikte olmasıyla zekâsından şüphe edecektim. Değiştiriyorum. Çok zeki olmasından dolayı tebrik etmeliydim.

"Nasıl? Babaannene benziyor, değil mi?" Hevesle sorduğu soruya kinayeli bir sesle "Aynı," diye cevap verdim. Dedem bunu fark etmemiş olacak ki daha da keyiflendi. "Tek sorun ilkokuldaki haline!"

Yavaşça gülümsemesi azalan adamın hevesi karnesinde kalırken "Lan bu daha ergenliğe yeni girmiştir!" diye bağırdım. "Sana neden baksın? Hadi baktı diyelim aklın mantığın alıyor mu? Paralarını mezara götürmek yerine karının konyuna saklamaya mı karar verdin sen? Yaşıtların gibi yastık altı yapsana!"

“Cem sakin.”

Bacaklarımı o kadar hızlı sallıyordum ki, sanki tüm bedenimde zelzele yaşıyordu. Elimdeki telefonu diğer elime hızlı hızlı vurdum.”Ne sakini abi! Küçük gelinler temasıyla töreye kurban gideceğiz. Harama el uzatmış, bir günah gibi yaşayacak geri kalan ömrünü. Oldu olacak Masal’ı kertelim sana dede. Ha?”

Bastonunu yere sertçe vuran dedem “Hoyt! Sen dedenle nasıl konuşuyorsun?” diye kükredi. Şuna bak şuna! Hem suçlu hem güçlü... Normal zamanda olsa şu hareketi beni zingıldatırdı. Şu anda zerre etkilemiyordu. “Dede mi?” diye sorup alaycı bir tonda kahkaha attım. “Bundan sonra sana dede sıfatı yakışır mı hiç Genç Haydar? Panpa derim sana, kardo derim, bro derim!”

“Cem tamam abartma.”

“Gitmiş evlat edinmeye kalkmış. Evlat olsa sevilmeyecek pozlar yapmış. Ergen ergen muhabbetler çevirmiş. Gelmiş bana dede baskısı yapıyor. Madem rolleri değiştik, seninle istediğim şekilde konuşurum Haydoş.”

Dedem bana hiddetle baktı. Bal rengi gözlerindeki nefreti iliklerime kadar hissettim. Burnundan sert bir nefes verdi. Öfkeyle ayaklandı. Hiçbir şey söylemeden yürümeye başladı. Demir nereye gittiğini sorunca “Bırak, bırak. Ne için gel-diye oraya gidiyordur,” dedim. Dedem omzunun üzerinden ters bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Peşinden gideceğimi sanıyorsa yanılıyordu.

“Eh be Cem!” Demir peşinden koşturdu. Sinirle telefonu masaya fırlatıp arkama yaslandım. Ellerimi saçlarımın arasında hırçınca gezdirdim. Olanları aklım algılasın diye vurdurarak çalıştırıyor gibi başıma sertçe vurdum. Yüzümü sertçe ovaladım. Hafızama kazınmış kareler gözümün önü-

ne geldikçe çıldırıyordum. Bu adam kimlerin aklına uymuştu böyle? Yaşıtları ölmeyi bekliyorken bizimki gerdek hevesindeydi. Hem de torunu yaşındaki bir bebekle...

Sinirle inleyerek ayağa kalktım. Önümdeki sehpayı tekmeleyip volta atmaya başladım. Ara ara kapı aralığından dedemleri izliyordum. Kuyruğunu dik tutmaya çalışsa da şu anda kırgın olduğunu biliyordum, ama akli başına bu şekilde gelecekse, acımasız eleştirilerime devam edecektim.

"Sen bu gereksizin söylediklerine bakma dede."

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca, Demir'in her zamanki otoritesinin konuştuğunu anladım. Dedemi geri dönmeye razı edebilmişti de, beni kalmaya edebilecek miydi acaba? Onlar odaya girmeden ben dışarı çıktım. Neredeyse burun buruna geldik. Demir kaşlarını çatarak nereye gittiğimi sordu. Kaçamak da olsa sert bakışlarla bana bakan dedeme ters ters baktım.

"Şu andaki durumdan daha önemli işlerim var." Yanlarından bir hışımla geçip yürümeye başladım. Demir akşama onlarda yemek yiyeceğimizi söyledi.

Hah... Bu duyduklarımdan sonra boğazımdan bir lokma geçerse...

İçimdeki taşan öfkeyi ne hız ne müzik azaltabilmişti. Peki, öfkenin yanına bir de sabır eklemek için mi şu anda Cansu'nun okulunun önünde bekliyordum? Sabrımın baskın gelmesini istiyor olabilirdim ya da sadece burada olmak istemiştim.

Zilin çalmasıyla öğrenciler tek tük dışarı çıkmaya başladılar. Aralarında minyon bir çançınçon bulmak güçtü.

Bahçeden çıkan her göz üzerime çevriliyordu. Tıpkı sabahki gibi... Bunun altımdaki arabadan kaynaklı olduğunu düşünsem de içime bir huzursuzluk çöktü. Bir süre daha arabanın içinde oturdum. Cansu'nun hâlâ görünürde olmaması, huzursuzluk katsayımı artırıyordu. Arabadan inip etrafa bakınmaya devam ettim. Bu öğrenciler neden uzaklaşmıyorlardı? Bir şey mi olmuştu?

Nihayet gördüğüm kızla rahat bir nefes aldım ama o pek rahatlamış gibi durmuyordu. Gergin bir şekilde bana doğru yürümeye başladı. Yüzü asık, kaşları olabildiğine çatıktı. Garip ama ilk kez beni tedirgin etmişti.

“Neden geldin?”

Konuşmak için dudaklarımı araladığım an “Sen benim şoförüm müsün? İşin gücün yok mu senin?” diye devam etmesiyle söyleyeceklerimi yuttum. Söylediklerime bu kadar alınmış olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Önümde durdu. O kadar ufaktı ki yüzünü görebilmem için başımı eğmek zorunda kaldım. Göğsüme doğru bir tane yumruk attı. Hafifçe inledim. Bu kızın eli gerçekten ağırdı.

Sızlayan yeri sıvazlamama fırsat vermeden bir tane daha attı. Tekrar hamle yapınca bileğini yakaladım. Bileğini kurtarmaya çalıştı ama bırakmadım. Çevredeki herkes elini sevgiyle göğsüne koyduğumu sanırdı. Ne kadar kuvvetle bileğini sıkığımı anlayamazlardı.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Senden nefret ediyorum.”

Ağzındaki iğrenç bir tattan kurtulmaya çalışıyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmişti. Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüz ifadem değişti. Sanki üzerime kezzap atmış, içimdeki öfke yangınına bir de derime yansıtmişti. Bedenimin her hücresi olabildiğine gergindi ve

cayır cayır yanıyordu.

“Neden? Hayatını kurtardığım için mi? İşimi gücümü geri plana atıp sürekli yanında olmaya çalıştığım için mi?” Gözbebekleri saf bir nefretle parladı. “Tebrik mi bekliyorsun?” diyerek var gücüyle bileğini çekti. “Beni ne hale soktuğunun farkında mısın sen?”

‘Ne hale sokmuşum’ der gibi bakınca “Senin yüzünden bana yakıştırılan lakaplar neler biliyor musun?” diye sordu. “Zengin erkek avcısı, abisi yaşındakilerin takılması, para-göz, kaşar, orospu... Daha sayayım mı?”

Kaşların çatılırken bu kadar şeyi yakıştıracakları ne yaptığımı düşündüm. Sadece okula bırakmıştım. Öpmemiş-tim bile...

“Hocaların bile diline düştüm. Okuldaki birinciliğimi bile etkiler belki bu durum. Şimdi gelmiş bir de senden nefret et-meyip teşekkürlerimi sunmamı mı istiyorsun?” Geriye doğ-ru birkaç adım attı ve beni alkışlamaya başladı.

“Çok teşekkür ederim Cem Adanan. Sürekli yanımda ol-duğun, hayatımı kurtardığın ve bu yüzden isminin önüne çeşitli lakaplar takılmasını sağladığın için çok teşekkür ede-rim.”

Aramızdaki mesafeyi büyük bir adımla kapattım. Geriye doğru kaçmaya çalıştı, ama onu belinden yakalayıp ara-mıza daha fazla mesafe koymasını engelledim. Yüzündeki şaşkınlık, öfkesinin gölgesinde yok olmaya başlarken ne yaptığımı sordu. Hak etmediği şeyler duydu diye, ona yap-tığım iyilikleri harcamıştı. O zaman o lafları hak etmesini sağladım.

Beklemediği anda onu öptüm. Etraftan şok olma sesleri yükseldi. Cansu da donakaldı. Kollarımın arasındaki kas-larının hepsinin gerildiğini fark ettim. Gözleri kocaman

olmuştı. Dudağıma gelen şekerli tat, gülümsememe neden oldu. Belli ki derste yine lolipop yemişti. Üzerindeki şok etkisi geçmeye başladığı an direnmeye çalıştı. Tokat atmasını engellemek adına elini göğsüme bastırdım. Yavaşça dudaklarımı dudaklarından ayırdım. Gözlerim tüm yüzünü taramıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Sen ne yaptın?” diye fısıldadı. Sesinde kızgınlıktan eser yoktu.

Belli belirsiz gülümsedim. “Evleneceğim kızı öptüm.”

Cansu’nun dudakları ağır çekimde aralanırken duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. Ağzımdan çıkan kelimelere kulaklarım bile inanmamıştı o nasıl inansındı, ama bizim inanmamız önemli değildi. Merakla bizi izleyenler inansın, yeterdi. “Ne var yani?” diye ekledim.

“Cem, sen ne dediğinin farkında mısın?”

Ne yapmaya çalıştığımı anlamasını umarak “Evet cansuyum,” dedim. “Hadi gidelim.” Yaşadığı şoktan yürüyemeyeceğini tahmin ettiğim için elimi beline yerleştirdim ve arabaya oturana kadar ona eşlik ettim. Daha sonra kendi yerime dolandım. Etraftaki insanlara kısa bir göz gezdirdikten sonra yerime geçtim.

Arabayı çalıştırırken Cansu’ya kısa bir bakış attım. Ona baktığımın farkındaydı ama öylesine farkında değilmiş gibi davranıyordu ki, sanki varlığımdan bihaberdi. Yükselen radyonun sesini kıstım ve normal bir hızla yola koyuldum. Ne zamandan beri kendi sevdiğim şeylerden bu kız için fergat ediyordum?

“Neden öyle söyledin?”

Aramızdaki sessizlik duvarını tek bir cümlesiyle yıkan Cansu başını bana doğru çevirdi. “Ne gereği vardı?” Yolu kontrol ettim ve şaşkınlık perdesini aralayıp soru işaret-

lerini gün yüzüne çıkarak kıza baktım. "Kendinden yaşça büyük, zengin erkeklerin takılmalık kızı olarak gözükme hoşuna mı gidiyordu?"

Kendi sorularına ara verip benimkine "Hayır," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. Tekrar bakışlarımı yola çevirirken başka bir soru yöneltti. "O zaman sorun ne?"

"Böyle bir şey, gerçek olmayacak değil mi?"

Tereddütte kalmış gibi çıkan sesiyle tekrar Cansu'ya baktım. O ise üzerimdeki bir noktaya gözlerini sabitlemişti. Sanırım olmayan gözleri kafasındaki düşüncelerden dolayı dalmıştı. "Sonuçta evlenmeyeceğiz. Peki, o zaman ne olacak?"

"Ne olmasını istiyorsun?" diye sorduğumda daldığı yerden çıkıp bakışlarını bana çevirdi. "Şu anda insanların çenesini kapattık mı? Kapattık. Bunun tadını çıkarmayı dene-sene."

"Sonuçta her şeyin yalan olduğu anlaşıldığında daha çok üzerime gelecekler. Sıfatlarıma bir de yalancı-"

Nefesimi dışarıya sıkıntıyla bıraktım. "İnsanların düşüncelerini ne kadar çok önemsiyorsun," diyerek rahatsız olduğumu belli eden bir ifadeyle arabayı sürmeye devam ettim. Cansu birkaç saniye kıpırdamadan bana bakmaya devam etti.

"Lafları yiyecek olan kişi benim." Başımı kıza çevirdim. Çatık kaşlarına da, şaşkınlıktan büyüyen gözleri gibi alışmam gerekecekti sanırım.

"Ya yapabileceğin bir şeyi söyle ve söylediğin şeyi yap ya da hiçbir şey söyleme. Senin attığın adımların bedelini ben ödemek zorunda-"

"Evleniriz o zaman."

Dudaklarımdan dökülen kelimeler sanki bana ait değildi.

Öylesine yabancı bir konu ve bir o kadar konuya uzak bir kişiydim ki... Cümlesini tamamlayamadan "Ne?" dedi. "Ne evlenmesi?"

İşte inan onu ben de merak ediyordum. Ne evlenmesi? Ne saçmalamıştım ben?

"Seni daha tanımıyorum bile. Öte yandan aramızda Kaf Dağı'nı andıran bir yaş farkı var." Düşününce, dedemin müstakbel sevgili aday adayıyla arasındaki farkın yanında bizimkisi olsa olsa ufak bir tepe olurdu. Ne diyordum ben ya? Dedeme laf ederken kendim ufacık bir kızla evlenecek değildim. Bir şey bulmalı ve konuyu değiştirmeliydim ama ne?

"Evleniriz dedim Cansu. Ev sahibi oluruz. Beraber yaşarız anlamında."

Pratik zekâm yine kendini belli etmişti. Fakat her zaman ki gibi durumu kurtarayım derken işleri daha da batırmıştı. Aynı evde yaşamak nereden çıkmıştı? Şimdi bu olaydan nasıl dönecektim?

"Beraber mi yaşayacağız? Sen ve ben... Aynı evde..."

Aklıma geceki muhabbet geldi. "Ateşle barut olayını geçtiğimizi düşünüyorum artık," dediğimde "Yok onu düşünmedim. Sadece aynı evde yaşamak fikri biraz garip geldi. Yani ne bileyim..."

Benimle aynı şeyleri düşünmesine rağmen neden bozulduğumu hissediyordum?

"Alt tarafı birkaç gündür benimle uğraşıyorsun ve sıkıldığının sinyallerini alıyorum. Şimdi beraber yaşamaktan bahsediyorsun." Kırmızı ıhtta durup Cansu'ya döndüm. Sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyordu. İç he saplaşmasını bölmek için sadece sessizce izledim.

"Öte yandan verdiğim zahmetlerden dolayı yeterince

mağçubum. Yaptığın masrafları nasıl ödeyeceğimi düşünürken, bir de ev kirası, faturası falan..."

Sanırım müdahale etme zamanım gelmişti. "Senden bir karşılık bekleyerek yapmadım hiçbirini, ne ödemesinden bahsediyorsun?" Nihayet benim varlığımı fark eden Cansu, "Olmaz öyle şey," dedi. "O otel odası kim bilir kaç paradır. Daha ne kadar kalacağımız bile belli değil. Ben kimim ki bu kadar harcama yapacaksın? Kabul edemem, en kısa zamanda ödemeye çalışacağım."

"Nasıl?" diye sorduğumda 'bilmiyorum' der gibi omzunu silkti. Bu arada kalacağımız dediği gözümünden kaçmamıştı. Belli ki yine benim onunla kalmamı isteyecekti. Ben de vicdanıma yenik düşüp kabul edecektim. Bir otel odasında yarı yamalak yaşamaktansa, neden bir evde kalmıyorduk? En azından herkesin bir odası olurdu, bu sabahki gibi uyanmak zorunda kalmazdım. Öte yandan ne zamandır ailemin yanından ayrılıp kendi evime çıkmayı düşünüyordum? Lavin Ada yüzünden ertelediğim bu planı, Cansu sayesinde gerçekleştirebilirdim.

"Evet otel odasının gecesi, senin bir ay çalışıp alacağın maaştan fazladır." Yeşil ışığın yanmasıyla tekrar yola koyuldum. "Harcadığım benzin paralarını saymıyorum bile. Bunları bana ödemelisin." Cansu'ya baktığımda düşünceli bir ifadeyle yanağını dişlediğini fark ettim.

"Ailenden isteyemezsin. Malum onlarsız yeni bir hayata adım attın. Hoş istesen de vereceklerini sanmıyorum. Okulu geçtim, ideallerin var. Borcunu ödemek için çalışırken tüm bunları bir kenara bırakman gerekecek. Öte yandan iş hayatındaki zorlukları saymıyorum bile..." Cansu söylediklerimi daha önce düşünmüş gibi beni onayladı. "Ama tüm bunlara gerek kalmadan borcunu ödemenin bir yolunu biliyorum."

Beklentiyle bana baksa da ağzımdan çıkacak kelimelerden korkuyor gibiydi. "Senin bir eve ihtiyacın var, benim bir ev arkadaşına. Senin okulunu bitirmen gerekiyor, benim hem okula gitmem hem de çalışmam. Sen borcunu ödemek istiyorsun, ben de evimde rahatça yaşamak. Yani demem o ki, beraber yaşayalım. Sen evin işlerini halledersin. Ne bileyim, yemek, çamaşır, temizlik falan. Ben de evin masraflarını hallederim. Kira, fatura, erzak gibi." Cansu'nun aklına bu teklif yatmış gibiydi. Sonuçta kabul etmese ne olacaktı ki? Nerede kalacaktı? Nasıl yaşayacaktı?

"Bu ev hayatı gibi..."

Düşününce haklı olabilirdi, o zaman ufak bir ayrımdan zarar gelmezdi. "Değil. Herkes kendi hayatını yaşayacak ve diğerininkine saygı duyacak. Mesela zaman zaman eve kız atacağım. Sen de bunu anlayışla karşılayacaksın."

"Pışık!" diyen Cansu alt göz kapağını çekti. "Bekar evi mi orası?" "Evet' der gibi bakınca omuzlarını silkti. "Umurumda değil. Kız mız atmak yok." Bak sen... Daha ilk saniyeden sınırlar koymaya başladı. Sonumuz hayrolsun bari.

"Sana ne kızım? Kardeşimizi de mi getiremeyeceğiz?"

Çatık kaşları yavaşça gevşedi. "Kardeşin mi?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım. Tekrar bir kırmızı ışığa yakalandığımda cüzdanımdaki fotoğrafı gösterdim.

Mimikleri bile kardeşimi sevdiğini belli ediyordu. "Oy maşallah. Nasıl bir şey bu ya?" Çarpık bir şekilde gülümse-dim. "Senin o kepçik kulaklarını ısırırım," dediğinde gözle-rim fal taşı gibi açıldı. Kepçik mi demişti o? "Allah'ım tek dişi kalmış canavar resmen ya, şu mısır patlaklarına baksana." Benim benzetmelerimi mi kullanıyordu o? "İsmi ne?" diye sorarak bakışlarını bana çevirdi. Ben hâlâ yaşadığım şokun etkisindeydim.

"Cem?" Hafifçe irkildim. "Adını sordum."

"Ha... Lavin Ada."

"Oy," diyen kız tekrar fotoğrafa baktı. "Adı gibi kendi de güzel." Yeşil ışık yanınca cüzdanı Cansu'nun elinden aldı. Bacaklarının arasına sıkıştırıp yola koyuldu. "Çok şanslısın. Ben bir kardeşim olması için babama çok yalvarmıştım. Tam yapmaya karar verdiklerinde babamı kaybettim."

Sesi çatallaşınca Cansu'ya baktım. Yüzündeki buruk te-
bessümle bana baktı. "Ben kız deyince, böyle bir güzelliği düşünmemiştim. Arada değil istersen sürekli atabilirsin bu kızı eve." Kardeşimi sevmişti. Biraz düşününce Ecem'in verdiği tepkilerin hiçbirisi bu kadar sıcak değildi yeğenlerime ve kardeşime karşı. Gerçekten Cansu çocukları seviyordu.

"O zaman teklifimi kabul ediyorsun?"

Tokalaşmak için elini uzattı. "Kabul. Ne zaman taşınyo-
ruz?"

Hayata kaybederek başlayanların geriye tek bir seçe-
neği kalmıştır. Kazanmak...

Geçmişin yükü... Ağır bir yük, yalnızca bir kişi bunu uzaklaştırmaya yardım edinceye kadar yıllarca taşınan bir yük. Fazlasıyla tükendiğim anlarda ya da her şeyi sıfırlayıp yeni bir başlangıç yapmak istediğim dönem-
lerde bile, böyle bir gelecek hayal etmem olasıklar dâ-
hilinde değildi. Çünkü bir şeyi yıkmak ne kadar kolay-
sa, yapmak bir o kadar zordu. Hali hazırda dibe doğru
gidiyorken, alacağım hiçbir nefes beni ayakta tutmaya
yetmiyordu. Ruhumu bile taşıyacak takatim yoktu. Ta
ki, en büyük dayanağımın ömrümün kilit noktası olma-
sına kadar...

Demir, benim bu hayattaki en büyük kazancımdı. Karanlık saatlerde Demir hep benim ışığım oldu. İçimdeki hırpalanmış ruhu gördü ve sarıp sarmaladı. Onun sevgisi olmadan, ne bugün nefes alıyor olurum ne de yüreğim göğsümün içinde atardı. Yeniden ayağa kalkmamı sağlayan, tekrar düşmemi engelleyen, güven tohumlarını yavaş yavaş yüreğime eken, beni yaşama bağlayan, içimde karnaval havası estiren tek insandı ve ben onun sayesinde yeni bir insandım. Daha güçlü, daha cesur, daha ben...

"Hoş geldiniz."

Fotoğraflarla kaplı duvardan gözlerimi ayırıp gelen kişinin kim olduğuna baktım. Demir'in yanında bastonuyla yürümesine rağmen yaşına göre dinamik olan adamı izledim. Giyi nişi ve duruşuyla tam bir beyefendi-ydi. Yüz hatları yaşını ele verse de, aynı Cem'e benzi-yordu.

"Haydar baba," Leyla anne, büyük bir sevinçle karşı-ladığı adamın elini öptü. Babacan, sıcak ama bir o kadar da buruk gülümsemesiyle karşılık veren adam, sanki küçük bir kız çocuğuymuş gibi Leyla annenin saçlarını okşadı.

"Hoşbulduk, güzel kızım."

Demir bakışlarını yakaladığında yanlarına gelmemi işaret etti. Ufak adımlarla onlara doğru ilerledim. Neden-se rol çalmak istemiyordum. "Dedecim, bu benim eşim, Elif." Leyla anneye konuşmasına ara veren adam bakışlarını bana çevirdi. "Hayatım, Haydar dedeyle ta-nış."

Gözlerindeki anlık parıltıyı yakalamak daha da heyecanlanmama neden oldu. Elini öperken burnuma gelen

göl suyu kokusu gülümsememe neden oldu. "Berhudar ol evladım." Alıcı gözle beni inceleyen adam, "Bahsedilerden çok daha güzelmışsin, maşallah," dedi. Yanaklarıma kan pompalandığını hissederken teşekkür ettim.

"Nerede benim torunlarım?" derken gevrek bir kahkaha attı. Leyla anne, Haydar dedeyi salona yönlendirdi. Onlar yanımdan ayrılırken Demir'e baktım. Yüzündeki endişeli hal, bir şeylerin ters gittiğini işaret ediyordu.

"Ne oldu?" Bakışlarını bana döndüren kocam usulca alnımı öptü. Yanımdaydı ama ruhu başka yerde gibiydi. "Demir, iyi misin?" diye sorduğumda yanağını okşadı. "İyiym güzelim. Sadece aklım Cem'de."

Sahi, o neredeydi? Normalde böyle bir davete saatler önce teşrif edip çocuklarla ilgilenmesi gerekirdi. "Holdingte ufak bir tartışma yaşandı." Demir üstü kapalı bir şekilde Haydar dede ve Cem'in arasında geçenleri anlattı. Ne diyeceğimi bilemediğim gibi, bu yaştaki bir adamın böyle bir şeye nasıl tenezzül ettiğini anlamıyordum. Neden kendi yaşıtı biri değil de, o kız...

"Neyse boşver onu şimdi. Her şey hazır mı?"

Düşüncelerimden soyutlanırken başımı evet anlamında salladım. "Emir ve Nika geldiler. Cem'i ara istersen, birazdan Melekler de gelir çünkü. Sofraya geçeriz." Demir söylediklerimi onaylarken "Önce elimi yüzümü yıkayayım. Üzerimi değiştirirken ararım," dedi. Tekrar alnımdan öptükten sonra "Hadi sen de salona geç," diye ekledi.

Demir merdivenlere yönelirken, ben de annemlerin yanına geçtim. Haydar dede daha ilk dakikadan gönüllerde taht kurmuş gibiydi. Benim gibi onunla ilk kez

tanışan annem ve Nika bile tatlı bir tebessümle konuşuyorlardı. Kucağındaki Asal, alışmadığımız şekilde neli kahkahalar atıyordu. Masal'ın dikkatli bakışları nedenin sakalının üzerindeydi. Babasının kirli sakallarına alıştı, ama ilk kez bu kadar uzun halini görüyordu.

Muhabbetlerini bölmeden Emir'in yanına geçtim. Haydar dede, yine tüm odağını bana sabitledi. Beğeniyeleni izliyor olması, yanaklarımın cayır cayır yanmasına neden oluyordu. Beni tanımaya yönelik sorduğu soruları samimiyetle cevaplamam hoşuna gitmiş olmalıydı ki "Hay yaşa sen ay kız," dedi.

Kapının çalmasıyla Nika ayaklandı. Nalan Hanım kahveleri ikram ederken Haydar dedenin gözlerindeki parıltı dikkatimden kaçmadı. Doğru yolu buluyor muydu?

"İyi akşamlar Kara ailesi"

Gördüğüm kişinin gerçekliğini sorguladım. Kaydını yurtdışındaki okula aldırarak uğraştığı için aylardır görüşemiyorduk. Gökhan anneme bakarken "Ve tabi ki Sancakların en güzel hanımı," diye ekledi. Dudaklarına gelen sevinç çığlığını zar zor zapt ediyordum. Onu bu kadar çok özlediğimi görene kadar anlamamıştım.

Ev ahalisi biricik arkadaşım ile özlem giderdikten sonra sıra bana geldi. "Effy..." Yüzündeki tanıdık, haylaz gülümsemeyle kollarını iki yana açtı. Daha fazla içimdeki coşkuyu saklayamayacaktım. Koşarak kucağına atladım. Matrak bir kahkaha atan Gökhan beni döndürmeye başladı. "Dur, dur," diyerek şaka amaçlı vurdu. Ayaklarımın yere değmesiyle Gökhan'dan ayrıldım.

"Nereden çıktın sen? Ne zaman döndün?"

Ellerini her zamanki gibi kotunun arka cebine sokan

Gökhan, "Birkaç saat oldu," dedi. Koluna hafif bir yumruk geçirdim. "Ve bana hiçbir şey söylemedin." Yalandan kolu acıyormuş gibi suratını buruşturup kolunu ovalamaya başladı. "Sürpriz olsun istedim."

"Oldu da. İyi ki de oldu. Hoş geldin." Tekrar Gökhan'a sarıldım. Gülümsediğini hissediyordum. "Benim gelmeme bu kadar sevindiğine göre, diğer sürpriz akıl sınırlarını zorlayacak." Yavaşça arkadaşımınla aramıza mesafe koyarken "Hazır mısın?" diye sordu. Neye hazır olacaktım?

"Herkese iyi akşamlar."

Senelerce kulaklarımdan eksik olmayan kalın tok sesi çok uzun zamandır işitmiyordum. "Önder!" Sevinç nidasıyla ayağa kalkan annem salonun girişinden duran, oğlu gibi sevdiği adama doğru yürüdü. "Ne kadar büyümüşsün."

Annem söyledikten sonra Önder'deki değişikliği fark ettim. Hatlarındaki çocuksu hava tamamen ortadan kalkmıştı. Her zaman babyface olmasıyla övünen Önder, sakal bırakmış, saçlarını ensesine kadar uzatmıştı. Spor giyimini klasikle harmanlamış, yaşını daha da gözler önüne sermişti.

Göğsümün ortasında kabaran duygu gözlerimi yakıyordu. Çok özlemiştim. O kadar çok özlemiştim ki, ona sarılmadığım her saniye nefes alamayacakmış gibi hissediyordum. Ama yapamazdım. Yüreğimin en derin noktalarındaki kırgınlıklarım ruhuma batarken, bu hisse yenik düşüp hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. "Ne zaman döndün?"

"Birkaç saat önce Gökhan'la döndük."

"Feyza'yla geldiğini neden söylemiyorsun?"

Dayanamamıştım. Dudaklarımdan dökülen kelimelerin sertliği, salondaki havanın soğumasına neden oldu. Özlem kıvılcımları bile aramızdaki havayı ısıtmıyordu. "Gerek duymadım," dediğinde belli belirsiz gülümsedim. "Şaşırmadım." Hafifçe kaşı seyirdi. Neden böyle bir cümle kullandığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Belki de aramızdaki mesafeyi neden uçuşuma dönüştürdüğümü merak ediyordu. Tıpkı annem dâhil herkesin, Önder'le aramızdaki gerilimin kaynağını merak etmesi gibi...

Daha güçlü bir duruş sergileyebilmek adına kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Gözlerimi kardeşim dediğim adamdan ayırmadan "Senin söylemeye gerek duymadığın şeyler, bazen karşı tarafı kıracak kadar önemli olabiliyor. Biliyor musun?" diye sordum. Tek bir mimiğini bile kaçırmak istemiyordum. Gözlerinde aralanan perdenin arkasındaki bakış, ne olduğunu anladığına işaret ediyordu.

"Çocuklar ne oluyor size?" Sakin kalabileceğimi sanmıyordum. Tüm gözler üzerimizdeyken özellikle de Haydar dede evimize ilk kez misafir olmuşken, yükselen sesler yüzünden akşamımızın mahvolmasını istemiyordum. Gözlerimi dikip Önder'e baktıktan sonra çalışma odasına doğru yöneldim. Peşimdeki adımların ona ait olduğunu biliyordum. Benim bir bakışımla söylemek istediklerimi anlayan adamın, bana hangi ara bu kadar yabancılaştığını gerçekten merak ediyordum.

Odaya girdim. Önder kapıyı kapatırken koltuğa oturdum. Karşımdaki yerini alan adamın duruşunda eski rahatlığın olmadığını fark ettim. Annemin sorusunu yineleyerek "Ne oluyor bize?" diye sordum. "Ne

zamandan beri, yanımda olmak seni mutsuz ediyor?"
"Saçma saçma konuşma Effy, yanında mutlu olmasam gelmezdim, değil mi?" Elimle oturuşunu işaret ederken "Bu mu mutlu halin?" diye sordum. "Diken üstünde oturuyorsun, birazdan gidecekmişsin gibi duruyorsun-"

"Senin tavırlarından dolayı." Cümlemi kesip attı. Yerini kendisinininkilerle doldurmaya başladı. "Buraya gelirkenki hayallerimle bulduğum gerçek birbirine tamamen zıt. Beni sevgiyle saracağını düşündüğüm kardeşim, yabancıymışım gibi mesafeli tavırlarla benimle konuşuyor. Ne yapmamı bekliyorsun ki?"

"Nedeni senken, sonuçlarına katlanmak mı ağır geldi?"

"Nedeni benken mi?" diye soran arkadaşım kendini işaret etti. "Allah aşkına, benden uzak durmanı gerektirecek ne yaptım sana?" Koltukta öne doğru kaydım. "Ne yapmadığından bahsedelim istersen?" İçimdeki öfkeye batan kırgınlıklarım yüzünden sesimi kontrol altında tutmak çok güçtü. "Arayıp sormadın-"

Ukala kahrkahası devam etmemi engelledi. "Dinime küfreden Müslüman olsa gam yemeyeceğim. Ben aramadıysam sen arasaydın Effy?"

Haklı çıkmasına izin vermeyecektim. "Ben seni hayatımda gelişen tüm önemli olaylardan haberdar edecek kadar aradım Önder." Ne dediğimi anlayan arkadaşım benim gibi oturduğu yerden öne doğru kaydı. Şimdi aramızdaki mesafe birkaç nefeslikti.

"Belki de benim için önemli olan olayları, telefonda birkaç dakikayla geçiştirmek yerine yüz yüze anlatmak istemişimdir."

Hâlâ kendi doğrularımı savunsam da, söylediklerini geri planda düşünüyordum. Evlilik gibi bir konu telefonda konuşulmayacak kadar önemliydi. Hele de Önder gibi bir playboy bu kararı aldıysa... "Okulum başlamışken, buraya neden geldiğimi sanıyorsun sen? Uçaktan iner inmez soluğu kimin yanında aldığının farkında mısın?"

Kısa bir afallamadan sonra "Benim için mi?" diye sordum. Gözlerini belerterek '*Başka kimin için olacak gerizekalı,*' der gibi baktı. Dakikalardır acıyan gözlerim meyvesini verdi. Gözlerim yaşararak Önder'in görüntüsünü buğuladı.

"Allah'ım bir insan hiç mi değişmez!"

Oturduğu yerden kalkıp yanıma gelen Önder, beni kollarının arasına aldı. Göz pınarlarımda bekleyen yaşlar usulca döküldü. Sıcaklığı ruhumdaki kırgınlıkları tamir edecek kadar güçlüydü. "Sulu göz," deyip tebesüm ederken başımın üzerinden öptü. Daha fazla direnmenin bir anlamı yoktu. Kollarımı Önder'e dolamamla aramızdaki kilometrelerce uzak gibi duran mesafeyi yok ettim. "Seni çok özledim." Sırtımı sıvazlarken "Ben de," diye fısıldadı. "Herkes bir yana, sen diğer yana Effy. Senin yanında mutsuz olacağımı nasıl düşünürsün?"

Gözyaşlarımı silmek için Önder'den ayrıldım. Benden önce davranıp, elinin tersiyle yanağımdaki ıslaklıkları sildi. "Ben sadece," deyip iç çektim. "Hayatına Feyza girdikten sonra bana ihtiyacın kalmadığını düşünmüştüm."

"Sen düşünme Effy. Yaramıyor sana vallahi. Saçmalıyorsun."

Sert bir şekilde koluna vurmamla inledi. Ardından kahkahalarla gülerek tekrar bana sarıldı. "Bu hallerini bile özlemişim," demesiyle kendimi sarılışına teslim ettim.

"Ee anlat bakalım! Yılların çapkını, sevdiği kıza nasıl bir evlenme teklifi etti?"

Aşağıdan yükselen sevinç nidaları, Gökhan ve Önder'in geldiğine işaret ediyordu. Elife sürprizi tam zamanlarında planlamışlardı.

Cem'i tekrar aramak için telefonu elime aldım. Çalan arama sesinden daha gıcık olduğum şey, en sonda duyduğum bitiş sesiydi. Umarım araba kullanıyorsa ve telefon ulaşamayacağın bir yerdedir Cem. Yoksa bu cevapsız çağrılar, kulağındaki çınlamalara döndüreceğim.

Merdivenlerden inmeye başladım. Kucağındaki kızımın özlem gideren Gökhan'ın görüş alanına girdiğim an "Oo..." sesleri yükseldi. "Hoş geldiniz." Masal'ı Nika'nın kucağına veren adam, sarılmak için bana doğru geldi. Elif'in hayatına girmesiyle ne kadar değişmiştim. Sarılmasına karşılık verirken gülümsemeyi ihmal etmedim. "Kaynananız setecek."

"Aman abi, dilini ısır. Evlenmeyi düşünen benim sırık versiyonum."

Keyifli bir kahkaha atarken gözlerim Önder'i aradı. Elif'in de ortada gözükmediğini fark ettim. Nerede olduklarını sorduğumda, konuşmak için çalışma odasına geçtiklerini söyledi. Sanırım dananın kuyruğu birazdan kopacaktı. Elif'in, bu evlilikten geç haberi olduğu için yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum.

"Ben masaya iki tabak daha koyayım." Nalan Hanım mutfağa gitmek için ayağa kalktı. Haydar dedenin göz hapsinde olduğunu görünce gülümsedim. Nihayet doğru bir tercihe yönelmmişti.

"Ee sizin evlilik nasıl gidiyor? Var mı bir yaramazlık?" Gökhan'a her şeyin yolunda gittiğini anlatırken kapı çaldı. Bora ve Melek kızlarıyla beraber salona girdiler.

"Oo Gökhan, hangi rüzgâr attı seni?"

"Valla bir evlilik rüzgârı." Bora, keyifli gülümsemesi şaşkınlıkla perçinlenirken "Yoksa," dedi imalı bir şekilde. "Önder'le geldin değil mi?" diye soran Melek'le Bora'nın tüm neşesi kaçtı. Gökhan, onaylar biçimde başını salladı. Fakat ikisi de bunu göremeyecek şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu çocuk Önder meselesini atlata-mayacaktı. Kıskançlığın ruhunu esir almasına izin vermeden "Önder evleniyor," dedim.

Bora başını yavaşça bana çevirdi. "Elife onu haber vermek için geldi." Doğru söylediğime inanmak istiyor, ama beynine giren kötü düşüncelerin cezbedici çağrısına engel olamıyor gibiydi.

"Beni de peşinden sürükledi işte."

Bakışları Gökhan'a kaydı. "Evleniyor ha?" dedikten sonra tepkisini görebilmek adına bakışlarını karısına çevirdi. "Kiminle?"

Gökhan, Feyza denen kızı anlatmaya başladı. Melek kızıyla ilgilense de Bora bir saniye bile olsun gözlerini ayırmadı. Kapının çalmasıyla gözlerimi salonda gezdirdim. Herkesin bir işi olduğunu fark edince 'İş başa düştü,' diyerek kapıyı açmak için yürüdüm. Tekrar çalan zilin melodisi bitmeden kapıyı açtım. Karşımda gördüğüm iki kişi, sorgular bir ifadeyle kaşlarını çatmama sebep oldu. "Cem," dedikten sonra

bakışlarımı arkasındaki geçen gün gördüğüm kıza çevirdim.

"Cansu bu."

Cem neyi merak ettiğimi anlamıştı. "Cansu," diyerek kıza bakmayı sürdürdüm. "Yeni ev arkadaşım," dediği anda bakışlarımı Cem'e çevirdim. "Artık aileden sayılacağı için yemeğe getirdim." Kapıyı ardımdan hafifçe çektim ve arkadaşımı koldundan tuttuğum gibi kızın duymayacağı bir uzaklığa çektim.

"Ne diyorsun lan sen? Ne ev arkadaşı?"

Bakışlarını Cansu'dan bana çeviren Cem "Duydun abi işte," dedi. "Cansu'yla aynı evde yaşayacağız artık."

"Lan!" Sesimin frekansını ayarlayamazken "Daha dün tanıdığın kızla aynı eve çıkacak kadar ne yaşadın gerizekalı!" diye bağırdım. Sessiz olmamı işaret eden arkadaşım arkamdaki kızı kontrol etti. "Abi duyacak, ne bağıırıyorsun?"

"Duyarsa duysun lan. Tanımadığın etmediğin bir kızın duyguları ne zamandan beri umurunda?"

"Abi böyle ayaküstü olmaz. İçeri girelim anlatacağım."

"Ulan Cem," deyip dilimin ucuna gelen küfürleri yuttum. "Sen önce git dedenin gönlünü al. Adam saatlerdir ne halde umurunda değil, el kızının duyacaklarını düşünüyorsun." Cem rahatsız bir tavırla kaşlarını çattı. "Dedenle arandaki sorunu halletmeden, bu konuyu masaya koymaya kalkma, yoksa seni birazdan oturacağımız masaya meze yaparım."

Aman iyi be, diyen tavırlarla eve doğru yürüdü. Kapının önünde bekleyen kız korkuyla bana baktı. Cem'in ne dediğini duyamasam da bakışları ona kayınca rahatladı. İçeri girmeleriyle peşlerinden ilerlerken görüş alanıma girenler az önceki sinirimden sıyrılmama neden oldular.

"Hoş geldiniz."

Birol amca öne çıkarak beni babacan bir tavırla kucakladı. "Geç kalmamışsınız umarım."

"Tam zamanında," diyerek Birol amcadan ayrılıp Cemal amcaya sarıldım. Cem'in gelip gelmediğini sordu. "Şimdi girdiler," dediğimde kaşlarını çatınca "İçeride görürsünüz," dedim. Eşlerine selam verip Lavin Ada'nın yanağından makas aldıktan sonra içeriye buyur ettim.

Salona girdiğimizde beklediğim manzarayla karşılaştım. Nasıl olduğunu kaçırsam da, Cem'in dedesine sarılıyor olmasına şahit olmak bile içimi rahatlatmıştı. Önder ve Elif de sorunlarını halletmiş gibi duruyorlardı. Herkes geldiğine, tüm küsler de barıştığına göre artık keyifli akşamımıza başlayabirdik.

"Hadi o zaman, herkes sofraya."

Kış bahçesine kurduğumuz büyük masada herkes yerini aldı. Uzun zamandan sonra ilk kez bu kadar kalabalık sofraya oturuyordum. Evimizde bayram havası, masada tatlı bir uğultu vardı.

Nalan Hanım, annemlerle beraber servise başladı. Gözlerim o sırada kalabalığa buruk bir tebessümle bakan karıma takıldı. Sanki bir şeyler düşünüyordu. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzündeki gülümseme güneşi kıskandıracak şekilde sıcaklaştı.

Aşk ile kutsanan bu kadın, dilimdeki en güzel duaydı. Ömrüme yazılan en güzel yazdıydı. Sevilmenin en çok yakıştığı varlıktı. Şükür sebebiydi. Benimdi.

Zifiri; o gecenin bedenimde bıraktığı koca hiçliğin kelime anlamıydı. Siyaha yaklaştığım, rengimin ilk bulandığı o an... Oysa nereden bilebilirdim ki, siyahı bulandıracak güçte bir beyazlığımın olduğunu.

O gece, herkesin arzuladığının aksine, beni daha da güçlü kıldı. Zordu, çok zor. Yaşananları kaldırmak güçtü. Yaşanacakları tahmin etmek imkânsızdı.

Hikâyem kurumuş bir defne yaprağına yazılıydı sanki. Okuyabildiğim kadarını yaşamıştım. Ben o gece benliğimde yaşam bulan tüm beyazları siyaha sattım. Benim değiştiğimi düşündüler. Oysaki ben yenilendim. Gerçek benliğimi buldum. Ne kadar güçlü olduğumu anladım. Kendim kararırken, siyahı akladım. Ve bir hikâyeye başladım. Kendimin yazdığı, başrolünü üstlendiğim bir hikâye...

Ben kim miyim? Ben Elif Sancak Kara. Beyazlarında peydah olan siyaha karışmış bir kadın...

Bir genç kızın kalbinin belki de en sıcak olduğu zamanlardır ergenliği. Esen bir yelle yangınlar küle döner. Küller ise rüzgâra karışıp gider. Ardından yiten hayatı hiçe sayarak...

Yeni bir başlangıç yapmak... Lafta geçmişte yaşanan hayatı silip atmaktır. Gerçekte ise daha fazla ruhuna yayılmasını engellemek için anıların yarattığı izlerin sadece etrafını temizlemektir.

Adını cehennem koyduğum bir başlangıcım var benim. Cehennemin en zifiri kuytususu... Belki de siyahın korkutucu melodisi. Hatırıma düşen anlardan dahi geçmeye korktuğum, ellerimi titreten, acıdan derimi kavuran bir yangın olan başlangıcım. Bedeninizde açılan yaraların iyileşmesi için zaman gereklidir, ama ruhta açılan yaralara bir ömür verseniz de geçmez. Zayıfsanız, bu acılardan kurtulmak için ölmeyi dilerseniz, daha zayıfsanız ölmek için her şeyi yaparsınız ama güçlüyseniz bu acılara inat yaşamayı istersiniz.

Hayatta önemli olan şey, her şeye, herkese inat güçlü olabilmek değil mi zaten?

Odamdaki buz gibi cehennemde gözlerime dahi bu-
laşan siyahlar kimi zaman tüm benliğimi yok edecek
duruma geliyordu. Pençelerini sırtıma geçirmiş bir ca-
navar gibi, aldığım nefese darağacı kuruyordu her gün.
Ölmek istemiyor insan böyle durumlarda. Bir tohumun
can bulduğu, yeşerdiği o toprağa bile sığdıramıyor ken-
dini. Yok olmak istiyor. Adını silmek istiyor, karıştığı
tüm zihinlerden. Toz olmak, havaya karışıp sonsuzluğa
savurmak istiyor, ama yapamıyor işte.

O günden sonra ne yaramı sarabildim ne yok olmayı
başabildim. Cehennemle başladım, ama ne daha fazla
cehennemde kalmak istedim ne de cennete ulaşabildim.
Öyle araftaydım ki...

Kaçmak kurtuluş mudur bilemem ama ben kurtul-
mak için kaçmışım. Yeni bir ev, yeni bir okul ve yeni bir
hayat silmeyecekti bu olanları elbette, ama en azından
her göz göze geldiğim insanın bakışlarıyla başımı eğ-
meyecektim. Yapmadığı bir şeyin, işlemediği bir suçun
cezasını bedenime mıhladığım utanç ve acıyla ödeme-
yecektim.

Bir adım, bir umut beni yeni bir hayata sürüklerken
her şeyi geride bıraktım. Daha doğrusu bıraktım san-
mışım. Burnuma çalınan birkaç koku... Beni aylar önce
kilitlendiğim zindanın en karanlık üçrasına götürmüş-
tü.

Sanki kırk yıllık dostunu karşılıyormuş gibi tekrar
açmıştı kollarını bana doğru cehennem. Bedenimden
önce ruhum yanmaya başlamıştı o iğrenç gecenin anı-
larıydı. Bu seferki farklıydı. Saf bir nefret kıvılcım sa-

çıyordu yüreğimde. İntikam istiyordum. En az benim kadar yara almalarını...

Buna karar vermek zordu. Çok zor. Yüzlerine tükürmeyi bile hak etmeyen insanların yüzüne bakıp rol yapmak mide bulandırıcıydı. Sırf gerçekleri öğrenebilmek için yanlarında olmak ise intihar sebebi...

Ama ben en dibi görmüş, yaşamak için gücümü ilmek ilmek ruhuma işlemiştim. Acıyan bakışlara inat, bana ölümü yakıştıranlara inat, cesur olmalıydım. Zamanı geldiğinde hak ettiklerini verebilmek için güçlü...

Oldum da... Nefretimi içime kusa kusa güldüm yüzlerine. Nefes alamadığım zamanlar oldu yanlarında, kasıklarımın sızladığı anlar. Yine de pes etmedim gerçekler gün yüzüne çıkana kadar.

Parmağımı boğazımda biriken nefretime değdirmekten katlandım çoğu şeye. Ta ki o nefretin perdelerinden güçlkle sızan gerçekler hiçbir şeyin düşündüğüm gibi olmadığını gösterene kadar. Bildiklerimden çok bildiklerimin olduğunu, günahsızlara günah yüklendiğini görene kadar...

Zihnimi bulandıran nefretime anlam katan o koku meğer tüm soruların cevabıymış. Suçladıklarım, nefret ettiklerim, intikam aleviyle her gece düşlerimde kavurduklarım aslında karşımdakiler değilmiş.

Bin yıllık yaşanmışlığı andıran gözlerin sahibine, Demir'e, sorularımın cevaplarını bulmak için sarıldığımda ruhuma karışan siyahlığın bizzat o olduğunu farkettilim. Kaçmanın çözüm olmadığını bizzat yaşayarak öğrenmiştim. Demir'in karanlığına ait pençelerden kaçmaya çalışsam da o lanet gecede içimde peydahlanan siyahlarına gebeydim. Ondak kaçsam da kokusu beni esir al-

mıştı. Yanıt aradığım tüm sorular ciğerimi yakan o kokuyla cevap bulmuştu. Asıl suçlular ve suçu yüklenmek zorunda kalanlar...

Zamanla her şey yerine otururken beyazlarıma bulaşan siyahlar beni yok etmek yerine beni yaşatmaya başladılar. Herkesin korktuğu o karanlıktaki aydınlık ben oldum.

Sevdim... Beyazlarıma karışan siyaha âşık oldum sonra, siyahlara damlayan beyazla sevilen kadın oldum. Herkesin beklediğinin aksine birine güvendim. Bir erkeğe...

Ben tenimden ve ruhumdan geçmeyen yaraları sarması için Demir'e teslim oldum.

Demir de ömründe biriken mutsuzluklara inat gülümseyebilmek için mavilerime esir oldu.

Kaderimi yazdıkları defne yaprağı birçok yerden yırtıldı. Ama her defasında yırtılan yerleri birleştirip hikâyemi en baştan okudum ben.

Demir'den sonra bir sayfa daha eklendi hikâyeme. Ve kalemimi elinde tutan yeni bir başlangıç yazdı benliği. Okudukça güleceğim yeni bir hikâye yazdı, bitmeyen umutlar çizdi, temiz ve kirli çizgi arasındaki çizgiyi yok etti. Ve Siyah, Beyaz'a âşık oldu.

S O N

*T*ADINA

*D*OYAMAYANLARA

*T*ADIMLIKLAR

“Hadi Asal ve Masal’ın mesleklerini belirleyelim.”

Nika’nın ortaya attığı parlak fikir, bir kişi hariç herkesin hoşuna gitmişti. Melek’e dönen kuzenim, “Hale biraz daha büyüsün, ona özel bir organizasyon ayarlayacağım,” deyip göz kırptı. Burukça gülümseyen arkadaşım koltukta oyuncağıyla dişlerini kaşıyan kızına baktı. “Aman aman, istemez.” Bora lafa karışırken “Senin yaptığın organizasyonların sonu hep bir fiyaskoyla bitiyor,” diye ekledi. Nika tehdit dolu bir ifadeyle gözlerini kıstı.

Aralarındaki soğuk savaşı bölmek istercesine “Peki nasıl yapacağız?” diye sordum. “Çok basit. Çocukların önüne meslekleri anlatan objeler koyacağız. Hangisini ellerine alırlarsa, gelecekteki mesleğinin o olma ihtimali daha yüksek olacak.”

Aynı ortamda büyümemize rağmen, böyle eksantrik şeyleri kuzenim nasıl bilebiliyordu? “Saçmalık,” diyen Demir arkasına yaslandı. “Seçtiğin sikimsonik bir obje senin geleceğini belirlemez.”

“Neden öyle diyorsun abi? Sen topu seçmiştin. Eğer”

Bora’nın cümlesi, kocamın öldürücü bakışlarıyla kesildi. Demir’in futbolu çok sevdiğini biliyordum. Hatta Duru’nun vefatına kadar Galatasaray’ın amatör liginde oynadığını da... Şartlar izin verseydi, belki de şu anda asıl kadroda olan bir futbolcu olacaktı. Sonuçta o ihtimali seçme olasılığı yüksekti.

“Neyse ne! Hadi başlayalım.”

Nika çocukları sırayla yere oturttu. “Haydi gençler, pamuk eller objelere,” diyerek çantasından çıkardığı tarağı çocukların önüne koydu. Masal tarağı almak için hamle yaptı. “Dur kuzu daha bir sürü şey gelecek.”

Nika çocukları sabit tutmak için aralarına oturdu. Emir cebindeki kulaklığı tarağın yanına bıraktı. Melek yanında taşıdığı kitabı, Bora elindeki tesbihi, Cansu ufak makasını koydu. Ben elime geçen oyuncak araba ve oğlumun babasının izinden gidip gitmeyeceğini anlamak için lastik bir topu önlerine koydum. Demir’in beni izlediğini bildiğim için başımı ona çevirdim. Başparmağını dudaklarında gezdirirken alaycı bir ifadeyle gülümsedi.

“Hadi sen de bir şey koy,” dediğimde başını hayır anlamında salladı. “Mızıkçılık yapma Demir. Eğleniyorum şurada. Koy işte bir şey.” Sıkıntıyla nefesini dışarı üfleyen kocam cebindeki anahtarları ve telefonunu çocukların önüne bıraktı. Nalan Hanım da eğlencemize katılarak kolundaki altın bileziği yere koydu. Cem hoşnutsuz bir şekilde yerdeki objeleri izledi. “Bu ne be, Çapulcu Çarşısı gibi...”

Gözlerimi tekrar eşyalarda dolaştırdım. Gerçekten hepsi birbiriyle alakasız şeylerdi. “Çocukları ya hacı hoca yapacaklar, ya şarkıcı türkücü. Onlar olmazsa kuaför olsun, olmadı terzi olsun. Utanmadan telefon koydun ya abi. Pes! Masal telekız falan mı olsun istiyor-sun?”

Cem uzanıp anahtarı eline aldı ve şangırıtıyla sallamaya başladı. “Bu ne hele? Çilingir mi olacak emlakçı mı?” Oyuncaklara yönelirken “Hadi topu anladım.

Araba nedir yengacığım? Oğlunu şoför olarak mı görmek istiyorsun, oto yıkamacı mı?" dedi. "Yalnız Nalan teyzeyi tebrik ediyorum. İhtimallerini bile yüksek tutuyor kadın. Kuyumculuk iyi meslektir. Hep bunlar geleceğe yatırım, değil mi kız?"

Herkesin koyduğu objeye laf eden Cem'in ne koya-
cağını merak ediyordum. "Allah aşkına sen nasıl bir gelecek hayal ediyorsun çocuklar için?" Cansu'ya haylaz bir gülüş atan Cem ellerini beline doğru attı. Demir ve Bora aynı anda koltukta öne doğru kaydılar. "Sakın düşündüğüm şeyi, çocuklarımın önüne koyma." Demir'i umursamadan belindeki silahı tepsiye koydu.

"Baba, oğul ve kutsal ruhtaki, ruha kimi aday gösterelim?"

Demir silahı almak için atak yaptı. Cem içinin boş olduğunu gösterirken "Adnan amcanın ya da senin yolundan gidecekler mi merak ediyorum," dedi. Demir köpürürken "Lan şerefsiz, el kadar bebenin önüne boş da olsa silah konulur mu?" diye bağırdı. Yüksek sestен ağlamaya başlayan Hale, Asal'ın dikkatini çekti.

Asal ayağa kalkmaya çalıştı. Birkaç denemesi başarısızlıkla sonuçlanınca emeklemeye başladı. Sanki oğlunun gelişini hissetmiş gibi Hale'nin hıçkırıkları yavaşça azaldı ve Asal'ı görmesiyle yerini gülümsemeye bıraktı.

"Asal geleceğini seçti," diyen Cem pis pis gülümsedi. "Önünde sonunda dediğime gelecek, bu çocukları bir-biriyle evereksiniz."

"Kes lan!" Bora sert bir şekilde araya girdi, ama Cem gülümsemesinden bir milim bile azaltmadı. O sırada gözüm ayaklarımın ucundaki bir noktaya takılmış kuzenime kaydı. Gözlerinin dehşetle açılmış olması yü-

reğimi ağzıma getirirken kızıma baktım. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpmaya başladı. Dirseğimle Demir'i dürttüğten sonra kızımı işaret ettim. Bakışlarını çevirdiği gibi yüzündeki tüm mimikler kasıldı. Elindeki silaha bakarken çenesinin altındaki damar belirginleşti. Tüm gözler Masal'a çevrildi. Benim küçük kızım, babasının izinden mi gidecekti? Allah korusun!

"Olaya iyi yanından bakalım. Belki polis ya da asker olur."

"Haydar Cem!"

Hayatın yorucu temposundan kaçmak istediğimiz her an yaptığımız gibi holdingin helikopter pistine çıktık. İstanbul'un kuş bakışına yakın manzarasını izlerken rüzgârın kulaklarımızı dövmesini umursamıyorduk bile. Sessizliğimizi bozan melodiyle sıkıntıyla nefesimi dışarı üfledim.

"Hayırdır inşallah!" Demir'in bakışları bana çevrilirken telefonu açtım.

"Efendim anne?"

Rüzgârın şiddeti ve telefondaki cızırtı yüzünden annemin hiçbir söylediğini anlamadım. "Hiçbir şey anlamıyorum. Bekle bir dakika," deyip Demir'e içeri girdiğimi işaret ettim. "Ben de geliyorum," diyerek peşimden ilerledi. Az önceki tüm kargaşa, teras kapısının kapanmasıyla yerini ölüm sessizliğine bıraktı. "Şimdi söyle anne." Asansöre doğru ilerlerken arkadan duyduğum hıçkırıklar adımlarımı yavaşlattı.

"Bora yetiş!"

Sesi, telaşını açığa çıkarıyordu. Olduğum yere çakılmış

gibi hissettim. İçime dolan huzursuzluk sesime yansırken “Ne oldu?” diye sordum. Demir’in bakışları sorgulayıcı bir ifadeye döndü. Bir dakika işareti yaparak annemi dinlemeye başladım.

“Hale yanıyor oğlum. Ne yaptıysam düşmedi ateşi. Nefes alması da güç, ara ara morarır gibi oluyor.”

“Melek nerede?”

Asansörde telefonun kesilme ihtimalini göze alamayarak merdivenlerden inmeye başladım. “Melek’in çok önemli bir belge için okula gitmesi gerekiyordu. Hâlâ dönmedi. Aradım açmıyor da, ne yapacağımı bilmiyorum. Yetiş oğlum.”

Annemin cümleleri ok gibi dilinin ucundan çıkıp kalbime saplandı. Telefonu kapatıp merdivenleri yıkarcasına aşağı inmeye başladım. Demir’in bana yetişmekte zorlandığını duyabiliyordum. Bekleyecek vakit yoktu. Durursam, tekrar yürüyebilecek dermanım yoktu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, yüzüme tekrar soğuk bir rüzgârın çarpmasıyla kendime geldim. Valeye arabamı getirmesini söyledim. Yerimde duramıyordum. Girişin önünde volta atarken giren çıkan herkesin gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Bora ne oluyor?”

Nefes nefese yanıma varan Demir’e baktım. Gözlerimin yandığını hissederken “Kızım,” diye fısıldadım. Kaşları hafifçe çatılırken arabam geldi. Yerime geçmek için birkaç adım atmıştım ki Demir önümü kesti. “Bu halde araba kullanamazsın. Yana geç.”

İtiraz edemeyecek kadar uyuşmuş hissediyordum. “Hadi,” diyerek şoför koltuğuna oturan arkadaşımın yanındaki yerimi aldım. Demir olabildiğince hızlı bir şekilde yola çıktı. Melek’i aramaya başladım. Her cevaplanmayan

çağrı, sabır duvarlarıma bir balyoz daha indiriyordu.

"Aç lan şu telefonu, aç!"

"Bora sakin ol." Demir yolu kontrol ederek bana baktı. "Önce ne olduğunu anlat." Melek'i aramaya devam ederken annemin söylediklerini anlattım. "Kızımız ateşler içinde yanıyor; nefes almakta güçlük çekiyor ve Melek onu, o halde bırakıp okula gidiyor."

"Fark etmemiştir koçum. Sakin olsana sen bir. Diş çıkartıyordur."

Telefonu kapatıp ön cama doğru fırlattım. "Neden nefes alamıyor o zaman abi! Ah Melek, ah! Kaç kez bu havalarda Hale'yi doğru dürüst giydirmiyorsun dedim. Dinlemedi beni. Bir şey olmazmış, al!"

Demir hiçbir şey söylemedi. Sadece gazı artırıp bir an önce eve ulaşmam için elinden geleni yapıyordu. "Allah kahretsin!" diye bağırarak torpidoya vurmaya başladım. "Neden sabah erken çıktım lan ben? Neden uyanmasın diye onu öpmedim?" Ellerimin acıdığını hissederken uzanıp telefonu aldım ve arkama yasladım. Annemi arayıp Hale'nin son durumunu sordum. Ateşinin gittikçe artması nefes alışverişimi zorlaştırıyordu. Telefonun ucundaki ağlayışları çaresiz hissettiriyordu. Tutmaya çalıştığım yaşlar gözlerimi bir hayli zorluyordu.

"Hale'yi hazırla. Birazdan oradayız anne."

Telefonu kapatıp tekrar Melek'i aradım. Yine açılmayan telefon patlama noktasına gelen volkanı göğsümün ortasına yerleştirdi. Ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra var gücümle çektim. Ne bok yiyorsun Melek okulda? Kızın o haldeyken sen ne haltlar karıştırıyorsun!

Rezidansa yaklaşmamızla tekrar annemi aradım. Bizim otoparka girmemizle annemlerin kapıdan çıkması bir

oldu. Demir arabayı daha durdurmadan kapıyı açtım ve dışarı atladım. Kızıma doğru koşarken tek düşündüğüm şey, bir an önce kollarımın arasında olmasıydı. Hale'nin hıçkırıkları açık havada yankılanıyordu. Battaniyesinin içinde çırpanan kızımı kucağıma aldım. Bu haldeyken bile sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir dış için bu kadar ateş fazla değil miydi?

"Abi çabuk."

Demir arabayı en yakındaki hastaneye sürdü. Trafiksiz kısa yol bana bir ömürlük azap gibi geldi. Hale'nin çılgınlıkları bir anda sustu. Dehşet nefesime çöreklenmiş gibiydi. "Hale!" Demir omzunun üzerinden geriye doğru kısa bir bakış attı. Annem telaşla, "Nefes alıyor mu?" diye sordu. Kulağımı kızımın minik dudaklarına yaklaştırdım. Hafif de olsa çarpan nefes bile şükretmeme neden oldu.

"Ç-çok az."

Demir gazı kökledi. Hale'nin rengi morarmaya başladı. Annem battaniyesini açmamı söylerken Demir camları araladı. "Abi kulun köpeğin olayım çabuk ol." Gözlerimi bir saniye bile kızımdan ayırmadım. Nefesi olmak istercesine yüzüne hafif hafif üfledim. Acı bir fren sesi duyduğumda başımı kaldırdım. Hastaneye gelmiştik. Demir benden önce davranıp arabadan çıktı ve koşar adım acile girdi. Ben annemin yardımıyla arabadan inene kadar sedyeyle geri döndü. Doktor, ufacık kızımı kucağımdan aldı. Can havliyle parmağımı tutan Hale'yle tutmaya çalıştığım göz yaşlarımdan biri yanağımdan süzüldü.

"Nesi var?"

Sedyenin yanında koşarken "Nefes," diyebildim sadece. Annem hızlı bir şekilde olanları doktorlara anlattı. "Yoğun bakımı hazırlayın. Çabuk!" Adımları hızlandı. Kızımın

minik parmakları, işaret parmağımdan kayıp gitti. Yoğun bakıma girmeleriyle yüzüme çarpılan kapı tuttuğum diğer gözyaşlarının da dökülmesine neden oldu.

“Kızım.”

Alelacele ufak camın bulunduğu kısma gittim. Ellerimi cama dayadım. Sanki Hale’nin birkaç dakika önceki ateşi hâlâ parmaklarımın ucundaydı ve camın soğukluğu bile bu hissi geçiremiyordu. Birkaç doktor kızımın etrafını sardı. Anlayamadığım bir sürü kabloyu kızıma bağlıyorlardı. Bu kadar aleti o ufacık bedeni nasıl kaldıracaktı?

Omzumu sıkan elin kime ait olduğunu bildiğim için bakmaya bile gerek duymadım. “Abi o daha çok küçük... Abi takmasınlar.” Omzumdaki el daha da sıkılaşıırken “Gerekli olmasa takmazlardı koçum,” dedi. “Güçlü ol. Hale senin kızın, ona hiçbir şey olmayacak.”

Bir süre çaresizce kızımın etrafında gelişen olayları izledim. Doktorlardan birinin kapıya yöneldiğini görünce kısa bir süreliğine de olsa kızımdan gözlerimi ayırdım.

“Hale, kızım nasıl?” Adam ardından kapıyı kapatırken “Babası mısınız?” diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. “Havale geçiriyor. Solunum yolları enfeksiyonu olduğunu düşünüyorum ama şüphelendiğim bir şey daha var. Birkaç tahlil istedim. Kesin bilgiyi sonuçlar çıkınca söyleyeceğim. Geçmiş olsun.”

Doktorun yanıımızdan ayrılmasıyla tekrar camın önüne geçtim. Alnımı cama dayayıp kızımın yavaşça inip kalkan göğsünü izledim. Rengi gittikçe düzeliyor muydu yoksa soluklaşıyor muydu kestiremiyordum? Düzenli olarak alınan kanlar, yüreğimdeki acıya dayanmamı daha da güçleştiriyordu.

“Hale’m... Yavrum... Evladım... Nerede sarı papatyam?”

Cem'in hastaneyi birbirine katan sesi yanuma gelince sustu. "Neden takmışlar lan bu kadar aleti ufacak bebeğe?" Ellerini cama yasladı. "Hiçbir masraftan kaçınmayın mı dediniz? Bu ne? Ne buldularsa takmışlar bebeme... Hale'm... Amcacım... Ben o aletleri, takanlarına monte etmem mi?"

Cem'in yalnız gelmediğini arkamdaki uğultudan anlıyordum. Herkes gelmişti de, Melek neredeydi? Doktor tekrar yanına girdi. Odanın içindeki hareketlilik camı örten hemşireyle son buldu. "Ne oluyor orada?" Elimi sertçe cama vurdum. "Ne oluyor, açın şunu!" Camı dövmeye devam ederken iki kolumdan tutulduğumu hissettim.

"Oğlum sakın ol."

Babama doğru başımı çevirdim. Gözlerindeki kızarıklığın ağlamasının ödülü olduğunu biliyordum. "Baba," diyerek kollarına sığındığım adam, beni sıkıca sardı. "Baba ona bir şey olacağına."

"Şş... Hiçbir şey olmayacak."

"Bora Bey," Adımı duymamla başımı ne zaman geldiğini bilmediğim doktora çevirdim. İçimdeki endişe ve korku bir tık daha arttı. Ne olur kötü bir şey olmasın Allah'ım. Ne olur...

"Düşündüğüm gibi üst solunum yollarında enfeksiyon mevcut. Vücuttaki iltihap, ateş yapıp havale geçirtmiş. Geldiğinde nefes yolu tıkanmıştı. Başarıyla açtık. Yalnız bu sadece enfeksiyonla alakalı bir durum değildi. Klinik bulgular da tahminlerimi doğruladı. Kızınızın astımı var."

Duyduklarımı algılamakta zorlanırken "Astımı mı var?" diye tekrarladım. Beni onaylarcasına başını sallayan doktor, "Enfeksiyon tetiklemiş olmalı. Şu anda ateşi kontrol altında. Bu geceyi sorunsuz halledersek, yarın taburcu

olabilirsiniz,” dedi. “Peki, bizim ne yapmamız gerekiyor?”
“Şu an için sadece beklememiz... Sabah tahlil sonuçlarına göre değerlendirmemizi yapar, bundan sonraki hayatıyla ilgili detaylı olarak konuşuruz. Geçmiş olsun.”

Doktor yanımdan ayrıldı. Bacaklarımın beni daha fazla taşıyamayacağını anladığımda olduğum yere çöktüm. Benim kızımın, Hale'min ufacık akciğerleri normal çalışmıyor muydu? Çalışmayacak mıydı? Peki neden?

Koridorda yankılanan topuklu ayakkabı seslerinin ardından gelen “Hale! Kızım nerede? Bora...” sorusu, düşüncelerime ara vermeme neden oldu. Melek önümden koşar adım geçti. Oturduğum yerden kalkarken Melek'in korku dolu bakışları camın arkasındaki kızındaydı. Sakin kalmaya çalışarak “Neredesin sen?” diye sordum düz bir sesle. Arkasını döndü. Yaşlarla dolu gözleri kıpkırmızıydı.

“Bora,” diyerek bana doğru gelirken “Neden telefonu mu açmıyorsun!” diye bağırdım. Çevremdekiler hastanede olduğumu hatırlatırken babam susmamı söyledi. Melek ne olduğunu şaşırmış bir halde “Duymamışım,” dedi. “Hocanın yanına girerken telefonu sessize almıştım.”

“İyi bok yedin!”

Dudakları titreyen karım “Bora,” dedi. Üzerine doğru yürüdüm. Kolunu kavrarken canının acıması umurumda bile değildi. “Neredesin sen?” Söylediğim her harf tükürüncesine dudaklarımdan döküldü. “Okul... Okuldaydım. Bora kolumu bırakır mısın?”

“Okulun, kızından önemli mi?”

Kaşlarını çattı. “Saçmalama hayatım. İkiyi kıyaslanmaz bile.” Hem suçlu hem güçlüydü, bir de sinirlenmiş miydi? Kolundaki parmaklarımı biraz daha sıkarak “Bel-li,” dedim. “O yüzden kızını hasta hasta evde bırakıp okula koştun,”

“Bora canımı acıtıyorsun.”

“Umurumda mı sanıyorsun!” dememle çatık kaşları gevşedi. Şaşırmış mıydı? O kızının canını umursamış mıydı ki, benden aynı şeyi bekliyordu?

“Hale saatlerdir ne halde haberin var mı senin? Ben ne haldeyim biliyor musun? Sen bizi umursadın mı da, benden senin canını umursamamı istiyorsun?”

“Oğlum...”

Annem karımla aramıza girdi. “Melek’e yüklenme. O evden çıkarken Hale gayet iyiydi.” Yine de bu telefonunu açmamasını aklamıyordu. “Şu anda tartışmak yerine birbirinize sarılmanız gerekiyor. Siz güçlü olun ki Hale’miz de bir an önce toparlasın.” Annem söylediklerinde haklı olabilirdi. Kavgamız sırasında kızımıza hiçbir faydası yoktu. En azından bir süreliğine hesaplaşmayı erteleyebilirdim. Kavgamız sırasında bile ağladığını fark etmediğim karıma sarıldım.

“Hah şöyle,” diyen annem yanımdan ayrıldı. Melek kollarını bana dolarken “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Senden de, kızımızdan da...”

“Hepi de börtley tu yu. Hepiiri börtley tu yu.”

Mickey ve Minnie Mouse kostümleriyle çizgi film den fırlamış gibi duran Asal ve Masal’ı gıdıklamaya başladım.

“Hepi hepi börtley tu yu!” Katıla katıla gülmeye başlayan ikizler neşeme neşe katarken beklenen uyarı geldi.

“Cem, balonları şişirmeyi bitirdin mi?”

Gözlerimi salonun etrafına saçılmış kırmızı, siyah, beyaz balonlarda gezdirdim. Daha sonra koltuğun üzerinde şişi-

rilmeyi bekleyen iki kutu balona çevirdim. Ne vardı bütün salonu balonlarla kaplama fikrini öne sürecektir? 1. Yaş günlerinde temsili birer tane balon deseydim ya... Hadi sürdün diyelim neden işi üzerine alıyorsun gerizekalı?

Sıkıntıyla nefesimi üflerken "Boşa harcama koçum nefesini, devam et. Birazdan misafirlerimiz gelir," diyen Demir'e yanaklarımı daha da şişirdim. Büyük altından gülerek çalan kapıyı açmak için salondan ayrıldı.

Kırmızı balonu dudaklarımın arasına yerleştirdim. Nefesimi idareli kullanmaya çalışarak şişirdim. Yanaklarımın kulaklarıma yakın yerlerinin acıdığını hissediyordum. Tam dudaklarımın arasından çekiyordum ki, karşıma çıkan palyaço verdiğim nefesi, iadeli taahhütlü ciğerlerime gönderdi. Birkaç saniye, kendi kendimin son nefesiyle öleceğimi sandım. Balonun etkisi geçtikten sonra "Bu nereden çıktı?" diye sordum. Helyum gazı yutmuş gibi ses çıkardım. Salondakiler aniden bana döndüler. "Hay amına koyayım ya!" dememle palyaço dâhil herkes gülmeye başladı.

"Gülmesenize lan!"

Daha da çok gülmeye başladılar. Lanet olasıca sesim düzelmeyince boğazımı temizledim. Ufak ses denemeleriyle eski tonumu yakaladıktan sonra "Organizasyonda palyaço yoktu," dedim. Gülüşmeler kendi içlerine dönerken "Sen çağırmadın mı?" diye soran arkadaşıma başımı hayır anlamında salladım. Demir sorgular bir şekilde tek kaşını kaldırıp palyoçoğu incelemeye başladı. Ben de gözlerimi ufak tefek komik kostümlü kişiye çevirdim.

Gökkuşağı renklerindeki kıvrıcık peruğu, yüzündeki bir ton boya ve burnundaki kırmızı top yüzünden kim olduğuna seçemesem de, genç yaşta biri olduğu belliydi. Yapma göbeğinin ardındaki hatlar da kadın olduğunu gösteriyordu.

Demir çağırmadıysa, ben çağırmadıysam böyle bir şeyi kim düşünmüş olabilirdi ve bu kadar kontrol delisi babadan nasıl saklamıştı? Ne cüretle!

“Hepide börtley tu yu. Hepiiri börtley tu yu.”

Bu benim doğum günü parçası versiyonumdu. İçeri girmeden önce kapıdan bizi mi dinlemişti? Telekulak palyaço! Palyaço elindeki poşetlerle çocuklara doğru ilerledi. Asal ve Masal’a daha fazla yaklaşmasını engelleyerek önünü kestim. “Kimsin sen?” soruma cevap vermedi.

Belki biraz kışkırtmak ağzını açmasına yarardı. Ayağındaki burnu uzun, tombik ayakkabıların üzerine bastım. Hafifçe kaşları çatıldı. Neredeyse tüm yüzünü kaplayan topu çekip çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Oldum olası palyaçolardan hazetmezdim. Tipe bak, Allah affetsin!

“Konuşmayacak mısın?”

Bir dakika işareti yaptıktan sonra poşetlerini kurcalamaya başladı. Ne arıyorsa sondaj çalışması yapıyor gibi kolunu poşetlerin derinine sokup sokup karıştırıyordu. Sıkıntıyla nefesimi dışarı verirken ellerimi belimin iki yanına koydum. Bir anda silah çeken palyaço pis pis gülümsedi. Sallonda birkaç çığlık sesi yükseldi. Demir panikle öne atılırken eli çoktan beline gitmişti. Çevik bir hareketle silahı almak için hamle yapmam, islanmamla son buldu. Kahretsin! Palyaçolar ve eşek şakaları...

Gözlerimi açtım. Resmen her yerim sıırıslıklamdı. Kız göbeğini tuta tuta gülmeye başladı. Bu gülüşü tanıyordum. Silahını palyaçonun ensesine tutan Demir’e bir şey olmadığını belli ettim. Temkinli hareketlerle silahını indirdi ama beline yerleştirmede. Bu kızda biraz akıl olsa, böyle bir şakayı yapacak en son evde bile olmadığını anlardı.

Yüzümü üzerimdeki tişörte sildim. Elinde eğreti duran si-

lahı alıp Cansu'ya çevirdim. Kahkahası içine kaçan kız, sesli bir şekilde yutkundu. "Suyu aldığıma göre," deyip boştaki elimle burnunu tuttum. "Canını da alabilirim." Kırmızı topu çekip aldım. Fındık kadar olan burnu ortaya çıktı. Sakın yapma, diyen bakışlarını umursamadan içindeki su bitirene kadar tabancayı sıktım. Tüm yüzü ıslanırken saatlerce uğraştığı makyajı saniyeler içinde aktı.

"Cem!"

Sitem dolu seslenişi bu sefer de bana kahkaha attırdı. "Son gülün iyi güler, çinçançon." Sinirlenmesi daha da gülmek istememe neden oluyordu. Üzerimdeki tişörtün etek kısmını tutan Cansu, "O zaman bak şimdi," dedi ve yüzünde ne kadar boya kaldıysa hepsini üzerime sildi. "Ne yapıyorsun?" dememe kalmadan "İyi gülmek böyle olur," dedi ve kahkaha atmaya başladı. Bu kızla tanışalı birkaç ay olmasına rağmen, hâlâ ne yapacağını önceden kestiremiyordum. Kim bilir daha karşıma ne hallerde çıkacaktı?

"Baba, anneler günü ne demek?"

Masal, boyundan büyük sorularından birini daha sordu. Daha doğru dürüst konuşamıyordu bile, bu soruları nereden buluyordu? Gözlerim elimdeki tablette, bir süre ne cevap vereceğimi düşündüm. Başımı kızıma doğru çevirdiğimde beklentiyle bana baktığını gördüm. Tableti kapatıp sehpaye koyduktan sonra Masal'a doğru döndüm. "Anneler günü, anneliğin değerini, önemini belirtmek için seçilmiş bir gün." "Annelere hak ettiği değeri göstermek için bir gün az değil mi?"

Her zamanki gibi yaptığım açıklamada bir açık bulmuştu.

Başımı onaylarcasına sallarken "Az tabi ki, her zaman annele-
rimize onu ne kadar sevdiğimizi, değer verdiğimizi gösterme-
liyiz," dedim. Ağzını burnunu yamultarak, işaret parmağını
yanağına dayadı. Bir şeyler düşündükten sonra "O zaman
her gün anneler günü. Değil mi baba?" diye sordu.

İçinden bir ses bu sorunun cevabı bana pahalıya patlaya-
cak, diyordu. Onu tekrar onaylayınca ıslıl ıslıl gülümsedi ve
heyecanlandığında yaptığı gibi ellerini çırpı. "Hadi anneme
kek yapalım." Al işte! Kek mi? Kek nereden çıkmıştı şimdi?

"Söyleyelim dadın yapsın."

Başını ve işaret parmağını hayır anlamında salladı. "Bi-
zim yapmamız lazım baba. İçine sevgimizi katalım ki, anne-
min günü olsun." Yavaşça koltuktan inip elimi tuttu. Sanki
kaldırabilecekmiş gibi çekiştirdi. Birazdan yapacağım şeye
inanmayarak ayağa kalktım. Kızım önde, ben arkada mutfağa
girdik. Nalan Hanım bizi gördüğü gibi yaptığı işi bırakıp el-
lerini silmeye başladı.

"Bir şey mi istemiştiniz?"

"Anneme kek yapacağız dadı." Gözleri bana kayan kadının
şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. 'Emir büyük yerden' der
gibi omuzlarımı silktim ve kızımı işaret ettim. Durumu an-
layan Nalan Hanım, Masal'a doğru eğildi. "İstersen keki biz
yapalım. Babannda kardeşinle ilgilensin."

Küçük omuzlarını silken kızım "Babamla yapacağız.
Asal'la sen ilgilen," dedi ve elimi bırakıp taburelerden birinin
üzerine çıktı. "Hadi baba, başlayalım." Her ne kadar Nalan
Hanım'ın bize yardım etmesini istesem de, oğlumu salonda
yalnız bırakamazdım.

"Siz Asal'ın yanına geçin. Ben burasını hallederim."

Kadın tereddütle bana baktı. Haklıydı da. Daha önce mut-
fağa girdiğimi görmemişti. Nasıl halledeceğime inanacaktı

ki? Telefonumu cebimden çıkarıp gösterdim. Hafifçe gülümseyen kadın "Bir şey lazım olursa içerideyim," dedi. Mutfaktan çıkmasıyla internetten basit bir kek tarifi aradım.

"Fındıklı yapalım mı?"

Bu soruyu sormaktan bıkmayacaktı. "Alerjin var fındık faresi. Sürprizi berbat etmek istemeyiz, değil mi?" Hafifçe burulsa da başını evet anlamında salladı. Tarifte yazan malzemeleri aklımda tutmaya çalışırken telefonu tezahın üzerine koydum.

"Önlük takmadık."

Bir cümle kafamdaki tüm şeyleri uçurmuştu. Doğru ya, önlük... "Üzerimizin batmasını istemeyiz, değil mi babacığım?" Bu iş daha şimdiden beni sıkmaya başlamıştı. "İstemeyiz tabi ki," diyerek mutfak önlüklerinin nerede olabileceğini düşündüm. Etrafta gözlerimi dolaştırırken gözüme çarpan tüllü, kalpli şeyin önlük olmaması için dua ettim. Elime aldığımda dudaklarımdan birkaç küfür döküldü. Bununla Cem beni görse, hayatım boyunca dilinden kurtulamazdım.

"Hadi baba, annem gelmeden bitirelim." Önlüğü üzerime geçirdim. İğrenir bir ifadeyle iplerini bağlarken kızımın yanına döndüm. Masal ellerini ağzına kapatarak gülmeye başladı. Ah kızım ah... Seni bu kadar sevmeyecektim ki, ben yapacağımı bilirdim.

Malzemeleri tekrar kontrol ettim. Unu bulmak için dolapları karıştırdım. Bir taşla iki kuş vurup hem unu hem de şekeri buldum. 'Hiç fena başlamadım' diye düşünürken kavanozları tezgâhın üzerine koydum. Buzdolabından yumurtaları ve sütü çıkardım. Sıvı yağın nerede olacağını düşündüm. Ocağın yanında gözüme çarpan şişeyi de diğer malzemelerin yanına koydum. Eksik bir şey var mı diye telefondaki tarifi kontrol ettim.

"Kabartma tozu ve vanilya." Düşünceli bir şekilde etrafa bakındım. Bunlar nasıl bir şeydi ki? Çekmeceleri karıştırmaya başladım. Elime geçen ufak paketlerin üzerini okudum. Neyse ki çok uğraşmama gerek kalmamıştı. Bulduğum bir plastik kabı da tezgâha koyduktan sonra her şey hazırды.

"Evet," diyerek tarifi okumaya başladım. "3 yumurta ve şekeri çırpacakmısz." Yumurtaları elime aldım. Nasıl kıracağımı düşünürken Masal, tezgâha vurmanı söyledi.

Tezgâha mı vuracaktım? "Dadım şöyle yapıyor," diyerek bir yumurtayı eline sığdırmaya çalıştı. Ucunu tezgâha vururken yumurta elinden kayıp düştü. Ufak bir çığlık atan Masal ellerini ağzına kapattı. Ayaklarımın ucu yumurtanın akına bulanırken "Kızım," dedim uyarıcı bir ifadeyle.

"Demir iyi misiniz?"

Nalan Hanım'ın salondaki seslenişine "Sorun yok, ufak bir iş kazası," diye karşılık verdim. Masal'ın burnunu sıkıp "Ben hallederim, sen sadece izle," dedikten sonra yumurtaları kırmaya başladım. Yarı tezgâhta yarı kabuklarıyla kabın içinde olan yumurtaların görünüşü pek de güzel gelmiyordu.

Elimle kabukları içinden çıkarmaya çalıştım. Masal iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. "Baba onun için çatal kullanmalısın." Bunu elimi vicık vicık şeyin içine sokmadan önce söylemen daha hoş olurdu güzel kızım. Çatalların olduğu çekmeden bir tanesini alıp kabın içindeki kabukları ayıkladım. Yumurta gözüme az gelince bir tane daha kırdım. Sanırım gittikçe ustalaşıyordum.

Şeker kavonozunu açıp bir bardağın içine doldurdum. Hızımı alamayıp etrafa taşırmamla "Hay aksi!" diye fısıldadım. Kavanozu tezgâha bırakıp, bardaktaki şekeri kaba döktüm. Daha sonra un kavonozunu aldım. Bardaktan taşırdığım için göz kararı koymaya karar verdim. Kavanozu kabın içine mi-

lim milim boşaltmaya başladım. Masal akan unların altına elini koydu.

"Yumuşacık."

"Yapma kızım," dememe kalmadan kavanoz elimden kaydı ve içindeki unun büyük bir kısmı ben kurtarana kadar kabın içine döküldü. "Allah kahretsin!"

Un kavanozunu yerine bıraktım. Kabın içindeki fazla unu geri kavanoza nasıl koyacaktım? Bardakla denedim. Yer gök un içinde kalırken biraz da olsa azaltmayı becerebilmişim. Şimdi bunları çırpacaktık ama neyle? Elime çatalı aldım. Tam kabın içine sokuyordum ki "Mikser lazım akıllım," diyen kızım bu sefer iş işten geçmeden müdehale etti. Tabi ya, mikser lazımdı. Peki neredeydi?

Etrafa bakınırken Masal eliyle bir dolabı işaret etti. Gösterdiği yerde bulduğum aleti fişe taktım. Kısa bir karıştırma-dan sonra sütü elime aldım. Bardağa koyarken yine her yere bulaştırmışım. Masal kıkırdayarak kutuyu eline aldı ve kalan sütü kafasına dikti. O sırada yağı ekleyip karıştırmaya devam ettim. Bu mikser denilen şeyle sıvı şeylerin karışması ne kadar zordu.

Bir sonraki adımın ne olduğunu okumak için telefona baktım. O sırada kızımın çığlıkvari kahkahası mutfağı inletti. Panikle Masal'a baktığımda gördüğüm manzara bu işin düşündüğüm kadar kolay olmadığını gösteriyordu. Havada uçuşan malzemeler sayesinde mutfağın her tarafı berbat haldeydi. Mikseri kapatırken havaya kaldırmamla tüm karışım üzerimize sıçradı. Masal daha da güçlü bir şekilde kahkaha attı. Aleti fişten çekip kenara fırlattım. Aspiratörün aynalı kısmından vahşet halindeki görünüşüme baktım. Her yerim un içindeydi ve yapış yapış hamurun bir kısmı saçlarımdaydı. Önlük takınca üzerimiz kirlenmezmiş. Pehl!

“Demir ne oluyor burada?”

Elif mutfağın girişinde durmuş, olan biteni anlamaya çalışıyordu. “Anne!” Masal tabureden inip koştu. Elif kızını kucağına aldıktan sonra “Bu yüzünün gözünün hali ne?” diye sordu. Daha sonra gözlerini mutfakta dolaştırmaya devam etti. Benimkilerle buluşunca gülmekle gülmemek arasında kaldı.

“Allah aşkına ne yapıyorsunuz siz?” Parmak uçlarında bana doğru ilerledi. Masal annesine sıkıca sarılırken “Anneler gününün kutlu olsun,” dedi. Tüm bu saçmalığa rağmen kızımın mutlu sesi, gülümsememe neden oldu.

Elif’in kaşları şaşkınlıkla havaya kalkarken “Anneler günü mü?” dedi. “Ama mayısta değiliz ki?” Benden bir cevap bekliyormuş gibi bakınca omuz silktim.

“Her gün anneler günü seninle güzelim.”

Kulağıma dolan alkış sesleriyle kenetlenmiş kirpiklerimi hızla araladım. Ya hızımı alamadığım için ya da gördüğüm manzara karşısında gözlerimi yerinde tutamadım. Bir camın içine kapatılmış dört sap. Önümde arkası bana dönük dört kadın ve bir tipitipi... Nasıl bir topluluktuk biz böyle?

“Ben Bilmem Eşim Bilir’e hoş-gel-di-niz!”

Yeri göğü inleyen ıslık sesleri alkışlara karıştı. “Ne dedin bu?” diye sordum. “Benim bir eşim benzerim yok ki bilirsin.” Başımı sağıma doğru çevirdiğimde ejderhanın ateşini gözlerinden çıkaran Demir’i gördüm. Solumdaki Bora’nın da hiddeti fark edilmeyecek gibi değildi. Emir ise ‘Zevk alma’ moduna geçmişti. “What the fuck is going on there!” Beklediğim tepkiyi alamayınca “Amına koyayım ne oluyor burada!”

diye sordum. "Neyin kafasını yaşıyoruz da buradayız lan!"
"Sana sormalı."

Bakışlarımı Demir'e çevirdim. Bana mı sormalı? Daha kendime geleli iki dakika olmamış, neden burada olduğumu ben mi söyleyeceğim bir de? "Koymuşlar bizi cam kafese. Turşumuzu kuracaklar desem, sizin burada ne işiniz var? Şu tipitip ağzıyla habula hubula mı yapıyor? Bir çeşit ayinin ortasında mıyız? O zaman millet neden katıla katıla gülüyor? Bence sana bunları sormalı."

Demir, uzanıp ensemeye bir Osmanlı tokatı geçirdi. İnleyerek elimi vurduğu yere götürdüm ve ovmaya başladım. Keşke bu soruları Emir'e yöneltseydim. En azından acısız bir cevap alırdım.

"Bu araba bugün bir çiftimizin olacak!"

Tipitipin işaret ettiği yere baktım. Gördüğüm araba yüzümü buruşturmamaya neden olurken "Tüü Allah'ın cezaları," dedim. "Tüm bu tantana bunun için miydi? Demir'in bir arsasını satsak, bunlardan ordu kurarız lan biz. Bak hele bak... Hareketlere bak... Artist!"

Omzumda hissettiğim elle yanağımın cama yapışması bir oldu. Demir beni olduğum yere sabitlerken "Ne işimiz var lan burada?" diye sordu dişlerinin arasından. Ulan ben bilmiyorsam, o bilmiyorsa burada oluşumuzu kim açıklayacaktı?

"Ne bileyim ben abi ya. Evde uyuyordum. Şimdi buradayım. Işınlanmayı bulmuşum haberim yok, sen burada ne olduğunu soruyorsun?"

Demir, beni hafifçe kendine çekip tekrar cama yapıştırdı. Başıma aldığım darbeye inledim. Canım acıyordu lan! O zaman bu bir rüya değildi. Gerçek olması da imkânsızdı. Bir kere Demir Kara böyle bir yarışmaya katılmazdı. Onu geç-

tim şu dandik araba için adamlarını bile katıltmazdı. O zaman ilk seçenekten başka elimde mantıklı bir cevap yoktu.

“Bir rüya gibi yaşadım seni.” Demir’in ensemdeki baskısı artarken “Kimse görmüyor, seninle beni,” dedim ve önümüzdeki seyircilerde gözlerimi gezdirdim. Bir Allah’ın kulu da şu samimi yakınlığı fark etmez miydi? Bir anda bakışlar üzerimize çevrilince “Oha!” diye bağırdım. “Kontrol edebiliyorum!”

“Neyi kontrol edebiliyorsun?”

Demir’in elinden kurtulmayı hayal ettim. Şaşırtacak bir şekilde üzerimdeki baskı azaldı. Arkamı döndüğümde Demir’in yerine oturduğunu gördüm. Güç bendeydi artık! Üzerimi düzeltirken “Bayanlar ve baylar,” dedim. “Adanan Airlines ile bir rüya yolculuğuna daha hoş geldiniz. Lütfen kalkıştan önce, kemerlerinizin takılı, koltuklarınızın dik, pencerelerinizin açık olduğu-” Cümlem Bora’nın darbesiyle yarıda kaldı. Kendimi tekrar camda buldum. İşte bunu hesaba katamamıştım.

“Ne rüyası lan? Uyan çabuk. Yoksa rüyasında ölen tek kişi olarak tarihe geçersin.” Alaycı bir ifadeyle kahkaha attım. “Yok yea... Benim rüyam benim kurallarım yığido. İstersen deneyelim? Şöyle 50 tane şişko teyzenin hamamda olduğunu hayal eder, seni de oraya tek koyarım. Mezdekeyle göbek atar, lambur lambur sallanan memeleri izlersin. Nasıl ama?” Bora birkaç küfür mırıldanarak beni bıraktı. Olacağını bilmesem de olma ihtimali belli ki bu rüyayı daha eğlenceli hale sokacaktı.

“Bunun hesabını sana sorarım nasılsa ben?”

“He Bora he! Ben tadını çıkarayım da şu anların, sen hatırlarsan sorarsın,” diyerek yerime geçtim. Ellerimi birbirine çarpıp ovuştururken bilinçaltımın arkadaşlarıma nasıl

bir rüya hazırladığını düşünüyordum.

“Ben Bilmem Eşim Bilir’in sevgililer günü özel bölümü baş-la-sın!”

Sevgililer günü mü? İyi de benim sevgilim yok ki? Hızla arkası dönük kadınları inceledim. Üç tanesi yengalarım-sa, benim önümdeki... Yo, yo... Olamaz. “Lan!” diyerek gördüğüm kişiden emin olmak için gözlerimi kıstım. Yeminle oydu. Vallahi o! “Bana bilinçaltımın bir oyunu mu bu? Aldı sevdiğimi verdi zulumu...”

Bora pis bir şekilde gülümserken “Ne oldu Cem?” diye sordu. Resmen Ecem’le olduğum için zevk almıştı piç kuru-su. Bari Cansu olsaydı, neden bu kız? ‘Sen görürsün’ der gibi başımı salladıktan sonra önüme döndüm.

“Elif Hanım, eşinizle nasıl tanıştınız?”

Allah seni kahretmesin tipitip, bu soruyu sora sora ona mı sordun? Birazdan Rtük kapatmazsa rüyamı daha hiçbir şey engel olamazdı. Allah’ım o olaydan bahsetmezdi, değil mi? Orhan Gencebay kişiliğimden çıkıp Nuri Alço’ya bağlamak istemiyorum. “Liseden arkadaşımdı,” demesiyle derin bir nefes aldım. Tipitip nasıl evlenme teklifi ettiğini sorduğunda Demir ayağa kalkıp bağırdı.

“Sana ne lan bizim özelimizden!”

“Adam haklı beyler, dağılın.”

“Haydar Cem!”

Ellerimi birbirine çarptım. “Ulan bilinçaltımda bile kurulamadım şu seslenişinizden.” Tipitip bize doğru baktı. “Duyuyor mu lan bu bizi?” diye sorduğumda ters ters bakan Bora “Bize mi soruyorsun?” dedi. “Hangi kontrol edebiliyordun lan rüyayı? Et görelim, hadi.”

“Belki kontrol gücüm sınırlı sayıdadır oğlum. Gereksiz yere neden kullanayım?”

“Senden âlâ gereksiz mi var lan? Kendin için kullan da, biz de kurtulalım, dünya da kurtulsun.”

“Sus sus kıskanç,” diyerek tipitipe döndüm. Değişik hareketler yaparak “O-yun gel-sin!” diye bağırdı. Bu adam neden her heceyi ayrı vurgulamaya çalışıyordu? Dışarıdan gelen görevlinin elindeki oyunu çözmeye çalıştım. Tipitip elindeki kartlarını masaya vurarak “Eşinizi,” deyince bakışlarımı önümdeki kıza çevirdim. Allah korusun! “Ağzını hayıra, totoşunu bayıra aç oğlum ne eşi? Allah yazdıysa bozsun.” Beni takmayan tipitip sorusunu sordu.

“Eşiniz bir dakika içinde... Kaç kez kalçasını sallar?”

“Zaa!” diyerek gülerken bir anda bizimkiler üzerime çullandı. Bana ve rüyama küfretmeleri sadece kakhaha atmama neden oluyordu. “Çabuk kafanda şu oyunu değiştir.” Demir üzerime kontrolsüz güç uygularken “Mümkün değil,” dedim. O sırada duyduğum sayı gözlerimi fal taşı gibi açtı. “İki yüz on mu? Çüş amına koyayım! Bu kız kendiyile beni karıştırdı herhalde. Hu! Ecem Hanım, dansöz olan sizsiniz ben değil.”

Bizimkilerin öfkesi yerini keyife bıraktı. “Eğer bu oyunu değiştirirsen, bir dakika içinde seni iki yüz on kere sarsarım.” Gözlerimi kısarak Demir’e baktım. Bunu ben yapacaksam, elbet sen de yapacaktın. Hodri meydan!

“Bir.”

“Ne!” diyerek Elif’e baktım. Bir mi? Bir ne lan? Tipitip de benimle aynı soruyu sordu. “Yerinde sallansa en az elli yapacaktır. Neden bir?” Elif kendinden emin bir şekilde “Sallanmaz,” dedi. “Ama dilerseniz o sayacı bileğine takalım. Size yumruk atarken bir dakika içinde beş yüzü göreceğimize garanti verebilirim.”

Demir’in keyifli bir ifadeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"İşte benim karım." Benimse gözlerim kısılmıştı. Biri gittiğine göre, kaldı iki... Sarı yengayı bilmiyorum ama Nika'dan umudum çok.

"İki yüz on beş."

"Ooo..." Yaparak Bora'ya baktım. Yüzündeki öfke kıvılcımları sağa sola saçılırken "İşte bu da benim karım!" dedi. Melek'in her zamanki hırslı ve yarışmacı yapısı rüyamda da kendini belli edecek gibi duruyordu. Nika, "Altmış" dediğinde "Yapma be kızım. Dilini korkak alıştırma. Var Emir'de o göt, iki yüz otuz de!" diye bağırdım.

"İki yüz otuz!"

Duyduğum sayı gözlerimi fal taşı gibi açtı. Cam fanus kahkahalarla inlerken tipitip bize bakıp gülümsedi. Bizim içeride delirdiğimizi söyledi. Oysaki şu anda dışarıdan bakıldığında deli gibi gözüken tek kişi bendim. "Sana mı dedim kızım? Yemin ederim bu beni çengi sanıyor."

Melek "İki yüz elli," dediğinde Bora enseme kavradı. Ecem ve Melek kendi arasında bir yarışa girdiler. Her değer artışı benim bedenimde kalıcı bir hasar bırakıyordu. Sanırım kıvrırmama gerek kalmadan başım bedenimden kopacaktı. Tipitip, "İddayı kapatıyorum," dediğinde "Şükür yarabbi!" diye iç geçirdim. Birkaç kere daha kapattığını söylemesi sabrımı zorlarken "Kapatacaksan kapat lan artık!" diye bağırdım.

Kadınların en son verdiği sayıların bir, altmış, üç yüz ve üç yüz yirmi olması sesli bir şekilde yutkunmama neden oldu. Sırf Bora'nın kalçasını salladığını görmek için şu oyunu değiştirmek istemiyordum. En azından şimdilik!

Sırayla iddaalarımıza göre ismimizi söyleyen tipitip Bora'yı çağırdı. "İşte başlıyoruz!" diyerek küstah ve belalı bir kahkaha attım. Bora'nın beline takılan sayaçla müzik sesi stüdyoyu doldurdu. Melek kocasını oynatmaya çalışıyor

ama benim kalas arkadaşım en ufak bir harekette bulunmuyordu. Hadi ama, bunun için mi beklemiştim ben? Sürenin dolmasıyla iddiayı kaybeden Bora, yanımıza döndü. Kıpırmızıydı. Bu utançtan olamayacağına göre kesinlikle sinirdendi. "Seni öldüreceğim," diyerek yerine oturdu.

Tipitip ismimi söyledi. Bora'nın da kalça sallamasını görmediğime göre oyunu değiştirebilirdim. Gözlerimi kapatıp düşünce gücüyle başka bir oyun hayal ettim. Bora'yı başka neyde görmek isteyebilirdim? Mesela topuklu ayakkabıyla yürümesini izlemek zevkli olabilirdi.

"Cem Bey."

Gözlerimi yavaşça aralarken "Sizi bekliyoruz," dedi. Nasıl ya? Değiştirdiğim oyunda sıra direkt bana mı gelmişti? Gözlerimi bizimkilerde dolaştırdım. Her şey az önce bıraktığım la aynıydı. Ee, o zaman rüyamı kontrol edemiyor muydum? Hasiktir!

Yavaşça ayağa kalktım. Tipitipin yanına gelene kadar oyunu değiştirdiğimi hayal ettim. Beceremeyince kaderime razı gelip sayacı belime taktırdım. O sırada birkaç küfürü de gözlerimi Ecem'den ayırmadan mırıldandım. Müzik sesi stüdyoyu doldururken "Çal keke çal!" diye bağırdım. Göbek atmaya başladım. Bu hareketlerle bırak üç yüz yirmiye iki yüz onu görsem öpüp de başıma koyardım. 'Bari bir yola girdik, başarmadan çıkmayalım,' diye düşünerek olduğum yerde hem kalçamı sallamaya hem de zıplamaya başladım. Yaşlı kadınlar alkışla bana tempo veriyordu. Sanki onların bakışları beni yavaşlatıyordu. Gözlerimi kapatıp tepinmeye devam ettim.

Bir anda müzik ekolu gelmeye başladı. Sanki boş bir odadaydı, her ritim ayrı bir yankı yapıyordu. Yavaşça gözümü araladım. Stüdyo yerine bembeyaz bir odanın içindeydim.

Duvarдан, tavana, hatta eşyalara kadar her şey kar beyazdı.

Kar beyazdır ölüm. Cennet bura gülüm.

Bir anda karşımda beliren kızla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Az önceki rüyaysa, bu neydi? Ciddi ciddi ölüp de cennete mi düşmüştüm? Huri diye de bana Duru'yu mu vermişlerdi? Hikmetinden sual olunmaz Rabb'im ama yapamam. Kardeşim dediğim kıza yan gözle bakamam. Gözlerimi ovuşturdum. Duru'nun bana biraz daha yaklaştığını fark edince çığlık attım.

Yüzünü buruşturan kız, "Cemo ya!" dedi sitemle, "Karı gibi bağırmasana!" Çok uzun zamandır duymadığım sesi işittiğim an göğsümün ortasından bir şey koptu sanki. Gözlerim yanmaya başladı. Nasıl oluyor bilmiyorum ama bilince çaltıma teşekkür etmeliydim. Meğer ne çok özlemişim onu. Belki de sırf bu yüzden rüyamda buluştuk.

"Duru," diye fısıldadığımda tanıdığım minik tebessümü yanağındaki gamzesini belirginleştirdi. Her şeyi aynıydı. Gözleri, burnu, dudakları, saçları, teni biraz solgundu ama onu da gözlerindeki parıltıyla kapatıyordu. Öldüğü zamana fokuslanmıştı sanki, yıllar ondan hiçbir şey götürmemişti.

"Çok uzun zaman oldu, değil mi Cemo?"

Duru yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir rüya için fazla gerçekçi ve sıcak bir sarılmaydı bu, ama gerçek de değildi. Peki bu koku, nasıl olabilir Allah'im? Duru'nun sıcak sarılışına soğuk bir karşılık verdim. "Bu kadar mı özledin beni?" diye sormasıyla kollarımı sıkılaştırdım. "Rüyama girdiğine göre çok özlemişim demektir, sadece olayın şokundayım."

İtiraz ederek benden ayrılan Duru "Hayır, bunu görmeni ben sağladım. Tıpkı diğer rüyan gibi," dedi. Kaşlarım çatılır-

ken "Tü Allah'ın cezası, son rüya bükücü müsün sen?" diye sordum. Başını muzırca evet anlamında salladı. "Göbek attırmadan önce uyandıramadın mı?"

"İzlemesi çok keyifliydi ama."

Sırf şu mutluluğu için bile, tüm o rezilliğime şükredebilirdim. Duru, Demir'in ikizi olabilirdi ama karakter olarak benim kız versiyonumdu. En yakınımdu. Sırdaşım, dostum, kardeşim... Çoğu zaman Demir'den bile yakın olmuştu bana. Neredeyse hayatımdaki her şeyi bilirdi. Onun yokluğunda kendimi nasıl bir boşlukta hissettim, tarif edemezdim. Toparlanmam çok uzun zaman almıştı. Şimdi ise karşımdaydı.

"Bu bir mucize olmalı."

Tekrar bana sarılan Duru "Mucizelere inan," diye fısıldadı. Mucizeleri inanmayı bırakalı çok olmuştu. Yavaşça sırtımı sıvazlarken "Mucize sensin," diye devam etti. "Bırak şimdi," diye dalga geçerek Duru'dan ayrıldım. "Nerem mucize benim?"

"Zamanı gelince öğreneceksin."

"Neyi?" diye sorduğumda "Ne demek istediğimi," dedi. Beklemekten hoşlanmadığım için Duru'yu sıkıştırdım. Hiçbir şey söylemeyince ıslak köpek gibi bakmaya başladım. "Öyle bakma," diyerek gözlerini kaçırdı. Bu her zaman Duru'nun üzerindeki en büyük kozumdu. Dibine kadar kullanarak kendimi acındırdım. Yanaklarını şişirip nefesini sesli bir şekilde dışarı üfledi. "İyi tamam," deyip ağzında bir kelimeyi döndürdü. Ne söylediğini algılamaya çalışan beynim error ışığını yakıp söndürüyordu.

"Olacak diyorum olacak! Bir mucize olacak!"

"Poyraz Karayel misin kızım sen? Oldu olacak duvara da yaz. Ne diyorsun?" Tekrar sıkıntıyla nefesini dışarı üfleyen Duru "Çocuğun diyorum Cemo! Olacak. Hem de beş tane,"

dedi elini gözüne sokarak. Gözlerim olabildiğine büyürken 'Ne dedin sen-şak-ne dedin sen,' moduna bağlayıp kendimi tokatladım. "Düğünde takılan beşibiryerdedir o, sen yanlış biliyorsundur."

"Doğru söylüyorsun," dediğinde rahatmış bir nefes aldım. Duru kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Altın gibi çocuklar." Ciddi olabilir miydi? Ne diyordum ben ya? Benim çocuğum olmayacak ki?

"Tedavin çok uzun zamandır işe yarıyor Cemo."

"Tü Allah'ın cezası, mahremime girip düşüncelerimi mi okudun?" Ellerimi göğüslerimin üzerine kapattım. "Kendimi kullanılmış hissediyorum." Duru abartılı hareketlerle gözlerini devirdi. Bu kız düşünceleri okuyabildiğine göre, geleceği görebilir miydi? Yoksa rüyalarla oynadığı gibi geleceğimle de mi oynuyordu?

"Sen yaptın değil mi?"

Gözlerimi kısarak Duru'ya baktım. "Akıllı olan beş çocuk yapmaz. Sen ayarladın değil mi?" Matrak bir kahkaha attı. "Ben mi?" diyerek kendini işaret etti. "Alt tarafı rüyalarınla birazcık oynadım Cemo, öyle büyük bir işe nasıl kalkışabilirim? Bizzat kendin yaptın."

Düşünceli bir ifadeyle sakallarımı kaşıdım. "Üçte duraydım bari." Duru kıkırdayarak "İşte o imkânsız," dedi. "Çünkü senin altınlar beşiz."

"Atıyorsun."

"Attırıyorsun," dediğinde "Kızım dalga geçme, hangi ana beş tane fırlatır?" diye sordum. Ellerini teslim olur gibi iki yana açtı. "Onu bunu bilmem ben. Durdun durdun içinde voltranı mı oluşturdun artık, yılların birikimi bir anda mı patladı bilemiyorum. Bir değil, iki değil, tam beş olan kavanoz bal gibi çocuk." Duru tekrar kahkaha atmaya başladı.

Allah'ım dalga mı geçiyor ciddi mi anlayamıyordum. Bu ortamda pek de ciddiye alasım gelmiyordu. Tamam, fabrika ayarlarına döndürdük de, bu salak konuyu yanlış anladı herhalde. Beş çocuk nedir? Spermime kuvvet! "Dulum değil mi? Kesin dul kalmışımdır. O kadar bebeyi fırlatırken öl-müştür karıcığım. Allah'ım beş çocukla ortada mı kaldım ben şimdi?" Ben matem havasına bürünürken Duru, düşün moduna geçmişti. Ben o kadar çocuğa nasıl bakacaktım? Beş tane lan, beş! Çocuk seviyoruz dedik de bir futbol takımı kurmak istediğimizi söylemedik yani...

"Duru, Allah aşkına dalga geçtim seninle de, o yüzden bu kadar gülüyorsun değil mi?" Başını hayır anlamında sallayınca "O zaman bir zahmet ben burada kalmaya devam edeyim. Canına can, yoluna yoldaş, kirana ortak olurum. Beraber gül gibi yaşar gideriz. Ha?" diye devam ettim.

Duru'nun gülmekten gözünden yaş gelirken "Saçmalama Cem," dedi. Sıkıntıyla nefesimi dışarı üflerken "Bari karımın kim olacağını söyle," dedim. Sonra bir anda aklıma gelen önceki rüyamla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayatımın içine sıçan ve sifonu çekip arkasına bakmadan giden kadın olamazdı, değil mi? O zaman neden aylar sonra rüyamdaydı? Duru haberi alıştırma alıştırma vermeye mi çalışıyordu?

"Sadece hâlâ ona karşı duygun var mı diye kontrol ettim. Yoksa evleneceğin kişi bir başkası." Yine düşüncelerimi okuyan Duru'ya tek kaşımı kaldırdım. "Cansu çok güzel bir anne olacak?" Çançınçonu mu demişti o? Bu imkânsız. "Kim kim? Dilin falan sürştü sanırım."

Başını hayır anlamında salladı. "Cansu'yla mı evleneceğim?" diye sorduğumda bu sefer de beni onayladı. Kahkaha atmaya başladım. "Anladım neden bir kerede beş çocuk fırlattırdığımı. Beş seferde yapacağımı resmen oldu bittiye ge-

tirmişim." Kahkahama eşlik etmeyen Duru imalı imalı bana bakmaya başladı. Gülümsemem yavaşça azalırken 'Ne var?' gibi başımı salladım.

"Cansu'ya âşık olduğumu biliyorum."

Dehşetle içimi çekerken ellerimi yanaklarıma koydum. "Kuru iftira." Duru gözlerini kısarken "Cemo," dedi uyuran bir ifadeyle. "Kafanın içinden geçen her şeyi bilebildiğim gibi kalbini de görebiliyorum. Neden bizimkilerin yanında saklaban gibiyken, onunlayken hep ciddi oluyorsun? Yaptıkları hoşuna gidiyor, espri yapmak istiyorsun çoğu zaman ama kendini tutuyorsun. Neden?"

'Ne bileyim ben,' der gibi omuzlarımı silktim. "Çünkü seni çocuk gibi görmesini istemiyorsun. Ecem'de yaptığın hataları yapmamaya çalışıyorsun. Seni beğenmemesinden korkuyorsun. Cansu'ya olan hislerin, öyle basit şeyler değil. Özellikle de Lavin Ada ve diğer çocuklarla ilgilenmesini izlerken."

"Aşk değildir o. Âşık olsam duramam."

"Duramayacaksın zaten."

"Aha, kaçıyorum değil mi? Konu o kızken bağlasan durmam zaten."

Duru bıyık altından gülümserken "Göreceğiz Cemo, çok yakında hepsini göreceğiz," dedi.

O kadar yorgundum ki, anneme hoş bulduk diyecek tatim bile yoktu. Annem hâlâ gitmediğine göre, Melek gelmemiştii. "Hale nerede?" Aldığım cevapla kızımın odasına doğru ilerledim. Yaklaştıkça duyduğum sesler kaşlarımla çatılmasına neden oldu. Kiminle konuşuyordu?

Aralık olan kapıdan sessizce başımı uzattım. Hale oyuncak yemek takımıyla karşısındaki Barbie bebeğine hizmet ediyordu. "Biraz daha çay alır mısın?" Evcilik oynayan kızımı rahatsız etmemek için neredeyse çıt bile çıkarmadan onu izledim. "Şeker?" Çocukların hayal dünyası gerçekten büyüleyiciydi. Bizden farklı çalışan kafalarının içine neler sığdırabildiklerini tahmin etmek çok güçtü.

"Baba!"

Hale oturduğu ufak sandalyesinden kalkıp bana doğru koştu. "Güzel prensesim," diyerek kucağıma aldığım kızımın kokusunu içime çekerek yanaklarından öptüm. "Ne yapıyorsun bakalım?" Eliyle oynadığı bebeği işaret ederek "Çay içiyoruz. Bize katılmak ister misin?" diye sordu. Gözlerindeki parıltılı beklentiye hayır demek imkânsızdı.

"Bir çayınızı içerim," dediğimde sevinçle ellerini birbirine çarptı ve kucağımdan inmek için kıpırdandı. Kızımı yere bırakmamla elimi tutup beni oyun köşesine çekti. "Sen buraya otur baba," derken gösterdiği sandalyeye baktım. Büyük ihtimal üzerine oturduğum gibi kırılacaktı. Bu yüzden oturmuş gibi yapıp, ayaklarıma inen kara suyu bacaklarıma taşıdım.

Nezaket kurallarına uyarak boş fincanımı su gibi bir şeyle doldurdu. Gerçekten Melek, görgü kurallarını kızımın çok güzel anlatmıştı. Gözlerini fincanımdan ayırmadan bana doğru yürüdü. Elleri titrediği için, içindeki suyun yarısı altındaki tabağa döküldü. Teşekkür ederek bardağımlı elime aldım.

"Afiyet olsun." Hale oyuncak bebeğiyle aramızdaki yerini aldı. "Günün nasıl geçti baba?" Bardağını dudağına götürdü. Elimdeki fincana baktım. Oyuncak çaydanlığın içindeki su kim bilir ne zamandan kalmıştı ki bardağımın

içinde birşeyler yüzüyordu. "Yorucuydu biraz kızım." Fincanı dudaklarıma götürdüm. İçer gibi yaparken Hale'nin bebekle fısıldaştığını fark ettim. Göz göze gelmemizle gözümü kırıp ne olduğunu sordum.

"Çok solgun gözüküyorsun. Anlamıştık."

-muştık mı? Kiminle? "Ama üzülme bizim bir fikrimiz var." Oyuncak bebeğinden bahsettiğini anladım. Akli yok, fikri mi vardı yani? Bilmiş bilmiş ayağa kalktı. Ne yaptığına bakarken elinde bir çantayla geri döndü. "Lütfen söyle geçin Bora Bey." Alaycı bir ses tonuyla "Bora Bey mi?" dedim. Oysa daha çok afallamış bir haldeydim. Altıncı hissim dâhil her şey bunu yapmamamı söylüyordu. Yine de kızımın hevesini kırmak istemiyordum.

Çömeldiğim yerden kalkıp halının üzerine oturdum. Hale yanıma gelip çantasının içinde ne var ne yoksa yere döktü. Kırık makyaj malzemeleri, tokalar, simler, taraklar...

"Önce saçlarını tarayalım."

Neyse en azından aralarındaki en normal şeyle başlamıştı. Oyuncak tarağı eline alıp, spreyli saçlarımın arasına daldırdı. Tarayamayınca simli spreyli sıvıyı alıp saçlarıma sıkmaya başladı. Çığlık çığlığa kendini duyurmaya çalıştı. Tüm uyarılara kulaklarımı kapadım. Her şey Hale'min mutluluğu içindi. Varsın gelinin kız kardeşi gibi takılayım birkaç saat... Saç tellerimi koparta koparta taradıktan sonra "Çok uzamışlar," dedi ve birkaç tane tokayı eline aldı.

"Onlarla ne yapacaksın?" diye sorduğumda susmamı işaret eden kızım tek tek tokaları saçıma taktı. Saç diple-rimin gerildiğini hissediyordum. Beğeniyle beni inceleyen kızım "Harika," dedikten sonra yerdeki malzemelere yö-

neldi. Kim bilir şu anda ne haldeydim? Allah vere de Melek erken gelmesine...

“Yüzüne biraz renk verelim.”

Elindeki makyaj malzemesini süngere bularken “Gerekli mi?” diye sordum. “Karınızın karşısına böyle mi çıkmak istiyorsunuz Bora Bey?” diye sordu. Ben de onu sorguluyordum kızım işte. Annenin karşısına nasıl bir halde çıkacağım?

Sünger i yanaklarıma sürdü. Şekerli bir kokusu vardı. İşini ciddiyetle yapan kızımı dikkatlice izledim. “Hah, yanaklarına kan geldi,” dedikten sonra “Biraz da gözlerini daha canlı gösterelim,” dedi. Yerden aldığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. “Gözlerinizi kapatın lütfen.” Kaderime razı olarak gözlerimi yumdum. Göz kapaklarımda hissettiğim ağırlık biraz daha artarsa gözüm oyulacaktı. “Bitmedi mi hâlâ?”

Bir dakika isteyen kızım yanımda bir şeyler yapıyordu. Beklemediğim bir anda dudaklarımda bir şeyin gezindiğini hissettim. Refleks olarak kenetlediğim dudaklarım kızımın uyarısıyla tekrar açıldı. Yapış yapış şey ruj olabilir miydi? Bir süre yüzüme bir şeyler süren kızım “Harika gözüküyorsunuz,” dedi. İşte bundan emin değildim. Gözlerimi açmaya korkuyordum.

“Baba.” Kızımın seslenmesiyle gözlerimi açtım. Elindeki ufak aynayı bana uzatınca “Eminim ki çok iyi bir iş çıkarılmışsınızdır,” dedim. “Bakmama gerek yok.” Kim bilir neye benziyordum? Bakıp kalp krizi geçirmeme gerek yoktu. Dudağını bükerek “Ama nasıl değiştiğini görmem lazım,” dedi. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. “Tamam,” diyerek aynayı elime aldım. Gördüğüm manzarada sakın kalmam neredeyse imkânsızdı. Kendime bir sıfat yakıştırmam da...

“Nasıl ama?”

Elimden geldiğince gülümsemeye çalışarak “Tek kelimyle... Mükemmel. Teşekkür ederim,” dedim ve kızıma sıkıca sarıldım. “Yine de bu şaheser aramızda kalsın, olur mu?”

“Yumurtanın sarısı gitti çükün yarısı.”

Doktor sünnet için hazırlık yaparken Asal daha güçlü ağlamaya başladı. Demir, oğlumun elini kolunu tutmaya çalışan Cem’in başına sert bir şekilde vurdu. “Bu mu lan yapacağın kirvelik! Çocuğun korkusunu gidereceğine daha çok ağlatıyorsun.”

Oğlunun başını tam aksi bir yumuşaklıkla okşarken “Ben kimim?” diye sordu. Cem alay eder gibi gülümsedi. “Ürolojik bölgesiyle beyninin yer değiştirmesine daha seneler var abi. Bu nasıl soru?” Demir tek bir bakışıyla Cem’i susturduktan sonra tekrar oğluna döndü. “Ben nasıl biriyim?”

Asal iç çeke çeke “Süper kahraman gibi güçlü,” dedi. Ağlamaklı sesi benim de gözlerimi dolduruyordu. Demir hafifçe gülümsedi. “Peki, süper kahramanlar ne yapar?” diye sorduğunda burnunu çeken oğlum, “İnsanları kötülüklerden korur,” dedi. Başını onaylarcasına sallayan kocam, “Ve ailesine zarar vermeye çalışanların hakkından gelir, değil mi?” diye sordu. Asal başını evet anlamında sallarken gözyaşları biraz da olsa yavaşlamıştı. Demir oğlunun alnından öpüp saçlarını okşadı.

“Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem.”

Asal yaşlı gözlerle babasına baktı. Demir boştaki

eliyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Güçlü insanlar, karşısına gelen zorluk ne kadar büyük olursa olsun ağlamazlar. Sen de benim oğlumsun. O güç damarlarında mevcut."

Asal bıçak gibi ağlamasını kesti. Demir gurur duyan bir ifadeyle oğluna baktı. Tekrar alnından öptükten sonra Cem'e baktı. "Çocuğun aklını bulandırma yoksa seni ikinciye sünnet ettiririm."

Gözleri dehşetle büyüyen Cem, oğlumu bırakıp ellerini önüne siper etti. "Allah'ım sen büyüksün," diyerek birkaç adım geriye adım atan kocam gözlerini oğlundan ayırmadı. "Gözünün akına iki yumurta kırayım Asal. Ağlama sakın. Yoksa senin ucundan azıcık alınan, benimkinin yanında devede kulak kalacak."

Eve adımımı atmamla olduğum yere çakılmam bir oldu. Derinlerden gelen sesler kaşlarımı çatmıştı. Anahtarı kâsenin içine bırakırken kolumdaki saate baktım. Sabahın dönünde Satisfaction klipi çeken bir yârim olamazdı, değil mi?

Parmak uçlarımda yürümeye başladım. Seslerin geldiği yer mutfaktı. Peki, benim beceriksiz yârimin bu seslerle mutfakta ne işi vardı?

Temkinli adımlarla ilerledim. Mutfığa girmemle çıkmam bir oldu. Kalbim taramalı tüfek hızıyla çarparken soluk alışverişimi kontrol altına almaya çalıştım. "O neydi kız?" Cesaretimi toplar toplamaz başımı içeri doğru uzattım. Cansu'nun elindeki matkabı durdurmasını fırsat bilip "Cansuyum?" diye seslendim. Bu muydu evlenmek üzere olduğum kız? Neredeyse yüzünü kaplayacak kadar büyük

olan matkap gözlüğüyle bana doğru baktı. "Ne yapıyorsun kızım sen?"

Gözlüğü yüzünden çekip çıkaran yârim "Kek," diye cevap verdi. Ağzım beş karışa nanik yapacak şekilde açıldı. Neye şaşırmalıyım? Mutfakla beraber yüzünde gözlüğün haricindeki yerlerin unla kaplanmasına mı yoksa matkabin ucundan akan yapış yapış şeyin kek olma ihtimaline mi?

"Çançınçon yârim?" Bıkınca nefes alan Cansu "Efendim Cem," dedi. Ağır adımlarla yanına yürüdüm. Yakından daha da beter görünen vahşette gözlerimi gezdirdim. "Seni anan Kaportacı İsmail için mi doğurdu, hamurunu sanayi de mi doğurdu yavrum?"

Olmayan gözlerini devirmeye çalışan sevdiğim "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi. İğrenen bir ifadeyle vıcık vıcık matkabi işaret ettim. "Genelde bu iş için mikser kullanılmaz mı?"

Cansu bir matkaba bir bana baktıktan sonra "Yani?" dedi. Yani mi? Yaptığını garipsememiş miydi? "Sen m'leri karıştırmışsın gülüm."

"Cem ne saçmıyor-"

"Cansu Allah aşkına saçmalamak lügatına yeni anlamlar yüklemişsin. Bana saçmalamaktan bahsetme. Hangi kadının keki mikser yerine matkapla karıştırır lan? Onu geçtim, bizim evde matkabin ne işi var? Montajcı mısın kızım sen?"

"Eğer bu durumdan bir kişiye bahsedersen, duşa çorapla girdiğini söylerim."

"Haa... Şantajcısın da?"

Kollarını göğsünde bağlayan Cansu omuz silkti. "Bu yaptığına şantaj derler böyle aşka montaj derler canısı."

"Hoş geldin oğlum."

Nalan Hanım'a "Hoş bulduk," dedikten sonra salona doğru ilerledim. Evin sessizliği dikkatimden kaçmadı. "Ev ahalisi nerede?" diye sorduğumda ceketimi alan kadın "Elif Masal'ı okuldan alıp Meleklerle geçeceğini söylemişti. Asal da bahçeye çıktı." Kaşlarımı çatarken "Bu soğukta?" diye sordum. Kadın omzunu silkerken "Ben de aynı şeyi söyledim ama dinlemedi," diye cevap verdi.

Bulunduğum noktadan terasa göz gezdirdim. Havuzun etrafında kimse yoktu. Pencereye doğru ilerleyip büyük bahçenin daha ilerisini görmeye çalıştım. Bu soğukta dışarıda dolaşması için aklını kaçırmış olmalıydı. "Ben şuna bir bakayım."

Kışın geldiğini haber veren rüzgâr, dışarı çıkmamla suratımı dövmeye başladı. Evin etrafında kısa bir tur attıktan sonra aklıma nerede olabileceği geldi. Bakmadığım tek yer... Kapalı otoparka doğru ilerledim. Kapısının açık olduğunu görmek gülümsememe neden oldu. Tam tahmin ettiğim gibi...

Son zamanlarda Asal'ı sürekli arabalarla ilgilenirken görüyordum. Onun yaşında bir oğlanın hevesini çok iyi biliyordum. Belli ki artık izlediği videolar kesmiyor, kendi yaşayarak bir şeyleri öğrenmek istiyordu. Yaşı henüz ehliyet alması için küçüktü, ama araba kullanmasını öğrenmek için yeterince büyüktü. O zaman artık babasından olaya el atmasının zamanı gelmişti.

Neredeyse hiç ses çıkarmadan otoparka girdim. Beni karşılayan ses, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ağlıyor muydu o? Arabaların etrafına göz gezdirdim. Eğilip içlerini kontrol ettim. İlerideki hareketliliği fark edince parmak uçlarımda o tarafa doğru ilerledim. Yaklaştıkça az önce duyduğum ses, daha da belirginleşti. Tıpkı nedeninin tüm gerçekliğiyle karşımda durması gibi...

"Asal."

Panikle oturduğu yerden kalkan oğlum, "Baba," dedi ve hızlı bir şekilde yanaklarından süzülen yaşları sildi. Gözlerini duvarla bir bütün haline gelmiş arabaya çevirdikten sonra "Ne oluyor burada?" diye sordum. Sesim benden beklenmeyecek bir sakinlikte çıktı. Başka biri olsa şu anda sinirden köpürmesi gerekirdi, ama hiçbir zaman mala önem veren biri olmamıştım. Hele de konu ailemse...

"B-ben..."

Konuşmak için çabaladı. Gözyaşları buna izin vermeyince susup başını öne eğdi. Özür dilemeye çalıştı. Neden olduğunu sorduğumda "Zayıf biri gibi ağladığım için," dedi. Hızla oğlumla aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kollarımın arasına aldım.

"İnsanlar her zaman zayıf oldukları için ağlamazlar oğlum. Uzun süre güçlü olmak zorunda kaldıkları ve sonunda yoruldukları için ağlarlar. O yüzden sıkma kendini. O yaşları döneceğin en güvenilir yerdesin."

Asal'ın gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. Kollarımı daha çok sıkıştırıp başını göğsüme daha çok yasladım. "B-ben sadece n-nasil çalıştığına ba-bakmak istemiştım." Hıçkırıklarının izin verdiği kadarıyla konuşabiliyordu. "Biliyorum," diyerek sırtını sıvazladım. Titreyen bedeninin yankısını yüreğimde hissediliyordu. Alt tarafı kıkırık bir arabaydı. Sırf bunun için döktüğü gözyaşlarının yanında hiçbir değeri olmayan bir metal parçası...

"Ö-özür dilerim Ba-baba."

"Özür dileyecek bir şey yok. Araba kullanmak da bisiklet sürmek gibidir. Nasıl düşmeden bisikleti öğrenemezsen, çarpmadan da araba kullanmayı öğrenemezsin." Söylediklerim biraz olsun işe yaramış gibiydi. Hıçkırıkları iç

çekişlere dönüştü.

"Yalnız araba konusundaki zevkin benimle yarışır." Yavaşça oğlumdan ayrılıp çarptığı arabaya doğru ilerledim. Gözlerini kaçırmamasına dayanamazdım. Toparlanması için çarptığı yeri inceliyormuş gibi yaptım. "Bakalım, hız konusunda da benimle yarışabilecek misin?"

Burnunu çekmesi yavaşlayınca arkamı döndüm. Asal'ın yüzündeki ağlamaklı hal, şaşkınlığının gölgesinde yok oldu. "Boynuz kulağı geçer mi sence, hı?" diye sorarak göz kırptım. Ne söylediğimi anlamış ama emin olamamış gibi bakıyordu.

"Hangi arabada bu işi öğrenmek istiyorsan," diyerek otoparkın içindekileri işaret ettim. "Anahtarını al. Bakalım ne kadar iyi bir öğrencisin?"

"Cem!"

Cansu'nun çığlığı savaş çağrısı gibiydi. Yataktan yuvarlandım. Beyaz çarşafı elimde sallarken "Teslim oluyorum," diye bağırdım. Yarım dünya karımın, değişik hareketlerle nefes alıp verdiğini fark edince "Ne oldu Cansu? Ne oldu?" diye sordum telaşla. Bir terslik vardı. Yanaklarını şişire şişire gözlerini tamamen kaybeden karım "Ne olacak aptaaaaal, geliyorlar!" diye bağırdı. Gece gece kim geliyor lan?

"Evde yokuz numarası yaparız Cansu. Bu kadar sinirlenmeye ne gerek var?"

"Ne saçmalıyorsun Cem!" Kesik nefeslerinin arasında bile 'e'leri uzatmayı ihmal etmemişti. Sanki Çile Bülbülüm Çile şarkısında en uzun çileyi söylüyordu. "Bebekler geliyooor!"

Duyduklarım karşısında "Allah!" diye bağırdım. Odanın içinde deli danalar gibi koştururken "Hepsi mi?" diye sor-

dum. Cansu ıgık atarak "Kızlar bir tur daha bineceklermiş. Mal mısın Haydar?" diye bağırdı. Yaptığım salaklık tamamen içimdeki heyecandı.

"Suyum geliyor" diye bağırarak karıma "Ne suyu lan?" diye bağırdım. Seneler önce yaptığım ebelikler aklıma gelirken başımı yorganın altına soktum. "One lan!" Cansu can havliyle ne olduğunu sordu. Başımı yorganın altından çıkarıp karıma baktım.

"Ne suyu, bu bayâ dere geliyor dere yarelele yarelele!"

"Cem saçmalamayı kes!"

"Bunca ebelik hayatımda, ben böyle bir şelale görmedim. Kaşla göz arasında işiyor musun kız?"

"Ceeeeem! Ya ambulans çağır ya beni hastaneye götür. Yoksa birazdan burada doğuracağım!"

Karım yatağı döerken "Gönder gelsin kız," dedim. "İdmanlıyım ben. Bir ters, bir düz, bir ters, bir düz çıkarırım bebeleri." Cansu bana cevap vermeyi bırakıp ağlamaya başladı. Durumun ciddiyetini o anda anlarken "Karıcım," diye seslendim. Belinin çok ağrıdığını söylemesiyle yanına gittim. "Tamam güzelim, hadi gidiyoruz."

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Karnı o kadar büyüktü ki, birazdan öne doğru devrilecekti. Yüzümü Cansu'ya dönüp karnını tuttum. Geri geri ilerlerken gözyaşları arasında ne yaptığımı sordu.

"Karımın yüküne ortak oluyorum."

"Böyle mi oluyorsun Cem, buzdolabı taşır gibi mi?"

Duruş pozisyonumuza baktığımda karıma hak verdim. Cansu'nun ıgığıyla karımı kucağıma alıp "Ve Cem Adanan bin kiloluk halteri tek seferde..." diyordum ki tiz bir ıgık sesi tüm koridorda yankılandı.

"Cem! Doğuruyorum!"

Tüm apartman ayağa kalkmıştı. Kucakladığım karımı asansöre sokarken "Seninki yine iyi," dedim. "Ben şu anda dokuz doğuruyorum!"

"Zihninde güçlü fırtınalar mı var? Onları dindirmek için sessiz sahilleri ziyaret et. Zihninde aşırı sessizlik mi var? Zihnini uyandırmak için güçlü fırtınalar bul."

Mehmet Murat İldan bu sözünü, yıllar önce bizim için söylemişti sanki. Şu andaki durumumuzu o kadar iyi anlatıyordu ki... Bu kaçamak, hepimize iyi gelmişti. Kimimiz yoğun tempomuzdan uzaklaşmıştık, kimimiz ise kalabalığa karışmıştık.

"Hale!"

Melek'in can havliyle çıkardığı ses, düşüncelerimi dağıttı. Telaşla başımı arkadaşımın koştuğu yere çevirdim. Hale'nin yerde olduğunu görmemle ayağa fırlatım. Bisikletten mi düşmüştü o? Asal bisikletinden atarcasına indi ve Hale'nin yanına çömeldi. Masal'sa korkuyla yerdeki arkadaşına bakıyordu. Koşar adım yanlarına ilerledim.

"Anneciğim sana önüne bak dedim, değil mi?"

Melek kızının yanına eğilmiş, dizindeki kanayan yarasına bakıyordu. "Bekle burada, baban gelmeden temizleyelim şu yarayı." Boraların burada olmaması büyük bir şanstı. Yoksa hiçbir suçu olmamasına rağmen, karısını suçlamaktan eksik kalmayacaktı. Bu erkekler konu çocukları olduğunda herkesi kolaylıkla harcayabiliyorlardı.

"Elif, ben arabadan ilk yardım çantasını alıp geliyorum."

“Ben alayım istersen, sen kızının yanında kal.”

“Yok yok, ben hallederim.”

Melek koşar adım yanımızdan ayrıldı. Hale’nin yanına çömeldim. Canının acıdığı yüzündeki seyiren kaslardan belliydi, ama göz pınarlarında biriken yaşların tek bir damlası bile düşmedi. Annesinin sürekli ağlamasından dolayı uyarıları işe yaramış olmalıydı. Fakat şu anda kendini tutması gereken yer burası değildi.

“Teyzem canın acıyorsa ağlayabilirsin.”

Başını hayır anlamında salladı. Gözüm Asal’la kenetlenmiş ellerine kaydığında yüzümde ufak bir tebessüm belirdi. Her zamanki gibi oğlum, kardeşlerinin acısına ortak oluyordu. Masal’a yanımıza gelmesini işaret ettim. Arkadaşının aksine sessizce ağlayan kızım, bisikletinden inip ürkek adımlarla yanıma geldi. “Bir şey yok anneciğim,” diyerek yanağındaki yaşları sildim. Daha sonra kucağıma alıp oturdum. Gözlerini bir saniye bile olsa kanayan yaradan ayırmadı.

“Çok acıyor mu?”

Masal’ın sorusuna damağını şaklatarak cevap veren Hale, “Sızlıyor sadece,” dedi. Asal’a bakıp gülümsemeye çalıştı. Aldığı karşılık ise güven kokuyordu. O anda, oğlumda Demir’i gördüm. Gün geçtikçe daha çok babasına benziyordu. Arkamda duyduğum adım seslerinin hızı, Melek’in geldiğini gösteriyordu.

Kızının önüne çömeden arkadaşım, olabildiğince dikkatli bir şekilde yarayı temizlemeye başladı. Hale, canının acıdığını bedeniyle belli etse de, dudaklarından tek bir ‘Ah’ kelimesi bile dökülmedi.

Asal, Hale’ye destek olmak için sarıldı. Birkaç saniye sonra ayrılıp arkasındaki bir yere doğru uzandı. Eline

aldığı şeyin ne olduğunu göremedim. Topraklarını sil-
kelerken "O ne oğlum?" diye sordum. Üfleyerek silk-
meye devam ederken "Bileklik," dedi.

"Kim bilir kimindir o. Bırak."

Umursamaz bir şekilde omzunu silkti ve temizle-
meye devam etti. Lacivet, gemici düğümüne benzeyen
bir şeydi. Sanırım ucunda çapa vardı. Hale'ye gösterdi.
Bileklik âşığı olan yeğenimin gözleri parladı. "Çok gü-
zelmiş."

"Çünkü senin."

Asal, Hale'nin ince bileğine büyük gelen bilekliği
taktı. "Burada düşmenin bir anlamı olmalı," diyerek
göz kırparken ne yapmaya çalıştığını anladım. Hale
minnet dolu bir gülümsemeyle teşekkür etti. Melek,
kızının dizini sardıktan sonra minik bir öpücük kon-
durdu yarasının üzerine. Daha sonra avuç içlerindeki
sırıkları temizlemeye koyuldu.

"Bahar!"

Ağaçların arasında yankılanan ses, dikkatimi ileri-
deki noktaya çekti. Upuzun dalgalı saçları olan bir kız
çocuğu bizim olduğumuz noktaya doğru koşuyor, ar-
kasındaki kadın ona yetişmeye çalışıyordu. "Bahar du-
rur musun?" Sanki kadının sözünü dinlemiş gibi duran
çocuk yeri incelemeye başladı. "Öğretmenim buralarda
olmalı." Ağlamaklı sesi yüreğime dokundu. Çömelip
elleriyle yaprakları karıştırdı.

"Eminim, burada düşmüş olmalı."

Kadın kızı yerden kaldırmaya çalıştı. Kız direndi.
Düşürdüğü şey onun için önemli olmalıydı. Neden bil-
miyorum ama ikisinin durumunu izlemekten kendimi
alı koyamıyordum.

Kadın, "Baharcığım alt tarafı bileklik," dediği an hafifçe kaşlarını çatıldı. Tüm bu tantanası bileklik için miydi? Kız itiraz eder gibi başını iki yana salladı. "O sadece bir bileklik değil. O babamla aramdaki bağ."

Sorgular bir şekilde kaşlarını çatıldı. Babamla aramdaki bağ derken neyden bahsediyordu? Gözümü Hale'nin koluna kaydardım. Bahsettiği bileklik bu olabilir miydi? Küçük kızın bilekliğini bulmadan pes etmeyeceğini anladığımda ayağa kalktım. "Nereye Elif?" diye soran Melek'e birazdan geleceğimi söyleyerek Bahar denen kıza ve öğretmenine doğru yürüdüm.

"Merhaba."

Kız beni umursamadan aramaya devam etti. Öğretmenin ise bıkkın ifadesi gülümsemesinin gölgesinde yok oldu. "Ah, merhaba. Bir şey mi istemiştiniz?"

"Bir şey mi kaybettiniz?"

Kadının dudakları ince bir çizgi halini alırken "Bilekliğini kaybetmiş," dedi. Nasıl bir şey olduğunu sorunca bilmediğini söyledi ve tekrar kızın yanına çömeldi. "Baharcığım, bilekliğin nasıl bir şeydi?"

Burnunu çeken kız, Hale'nin bileğindeki bilekliği tarifi etti. "Ama yok işte, yok!" diye yeri döverken daha da güçlü bir şekilde ağlamaya başladı.

"Kusura bakmayın." Öğretmen, kızı kollarının arasına alıp sakinleştirmeye çalıştı. İç çekişleri benim bile canımı acıtmıştı.

"Hemen geleceğim."

Gerisin geri dönüp bizimkilerin yanına doğru ilerledim. İşleri bitmiş, ayaklanmışlardı. "Haleciğim..." Se-kerek yürüyen kız bana doğru döndü. "Bilekliği sahibine verelim mi?" Bileğindeki bilekliğe baktı. Ayrılmak

istemiyor gibiydi.

"Bileklik zaten sahibinde." Asal'ın cevabı kısa ve netti. Hafifçe kaşlarını çatılırken "Asıl sahibine vermekten bahsediyorum oğlum," dedim.

"Kim ki?"

Arkamı döndüm. Kadın ve kızı bıraktığım yerde göremeyince etrafa bakındım. Sanki birkaç saniye içinde ortadan kaybolmuşlardı. Ne tarafa gitmiş olabileceklerini hesaplamaya çalıştım. "Anne..."

Başımı tekrar oğluma çevirdim. "Kim bilekliğin asıl sahibi?" diye sordu. Tekrar arkama dönerken ufak bir kız çocuğu olduğunu söyledim. "Az önce deliler gibi arıyordu."

"Demek ki aramaktan vazgeçmiş. Çok da önemli bir şey olmamalı onun için. Bileklik doğru kolda."

Asal'ın bilmiş cevabına itiraz etmek istesem de, hiçbir faydası olmayacaktı. Kız hiçbir yerde gözükmüyordu ama bildiğim şey, bileklik için doğru bir kol varsa, o da Bahar denen ufak kızınkiydi.

"Dedeye sahip çıkalım, dedeye."

Dedem kaşlarını çatarak bastonunu sertçe zemine vurdu. "Bre deyyuz! Sen dedenle nasıl böyle konuşursun?" Osmanlı'dan kalma dili sayesinde gözümüzde muhteşem Haydar olsa da, bu bebelerimi onun kollarına teslim edeceğim anlamına gelmiyordu.

"Dedeye sahip çıkamıyorsak bebelere sahip çıkalım bebelere."

Dedem burnundan soluyarak Demir'e döndü. "Evlat ge-

tir torunumu," deyince hızla önüne atladım. Fatma Girik'in Boş Beşik filminde bağına sıkı sıkı bastığı taş gibi evladımı kucakladım.

"Vermem bebemi. Vermem. Vermeyeceğim. İh, vermeyeceğim. Benim değil mi vermeyeceğim."

"Cem!"

Bu sefer kimsenin uyarısı umurunda değildi. Bebemi ılık hızıyla beşiğine yerleştirirken Cansu'yla göz göze geldim. Olmayan gözlerini belerterek abarttığımı ima ediyordu. Abartmak mı? Konu Koca Haydar'ken mi?

"Hasbinallah!"

Baston sesinin ardından gelen ıkınmayla hızla arkamı döndüm. Dedemin oturduğu yerden kalktığını görünce beşiklerin önündeki yerimi aldım ve karşıdan gelen her atağı karşılamayı bekleyen kaleci pozisyonunda "Sana hasbinallah Koca Haydar," dedim.

"Cem abartmıyor musun?"

Bora'nın bıkmaya bir adım kalmış haline bakıp "Konu bu haşin ihtiyarken hayır," dedim ve dedeme dönüp "Önce bebelerimi neden istediğini söylesin," diye devam ettim. "Torunlarımı kucağıma almak için nedene mi ihtiyacım var bacaksız?"

Alaycı bir ifadeyle gülümserken "Yemezler Haydar," dedim r'leri uzatarak. "Bu kadar iştahlı olduğuna göre vardır senin bir açlığın." Homurdanarak bir şeyler söyleyen dedem bastonunu birkaç kez yere vurup tekrar yerine oturdu. Aralarından cımbızla çekip aldığım birkaç kelimeyi puzzle parçası gibi beynimde yerleştirdim. Aralarındaki boşlukları tamamlamak hiç de zor değildi. Tam da düşündüğüm neden için buradaydı. Kulağa isim üfleme!

"Hayatım..." Kolumdaki elle başımı tedirgin karıma çe-

virdim. Bakışlarıyla dedemi işaret ederken “Haydar dedeyi üzdüğünün farkında mısın?” diye fısıldadı. Kısa bir an bakışlarımı homurdanmaya devam eden ihtiyara çevirdim. Şu anda yaptığının acıtasyon olduğunu benden başka kim-
senin fark etmeyeceğini tahmin etmeliydim. “Bebelerimin ömrü boyunca üzgün olmasından iyidir.”

“Saçmalıyorsun gereksiz. Çocukların isimlerinin kula-
ğına üflenmesi lazım.” Demir her zamanki otoriter tavrıyla konuşmaya son noktayı koydu. Daha doğrusu koyduğunu sanıyordu. Bu konu bir tek bende yaraydı, bu yüzden öyle kolay pes etmeye niyetim yoktu.

“O kadar bebeye nefesi yetmez abi.”

“Benim nefesim kuvvetlidir eşolubeşkulak. Getirin to-
runlarımı.”

“Son hava bükücü müsün be adam! Ağzından çıkanı daha
kendi kulağın duymuyor, el kadar bebeler nasıl duysun?”

“Demir!”

Adım fısıltıdan farksız çıkmış olsa da, yaptığım işe ara
vermemi sağlamıştı. Başımı karıma doğru çevirdiğimde mer-
divenlerin başında durduğunu gördüm. İşaret parmağı duda-
ğında sessiz olmamı belli ederken, diğer eliyle yanına gitmemi
işaret ediyordu.

İmzalamam gereken dosyaları önümdeki sehpa-ya bırakıp
ayağa kalktım. Olabildiğince sessiz bir şekilde karımın yanına
ilerledim. “Ne oluyor güzelim?”

“Şşşt! Sessiz ol!” Elimi fermuar çeker gibi dudaklarımın
üzerinde gezdirdim ve ne olduğunu hareketlerle sordum. Elif
bodrum katını işaret etti ve onu takip etmemi söyledi. Parmak

uçlarındaki inişi, sessiz olmamı tembihliyordu. Karım gibi neredeyse çıt bile çıkarmadan aşağı indim. Parmağıyla gösterdiği yere baktım. Birkaç sandalyenin üzerine yarım yamalak örtülmüş çarşaf, kaşlarının çatılmasına neden oldu. Elife 'bu ne' der gibi baktım.

"Çadır kurmuşlar."

Çadır mı kurmuşlardı? Evin içine? Neden? "Sanırım birlikte vakit geçirecekleri alan istiyorlar." Karım ne düşündüğümü anlamış gibi cevap verdi. Fakat verdiği cevabı benim anlamam birkaç dakikamı alacak gibi duruyordu. Bu evde birlikte vakit geçirebilecekleri birçok yer vardı. Neden bodrum kat ve neden derme çatma bir çadır?

"Ne yapıyorlar orada?"

Elif 'Git kendin gör,' gibisinden bir bakış attı. Sessizce çadıra doğru ilerledim. Çarşafın sarkan uçlarını aralayarak içeriye baktım. Asal ve Masal birbirlerine sarılmış, derin bir uykuya dalmışlardı. Etraf oyuncaklarıyla doluydu. Kendi odaları ve rahat yatakları varken neden burasını tercih ediyorlardı?

"Sanırım uzun süre önce verdiğin sözü yerine getirme zamanı geldi."

Çadırın kapısı olduğunu düşündüğüm yeri kapatıp karıma döndüm. "Ne sözü?" diye sorduğumda abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Unutmuş olamazsın." Unutmuş olamazdım ama şu anda aklıma bir şey gelmiyordu. Bu konuyla ilgili ne sözü vermiş olabilirdim?

"Hani seneler önce, daha biz yeni yeni sevgili olduğumuz zamanlarda..."

"Oho!" Elif tekrar susmamı işaret edince dudaklarımı birbirine bastırdım. Onca sene önceyi kim hatırlayacaktı şimdi? Düşündüm. Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi olan anıları-

mızı zihnimde canlandırmaya çalıştım. Bu sürede beklentiyle gözümün içine bakan karım, pes etmek üzere gibi duruyordu. O söylemeden ben bulmazsam, dilinden sittin sene kurtulamazdım.

Düşün Demir düşün.

Çocuklar ve oyun alanlarıyla ilgili seneler önce ne sözü vermiş olabilirdim? Bir anda aklımda beliren anı gülümseme neden oldu. Elif'in bu gülümsemeyle gözleri parladı. Tıpkı o günkü gibi...

"Seninkinden bile güzel ağaç ev yapacağım."

"Ben çıkıyorum. Hazar'ın ateşini kontrol etmeyi unutma. Renan'ın yemekten sonra mutlaka gazını çıkar, yoksa durmadan ağlar. Gece, emeklerken düşebiliyor, dikkat et. Ak-tan'ın ilave maması glutensiz unutma. Mavi'nin alerjisine krem sürmeyi ihmal etme."

Sesli bir şekilde yutkunurken yerde emekleyen bebelere baktım. Resmen beş çocukla ortada kalmıştım. "Gitmek zorunda mısın?"

Olmayan gözlerini deviren karım "Abartma Cem. Alt tarafı birkaç saat bakacaksın. Benim tüm günüm onlarla geçiyor, bu kadar acındırmıyorum kendimi," dedi. Sitemli ve iğneleyici cümlesine verilecek başka bir cevabım yoktu.

"Dikkatli olun. Sizi seviyorum."

Cansu'nun evden çıkmasıyla salonun dört bir yanına dağılan çocuklarıma baktım. Kız ve erkek olmaları haricinde hepsi birbirine benziyordu. Ben kendi içlerinde bu bebeleri ayırıp hepsine ayrı muamele nasıl yapacaktım? İşim zordu ama imkânsız değildi. Sadece pratik zekâma günü kurtara-

cak bir fikir gelmeliydi. Şu an için tehlikeli bir durum yoktu. Hepsi görünürdeydi, ağlayan ya da mızızlanan yoktu. Düşünmek için vaktim vardı. Ne yapabilirdim?

Aklıma gelen dâhiyane fikirle "Evreka!" diye bağıırıp ayağa kalktım. İlkokulun ilk günleri öğretmen isimlerimizi öğrensini diye nasıl yakamızda isimlerimiz yazıyorsa, ben de bebelerimin bezlerine isimlerini yazacaktım ama öncelikle hangisi hangisi bulmalıydım. İspirtolu kalem ararken Can-su'nun dediklerini aklıma getirmeye çalıştım. Soğuk algınlığı olan oğlumun ateşini kontrol etmeliydim. Peki, Hazar'ı nasıl bulacaktım? Ateşi olduğuna göre sıcak olmalıydı. Kalemi bulduktan sonra bebelerimin tenlerine karpuz seçer gibi dokundum. En sıcak olanını kucaklayıp dizime yatırdım ve zibinini aralayıp büyük harflerle ismini yazdım.

"Eldede var bir."

Hazar'ı kardeşlerinin yerine bırakıp karımın söylediklerini aklıma getirmeye devam ettim. Renan yemekten sonra çok fazla gaz çıkarıyorsa, normalde de gazlı bir bebek. O zaman... Cebimden çakmağı çıkarttım. Kalan dört bebemin popolarına yakın bir yerde tutup alevde herhangi bir kıpırdama olup olmadığına baktım ve bingo! Az daha zorlarsa kardeşlerini ejderha gibi yakacak olan bebemi kucağıma aldım ve aynı şekilde ismini yazdım.

"Varan iki. Sıradaki gelsin!"

Gece emeklerken düşüyor diye düşünürken ufak bir tak sesi ve ardından mızıltı gibi ağlama duyuldu. "İşte Gece'den beklediğimiz hareketler!" Oyuncakların üzerinden atlaya zıplaya kızımın yanına gittim. Kucağıma alıp ağlamasını durdurduktan sonra ismini bezine işledim.

"Kaldı iki."

Bakışlarımı yazmadığım iki bebeye dolaştırdım. Aktan'ın özelliğini bulmam imkânsız olduğu için Mavi'nin alerjisine

odaklandım. %50 şansım olan bebelerin hangisinin teninde kırmızı noktacıklar olabilirdi acaba? Bir süre bebelerimi inceleyip bu işi oyuna çevirdikten sonra bir tanesini kucağıma aldım.

“Hadi be!”

Hayattaki şansım bu kadardı işte. Kırmızı ve mavi kablo da, kırmızı olanı kesmiştim. Allah’tan bebelerimin patlama gibi bir özellikleri yoktu. Gerçi düşününce Renan’dan bu konuda şüphelenebilirdim. Bir daha yanına çakmakla yaklaşmasam iyi olacaktı. Aktan’ın da adını yazdıktan sonra, yavaş yavaş ufacak bir öpücük bıraktım. Mavi’yi kucağıma aldım ve adını dağlara yazdım. Tüm bebelerin isimlerini yazdığımı göre, maraton başlasın.

Start!

“Omuzlarımdaki yükler artık ağır geliyor.”

Derin bir iç geçirdi. Kendini her zaman zor durumlarından kurtarmasını bilen karım, bu sefer başaramamıştı. Yorgundu ve bunu yüzünün her bir zerresi haykırıyordu.

“O yükleri çok iyi bilirim meleğim.” Anlayışlı ses tonum dikkatini çekti. Şaşırmıştı. Ne bekliyordu ki? Yaşadıklarının verdiği etkiye tepki göstereceğimi mi?

Ona doğru bir adım attım. Gözlerine ek olarak dudakları da hafifçe aralandı. Uzanıp yüzüne düşen birkaç tel saçını kulağının arkasına koydum. Ona sarılmak istiyordum, teselli etmek... Ama ona dokunduğum an içimde kabaran duygular tüm bu masumane hislerden arınıyordu. Onu arzulayan bedenimi harekete geçirmek için bir dokunuş yeterdi.

“Bir uçağın bile taşıyamayacağı kadar ağır yükler var bende, ama hiçbiri senden uzak durmama engel değil.”

Başını eğip dudaklarına hafifçe öptüm. Bu temasla çatışma halindeki bütün düşünceleri yok olmuş gibiydi. Yavaş yavaş bizi içine hapseden yumuşak bir öpücükle. “Kaçma benden...” dedim. Fısıltım dudaklarına çarptığı andan itibaren daha da istekli bir şekilde öpmeye başladı. Parmaklarımla omzunu, boyun omurlarını okşadım. Her hareketim kasılmış bedenini salmasına yardım ediyordu. Vücut kokusu beni sarıyor, baş döndürücü tadı beni tüketiyor, ürkek dokunuşları içimi tutuşturuyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Yumuşak, kesik kesik öpmeye devam ettim. Yavaşça iç geçirince karıma sıkıca sarıldım. Başını göğsüme koydu. Saçlarının kokusunu içime çektim. Çenemi başının üzerine koydum. Aldığı titrek nefesle kollarımı daha da sıkılaştırdım.

“Soğuk bir geceyi ısıtan ateşim... Serin bir sabahta tenimi ısıtan güneşim... Beni canlandıran, tamamlayan, güzelleştiren her şeyim...” Cümlelerim rahatlatmasını sağladı. Kollarımın arasındaki bedeni biraz daha gevşedi. “Bırak yüküne ortak olayım. Ben senden gelecek her şeyi taşıyım.”

“Tamam Cansu. Onu da alırım Cansu. Oraya da giderim Cansu. Yeter Cansu. Bi bitmediniz amına koyayım Cansu!”

Gittikçe artan sesimle telefon yüzüme kapandı. Büyüklerimiz ‘çocuğun mu var derdin var,’ derdi. Benim derdim her seferinde beşle çarpılıyordu. Ah Cem ah! Ne vardı Duru söylediği an tedaviyi bırakmayacak! En azından her normal insan gibi numunelik bebelerin olurdu.

Arabayı otoparka park edip alışveriş merkezine girdim. E-bebek kısmına doğru söylene söylene ilerlerken gözüm ufak bir resim sergisine takıldı. Tabelada yazan ilkokulun nerede olduğunu bilmesem de, çalışmalar hiç de fena durmuyordu. Alışveriş kısmını biraz erteleyip çocukların yaptığı resimleri incelemeye başladım.

Analar ne bebeler doğurmuştu yarabbi! Babaları nasıl gurur duyuyordu kim bilir. Şu eserlere bak, hele araların-
dan bazıları tam bir profesyonel elden çıkmış gibiydi. Yanlarında duran çocukların gözleri ıslı ıslıldı. Acaba bizimkilerin böyle yetenekleri olacak mıydı?

Diğer arkadaşlarının aksine tablosunun altında oturan kızın önünde durdum. Uzun, dalgalı, kahverengi saçlarıyla saklamaya çalıştığı şeyi, çok uzaktan bile görmüştüm. Elindeki tost yeme hızıyla, ayaklarını gördüğü an başını bana çeviriş hızı neredeyse aynıydı. Gözleri dehşetle büyüdü. Bakışlarındaki panik, yakalandığını belli ediyordu. Ağzındaki lokmasını bitirmeden ayağa kalktı. Eteğindeki kırıntılar etrafa saçıl-
sa da umursamadı. Kalan tost arkasına saklayıp eliyle ağzındaki kırıntıları sildi. Ufak yüreğindeki telaş gülümsememe neden oldu.

Ağzındaki lokmayı rahatça bitirebilmesi için bakışlarını yaptığı resme çevirdim. Siyah bir gökyüzüne irili ufaklı konmuş yıldızlar ve ortadaki büyük yıldızın üzerine çizilmiş sarılmış baba-kız figürü...

“Babanı annenden daha çok seviyor olmalısın.”

Göz ucuyla baktığım kız, ‘bilmiyorum’ der gibi omuz silkti. “Yaşasaydı severdim sanırım.” Kırdığım potla yüzümü buruşturdum. “Ben-”

“Özür dilemenize gerek yok efendim. Zamanı geldiğinde hepimiz öleceğiz.”

Bilmiş bir tavırla sözümü kesti ama içim hiç rahat değildi. Tekrar gözlerimi resmine çevirdim. Babası vafet ettiğine göre, burada onunla geçirdiği zamanları resmetmiş olmalıydı.

“Yaptığım resmi anlatmamı ister misiniz?”

Hafif bir tebessümü dudaklarıma yerleştirerek “Çok sevinirim,” dedim. İçten bir şekilde gülümsedi ve resmini görebileceği bir şekilde öne doğru geldi.

“Ashnda bu resim benim odamın tavanı. Bu yıldızlar gerçekleştirdiğim hayallerim. Büyük ve küçük olması, mutluluğumla orantılı.”

Eli ortadaki büyük yıldızda durdu. Baba ve kızın sarıldığı yıldızda...

“Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini bilmiyorum. Babamı hiç tanımadım ama bana verdiği bilekliğini kaybettiğimde ne kadar acı çektiğimi biliyorum. Sanırım en büyük yıldızı o hak ediyor.”

“Araba sürmekten daha mı zevkli?”

Masal’ın evden çıkmasını beklerken duyduğum soru bakışlarımı oğluma çevirmeme neden oldu. Soruyu bana yöneltmesine rağmen bakışları başka bir noktadaydı. Neyden bahsettiğini anlamak için gözlerimi baktığı yere doğru kaydurdım. Görüş alanıma giren motorla hafifçe gülümsedim.

“Çok daha zevkli.”

Cevabım karşısında başını bana doğru çevirdi. “İnternetteki yorumlarda, rüzgârı kucaklamak gibi diyorlar.” Motor kullandığım anlar zihnimde belirirken “As-

linda kelimenin tam anlamıyla rüzgâr olmak," dedim. Asal'ın heyecanla gözleri büyüdü. "Babam, senin bu konuda çok iyi olduğunu söyledi." Arkasından kuracağı her cümleyi kelimesi kelimesine biliyordum.

"Motoru öğretmem için topu bana attı, değil mi?"

Çarpık bir şekilde gülümseyerek saçlarını karıştırdı. "Sanırım birkaç sene önce araba öğretirken sabrını fazla zorladım." Asal'ın öğrenme aşamasındayken hurdaya çıkardığı arabaların akibeti motorunda da olsun istemeyen kocam, cinlik yapmıştı. "Baban da iyidir ama doğru söylemiş. Ben ondan daha iyiyim."

"Öyle mi güzelim?"

Ne zamandır arkamda olduğunu bilmediğim kocam küstah ve belalı bir şekilde gülümsedi. Bu bakışı biliyordum. Bana meydan okuyordu. Elimdeki çantayı dirseğıme kaydardım. Kollarımı göğsümde bağladıktan sonra meydan okumasına karşılık verdim. "Fazlası var, eksigi yok."

Demir'in gülümsemesi 'Bak sen' der gibi yüzüne yayıldı. "Uzun süredir kullanmadığın için kendine çok güvenme."

Bana doğru rahat tavırlarla birkaç adım attı. İmalı bir şekilde kaşlarım havaya kalktı. "Bisiklete binmekten farklı olacağını sanmıyorum." Aramızdaki mesafeyi kapattım. Neredeyse burun buruna durmuş birbirimize bakarken ikimizin de yüzünde gıcık bir gülümseme vardı.

"Görelim o zaman."

Sorgular bir şekilde kaşlarım havaya kalktı. "Eğer dediğin gibi benden iyiyse, Asal'a motor kullanmasını öğretirsin. Eğer ben senden iyiysem, sana motor kullan-

masını öğretirim." Kinayeli cümlesiyle gözlerim kısıldı. Biraz daha zorlarsa gaza gelebilirdim, ama şu anda bizi bekleyen bir yemek daveti vardı ve üzerimdeki elbise buna uygun değildi.

"Müsait bir zamanda seve seve," dediğimde "Kaçıyor musun?" diye sordu. "Sadece hesaplaşmamızı erteliyorum."

"Sonuçta ertelemek kaçıştır." Dudaklarının kenarı keyifli bir şekilde kıvrıldı. Saati kontrol ettim. Üzerimi değiştirip davetin olduğu yere kadar ağzının payını verebilirdim. Neden olmasındı?

"Ertelemeyelim o zaman." Aynı kocam gibi gülümsedim. "Bana birkaç dakika ver de ağzının payını hazırlayayım." Demir matrak bir kahkaha attı. Ayağımdaki topuklulara rağmen neredeyse depar atarak eve girdim. Masal merdivenlerden inerken "Hazırım anne," dedi. Yanından koşar adım geçerken "Babanların yanında bekle," dedim.

Giysi odasına çıktım. Olabildiğince hızlı bir şekilde üzerimdeki elbiseden kurtuldum. Motor için uygun bir şeyler giyerken bir yandan da elbiselerimi poşetledim. Her şeyin hazır olduğuna emin olduktan sonra aşağı indim.

"Ben hazırım."

Demir yanındaki adamla konuşmayı kesip bana döndü. Beğeniyle beni izlemesi hoşuma gitmişti. Oğlum yüksek bir ısıklık sesi çıkardıktan sonra "Anneme bak be..." dedi.

"Babamın hiç şansı yok."

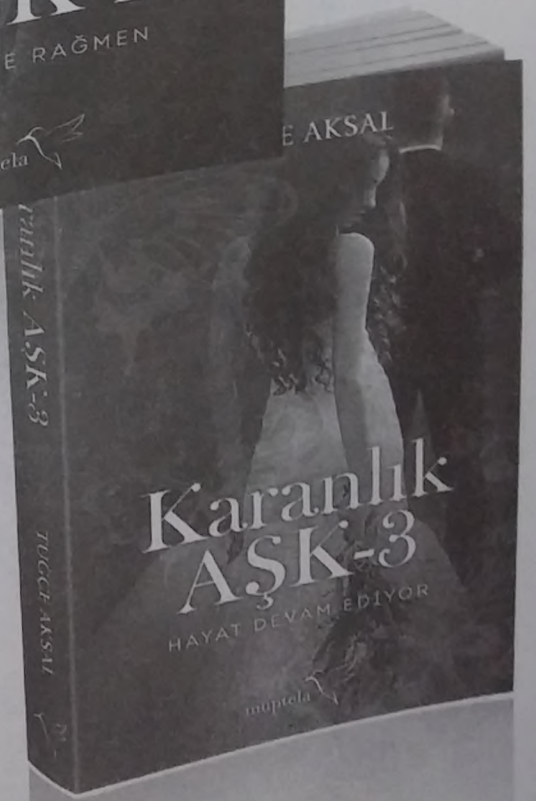
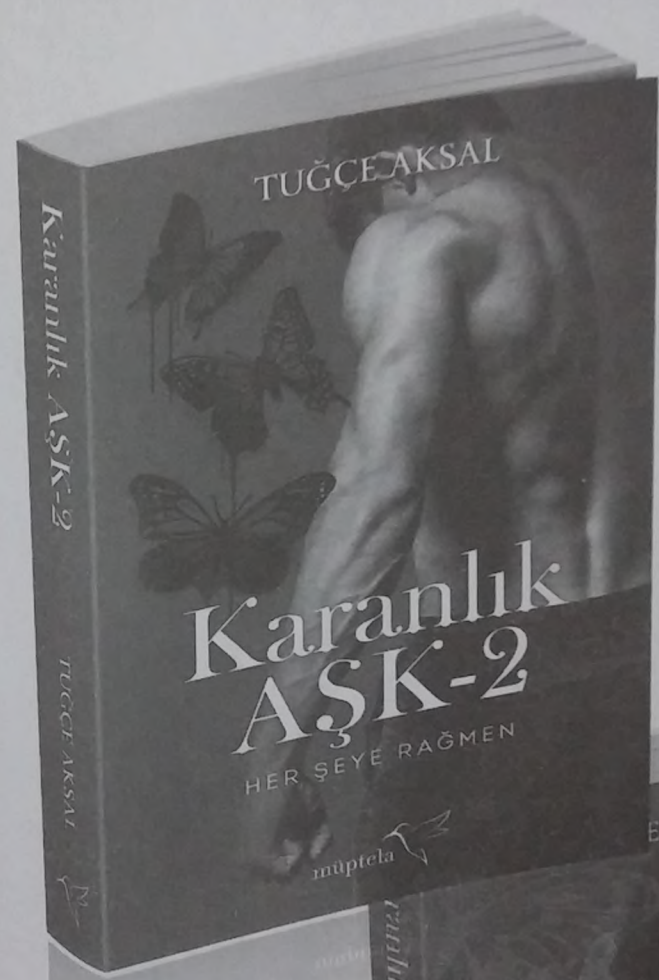
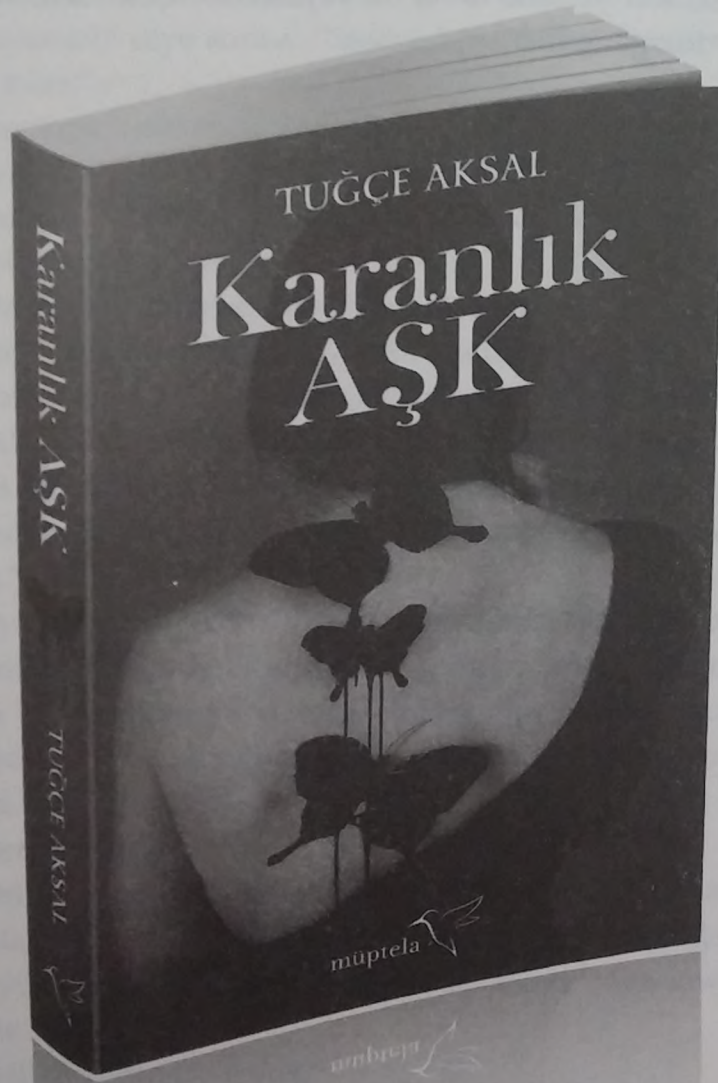
"Ben hazırlanırken ne kaçırdım?"

Masal'ın ne olduğunu anlayamayan bakışları üçü-

müzün üzerinde dolaştı. "Anne, davete gitmiyor muyuz?"

"Gidiyoruz fındık faresi. Sadece biraz daha hızlı."

Meydan okuyan bir havayla kocama baktım. Gülümsemesi yüzüne daha da yayılırken "Çok hızlı," dedi. "Rüzgâr gibi..."

TUĞÇE AKSAL

ŞAH

ŞAH-MAT SERİSİ 1

TUĞÇE AKSAL

ŞAH

ŞAH-MAT SERİSİ 1

müptela

müptela

ŞAH-MAT SERİSİ 1

ŞAH

Hayat devam ediyor, tüm hızıyla.

Elif ve Demir uzun bir yoldan geçip çetin bir savaş verdiler. Tüm yenilgilerden sıyrılıp sonunda kazandılar. Zor sınavlardan sonra kazandıkları mutluluğu eşsiz güzelliklerle taçlandırıdılar. En önemlisi tüm renklerinden sıyrılıp kendilerini birbirlerinde akladılar.

Serinin dördüncü ve son kitabında Elif ve Demir'in aşklarının güzel meyveleriyle yaşadıkları keyifli ve zorlu serüvene şahit olacaksınız. Zaman zaman onlarla gülüp her sayfayı heyecanla çevireceksiniz. Macera kaldığı yerden devam ediyor. Hem de tüm hızıyla...

"O gece, herkesin arzuladığının aksine, beni daha da güçlü kıldı. Zordu, çok zor. Yaşananları kaldırmak güçtü. Yaşanacakları tahmin etmek imkânsızdı. Hikâyem kurumuş bir defne yaprağına yazılıydı sanki. Okuyabildiğim kadarını yaşamıştım. Ben o gece benliğimde yaşam bulan tüm beyazları siyaha sattım. Benim değiştiğimi düşündüler. Oysaki ben yenilendim. Gerçek benliğimi buldum. Ne kadar güçlü olduğumu anladım. Kendim kararırken, siyahı akladım ve bir hikâyeye başladım. Kendi yazdığım, başrolünü üstlendiğim bir hikâyeye..."